

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE CIRCUS SPEKTAKULÄR PRESENTS...

Hearts of Fire

STARRING JACK MCCABE: FIRE-BREATHING,
KNIFE-THROWING, RISK-TAKING.

L. H. COSWAY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ATEŞİN

L.H. Cosway tarafından

Telif Hakkı© 2015 Lorraine McInerney.

Smashwords Editon.

ISBN-13: 978-1508535638

Tüm hakları saklıdır.

Kapak tasarımı RBA Designs tarafından

yapılmıştır. Indie Author Services

tarafından düzenlenmiştir.

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

İçindekiler

[Çalma](#)

[Listesi](#)

[Bir İki](#)

[Üç Dört](#)

[Beş Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Dokuz](#)

[On](#)

[Onbir](#)

[Oniki](#)

[On Üç On Dört](#)

[On Beş On](#)

[Altı On Yedi](#)

[On Sekiz On](#)

[Dokuz Sonsöz](#)

OYUN LİSTESİ

Sevgili okuyucu,

Hearts of Fire için çalma listesini dinlemek isterseniz [BURAYA](#)
[TIKLAYIN](#).

Her yere gitmedim ama listemde var.

-Susan Sontag.

Bu okuyucu ve yazar dünyası için. Burada sizlerle olmaktan daha çok tercih edeceğim başka bir yer yok. Hepimiz Lille'inki gibi bir macera yaşayalım, sayfalarda ve zihinlerimizde.

Jack ve Lille bir tepede buluştu

Bir listem vardı.

Bir şeyi işaretlemeye çalışıyordum ama Shay'i bana yardım etmesi için ikna etmekte zorlanıyordum. Yaşadığım küçük Wexford kasabasında sadece bir dövme salonu vardı ve Shay Cosgrove buranın sahibi ve işletmecisiydi. Benden birkaç yaş büyüktü ve ona küçük bir aşk besliyordum ama bu tamamen başka bir konuydu.

Tam o sırada onu bana dövme yapması için ikna etmeye çalışıyordum ve o buna yanaşmıyordu.

"zgnm Lille," dedi dövmeli, kaslı kollarını göğsünde kavuşturup bana sakın bir bakış atarken, "ama sana mürekkep sürersen annen bağırsaklarımı jartiyer yapar ve Miranda Baker'a karşı çıkmak yapılacaklar listemde yok."

"Ama dövme yaptırmak yapılacaklar listemde ve çalışmalarınıza bayılıyorum ve yaptırmak için şehre kadar gitmek zorunda kalmak istemiyorum ve...."

Beni susturmak için iki parmağını dudaklarıma koyduğunda sözümü kesti.

kalktı. ve gözlerimi kırptım, söylemek üzere olduğum her şeyi bir anlığına unuttum çünkü daha önce de bahsettiğim gibi ona aşıktım ve parmakları dudaklarımdaydı.

Gulp.

Gözlerim kocaman ve yuvarlak oldu ve nefes alışım hızlandı. Shay elini ağızımdan çekerken bilmiş bilmiş sırttı. Kendini beğenmiş piç. Işın üzücü yanı, bana olan aşkımanın farkındaydı ama beni düz, cansız bir parça kadar çekici buluyordu.

Karton. Bu kasabadaki bütün kızlar Shay'den hoşlanıyordu ama o sadece seksi, şımarık ve yatakta vahşi olduklarına şüphe olmayan ateşli kızları tercih ediyordu.

Seksi ya da küstah değildim ve kıyafetlerim de olabildiğince sade Jane'di (teşekkürler annem) - yani değildim.

Ben kafası bulutlarda gezen gösterişli bir kızdım ve benimle görülmek havalı bir şey olarak kabul edilmiyordu. Aslında, havalı olmanın tam tersi olarak kabul edilirdi.

Ama ben onun gibi bir sanatçıydım, bu yüzden ortak tuval ve boya sevgimiz üzerinden bağ kurabileceğimizi düşündüm. Bu hiç gerçekleşmedi. En iyi ihtimalle, Shay bana tahammül etti. En kötüsü, defolup gitmemi ve dövmelele ilgili sorularla onu rahatsız etmeyi bırakmamı diledi.

Silah nasıl çalışıyor?

Ne tür mürekkep kullanıyorsunuz?

Deri ne sıklıkla enfekte olur? Silahı kullanabilir miyim?

Birine dövme olarak yaptırdığınız en tuhaf şey neydi?

Yani evet, soru soran biriydim. Çoğu akşam salona uğramak ve duvarlara asılmış çizimlerine hayranlıkla bakmak için bir neden bulurdum. Ona kendi yaptıklarımı göstermeye çalışırdım ama hiç ilgilenmezdi.

Shay, Giger ve Kalmakov gibi karanlık sanatlarla ilgileniyordu.

Warhol ve Lichtenstein gibi Pop sanatına ilgi duyuyordum. Her şey renklerle ilgiliydi.

Neyse, listeme dönelim. Şimdiye kadar sadece on madde içeriyordu ve dövme yaptırmak da bunlardan biriydi. Kendim tasarlamıştım. Çok renkli, boya sıçramalı bir sıcak hava balonuydu. Önce dövme yaptırmak istemiştim, çünkü listemdeki diğer maddelerin çoğu

macera yaşamak ve özgür olmak. Benim için hiçbir şey macerayı sıcak hava balonundan daha fazla sembolize edemezdi.

Seni nereye götüreceksin?

Oraya gittiğinizde ne yapardınız? Kiminle tanışırdınız?

Ve sıcak hava balonu gezilerinin de felaketle ihtimali olduğundan, bunun daha uygun olduğunu düşündüm. Sonuçta, güvenlik garantiliyse maceranın bir anlamı yoktur. Bütün amaç bilinmeyendir, tehlikeydir.

Onu her şeyden çok arzuluyordum.

Shay çizim masasına geri dönmüştü, sırtı bana dönüktü ki, "Dövmeyi ben yapmayacağım Lille, o yüzden sen iyi olur," dedi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve kapıya yöneldim. Dışarı adımımı atmadan hemen önce arkamı döndüm ve "Annem kadar saçma birinden korkuyorsan, kocaman bir pısrık olduğun gerçeğini gizlemek için tüm o kasların üzerinde çok çalışıyor olmalısın, Shay Cosgrove" dedim.

Huysuz bir çocuk gibi konuştum. Ayrıca ikiyüzlü davranıyordum, çünkü annemden korkan biri varsa o da bendim. Yine de Shay'e haddini bildirme ihtiyacı hissettim. Kendini çok havalı ve havalı sanıyordu ama aslında sadece gösterişçi bir küçük kasaba puştuydu.

Vay canına, sanırım aşkım yok oldu. Korkaklık şaşırtıcı derecede büyük bir iticiydi.

"Lille," diye sinirli bir ses tonuyla söze başladı ama son sözü söyleyemeden oradan ayrıldım. Nasıl olsa işe gitmem gerekiyordu. Restorana giden yolu çıkmaya çalışırken kendi kendime kızgınlığımı mırıldandım. Bu şehirde her yerde ya bir tepeye çıkıyordunuz ya da bir tepeden aşağı iniyordunuz.

Tepe. Sanki burayı kim inşa ettiyse, gelecekteki tüm sakinleri adına eski güzel bir şaka yapıyor gibiydi.

Annemin isteğiyle işletme eğitimi aldığım üniversiteye yaz tatilinde ara verdiğimde, şehirdeki küçük bir restoranda yarı zamanlı olarak çalışıyordum. Pazar öğleden sonra vardiyası için planlanmışım ve mekan akşam yemeği yiyen ailelerle dolup taşıyordu. En çok bu vardiyayı seviyordum çünkü patronum Nelly, aileler yemeklerini yerken çocuklar için yüz boyama yapmama izin veriyordu.

Normal günlerde garsonluk yapıyordum ama pazar günleri sanatçı oluyordum. Küçük erkekleri Örümcek Adam'a ve küçük kızları perilere dönüştürmek sanatçı olmak sayılırdı. Özellikle kızların Örümcek Adam, oğlanların da peri olmak istemeleri gidiyordu.

Kalıpları yıkmak için her şeyi yaptım.

Ve çocukları severdim. Aslında, beş yaşındaki çocuklarla konuşurken kendimi yetişkinlerle konuştuğumdan çok daha rahat hissederdim. Çocuklar size tam olarak ne düşündüklerini söylerlerdi. Yetişkinler ise bir şey söylerken aslında tamamen başka bir şeyi kastederlerdi. Kafa karıştırıcıydı.

Çoğu insanla bağlantı kurmakta zorlanıyordum. Merakım ve bitmek bilmeyen sorularım onları soğutuyordu. Annem çok hevesli görüldüğümü ve daha mesafeli ve ulaşılmaz olmak için çalışmam gerektiğini söyledi, bu ne anlama geliyorsa. Restorana girip kapının yanındaki boş bir masada yüz boyalarımı hazırlamaya başlarken bunları düşündüm. Beni gören birkaç küçük kızın sevinç çılgınlıklarını duyunca gülümsedim. Buralarda yüz boyayan kadın olarak tanınırdım ve çocuklarda büyük heyecan uyandırırdım.

Servis yanında duran Nelly'ye el salladım ve sonra gözlerimin müşterilerin üzerinde gezinmesine izin verdim. Tüm müşterileri tanıyordum.

Ama iki masa aşağıda, birkaç gün önce fark ettiğim yaşlı bir kadın ve genç bir adam oturuyordu. O zamandan beri her gün geliyorlardı ve ilgimi çekmelerinin başlıca nedeni kadının altmışlı yaşlarında olması ve saçlarının Coca-Cola kutusu kadar kıvıll olmasıydı. Ayrıca boynunda birbirine dolanmış yüz kadar kolye vardı.

Adamın uzun, dalgalı koyu kahverengi saçları ve kahverengi gözleri vardı. Teni bronzlaşmıştı ve üzerinde yıpranmış eski bir tişört vardı. Aynı derecede yıpranmış kahverengi fötr şapkası önündeki masanın üzerinde duruyordu. Bana biraz seksi bir ingeneyi anımsattı, ama *My Big Fat Gypsy Wedding ingenesinden çok Chocolat*'daki Johnny Depp ingenesini andırıyordu. Uzun boyluydu ve kasları Shay'inkilerin yavru köpek yağı gibi kalıyordu. Bir de saçlarını dağınık bir şekilde erkek topuzu vardı. Bir erkek topuzuna bayılıyordum. Hep yleydim.

Başka bir deyişle, çok ateşliydi... ve ben de ona bakıyordum. Geçen hafta kendimi ona bakarken bulmuştum ama onun da bana baktığını hiç fark etmemiştim (hayal kırıklığına uğramıştım.) Birlikte oturduğu kadın gözüme takıldı ve bana muzipe göz kırptı. Kendi kendime gülümsedim ve başka tarafa baktım. Yüzlerini boyatmak için sıraya girmiş çocuklar vardı, bu yüzden iki masa aşağıda oturan tuhaf çift yerine işime odaklanmaya çalıştım.

Bir süre sonra bir bardak su almaya gittiğimde Nelly beni kenara çekti ve "ikisini görüyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Kasabanın hemen dışında kurulan sirkten geliyorlar. Sanırım kadın sahibi. Tamamen tuhaf görünümlü bir karakter."

Bu bilgiyi bir kez daha başımı sallayarak kabul ettim. Sirkin farkındaydım. Aslında, bu gece taşınmadan önceki son gösterisiydi ve

Gidip görmek için biraz para biriktiriyordum. Zihnim olasılıklarla doluydu. Palyaçoları, filleri, aslanları ve akrobatları görmek istiyordum. Hepsini görmek istiyordum. Bazen arkadaşım olan Delia'ya gelmek isteyip istemediğini sormuştum ama beni başından savmıştı. "Bazen arkadaşım" diyorum çünkü bazen beni görmezden geliyor, özellikle de diğer arkadaşları etraftaysa. Sanırım bana tahammül etmesinin tek nedeni annemin büyük ve önemli bir teknoloji şirketini yönetiyor olması ve yerel bir iş kadınıyla iyi geçinmek istemesi. Aslında alınmam gerekirdi ama İrlanda'nın güneydoğusundaki küçük bir kasabada yaşıyorsanız, arkadaş konusunda elinizden geleni yapmak zorundasınız.

Akşam ilerledikçe, yemek yiyenlerin çoğu dışarı çıktı ve kafamda onlara atıfta bulunmaya başladığım gibi, garip çift restoranda kalan tek kişilerdi. Mutfaktan aşçı John'un tuvalete gitmesi gerekti ve benden yumurtalara göz kulak olmamı istedi. Başımı salladım ve o da aceleyle gitti. Dikkatimi vermemem benim hatamdı, çünkü kulpu tutmaya çalışırken elim tavanın yan tarafında yandı.

"Ah!" Ölülerini uyandıracak kadar yüksek bir sesle çığlık attım. Elimi göğsüme götürdüm ve acıdan irkildim. Avuç içimin yarısı çığ çığ yanmıştı. Bir süre sonra Nelly ve tuhaf çift gürültünün ne anlamak için mutfığa koştular.

"Ne oldu?" Nelly nefes nefese sordu.

Dudağımı ısırdım. "Elimi yaktım. Bağırduğım için özür dilerim."

"Buraya baltalı bir katilin girdiğini sandım," dedi Nelly. "Buraya gel de bir bakayım."

Ona doğru bir adım atarak siyah saçlı adama baktım. Derin, neredeyse siyah gözleri elime sabitlenmişti. Yüzü

Okunamaz.

" değil, ben hallederim," dedi Nelly, ikisini de dışarıya doğru el sallayarak. Şimdi adam gözlerimin içine bakıyordu ve rahatsız edici olmasa da omurgamda küçük bir ürperti hissettim. İkisi de masalarına geri döndüler Nelly elime biraz yanık kremi sürüp sardı.

Birkaç dakika sonra restoranın kapısı açıldı ve bir anne ile kızı içeri girdi. Küçük kız yüz boyayan kadının hâlâ buralarda olup olmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Gülümsedim ve ona ne olmak istediğini sormaya gittim. Yanan baskın elim olmadığı için resim yapmayı becerebiliyordum.

"Korsan olmak istiyorum," diye ilan etti kendini önümdeki koltuğa çekerken.

"Oh, iyi seçim!" Ben de cevap verdim. Şimdi *Karayip Korsanları*'ndaki Johnny Depp'i düşünüyordum. Bugün aklımda yaşlı Johnny vardı.

Küçük kıza sahte bir keçi sakalı çizdim, göz bandı ve kırmızı bir bandana ile tamamladım. Sonra işleri bir adım daha ileri götürerek yanağına bir kafatası ve çapraz kemikler yaptım. Annesi onu almaya geldiğinde, çocuğunu kılıklı yüzlü bir yağmacıya dönüştürdüğüm için pek memnun görünmüyordu ama ben sadece omuz silktim. İsteddiği buydu.

Hemen arkamdan bir ses, "Seni tahtada yürütmek istiyor gibi görünüyor," dedi. Döndüğümde Coca-Cola saçlı kadının orada durduğunu gördüm. Aksanının en güzel hali Londra cockney'iydi ve gülümsediğinde gözlerinin etrafında milyonlarca kırışıklık oluyordu. Çirkin değillerdi. Aslında güzellerdi, karakter doluydular ve

deneyim. Onları gökkuşağının her tonuna boyamak istedim.

"Hmm, şey, yüzmek için havamdayım," diye bir şekilde cevap verdim ve gülümsemesi genişledi. Çantasını karıştırıp sirk için bir broşür çıkarırken arkasına bir gölge düştü. Gölge Bay Uzun, Esmer ve Egzotik'e aitti. Orada durdu, anlamsız gözleri üzerimdeydi ve yüzümün kızarmasına neden oldu. Bir anda terlediğimi, sıcakladığımı ve garip bir şekilde utandığımı hissettim. Sanki gözleri benim parçalarımın toplamını alıyordu ama nasıl sonuca vardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kadın devam etti, "Bu akşamki gösteriyi izlemeye gelmelisin, kızım. Bu son gösterimiz."

"Zaten planlamıştım. ," diye haykırdım ve el ilanını alıp düzgün bir kare şeklinde katladım.

"Seni dışarıda bekleyeceğim Marina," dedi adam hoyratça, yanımızdan geçip dışarı çıkmadan önce gözleri bir kez daha benimkilerle buluştu. Durup cebinden bir paket sigara çıkarırken ve onu izledim. Gri tişörtü kollarındaki kasları ve bronz tenini gösteriyordu. Marina gibi ben de onun resmini yapmak isterdim ama *çok* farklı nedenlerle.

Derin Dublin aksanını duyduğumda şaşırmıştım. Yabancı bir şey bekliyordum... Bilmiyorum, yabancı. Marina'nın güldüğünü duydum ve dikkatimi tekrar ona verdim.

"Eğer Amerika'nın güneyinden olsaydım, onun çok huysuz bir piç olduğunu söyledim," diye kıkırdadı. "Hiçbir zaman sosyal incelikleri öğrenmeyi başaramadı."

Yutkundum ve sormadan edemedim, "O da sirkin bir parçası mı?"

"Oh, evet, Jack bir ateş yiyicidir. Tahmin edebileceğiniz gibi, bayanlar için büyük bir cazibe merkezi. Ne yazık ki onları etkileme sanatında hiç ustalaşamadı."

Sözleri bana Jack'in bir yemek masasında oturduğunu, elinde çatal ve bıçakla ateşten bir tabağı mideye indirmeye hazır olduğunu hayal ettirdi.

"Oh, şey, sanırım böyle görüldüğünüzde çekiciliğe gerçekten ihtiyacınız olmuyor." sansürleme fırsatı bulamadan ağızından çıkmıştı ve Marina yüksek sesle kahkaha attı.

"Senden hoşlanıyorum. Ne düşünüyorsan onu söylüyorsun. Umarım elin çabuk iyileşir," dedi ve Jack'i kapıdan çıkarken takip etmeden önce omzumu okşadı. Koltuğumda döndüm ve restorandan uzaklaşıp tepeden aşağı yürümeden önce birbirlerine birkaç kelime söylemelerini izledim.

Vardiyamdan sonra eve geldiğimde, hemen yukarı çıkıp duş almak, güzel bir şeyler giymek ve sirke gitmek istiyordum. Ne yazık ki eve annem kollarını göğsünde kavuşturmuş, sert bir yüz ifadesi ve elinde açılmış bir mektupla beni bekliyordu.

Mektubun üzerinde adımın yazılı olduğunu görünce bakışlarımı kıstım. "Mektubumu sen mi açtın?" Öfkeyle sordum. Daha fazla şaşırmalıyım ama bu aşamada onun kontrol manyağı davranışlarına alışmışım.

"Evet ve bunu yaptığımı memnunum. Bunlar yılsonu sınav sonuçlarınız ve söylemeliyim ki arzulanan çok şey var."

Bana doğru yürüdü ve mektubu elime tutuşturdu, tasarım topuklu ayakkabıları parke zeminde tıkırdıyordu. Mektubu açtım ve bir göz attım. Çoğunlukla C, bir D ve birkaç tane de B almıştım. Bunlar kesinlikle dünyanın en kötü sonuçları değildi ama annem mükemmellik bekliyordu.

"Bu diplomayı almayı hiç istemediğimi düşünürsek, sonuçların oldukça iyi olduğunu düşünüyorum," dedim cesurca. Aniden döndü, bana doğru yürüdü ve yüzüme sert bir tokat attı. Nefesim kesildi ve şok içinde elimle yanağımı kavradım. Annem genellikle fiziksel şiddet - sözcükler onun tercih ettiği silahtı- ama arada sırada bana vururdu. Bu genellikle iş yerinde bir şeylerin yolunda gitmediği anlamına gelirdi, bu yüzden hayal kırıklığını benden çıkarırdı.

"Sen nankör küçük bir kaltaksın!" diye bağırdı. "Senin eğitimin için harcadığım onca paradan sonra gidip böyle bir şey söylüyorsun."

Kalçamı kavrayıp parmaklarını etli kısmıma geçirdiğinde nutkum tutulmuş bir halde öylece kalakaldım. "Ve şuna bak. Kilo alıyorsun. Kalori alımını tekrar kontrol etmeye başlamam gerekecek."

Gözlerim yaşardı ama düşmelerine izin vermedim. Ona bu zaferi veremezdim. Ve işin aslı, kilomda hiçbir sorun yoktu. Annem sadece olmayan kusurları görme yeteneğine sahipti. O kadar mutsuzdu ki dünyadaki hiçbir güzelliği göremiyordu. Düz, sıkıcı çizgiler istiyordu ve eğer biri bunlardan sapmaya cesaret ederse, hayatını cehenneme çevirirdi.

Hayatım boyunca sessiz bir çaresizlik içinde yaşadığımı hissettim. Annemin kurallarına uyuyor ve zamanımı bekliyor, sonunda özgür kalabileceğim anı bekliyordum. Mesele şu ki, şimdi yirmi bir yaşındaydım ve zamanım hala gelmemişti. Otuz yaşında hala annemin çatısı altında yaşadığım, hala onun düz çizgilerine uyduğum, asla çatlaklarda yürümediğim rahatsız edici bir görüntü vardı ve bu beni çılgılık atacak gibi hissettiriyordu.

Ama yapmadım. Bunun yerine, sakince ondan uzaklaştım ve sessizce merdivenlerden yatak odama doğru yürüdüm. Onun hareketlerine karşılık vermeyi reddetmemin zayıflıktan çok güç gösterdiğini hissediyordum. Onun küçük seviyesine inmeyecektim. Oraya vardığımda tuvalet masama oturdum, aynaya baktım ve sakinleştirici bir nefes aldım. Sonra bir çekmece açtım ve listemi yazdığım katlanmış kâğıt parçasını çıkarıp gözlerimin numaralandırılmış maddeleri takip etmesine izin verdim.

1. Henry Jackson'ı çöpe at.
2. Dövme yaptır.
3. Bir yabancıyla seks yap.
4. Tehlikeli bir şey yap.
5. Daha önce hiç gitmediğim bir yeri ziyaret etmek.
6. Aşık ol.
7. Yeni bir arkadaş edin.
8. Diplomamı bıraktım.
9. Gerçek bir sanatçı ol.
10. Annemin evinden taşınmak.

Birkaç hafta önce, okul yaz tatiline girmeden önce bir numarayı tamamladığım için içimde küçük bir gurur kıpırtısı hissettim. Henry annemin iş ortaklarından birinin oğluydu ve benimle aynı kursa kayıtlıydı. Annem eğitimimin ikinci yılında bizi bir randevuya çıkarmıştı ve son iki yıldır sıkıcı, kimyasız bir ilişki yürütüyorduk. Çalıştığımız konu gibi, seks de tamamen işle ilgiliydi. Sonunda buna bir son vermenin zamanı geldiğine karar verdim. Annem bunu öğrendiğinde çok sinirlenmişti ve Henry ile beni tekrar bir araya getirmek için şimdiden planlar yapmaya başladığını anlayabiliyordum.

bir şey olmayacaktı.

İş kıyafetlerimi değiştirmeye gittiğimde cebimden sirkin düştü. Elime aldım ve arkasındaki sirkin tarihçesini anlatan küçük bölümü okudum. Görünüşe göre Spektakulär Sirki otuz yaşındaydı ve ilk olarak Konrad Eichel adında bir Alman tarafından kurulmuştu. Yedi yıl önce öldüğünde, daha önce sirkin falcılığını yapmış olan Marina Mitchell sirk yöneticiliğini devralmış. Sirk, geleneksel bir sirk çadırında değil, 19. yüzyılın sonlarından kalma, tuval ve ahşaptan yapılmış büyük, renkli bir yapı olan Spiegeltent'te düzenleniyordu. Görünüşe göre dünyada çok az sayıda Spiegeltent kalmıştı ve bu da Spektakulär Sirki'ni nadir bir deneyim haline getiriyordu.

Boyayabilmek için neye benzeyebileceğini hayal etmeye başlamıştım bile.

Aceleyle hafif bir yazlık elbise ve botlarımı giydim, paltomu aldım ve evden olabildiğince sessizce çıktım. Köşeyi dönüp hızlı adımlarla kasabanın kenarına doğru yürüdüğümde içimi bir heyecan kapladı. Yaklaştıkça gökyüzünde yanıp sönen ışıkları görebiliyor, uzaktan gelen müziği duyabiliyordum.

Sirkin düzenlendiği genellikle boş olan alana ulaştığımda, çimenlere çok sık basıldığı için bazı çamur parçalarından kaçmak zorunda kaldım. Etrafa yerleştirilmiş hoparlörlerden çalan eski vodvil piyano müziği, insana zamanda geriye doğru bir portaldan geçiyormuş hissi veriyordu. Kasabadan tanıdığım birkaç aileye başımla selam verdim ve bilet almak için sıraya . Ödemeyi yaptıktan sonra patlamış mısır ve şekerleme satan bir standı gittim. Kısa kahverengi saçlı bir kız, üzerinde kedi resmi olan bir tişört giyiyordu.

bana gülümsedi ve ne istediğimi sordu. Kağıt külahta biraz patlamış mısır aldım ve Spiegeltent'e girdim.

Dışarıdan bakıldığında, kubbe benzeri bir çatısı olan dairesel bir yapıydı ve kırmızı, mavi ve sarıya boyanmıştı. Ana renkler. Kırmızıyı sarıyla karıştırırsanız turuncu elde edersiniz. Kırmızı ve maviyi karıştırırsanız mor elde edersiniz. Mavi ve sarıyı karıştırırsanız yeşil elde edersiniz. Tüm bunların çok basit bilimi her zaman ilgimi çekmişti.

Resim yaparken, bazen ne görmek için rastgele renkleri karıştırmayı severdim. Çoğu zaman pembenin veya morun harika yeni bir tonunu keşfederken, diğer zamanlarda çok fazla rengi karıştırmanın size sadece çirkin bir kahverengi veya gri verdiğini keşfederdim.

Bunun hayat için iyi bir felsefe olabileceğini düşündüm. Renklerle denemeler yapın ama çok fazla deneme yapmayın, yoksa doğal güzelliği yok edersiniz.

Hani ya, çok aşçı çok su götürür.

Çadırın içi dairesel bir şekle sahipti. Sahne, ortasında sağlam yuvarlak bir platform ve da oturma yerleri vardı. Kırmızı ve mavi şeritler tavanı kaplıyor ve çatının kubbesine doğru yükseliyordu. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım ve büyülenmişim.

Sahnedan üç sıra ötedeki bir koltuğa oturup patlamış mısırımı ve salonun dolmasını bekledim. Çocukların heyecanlı kahkahaları, yetişkinlerin gevezelikleri ve vodvil piyanosunun üzerinde çınılıyordu. O sırada daha olgun kıkırdamalar duydum ve başımı yana çevirdiğimde Delia ve üç arkadaşının bana doğru baktığını gördüm. Sirke gitmek istememesi buraya kadarmış.

Belli ki orada yalnız olduğum gerçeğiyle alay ediyorlardı. İçim ağzım düz bir çizgi oluşturdu. Anlık bir korku hissettim.

öz-bilinç titreşimi. Böyle şeylere tek başına gitmek tuhaf mıydı? Etrafımdaki insanlar aile ya da arkadaş grupları halinde görünüyordu. Belki de tuhaftı. Yine de kararlılığım pekişti. Delia gerçekten de arkadaşım değildi, değil mi? Listeme on birinci maddeyi eklemem gerekiyordu.

Delia'yı arkadaşlıktan çıkar.

Alaylarının farkında değilmişim gibi davrandım ve dikkatimi ileriye odakladım. Birkaç dakika sonra patlamış mısıрім neredeyse bitmişti ve ışıklar sönmeye başladı. Hoparlörlerden gösterinin başlamak üzere olduğunu duyuran Marina'nın sesini hemen tanıdım. Ardından, silindir şapkası, kuyruklu kırmızı paltosu, dar siyah pantolonu, çizmeleri ve alametifarikası olan kolye çeşitleriyle sahneye çıkarken davullar çalmaya başladı. Ruju parlak pembeydi ve gözleri gümüş ve altın rengi farlarla kaplıydı. Ancak, onunla ilgili en ilginç şey omzunda oturan küçük bir kapuçin maymunu olmasıydı.

Bir maymun!

Başında krem rengi, vücudunda ise kahverengi kürkü vardı ve Marina'nın omzundan atlayıp seyircilere doğru yöneldiğinde birkaç çocuğun sevinç çığlıkları attığını duydum.

"Spiegeltent'e ve Spektakulär Sirkі'ne hepiniz hoş geldiniz! Benim adım Marina Mitchell ve bu akşamki törenlerin yöneticisi ben olacağım. Şu anda seyircilerin arasında dolaşan küçük adam Pierre, benim güvenilir kapuçin yardımcım. Lütfen eşyalarınıza dikkat edin - kendisine ait olmayan parlak şeyleri almak gibi bir alışkanlığı var." Ön sıradaki bir çocuğa göz kırpmak için durakladı. "Biz küçük ve bağımsız bir sirkiz.

izleyicilere eşsiz ve büyü1ü bir deneyim sunuyor. Son otuz yıldır Avrupa, İrlanda ve Birleşik Krallık'ı dolaşıyoruz. Bu gece sizi memnun edecek, hayrete düşürecek ve heyecanlandıracak harikalar göreceksiniz. İnsanların canavarları evcilleştirdiğini göreceksiniz. Kadınların gökyüzünde dans ettiğini göreceksiniz. Bedenlerin imkansız kahramanlıkları başardığını göreceksiniz. Ve evet, palyaçolarımız komik ve gülünç olanı canlandırırken karnınız ağrıyana kadar güleceksiniz. Ama önce size Fil Adamlarımız Jan ve Ricky'yi takdim ediyorum."

Marina başıyla selam verip ellerini çırpıtığında alkışlar yükseldi ve Pierre koşarak onun omzuna tırmandı. Bir an sonra, siyah saçlı, kısa boylu iki adam sahneye çıktı. Göğüsleri çıplaktı ve karmaşık desenli ipek pantolonlar giymişlerdi. İçlerinden biri küçük bir hareket yapınca, iki fil tırıs tırıs dışarı çıktı. Kocaman gülümsedim, muhteşem yaratıklara bakarken gözlerim büyüdü. *Dumbo*'dan "Pink Elephants on Parade" adlı eğlenceli müzik çalmaya başladı. Sahnenin etrafında bir daire çizerek yürüdüler, istendiğinde bacaklarını zarifçe kaldırdılar ya da hortumlarını havaya fırlattılar.

Gösteri sırasında erkekler filleri arka ayakları üzerine kalkmaları için yönlendirdi ve bir noktada Jan, sanırım oydu, bir filin üzerine tırmandı ve sırtına oturdu. Gösterileri sona erdiğinde Marina tekrar sahneye çıktı ve birbirlerine çok benzedikleri için kardeş olduklarını düşündüğüm üç kızıl saçlı akrobat olan Gökyüzünün Kadınları'nı tanıttı.

İpeksi renkli kurdelelerden sarkıyor, kıvrılıyor, dönüyor ve dalıyorlardı. Renkler üzerimde dönerken ellerim bir fırça için kaşınıyordu. Orada saatlerce oturup saçlarının turuncu ışıltısını ve uzuvlarının kıvrak, zarif hareketlerini detaylandırabilirdim. Büyükanneimin, bana ilk öğreten kişi olduğundan emindim.

şu anda burada olmayı çok isterdi. Ne yazık ki, ben on yaşındayken öldü, ama onun öğretilerini her zaman hatırladım, her zaman anneminkinden çok farklı olan felsefelerine göre yaşamaya çalıştım.

Hata yap, Lille. Çatlakların üzerinde yürü. Yıkılmak için yapılmış kuralları yık.

Yanımdaki boş koltuğa biri oturdu ve göz ucuyla patlamış mısır standındaki kızı gördüm. Elinde kocaman bir pembe şeker döndüğü bir çubuk tutuyordu. Ona baktığımı görünce, parlak mavi gözleri ışıldayarak gülümsedi ve "İster misin?" diye sordu.

Başımı salladım ve hevesle bir tutam koparıp ağızıma attım. "Teşekkürler."

" ederim. Ben Lola." "Lille."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Lille. Gösteriden keyif alıyor musun?" Yine başımı salladım, bu kez daha hararetle.

"Kesinlikle."

"Mola verdim. En iyi bölüm için gelebileceğimi düşündüm. Sırada Jack var."

İsmi hemen tanıdım ve hem gergin hem de heyecanlı bir şeyler sıkıştı. Yine de cahil numarası yaptım ve "Jack?" diye sordum.

"O ateş püskürten. Ayrıca bıçak fırlatıyor. Yemin ederim, ne zaman birine bıçak atsa, vurmak mı yoksa ıskalamak mı istediğinden emin olamıyorum. Onda bir tehlike havası var, bilirsiniz."

Yutkundum, dilimin ucunda daha fazla soru vardı, ama açılan alçak, gümbürdeyen rock müzik beni böldü. Bas

Karnımın tam ortasına vurdu ve kalabalık başladı. Marina, olağanüstü ateş yiyen Jack McCabe için tutkulu *bir* giriş yaptı ve sonra sahneye çıktı, elinde iki uzun metal meşale, uçları ateşle parlıyordu. Tenim farkındalıkla karıncalandı ve bir şekilde gerçekten harika bir şeyle karşı karşıya olduğumu biliyordum.

Bir su denizini geçtiler

Gömlek giymiyordu ve iri kaslı vücudunun hareketleri beni büyölüyordu. Muhteşem bronz teninin altında sert, tonlanmış kaslar vardı. Sandalyemde öne doğru eğildim çünkü omzunun tamamında ve sırtının yarısında yara izi varmış gibi görünüyordu.

"Bunlar...."

"Yanık izleri mi?" Lola gelişigüzel araya girdi. "Öyle ama kimse kesin olarak bilmiyor."

Ona baktım, bu kızla rahat olup olmadığımın henüz emin değildim. Bense tam tersine temkinliydim ve onun anlık dostluğundan memnundum. Daha önce hiç bir yabancı yanıma gelip de sanki zaten arkadaşmışız gibi davranmamıştı. İlk defa hevesli olan ben değildim. Sonra tekrar, Lola ve benim muhtemelen çok farklı dünyalardan geldiğimizi düşündüm. Belki de bu tür şeyleri her yapıyordu.

Jack'in yara izlerini düşününce, bugün yanık elime bu kadar yoğun bakmasının nedeninin bu olup olmadığını merak . Belki de bu onun için travmatik bir anıyı geri getirmişti.

Sahnenin ortasına doğru yürüyüp iki yanan meşaleyi uzatırken gözlerim büyüdü. Meşaleleri ustaca sallamaya başladığında kalabalık alkışladı ve bedenim gerildi. Meşaleleri hızlı bir şekilde sekizgen şeklinde salladı ve çadırın loş ışığında turuncu renkte parlayan girdaplar yarattı. Hem büyülenmişim hem de kendine zarar verebileceğinden ya da daha kötüsü meşalelerden tutunamayacağından endişeleniyordum.

Hareketleri neredeyse dans eder gibiydi. Ateşi bir kolunun uzunluğu boyunca gezdirdi ve sönmeden önce derisinin üzerinde parladı. Diğer alevi yaladı, sonra meşalenin tamamını ağızına götürdü ve ateşi yuttu. Vay be. Seksi bir şekilde bir şişeyi ağızına götürdü, bir yudum aldı, meşaleyi dudaklarına götürdü ve tükürdü. Kocaman, kabaran alevler dışarı doğru patladı ve sanki ateş soluyormuş gibi görünmesini sağladı. Korkunç bir güzelliği vardı.

Yanımda sessiz bir kıkırdama duydum ve Lola'nın sırıttığını görmek için döndüm, "Çok komiksin amına koyayım."

Kaşlarımı çattım, alınsam mı alınmasam mı bilemedim. "Ne dedin?" "Az önce bir mucize görmüş gibi davranıyorsun."

"Daha önce hiç sirke gitmedim...."

Kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi? Bu delilik." Sonra yüzünü şekerlemeye gömdü ve büyük bir parça ısırıldı. Üç yaşındaki bir çocuğun doğum günü pastasını yiyeceği gibi, önce yüzüne bakarak yedi.

Etrafımdakilerin sevinç seslerini duyunca dikkatimi tekrar Jack'e verdim ve onun şimdi uçları ateşle yanan çatallı metal tekerleklerin etrafında sallandığını gördüm. Bana zafer dansı yapan eski bir kabile savaşçısını hatırlatıyordu ve bu çok seksiydi. Derimin yüzeyini bir ürpertinin kapladığını, gözeneklerimin karıncalandığını hissettim. Bu adamda reddedilemez bir şehvet vardı ve dokunmadan bile beni ne kadar tahrik edebildiğini keşfettiğimde şok olmuştum.

"Şok" muhtemelen çok güçlü bir kelime oldu. Onlu yaşlarımdan beri seksle biraz meşgul olduğumu hissediyordum. Yani, aktif bir hayal gücüm vardı ve sürekli bu konuda hayaller kurardım - muhtemelen beni gerçekten tatmin edecek bir partner bulamadığım için. yabancı ama tanıdık açlığı doyurmak için çaresizdim. Ben

Her zaman keşfetme, normalin dışında bir şeyler deneyimleme dürtüsü vardı. Henry'yle normal fazlasıyla yaşamıştım. Şimdi daha fazlasını istiyordum. Sadece... daha fazlasını.

Marina sahneye geri döndü ve Jack'in gösterisinin bir sonraki bölümü için seyircilerden bir gönüllüye ihtiyacı olduğunu açıkladı. Söylemeye gerek yok, elimi kaldırıp kendimi sunmak için can atıyordum ama gönüllülüğün neyi gerektireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer utanç verici bir şeyse, kasabanın yarısı buna şahit olmak için burada olacaktı. Haberin anneme ulaşacağını düşünmek bile beni ürpertiyordu ve bu akşamki ters konuşmalarımın zaten ona meydan okumuştum.

Yani evet, ona haddini bildirmek için can atıyordum - sadece bunu yapacak cesareti bulmam gerekiyordu. *Her seferinde bir adım*, dedim kendime, tam da Lola bağırdığında, "Marina! Buraya gel! Senin için bir gönüllüm var!"

Kolumu tuttu ve havaya kaldırdı.

"Hayır!" Fısıltıyla bağırdım ama bana sadece göz kırptı ve beni yerimden kaldırdı. Ne olduğunu anlamadan ayağa kalkmıştım ve Jack'in karanlık, anlaşılmaz bakışlarının yanı sıra bir spot ışığı da üzerime düşmüştü. Bir an donup kaldım, ne yapacağımı bilemedim, sonra Marina beni sahneye çağırdı ve ayaklarım birbiri ardına hareket etti, hain piçler. Tamam, belki de anneme düşündüğümünden daha çabuk yapışacaktım. Ve gerçekten, bu garip bir şekilde özgürleştiriciydi.

Ona ulaştığımda Jack elini bana uzattı ve ben de avucumu onunkinin içine koydum. Farkında olmadan ona yanmış olan elimi vermiştim. Elimini kavradığında, acının etkisiyle küçük bir nefes çektim.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ama sesi gelmiyordu.

Beni dik duran ahşap bir panele götürürken "Sorun değil," diye cevap verdim. Omuzlarımı büyük, sıcak ellerinin arasına alarak beni nazikçe tahtaya yasladı, sırtım tahta ile aynı hizadaydı.

"Umarım kıpırdamadan durmakta iyisindir," dedi ve nefesi boynumun yan tarafına çarptı.

"Neden?" Neredeyse fısıldadım. İnanılmaz derecede yakışıklıydı, şimdi onu yakından gördüğüm için daha da yakışıklıydı ve bundan dolayı biraz sarhoş hissediyordum.

Ağzının kenarı sanki bir gülümsemeyi tutuyormuş gibi seğirdi. Bir elini omzuma koyarak eğildi ve "Çünkü sarışın, sana bıçak fırlatacağım ve kanının akmasını hiç istemem" dedi.

Yine, söylediklerinde hiç de ciddi değilmiş gibi konuşuyordu. Vücudumda karıncalanmayan tek bir gözenek olduğunu . Listemdeki üç ve dört numaralı maddeleri hatırladım: Bir yabancıyla seks yapmak ve tehlikeli bir şey yapmak. Belki Jack McCabe'in benimle yatmasını sağlayabilirsem, bir taşla iki kuş vurabilirdim.

Ona bakmakla meşgul için daha önce fark etmemiştim ama tahtaya bağlı bir kemer vardı. Jack onu alıp belime daha sıkı bağlarken öylece durdum. İş bittiğinde sertçe çekiştirdi ve sırtıttı. Neden bilmiyorum ama bu hareket titrememe neden oldu. Sanırım o da fark , çünkü gözleri daha da karardı, tabii bu mümkünse.

Beni şaşırtarak düzleştirilmiş avucunu karnımın üzerine koydu. Libidomun (küçük sürtük) elinin daha aşağıya inmesini istediği gerçeğinden ziyade onun sözlerine konsantre olmak için elimden geleni yapmak zorundaydım.

"Bu senin çekirdeğin. Gözünüzde canlandırın. Ona odaklan. Vücudunuzu tam olarak bu pozisyonda tutun, her şey yoluna girecek." En küçük bir

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve bundan zevk alıp almadığını, belki de beni sinirlendirmeye çalışıp çalışmadığını merak ettim.

Nefesini içine çekerek rastgele devam etti: "Terebentin gibi kokuyorsun." Sonra tam ve etkileyici boyuna doğru yükseldi ve sahnenin diğer tarafına doğru yürüdü. Terebentin gibi koktuğumu biliyordum çünkü fırçalarımı temizlemek için sık sık kullanırdım ve bazen koku kıyafetlerime sinerdi. Beni meşgul eden kısım bu değildi; beni koklamak için zaman ayırmış olmasıydı ve garipsemeli miydim yoksa tahrik mi olmalıydım bilemiyordum.

Tamam, libidomun hangi seçeneği edeceğini biliyordum. Ve gerçekten, belki de ben de bir o kadar , çünkü cevap vermek istediğim şey "Gazyağı gibi kokuyorsun" idi.

Jack yerden bir dizi küçük fırlatma bıçağı topladı ve her birini teker teker masif ahşap bir bloğa fırlatarak keskinliklerini gösterdi. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve adrenalinin sistemime dolmaya başladığını hissedebiliyordum. Lola'nın sözlerini hatırladıkça her tarafım hafifçe titriyordu.

Yemin ederim, ne zaman birine bıçak fırlatsa, vurmak mı yoksa ıskalamak mı istediğinden emin olamıyorum.

İkincisi olmasını umuyordum. Belki de "tehlikeli bir şey "i listeden çıkarıyordum. Lanet olsun hayatıma. Neden seksi bir tehlike olmasındı ki? Jack benden en az on adım ötede durup elindeki bıçağı savurup yakaladıktan sonra tüm vücuduyla hamle yapıp bıçağı tam kafama fırlattığında başladığını bile duyurmamıştı. Gözlerimi sıkıca ve bıçağın saplandığı yerden kulağıma boş bir gümbürtü geldi,

Neyse ki tahtaya vurdu. Jack bana saldırmaya devam ederken seyircilerden gergin heyecan ve alkış sesleri geliyordu. Vücudunu ancak takıntılı bir şekilde çalışarak elde edilebilecek türden bir beceriyle hareket ettiriyordu.

Adrenalin beni boğdu, göğsüm hızla yükselip alçaldı.

Kalçama bir bıçak fırlattığında küçük bir korku çığlığı attım ve bıçak kıl payı ıskaladı. Aslında, çeliğin sert kenarının bana baskı yaptığını hissedebiliyordum. Ceketimin kumaşını kesmemiş olmasına şaşırıyordum. Jack sahnede sinsice dolaşüyor, bakışları üzerimde, bir sonraki atışını hesaplıyordu. Gözlerinin baktığı her yerde kendimi çırılçıplak hissediyordum. İlgisizlik tarafından taciz edilmişim.

Beni kesip kesmeyeceği konusunda gösterdiği tüm özen için bir patates çuvalı bile olabilirdim. Daha fazla dayanamayacağıma karar vererek, her şey bitene ve altı bıçak da fırlatılana kadar gözlerimi kapalı tuttum.

Thud.

Thud.

Thud.

Sonunda gözlerimi açtığımda Jack durmuş, beni tutan kemeri çözüyordu. Serbest bırakıldıktan sonra bile hareket etmedim, hâlâ az önce yaşadığım dehşeti kabullenmeye çalışıyordum. Birdenbire Jack McCabe seksi olmaktan çok korkutucu gelmeye başladı.

"Ucuz atlattık," dedi kulağımın hemen altına düşen bıçağı çıkarırken. Yana baktığımda saçımdan küçük bir tutamın sahnenin zeminine düştüğünü gördüm. Aman Tanrım.

"Saçımı kestim," diye nefes nefese kaldım.

"Sadece küçük bir parça. Endişelenme - kel bir yama bırakmadım." Karanlık bir şekilde kıkırdadı.

Ne diyeceğimi bilemedim ama tüm bunları bu kadar umursamazca karşılaması beni bir an için dehşete düşürdü.

"Seni dava edebilirim," dedim ve sonra anında yüzümü buruşturdum. Sesim annem gibi çıkmıştı. Ne de sadece saçtı.

Eğildi ve bir an için dişlerini gösterdiğini gördüğümü sandım. "Devam et, balkabağım."

"Balkabağı" kelimesini çoğu insanın "kaltak" kelimesine yükleyeceği küçümsemeyle söyledi. O anda kendimi güvende hissetmedim, bu yüzden hızla sahneden indim ve döndüm. Dürüst olmak gerekirse, biraz eve gidip özel olarak ağlamak istedim. Tüm korkuyu ve cinsel hayal kırıklığını dışarı atmak için, bilirsiniz.

"Eğlendin mi?" Lola ona ulaştığımda sordu.

"Oh, evet. Hem de çok. Bu arada beni kurban olarak sunduğun için teşekkürler," dedim sinirlenerek.

Yüksek sesle güldü. "Bütün yıl boyunca başına gelen en seksi şey bu, kabul et."

. Çok ama bunu ona söyleme zevkini tattırmayacaktım. Kendimi gösteriye geri dönmeye zorlayarak diğer gösterileri izledim. Gözleri ve saçları ismiyle uyumlu Violet adında bir akrobat da vardı. Lens takıyor olmalıydı. Ayrıca bir karı koca aslan terbiyecisi, iki palyaço ve ikisi sahnede bir scooter sürerken üçüncüsünün omuzlarında duran üç dublörden oluşan bir grup vardı.

Her şey bittiğinde, bana bıçak fırlatılmasının verdiği adrenalin patlamasını atlatmak üzereydim. Delia ve kız arkadaşlarının yanımdan geçip giderken bana sümüklü bakışlar atmalarını izledim.

"Kahretsin, erkek arkadaşlarından biriyle falan mı yattın?" Lola eğlenerek sordu. Hâlâ yanımda oturduğunu neredeyse unutmuştum.

"Hayır. Sanırım benim ölüme yakın bir deneyim yaşayıp onların yaşamamasını kıskanıyor olabilirler," diye kestirip attım.

"Ah, anlıyorum. Jack McCabe'in ellerinde ölümün kıyısından dönmek kesinlikle bir şey," diye şaka yaptı ve dirseğiyle beni dürttü.

Kendime rağmen güldüm. Lola ayağa kalktı ve beni takip etmem için eliyle işaret etti. ", bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Ayağa kalktım ve o da kolunu benimkine doladı. Yine aşinalığı tuhaftı, ama kabul ettim. Tuhaflığı hoşuma gitmişti. Beni sahne arkasına giden bir yan geçitten geçirdi ve üç dublörün ekipmanlarını topladığını gördüm. Lola onlara el salladı.

"Hey, Lola, arkadaşın kim?" diye seslendi kısa boylu, yakışıklı biri.

"Arkadaşım seni ilgilendirmez Pedro, o yüzden gözlerini yuvalarına geri sokabilirsin," diye cevap verdi Lola ve bana komplocu bir sırıtış attı.

"Pedro Brezilya'dan," diye açıkladı. "Kadınları yatağa atmak için hep aksanını kullanır. O zührevi hastalıklarla dolu aksiyondan bir dilim de sen istemezsin, inan bana."

"Oh," dedim, ne diyeceğimi .

Güldü. "Aman Tanrım, hiç kimse sana en iyi yüz ifadelerine sahip olduğunu söyledi mi?"

"Hayır," dedim, o sırada bir kapı açtı ve beni çadırın arkasına götürdü. Etrafta park edilmiş karavanlar, iki büyük kamyon ve sıra sıra masa ve bankların bulunduğu büyük bir açık hava çardağı vardı. Birçok sanatçı orada toplanmış, bir şeyler yiyip içiyordu.

Bazılarını tanıımıyordum ama perde arkasında çalışan kişiler olduklarını tahmin ediyordum. Çadırı kurmak ve her şeyi bir yerden diğerine taşımak için çok fazla insan gücü gerekiyor olmalı.

Marina beni Jack ve karı koca aslan terbiyecilerinin oturduğu masaya getirdiğinde Lola hâlâ kolumdan tutuyordu.

"Millet, yeni arkadaşım Lille'le tanışmanızı istiyorum," diye anons eden Lola, Jack'in yanındaki ve Marina'nın tam karşısındaki boş alana oturmam için beni öne doğru itti. Onun yanına oturduğum için biraz heyecanlandım ama beni kabul etmeyince hayal kırıklığına uğradım.

Kızıl saçlı sirk yöneticisi (metres?) gülümsedi. "Daha önce tanışmıştık. Seni tekrar görmek güzel, Lille. Elin nasıl?"

Sağlam elimi bandaja dokundurdum ve omuz silktim. "Ağrıyor."

Başını salladı ve aslan terbiyecilerini tanıttı. "Bunlar Winnie ve Antonio ve Jack'i tanıyorsun."

Winnie ve Antonio'ya kibarca gülümsedim. Lola benim için plastik bir bardağa biraz kırmızı şarap doldurdu ve ben de teşekkür ederek içtim.

"Herkes merhaba," dedim, özellikle Jack'in sessizliği yüzünden kendimi aptal gibi hissediyordum. Onun sorunu neydi? Sanki bir şeye vurmak istiyormuş gibi elini tekrar tekrar esnetip bırakıyordu. Şarabımdan bir yudum aldım ve ona daha fazla bakmamaya çalıştım. Bu zordu, çünkü o çok güzeldi ve bir sanatçı olarak güzel şeyleri ezberlemek beni cezbediyordu.

"Bana elini uzat, Lille," dedi Marina, düşüncelerimi bölerek.

Onu kucağımdan kaldırdım ve yumuşak, buruşuk parmaklarının arasına aldı. Bu hissi çok sevmiştim. Marina'da her zaman kendi annemde özlemini duyduğum bir tür anne sıcaklığı vardı. Ve gözlerinde bana büyükannemi hatırlatan bir pırıltı vardı.

Parmaklarını avucumun üzerinde gezdirdi. "Burada kendine özgü güzel bir hayat çizgisi var. Nasıl derin girintili çıkıntılı olduğunu görüyor musun? Bu belli bir kaliteye işaret ediyor - çok yaşayacaksın."

"Avuç içi mi okuyorsun?" Cevap bariz bir şekilde ortada olmasına rağmen sordum.

Başını salladı. "Büyükannemden öğrendim, deli ihtiyar."

Gülümsedim.

"Ne zamandır ressamısın?" diye sordu, tırnaklarımın altındaki kurumuş boyaya dikkat ederek.

"Küçüklüğümden beri. Tuhaf bir tesadüf, tıpkı senin büyükannenin sana avuç içi okumayı öğretmesi gibi, benim büyükannem de bana resim yapmayı öğretti," diye cevap verdim. O anda Jack'in bana baktığını hissedebildiğimi sandım ama onunla bir daha göz göze gelmemeye kararlı olduğum için emin olamadım.

"Bizimle Fransa'ya gelmelisin," diye devam etti Marina, az önce konuştuğumuz konunun gayet doğal bir devamıymış gibi.

"Um, ben...."

"Çocuklarla birlikte yüz boyama yapabilirsiniz. Müşteriler buna bayılacak ve sen de geçimini sağlayacak kadar para kazanacaksın. Gösteriyi izlemeye gelmeden önce çocuklar için eğlenceli bir şeyler hazırlamayı düşünüyordum. Ne dersiniz?"

"Fransa mı?" Gözlerimi kırıştıtarak, kalbim küt küt atarak söyledim. Bu gece benim için çok hızlı ilerliyordu. Kafa karıştırıcıydı.

"Sabah dokuzda feribotla yola çıkıyoruz, bu yüzden yakında bir karar vermeniz gerekecek."

"Aman Tanrım! Sen de gelmelisin," diye araya girdi Lola. "Yeni biriyle takılmak için can atıyorum ve Violet sürekli bana kızıyor. Oh, oh! Karavanımızda uyuyabilirsin. Boş bir yatağımız var."

"Bu konuda önce Violet'e danışman gerekmez mi?" dedi Jack sonunda konuşarak.

Lola ona el salladı. "Pffft, Lille yoluna çıkmadığı sürece ona bir şey olmaz."

"Violet akrobat mı?"

"Ve dünyayı şereflendiren en huysuz kadın. Cidden, Lille, bana büyük bir iyilik yapmış olacaksın. Yakında yeni bir oda arkadaşı bulamazsam çatlayacağım."

Şaşkına dönmüştüm. "Hiçbiriniz beni tanımıyorsunuz bile."

"Ah, ama sende bir gezginin kalbi var," dedi Marina. "Bunu o fırtınalı gri gözlerinde görebiliyorum. Ve bu benim için yeterince iyi."

"Şu haline bak," dedi Lola, hayatımda gördüğüm en büyük gülümsemeyi takınarak.

Dudakları ve dişleri vardı. "Evet demek için can atıyorsun, değil mi?" "Önce annemle konuşmam lazım," dedim, gözlerim

Gözleri kısılmıştı ve Jack'in alaycı bir ses çıkardığını duydum.

"Kasabadaki restoranda yaz işim var." Neden tereddüt ediyordum ki? Bu teklif beni maceraya sürüklemek için hazır ve nazır bekleyen sıcak hava balonumdu ve ben yine de bahaneler üretiyordum. Sanırım her şeyin rastlantısallığından şüpheleniyordum. Ayrıca, üzücü gerçek şu ki, Jack olmasaydı muhtemelen hemen evet derdim. Belli ki beni etrafında istemiyordu ve onu her gördüğümde kendimi garip hissediyordum. Onun için ne kadar açık olduğundan emin değildim.

onu çürümüş bir şey olarak görüyordu. Belki de küçümsemesinin nedeni buydu. Aptal bir kız tarafından süzülmekten hoşlanmıyordu. Muhtemelen bir kız arkadaşı vardı. Muhtemelen birkaç tane.

"Gidip Violet'i bulacağım ve ona ne düşündüğünü soracağım. Tabii ki hayır diyecek ama onu ikna edeceğim," dedi Lola ve göz kırparak oturduğu yerden kalktı.

"Adamlar bu gece çadırı söküyorlar, böylece sabah ilk iş yola çıkabileceğiz," dedi Marina. "Eve gidip eşyalarını toplamaya başlasan iyi olur."

"Henüz gelmeyi kabul etmedim," diye cevap verdim.

Sadece gülümsedi ve dudaklarını büzdü, gözlerinde bir parıltı vardı. "Öyle değil mi?"

Winnie bana cesaretlendirici bir bakış attı ve Antonio da gelirsem harika vakit geçireceğimi söyledi. Beklediği gibi Jack hiçbir şey söylemedi. Yine de diğerlerinin cesaretlendirmesi beni teşvik etti ve eve gidip anneme Fransa'ya gittiğimi söylemeye kararlı bir şekilde ayağa kalktım. Kendimi bir rüyanın içinde yürüyormuş gibi hissediyordum. Kim rastgele bir kıza sirkine katılması için teklif yapar ki? Çılgıncaydı ve ben bu çılgınlığın içinde mutlu bir şekilde boğuluyordum.

Büyükannem gurur duyardı. Annem hayatının sonlarında doğmuştu ve ondan önce dünyayı gezmiş, harika insanlarla tanışmıştı. Vefat ettiğinde sadece on yaşında olmama rağmen, güçlü bir etki bırakmıştı. Tıpkı onun gibi olmak istedim. Annemin olmadığı bir şekilde güçlüydü, zalimlik ve kontrolden ziyade sevgi ve nezaketle güçlüydü.

Herkesle vedalaştım ve çardaktan dışarı çıktım. Tam kasabaya dönerken güçlü bir el elimi kavradı.

ve ben de . Birkaç loş sokak lambası burası ve çoğunlukla herkes gitmişti.

Döndüm ve Jack'in arkamda durduğunu, kara kaşlarını çatmış olduğunu görünce durdu.

"Gelmemelisin," dedi, sesi alçaktı.

"Bırak beni," diye yakındım, gergin hissediyordum ve kolumu onun çekmeye çalışıyordum. Tutuşunun ne kadar sıkı olduğunu fark ettiğinde gözleri büyüdü ve kolumu bıraktı. Döndüm ve tekrar yürümeye başladım, bu sefer daha hızlı, ondan uzaklaşmak istiyordum. Ne kadar ateşli olursa olsun, karanlık bir yolda yabancı bir adamla yalnız kalmaya güvenmiyordum.

Arkamdaki sabit, çizgili adımlarını duyabiliyordum ve beni neden takip ettiğini bilmiyordum. Endişeden tüylerim diken diken oldu ve çantamdan telefonumu çıkarıp annemi arıyormuş gibi yaparak tek taraflı bir konuşma yapmaya başladım.

"Merhaba anne, benim. Şimdi eve gidiyorum. Evet. Frederick Caddesi'ndeyim. Bir dakika sonra görüşürüz."

Jack'e birinin beni beklediğini haber vermenin onu bana zarar vermekten caydıracağını neden düşündüm bilmiyorum ama aklıma gelen tek şey buydu ve üzerimde silah olarak kullanılabilecek hiçbir şey yoktu. Ayrıca annemi de arayamazdım, çünkü sirke gitmek için gizlice kaçmıştım ve annem hâlâ odamda, yatağında güvenle uyuduğumu sanıyordu.

Telefonumu çantama geri koyarken arkamdan derin bir sesi geldi.

"Polise de sahte bir arama yapmak ister misiniz?" diye sordu eğlenerek.

Kaşlarımı çattım ve yürümeyi bırakıp ona doğru döndüm. "Sahte değildi. neden beni takip ediyorsun ki?" Sesim tiz ve korkmuş bir şekilde çıkmıştı. Sesimin böyle çıkmasından nefret ediyordum.

"Geceleri eve hep yalnız mı yürürsün?" Yine kaşlarını çatmıştı.

"Bu seni ilgilendirmez. Şimdi, lütfen beni takip etmeyi bırak. Bu ürkütücü."

Bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "Eve sağ salım dönmeni sağlıyorum. Bu kadar nankör olma. Evin ne kadar uzakta?"

Konuşma şekli beni azarlanmış hissettirdi. Dürüst olup olmadığını anlamaya çalışarak gözlerinin arasında ileri geri baktım. Karşılığında aldığım tek şey için için yanan karanlık bakışlarıydı ve ne dürüstlük ne de sahtekârlık vardı. Sıkıca kilitlenmiş bir kasa gibiydi. Onu asla okuyamayacaktım.

"Bunu bana en söyleyebilirdin. Birini rastgele takip etmeye başlamanın garip olduğunu bilmiyor musun?"

Bana yavaşça göz kırptı ve sorusunu tekrarladı. "Eviniz ne kadar uzakta?"

"Neredeyse . Buradan sonra iyi olacağım. Seni terslediğim için özür dilerim," dedim ve tekrar yürümeye başladım. O da yanımda yürümeye devam etti. İçimi çektim.

"Kaba olmak istemem ama nerede yaşadığımı bilmemeni tercih ederim. Kendi iç huzurum için, anlıyor musun?"

Başını bana doğru eğdi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı, bu da bana daha fazla açıklama yapmam gerektiğini hissettirdi.

"Sen bir yabancısın. Dürüst olmak gerekirse biraz korkutucu görünen bir yabancı, alınma. Bu yüzden seni yaşadığım yere götürmek

aptalca, değil mi?"

Neredeyse gülümsüyordu ve vay canına, Jack McCabe'in neredeyse gülümsemesi gerçekten görölmeye değer bir şeydi. Tam bir gülümsemeyi kaldırabileceğimden emin değildim. "Ben iyi korkutucuyum, Lille. Kötü korkutucuyu korkutup kaçıran türden."

Adımı hatırlamasına şaşırmıştım. Daha sonra ne söylediğimi bilmiyorum ve anında pişman oldum. "Pinky psikopat bir katil olmadığına söz verir misin?" Ona küçük parmağımı uzattım ve o sadece parmağıma baktı.

"Ben psikopat bir katil değilim."

Kendimi aptal gibi hissederek elimi bıraktım ve cevabını düşündüm. Belki de iyi davranmaya ve eve sağ salım dönmemi sağlamaya çalışıyordu. Sonra aklıma başka bir fikir geldi. Seks istediği için mi benimle eve kadar yürümek istiyordu? Gözlerini benden ayırmadan ilerlerken ona baktım. Sanki düşüncelerimi okumuş gibiydi, çünkü anda bana döndü, sesi derin ve boğuktu. "Eğer seni becermek isteseydim, bunu bilirdin."

Titredim. Daha önce bir erkeğin beni becermekten bahsettiğini hiç düşünmemiştim, bu üzücüydü. Ve ilk kez bir erkeğin bunu yapmak istemediğinden bahsetmesi daha da üzücüydü. Uzun bir nefes aldım ve duygularımın incinmesine izin vermemeye çalıştım.

Sokağıma vardığımızda daha sıkı sararak ona, "Sözünü sakınmıyorsun, değil mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Ne var anlamıyorum."

"Tamam. Artık evdeyim. Sen görevini yaptın." Bahęe kapımı açtım ve içeri girdim.

seslendi. "Ne dediğimi unutma, Lille. Bizimle gelmemelisin. Her şeyin eğlence ve oyun olacağını, sirkle birlikte kaçaçağınızı sanıyorsunuz ama öyle değil. Az uykuyla çok çalışmak ve

Bok parası. Evleri ve onlar için endişelenen anneleri olmayan insanlar içindir. Bu hayat size göre değil."

"Bunu hayatım haline getirmeye çalışmıyorum, Jack. Geleceğimi söylemedim bile."

"Güzel. Yapma."

"Kendi kararlarımı verebilirim."

"Öyleyse doğru olanı yap."

Uzun bir süre birbirimize baktık, sanki kavga ediyormuş gibiydik. İlk uzaklaşan o olduğunda kendimi muzaffer hissettim.

O gece gözümü bile kırpmadım. Odama gittiğimde yatağıma oturdum, ellerimi battaniyenin üzerinde ileri geri ovuşturdum, zihnim yarışıyordu. Zamanım neredeyse tükenmek üzereydi. Bir karar vermem gerekiyordu. Sirkle kaçmak teoride gökkuşağı ve lolipop gibiydi ama ya gerçekten başa çıkamazsam? Biriktirdiğim yaklaşık dört yüz avro vardı ve başka pek bir şeyim yoktu. Geçinmek için yüz boyayarak yeterince para kazanabilecek miydim?

Tam bir korkaktım. İstedğim şey tehlikeydi. Macera arzuladığım bir şeydi. Endişelenmeyi bırakmalıydım. Bavulumu çıkarıp toparlanmaya başladığımda üzerime çelik gibi bir kararlılık çöktü. Tabii ki korkumu tam olarak yenememiştim, anneme yüz yüze söylemek yerine ona bir not bırakmaya karar verdim. Evet, ben korkak bir mucizeydim. Ama annem çok az insanın anlayabileceği şekilde korkutucuydu. Beni hayal kırıklığına bir zaman olacağından emin değildim.

Yirmi bir yaşındaydım. Tamamen yetişkin bir kadın. Artık hiçbir şey yapmak için onun iznine ihtiyacım yoktu.

Şimdi tek yapmam gereken kendimi buna inanmaya ikna .

Mektubumu bulduğunda çılgına dönecekti. O sırada Fransa yolunu yarılamış bir feribotta olmayı umuyordum. Mektubu bir zarfın içine koyup kapattım ve şifonyerimin üzerine bıraktım. Kıyafetlerimin çoğunu valizime sıkıştırmayı başardım ve içinde uyku tulumum olan küçük bir spor çantasını omzuma attım. Uyku düzenimin nasıl olacağından tam olarak emin değildim.

En ihtimalle birinin uyuyabilirim, değil mi?

Sabahın yedisinde sessizce evden çıktığımda üzerimde hâlâ bir önceki gecenin kıyafeti vardı. Annemin odasında hareket ettiğini duyabiliyordum, bu yüzden yeni uyandığını biliyordum. Neyse ki o fark etmeden dışarı çıkmayı başardım. Sokakta aceleyle ilerlerken kalbim dakikada bir mil hızla atıyordu. Ondan uzaklaşıyormuş gibi hissetmenin heyecanını seviyordum. İçinde yaşadığım sessiz çaresizlik hapisanesinden kurtuluyordum.

Kasabaya vardığımda bir ATM makinesine uğradım ve tüm birikimimi çekerek banknotları çantama tıktırdım. Patronum Nelly'yi aradım ve ona yazın geri kalanında çalışamayacağımı açıkladım. Beni azarladı ve referans aramaya gelmememi söyledi, ki bunu bekliyordum, ama de öfkeyle konuşurken yüzümü buruşturdum.

Sirke gittiğimde artık sirk değildi. Her şey muhtemelen büyük kargo kamyonlarından birine yüklenerек götürülmüştü. Geriye sadece karavanlarla dolu bir alan kalmıştı. Marina karavanının dışında bir basamakta oturmuş, bir fincan kahvesini yudumlayıp sigarasını tütürüyor, Pierre ise kucağında oturmuş sevimli sesler çıkarıyordu.

"Ben de seni bekliyordum," dedi gözlerinin içi gülerek.

Onun yanında durup minibüsün kenarına yaslandığımda nefes nefese kalmıştım. Evden çıktığımdan beri koşuyormuşum gibi hissediyordum. Kalbim hâlâ çarpıyordu. Annem şu anda mektubumu okuyor olabilirdi. Alnındaki damarın öfkeyle zonkladığını hayal edebiliyordum.

"Beni hâlâ yanında istediğine emin misin?" Ben sordum, o da güldü.

"Tabii ki biliyorum tatlım. sana sormazdım. Bütün hafta seni o restoranda çalışırken izledim ve seyahat etmek için yanıp tutuşan bir kız gördüğümde tanırım. Burada bize çok iyi uyum sağlayacaksın."

Pierre beni görünce Marina'nın kucağından atladı ve bana doğru geldi.

"Çok sevimli," dedim.

"Küçük masum yüzünün seni kandırmasına izin verme," dedi Marina. "En az onlar kadar kurnazdır benim Pierre'im." Pierre omzuma tırmanıp aşağı uzandığında ve ceketimin göğüs cebinden eski bir otobüs bileti çıkardığında doğruyu söylediğini anladım. Ganimetiyle birlikte atlayıp Marina'nın karavanının içinde kaybolduğunda güldüm.

Daha küçük bir karavanın kapısı açılıp Lola dışarı çıktığında sigarasını söndürdü. Gözlerindeki uykuyu sildi, üzerinde hâlâ pijamaları vardı. "Lille! Gelmişsin! Aman Tanrım, şu anda çok mutluyum" dedi ve beni sıkıca kucakladı.

Sanırım Marina yüzümdeki şaşkın ifadeyi görmüş olmalı ki şöyle dedi: "Bizim Lola birinden hoşlandığında hemen bağlanır. Bu onun tarzı."

"Evet ve benim yöntemim harika! Hadi şu çantalarınızı içeri götürelim, ben de size nerede uyuyacağınızı göstereyim."

Beni karavanına götürürken onu takip ettim. Gerçekten küçüktü, bir mini mutfak ve aynı derecede küçük bir televizyonu olan küçük bir oturma alanı vardı. Bir kapı banyoya açılıyordu. Diğer kapalıydı ve Violet'in odasına açılıyordu, diye açıkladı Lola ve sonuncusu da Lola'nın odasına açılıyordu, onunla paylaşacağımı keşfettim. İki dar yatak arasında yaklaşık bir karış boşluk vardı. Dağınık bir şekilde düzenliydi. Yataklar yapılmıştı ama Lola tüm giysilerini yatakların altına doldurmuştu. Eşyalarım için fazla yer yoktu ama umurumda değildi. Sadece bavulumla yaşayacaktım.

"Violet kalmana izin verdi. Ne yazık ki bu minibüs ona ait, bu yüzden kuralları o koyuyor. Ona haftada altmış avro kira ödemen gerekecek ama gösteri gecelerinde bu parayı kolayca kazanabilirsin. Onun tüm yiyecekleri sol taraftaki dolaba, bizimkiler de sağ taraftaki dolaba konuyor. Buzdolabında bizim bir, onun iki rafı var. Marina'ya haftada kırk avro vererseniz, öğünlerinizin çoğunu bizimle birlikte çardakta yiyebilirsiniz. Banyodaki tuvalet malzemelerinin hiçbirini kullanmayın çünkü hepsi Violet'e ait ve bir şey alırsanız çıldırır. Tüm eşyalarımı bir çantada tutuyorum ve duş alırken yanımda getiriyorum. İşleri daha basit tutuyor. Yani evet, tam bir diktatör ama bununla yaşamayı öğreneceksin. Hey, belki sen ve ben para biriktirip kendimize bir karavan alabiliriz. Bu harika olur!"

Güldüm. Bu kız kafayı ama hoşuma gitmişti. "Tabii, bir piyango bileti alayım, olur mu?" Şaka yaptım.

"Ha -ha," diye kestirip attı ve akıllı telefonunu çıkardı, parmakları ekranda o kadar hızlı kayıyordu ki neredeyse bulanıktı. "Tamam, seni feribot biletimize dahil edeceğim. Nakit paran var mı?"

Başımı salladım ve çantamı karıştırarak birkaç katlanmış not çıkardım. Lola onları aldı ve rezervasyonu tamamladı. "Harika, her şey ayarlandı. Ben sürerken benimle önde oturmak ister misin?"

Ona yapacağımı söyledim ve onu minibüsün önüne kadar takip ettim. Pencereden dışarı baktım ve Jack'in kamyonlardan birine ekipman yüklemeye yardım ettiğini gördüm. Her ne ise ağır görünüyordu ve çalışma şekli içimi kıpır kıpır yapmıştı. İşini bitirdiğinde ellerini kot pantolonuna sürterek tarlaya baktı. Lola bir haritaya bakarken beni yolcu koltuğunda otururken gördüğünde kalbim küt küt attı. Beni gördüğünde sinirlenmiş gibiydi. Belli ki gelmemem için verdiği tavsiyeyi dinlememiştim. Kendisine ait olması gereken karavana doğru tepindiğini ve kapıyı çarparak kapattığını gördüm.

Ben daha ne olduğunu anlamadan yola çıkmıştık. Lola bana Rosslare'den Fransa'da Cherbourg adında bir yere gideceğimizi ve feribot yolculuğunun neredeyse tüm gün süreceğini söyledi. Akrobat Violet odasından çıktı, bana huysuz bir merhaba dedi, elimi sıktı ve sonra kendine kahve yapmaya gitti.

"Az bir kadın," diye fısıldadı Lola arabayı sürerken bana.

"Kulakların da çok iyi işitiyor," diye seslendi Violet ona. "Cidden, bazen buranın ne kadar iç karartıcı derecede küçük olduğunu unutuyorsun sanırım."

Feribota vardığımızda karavanı güvertenin altına park ettik ve indik. Bazı insanlar uyumak için kabin kiralamıştı, ancak benim gibi çoğu kişi sadece koltuk rezervasyonu yapmıştı. Açlıktan ölüyordum, bu yüzden salonu bulmadan önce biraz kahvaltı almaya gittim. Büyük minderli koltukları olan rahat bir odaydı. Çoğu insan ya uyuyor ya da sessizce konuşuyordu. Biraz kestirmek isterseniz yastık ve battaniyeler bile vardı.

Lola'nın kulaklıkla müzik dinleyen Violet'in yanında oturduğu yerden bana el salladığını gördüm. Onlarla birlikte yerime oturdum ve yemeğime yumuldum. Yemeğimi bitirdiğimde uykum vardı, çünkü bir gece önce uyumamıştım ve gözlerimi açık tutma savaşını kaybediyordum....

Uyandığımda ne kadar zamandır baygın olduğumu bilmiyordum çünkü biri başımı omzundan itiyordu. Gözlerimi ovuşturdum ve kırpıştırdım, Jack'in bana baktığını gördüm. Görünüşe göre benimkinin hemen yanındaki koltuğu tutmuştu ve ben de belli ki ona sarılmaya çalışıyordum.

Ne kadar utanç verici.

Taç giymeyen bir kral düştü

"Özür dilerim," diye mırıldandım ve koltuklarımız yan yana olduğu için olabildiğince uzaklaştım. Birinin beni bir battaniyeyle örttüğünü fark ettim ama bu Lola olmalıydı. Başımı Jack'in omzuna ne kadar zamandır yasladığımı merak ettiğimde tenim karıncalandı. Saniyeler mi yoksa saatler mi olmuştu? Beni kabaca üzerinden ittiğini düşünürsek, saniyeler olduğuna bahse hazırdım.

"Sana gelmemeni söylemiştim. Neden beni dinlemedin?" diye sordu, başını yana eğerek, sözlerinde ince bir kenar vardı.

"Özür dilerim *baba*. Hayatımla ilgili ne yapacağım konusunda söz sahibi olduğumu unutmuşum. Lütfen naçizane özürlerimi kabul et," dedim alaycı bir tavırla. İçten içe duygularım incinmişti. Ayaklarıma kapanmasına ihtiyacım yoktu, ama en azından medeni davranabilirdi.

Kaşlarını bana doğru kaldırırken dudakları kıpırdadı. "Demek küçük prenses bir süreliğine varoşlarda takılmak istiyor. Tamam o zaman. Ama her şey boka sardığında gelip bana ağlama."

"Neden sana ağlayarak geleyim ki? Seni tanımıyorum bile," dedim ve kalktım. Violet ve Lola gitmişti. Kendimi biraz kirli hissediyordum ve kıyafetlerimi değıştirmem gerekiyordu, bu yüzden yanımdaki küçük çantayı aldım ve duşları bulmaya gittim. İşim bittiğinde kendimi milyonlarca kez daha iyi hissediyordum ve yerime döndüğümde Jack'in olduğunu gördüm. Gerçekten de rahatlamıştım. Adam beni saplantı haline getirebileceğini düşündüğüm bir şekilde garip ve gergin hissettirmişti.

Jack McCabe'e takıntılı olmak benim için sağlıklı olmaz. Bir film yıldızına aşık olmak gibi olurdu. Onlar kırmızı halıda caka satarken sen çukurda büzülüp kalmıştın. Bacaklarımı esnetmeye karar vererek feribotun etrafında yürüyüşe çıktım, Winnie ve Antonio ile iki kızları Carrie ve Orla'ya merhaba dedim. Görünüşe göre, sirk seyahat ederken onları evde eğitmişler. Büyümek için alışılmadık bir yol olmalı diye düşündüm, eşit ölçüde zor ve harika.

Güverteye açılan kapıya ulaştığımda, içeri ittim ve şiddetli bir rüzgârla karşılaştım, omuz uzunluğundaki saçlarım her yere savruldu. Duştan çıktığım için hâlâ ıslaktı, bu yüzden alışılmadık bir fön olduğunu düşündüm.

Dalgalara ve beni çevreleyen uçsuz bucaksız denize baktım, saf özgürlüğün bir anlık çırpınışını hissettim ve adamım, bu iyi hissettirdi.

Arkamdan biri bolca küfretti ve Jack'i sigara yakmaya çalışırken bulmak için döndüm. Rüzgâr ona hiç iyi gelmiyordu ve alevin yanmasını sağlayamıyordu. Beni görmesini istemediğim için hızla ters yöne doğru yürümeye başladım. Çok uzaklaşmamıştım ki aniden belirdi. Parmağını kemerime doladı ve beni neredeyse durduğu köşeye sürükledi.

"Ne fu...."

"dur," diye emretti. "Rüzgârı engellemeni istiyorum."

Yapacak bir şeyim yoktu, bu yüzden orada öylece durdum ve onun huysuzluğuna hayret ettim. Hiç kimse ona basit görgü kurallarını öğretmemiş miydi? Ona baktığımda, belki de yapmamışlardır diye düşündüm. I

onu ormanda hayvanlar tarafından büyütülen küçük bir Mowgli tipi olarak hayal edebilir.

Çakmağı çaktı ve sonunda dumanı yaktı. Derin derin içine çekti, sonra nefes verdi ve bu sırada beni izledi. Titriyordum ama soğuktan değil. bir *atmosfer* varmış gibi hissediyordum ama bu büyük olasılıkla benden kaynaklanıyordu. Bir şeyleri hayal etmekte iyiydim, özellikle de cinsel gerilimi. Ve tek taraflı olanları iyi bilirdim.

"Hizmetlerime daha fazla ihtiyaç var mı efendim?" Biraz küstahça sordum.

Yani, ben onun rüzgârını kesmiştim ve o bir teşekkür bile etmemişti.

Tıpkı dün geceki gibi neredeyse gülümsüyordu ve ben bunun harikulade olmasından nefret ediyordum. Sadece çene hattının bile bir duvar resmini yapabiliirdim. Külünü savurdu ve duvara yaslandı.

"Yani Lola'yla mı kalıyorsun?"

"Evet, ve Violet."

"Bu eğlenceli olacak."

"Alay mı ediyorsun?"

"Öyle mi yapıyorsun?"

"Ne?" "Hiçbir

şey." "Tuhafsın."

Bir adım öne çıktı ve bana baktı, konuşurken dişleri parlıyordu. "Ve bahse girerim sana bunu sevdirebilirim."

Bunu bana başka biri söyleseydi, flört ettiklerini düşünürdüm, ama bu adamla değil. Hayır, bu adamla daha çok alay eder gibiydi. Bakışlarımı ona diktim, bu karşılaşmayla ve karşılıksız çekimimle işimin bittiğine karar verdim ve salona döndüm. Telefonumdan saati kontrol ettim.

Burada sinyal alamıyorum. Bahse girerim annem bana ulaşmaya çalışırken telefonunun tuşlarına delik açıyordu. Fransa'vardığımda sakinleşmiş olması için dua ediyordum. Tahminlerim doğruysa, daha sekiz saatlik yolumuz vardı. Çantamdan bir karalama defteri çıkardım ve önümde oturan aileyi çizmeye başladım. Küçük bir çocuk iPad ile oynarken anne uyukluyor, baba ise gazeteyi inceliyordu. Çizime o kadar dalmıştım ki Lola oturmaya geldiğinde onu duymadım.

"Gerçekten çok iyisin," diye yorum yaptı ve bu beni gülümsetti. Evdeyken sanatım hep gizlice yaptığım bir şeydi. Hiçbir zaman insanlara gösterme fırsatım olmadı, bu yüzden onun iltifatını tahmin edebileceğinden daha fazla takdir ettim.

"Teşekkürler."

Saatler yavaş yavaş geçti ve nihayet Cherbourg'a vardığımızda sağlam bir zemine ayak basmaya çok hazırdım. Ancak öyle olmadı, çünkü sirkin bir haftalık gösteri için duracağı Caen'e bir buçuk saatlik bir yolumuz daha vardı. Saat sabahın ikisini geçiyordu, dolayısıyla Fransa'ya dair ilk izlenimlerim karanlıkla örtülüydü. Önümüzdeki haftayı geçireceğimiz alana vardığımızda hava aydınlanmaya başlamıştı. Adamlar hemen Spiegel tent'i kurmaya başladığında hayretler içinde kaldım. Enerjilerini alıyorlardı? Belki de feribot yolculuğunun çoğunda uyumuşlardı.

Uyku tulumumu yatağın üzerine serdim ve birkaç saat uyumaya karar vererek içine . Lola çoktan orada horlamaya başlamıştı. Bu kızla küçük bir odayı paylaşmak kesinlikle bir deneyim olacaktı.

Uyandığında kuşluk vaktiydi ve iki adam Violet'in karavanı arazideki su ve elektrik şebekesine bağlamasına yardım ediyordu. Bana göz kırpan Pedro'yu (sanırım henüz sütyen giymediğim için) ve diğer dublörlerden birini tanıdım. Lola feribotta bana onun adının Luan olduğunu söylemişti. Ona karşı bir şeyler hissediyor olabileceğini düşünmüştüm çünkü ne kadar iyi bir adam olduğundan bahsetmişti. Uzun boylu, sık kesilmiş siyah saçlı ve kahverengi gözlüydü.

Görünüşe göre sirk pazartesi ya da salı günleri gösteri yapmıyormuş, çünkü o günler genellikle bir bölgeden diğerine geçtikleri seyahat günleriymiş. Bu bana yönümü bulmam için bir gün kazandırdı.

Violet gülümseyerek içeride kahve olduğunu ve istersem içebileceğimi söyleyerek beni şaşırttı. Kendime bir fincan doldurdum ve yürüyüşe çıktım. Sirkin yeni ev sahibi, her iki tarafı ağaçlar ve yeşilliklerle çevrili bir tür kamp alanına benziyordu. Şehrin hemen dışında bir yerde olduğumuzu düşündüm ve yürüme mesafesinde olup olmadığımızı merak ettim. Yakında yiyecek ve bazı tuvalet malzemeleri almam gerekecekti.

Çimlerin üzerinde otururken telefonumu çıkardım ve annemin beni toplam yirmi beş kez aramaya çalıştığını ve on bir sesli mesaj bıraktığını gördüm. Bu fikir bile midemi , bu yüzden bir süreliğine onları dinlemeyi ertelemeye karar verdim. Bunun yerine birkaç dakikamı Caen hakkında bir şeyler okuyarak geçirdim. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki nereye gittiğimi araştırarak vaktim bile olmamıştı. Buraya gelmek için verdiğim çılgınca karar, sevinçten başımı döndürdü. Hayatımın monotonluğundan kurtuluyordum ve bu muhteşem bir duyguydu.

Caen'in Normandiya'da olduğu ve bölgenin en büyük şehri olduğu ortaya çıktı. Karşıma çıkan resimlerde çok güzel

ve keşfe çıkmayı düşünmek bile beni heyecanlandırıyordu. Belki de yakışıklı bir Fransızla tanışacaktım, bana güzel olduğumu söyleyecekti ve fırtınalı bir romantizmin tadını çıkaracaktık. Tabii ki, bir sonraki şehre gitmek zorunda kaldığımda her şey kalp kırıklığıyla sona erecekti. Bu fikir şaşırtıcı derecede çekiciydi. Kalbimin kırılmasını istiyordum. Tüm iniş çıkışları yaşamak istiyordum, çünkü aksi takdirde yaşamıyor olacaktım.

Kotumun arka cebini karıştırdım ve bir madde daha eklemek için listemi çıkardım. Her zaman kulağımın arkasına sıkıştırdığım çizim kalemini kaptığım gibi on bir numarayı karaladım.

11. Kalbim kırılsın.

Tesadüfe bakın ki, tam yazımı bitirdiğim sırada Jack elinde bir kasa su şişesiyle yanımdan geçiyordu. Önce bana, sonra da elimdeki kâğıda baktı. Kâğıdı çabucak katladım ve utanarak cebime geri koydum. Jack McCabe kesinlikle kalp kırıcı bir tipti. Ne yazık ki, kalbimin kırılması için ona yeterince yaklaşma şansım olduğunu sanmıyordum. Oh, . En kötüsü olursa, her zaman Pedro vardı.

Jack kaşlarını çatı ve yoluna devam etti. Bana hep kaşlarını çatardı.

Marina beni karavanına çağırdı ve kahvaltı için bir kruvasan ikram etti. Memnuniyetle kabul ettim.

"Anlat bana Lille," dedi aşırı süslü karavanının mutfağında otururken. Yemin ederim, her şeyinin üzerinde örtüler vardı. Dürüst olmak gerekirse, onları klozet kapağının üzerine asmış olsaydı hiç şaşırmazdım. "Sayılarla aran iyi midir?"

"Sayılar mı?" Ben sordum.

"Tamam, bize katılmanı istemek için gizli bir nedenim olabilir."

"Art niyet" ifadesi bana son derece heyecan verici geldi, bu yüzden gülümsedim ve devam etmesi için başımı salladım.

"Geçen hafta restorandayken patronunuzun hesaplarına yardım ettiğiniz için size teşekkür ettiğini duydum. Ve umutsuzca benimkine yardım edecek birine ihtiyacım var. Bu işi genelde King yapar ama son zamanlarda içkiyi fazla kaçırdığı için ona güvenemiyorum. Sirkin mali durumuna bir göz atabilir misin? Benim için rakamları temizler misin?"

Tamam, belki de kadar heyecan verici değildir. King'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sormadım da. "Ah, tamam. Üniversitede işletme okuyorum. Nefret ediyorum, gerçekten, ama muhasebe muhtemelen en az nefret ettiğim kısım. Bu konuda isteksizce de olsa iyiyim. Yani evet, eğer isterseniz için hesaplarınıza bakmaktan mutluluk duyarım."

Marina genişçe gülümsedi. "Bu kesinlikle hoşuma giderdi."

Ve günümün geri kalanını Marina'nın karavanına kapanıp hesap tabloları üzerinde çalışarak geçirdim. Bu çarpık bir şakaydı. Tüm bunlardan kaçmak için sirkle birlikte kaçmıştım ve burada tam da çalıştığım şeyi yapıyordum. Yine de, artık kesinlikle Kansas'ta olmadığım gerçeğine alışmaya çalışırken görevin tanıdıklığı beni rahatlattı.

Spektakulär Sirki'nin aslında iyi bir kâr elde ettiği ortaya çıktı; ancak bu kârların kayıtları tam bir karmaşaydı. Hâlâ toparlamam gereken çok şey vardı ama Marina'ya yarın sabah çalışmaya devam edeceğimi söyledim. Şimdilik bir şeyler yemeye ve biraz uyumaya ihtiyacım vardı.

Violet ve Lola'yı karavanımızda bulduğumda hava kararmaya başlamıştı. Dışarıda katlanır sandalyelerde oturmuş, erişte yiyip şarap içerken *Sefiller* filminin müziğini dinliyorlardı.

Yemek isteme konusunda kendimi garip fırsat vermeden Lola tenceredeki son erişteyi de yememi söyledi. Üçüncü bir katlanır sandalye yoktu, bu yüzden çimlerin üzerine oturdum ve kasemdeki erişteleri açlıkla kürekledim. Erişteler, muhtemelen açlıktan ölmek üzere olduğum için tadı çok lezzetli olan bir çeşit soya sosuna bulanmışlardı.

"Bugün Jack ve Marina'nın çardakta tartıştıklarını duydum," dedi Violet, paylaştığımız dostane sessizliği bozarak. Bana bakıyordu ve ben nedenini bilmiyordum.

"Oh, ilginç dedikodular. Sence iğrenç bir şeker anne/erkek oyuncak aşk ilişkisi mi yaşıyorlar?" Lola merakla sordu ve ben de gülmekten kendimi alamadım.

Violet gözlerini Lola'ya dikti. "İğrençleşme."

"Ne? Bu ikisi birlikte çok fazla zaman geçiriyorlar." "Bu çünkü o, sanki, onun vekili annesi figürü ya da

"Violet bana sert bir bakış atmadan önce bir şey söyledi. "Ve hayır, aslında senin hakkında tartışıyorlardı, Lille."

Neredeyse bir erişteyle boğuluyordum. "Ben mi?"

"Evet. Jack seni bize davet ettiği için Marina'nın canını sıkıyordu. Ölü bir ağırlığa ihtiyacımız olmadığını söyledi. Marina seni savundu. Onun için hesaplarını düzelttiğinden beri ölü ağırlık olmadığını söyledi."

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama bunu duymak beni biraz üzdü. "Bana ölü ağırlık mı dedi?"

"Tanrım, Violet, biraz nazik ol, olur mu?" dedi Lola, onu kabaca yanından dirsekleyerek.

"Sorun değil - gerçeği bilmeyi tercih ederim. Ve hiç şaşırmadım. İlk tanıştığımızdan beri bana kötü davranıyor."

Lola yatıştırıcı bir sesle, "Alınmayın," dedi. "Senin de anlayabileceğin gibi buralarda çok fazla yıpratıcı karakter var." Başını diğer tarafa bakan ve onu görmeyen Violet'e doğru eğdi. "Ayrıca, Jack McCabe'in her zaman biraz... eksantrik olmakla ilgili bir ünü olmuştur."

Bu benim merakımı uyandırdı. "Nasıl yani?"

"Onun biraz sapık bir piç olduğunu duydum. Bilirsin, tüm o esaret saçmalıklarına."

"Bunlar yalan," dedi Violet. "Jack iyi bir adamdır. İnsanlar sadece kendilerini eğlendirmek için bir şeyler uydurmayı severler." Şarabından bir yudum aldı.

"Bir de Vera'ya olanlar var. Kimse kimin yaptığını bilmiyor. Jack de yapmış olabilir," diye devam etti Lola, sesi kısılmıştı.

Violet titrer gibi oldu. "Bunun hakkında konuşmayalım. Ve esaretten hoşlanıyor olman seni tecavüzcü yapmaz, Lola. Tanrı aşkına."

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi ve şimdi daha fazlasını öğrenmem gerekiyordu. "Vera kim?"

Lola Violet'e baktı. "O bilmeli, Vi."

"Peki, söyle ona." Violet el sallayarak onu uzaklaştırdı ve şarap kadehine odaklandı.

Lola derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, yaklaşık iki yıl öncesine kadar sadece yetişkinlere yönelik bazı gece şovları yapıyorduk. Vera bir burlesk dansçısıydı. İnsanlar ona bayılırdı. Yaptığı işte inanılmazdı. Sonra bir gün ortadan kayboldu. Hiçbir şeyini almadı.

Bu yüzden kötü bir şey olduğunu biliyorduk. Polis olaya dahil oldu ve iki hafta sonra cesedini ormanda gömülü olarak buldular. Tecavüze uğramış ve dövülerek öldürülmüştü. Söylemeye gerek yok, Marina bundan sonra sadece yetişkinlere yönelik gösterileri durdurdu."

Nefesim kesildi ve midem biri bir ton tuğla atmış gibi bulandı. "Bu korkunç bir şey."

Lola yüzünü buruşturdu. "Oldukça fazla. Kimin yaptığını asla yakalayamadılar. Çoğu insan gittiğimiz kasabadan biri olduğunu düşünüyor. Ya da yoldan geçen bir yolcu. Ama biliyorsun, her zaman bizden biri de olabilirdi."

"söyleme!" Violet şikayet etti. "Artık bu gece gözüme uyku girmeyecek."

Lola ona sadece kocaman dişlek bir gülümsemeye karşılık verdi ve Violet'in kaşlarını çatmasına neden oldu. Zihnim hızla çalışıyor, kalbim hızla atıyor, tüylerim diken diken oluyordu. Lola'nın Jack'in bir katil olabileceğini ima etmesi hoşuma gitmemiştir. Seksi olduğunu düşünmek dışında ona karşı herhangi bir sevgi beslediğim için değil, geçen gece karanlık ve boş bir sokakta onunla yalnız kaldığım için. Eğer böyle bir şey yapabiliyorsa, o zaman korkunç bir tehlike içindeydim ve bunun farkında bile değildim. Demek istediğim, macera ve bilinmeyeni arzuluyordum ama maceranın korku ve dehşetten ziyade eğlence ve heyecanla dolu olmasını tercih ederdim.

Şarabın geri kalanını bitirmemiz uzun sürmedi ve sonra da yattık. Yarın gerçek bir sirk çalışanı olarak ilk günümdü. "Carnie" kelimesinden hoşlanmadığım için kendime carnie demeyi reddettim. Yüz boyama setimi yanıma aldığıma emin olduktan sonra yatağıma yerleştim. Yorgundum, bu yüzden hemen uyuyacağımı düşündüm ama

yapmadım. Vera'yı ve ona ne olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Ertesi sabah, yüksek sesle tartışan seslere uyandım. Violet, Lola'nın duş için tüm sıcak suyu kullandığından şikayet ediyordu. Onun tiz çığlıklarından irkildim. Belli ki karavanda duş almak şu anda mümkün değildi ve yıkanmam gerekiyordu. Bu yüzden topladım ve tesisteki ortak duşlara doğru yol aldım. Bu fikirden pek hoşnut olmasam da, önünde "ortak" kelimesi geçen herhangi bir şeyi kullanmamın annemi dehşete düşüreceğini bilmek içimde bir tatmin duygusu yarattı.

Al sana anne, diye geçirdim içimden, ona hayali bir orta parmak göstererek.

Evet, aptalın tekiydim.

Hava sıcaktı, bu yüzden açık havada duş almak o kadar da zor değildi. Bir tarafı erkeklere, diğer tarafı kadınlara ayrılmış ayrı ahşap kabinler vardı. Şortumu ve tişörtümü hızlıca çıkardım, sonra spreyin altına girdim, dondurucu soğuk olduğu için bana çarptığında ciyakladım. Neyse ki bir sonra ısındı.

Tertemiz olduğumdan emin olmak için acele etmedim, çünkü önümüzdeki hafta boyunca dışarıda duş almak zorunda kalacaksam, bunun uzun süre dayanmasını istiyordum. Ekonomik değilsem hiçbir şey değildim. İşim bittiğinde uzanıp havlumu aldım ve vücuduma sıkıca sardım. İşte o zaman yanıma almayı ihmal ettiğim ne kadar çok şey olduğunu fark ettim. Sadece bir havlu getirmiştım ve parmak arası terlik yoktu. Elimden geldiğince ayaklarımı kuruladım ve ardından Converse'imi giydim.

Uygun bir anda duştan çıkıyordum ve "uygun" derken mümkün olan en kötü anı kastediyorum çünkü ayağım takıldı ve birinin ayağının üzerine düştüm. Havlum biraz kaydı ve tüm kamp alanını aydınlatmadan önce onu yerine sabitlemek için uğraşmak zorunda kaldım. Ve uygun bir şekilde, Jack'in karavanı duşların sadece birkaç metre ötesine park edilmişti. Dışarıda durmuş sigara içiyor ve elini çenesinde gezdirerek tüm bu olanları izliyordu.

"Bu da nesi," diye homurdandım ve kime takıldığımı görmek için baktım. Dağınık görünümlü bir adam duvara yaslanmış, kirli elleriyle neredeyse boş bir viski şişesini tutuyordu. Ayrıca yüksek sesle horluyordu. Yakınlarda bir yerden kısık, sessiz bir kıkırdama duyduğumu sandım ve bunun Jack olması gerektiğini anladım. Hâlâ uyuyan adama bakıyor ve onun kim olduğunu merak ediyordum. Giysilerinin temizlenmeye ihtiyaı vardı ve uzun saçları kir ve yağdan o kadar kalındı ki ne renk olduğunu anlayamıyordum. Ayrıca yüzünün büyük kısmını kaplayan bir sakalı vardı.

Birden kımıldadı ve gözlerini kırpıştırarak açmaya başladı. Her şeye rağmen onu neredeyse güzelleştirecek kadar buz mavisi gözlerle karşılaşınca irkildim. Ve Tanrım, o gözler bir hikâye anlatıyordu. O kadar çok katmana sahiplerdi ki, her birindeki dehşet ve mucizeleri resmetmek için bir ömür harcayabileceğimi ve yine de asla dibe ulaşamayacağımı hissettim.

"Ne bakıyorsun lan sen?" diye sordu, Londra aksanıyla konuşuyordu, buz gibi mavileri hançer gibi saplanıyordu. Yutkunup geri çekilirken aksanının görünüşüyle tamamen çeliştiğini fark ettim, çünkü bu adamda tüylerimi diken diken eden bir şeyler vardı. Bunu yaparken sırtım sert ve inatçı bir şeye çarptı. Ama ben

Jack olduğunu anlamak için arkamı dönmem bile gerekmedi, çünkü kokusunu alabiliyordum. Nasıl koktuğunu hatırlamam beni şaşırttı: duman, gazyağı ve karanfil yağı.

Yerdeki adam ayağa kalkmaya başladı ama ayakları titriyordu ve tekrar düştü. Elindeki viski şişesi yere düştü ve camı kırıldı.

"Lanet olsun!" diye homurdandı ve bana tekrar öfkeyle baktı, sanki kendi ayakları üzerinde duramayacak kadar sarhoş olması benim suummuş gibi. Jack kulağıma mırıldanmadan hemen önce omzumda sıcak bir elin ağırlığını hissettim, "Bu King. Marina'nın kardeşi. Aynı zamanda azılı bir alkolik. Mümkünse ondan uzak durmaya çalışmalısın."

"Benim hakkımda ne dedin, seni piç!"

"Bana bir daha piç dersen seni o duşlara atarım. Yıkanmaya ihtiyaın olduğunu hepimiz biliyoruz," dedi Jack, sesi sert ve kararlıydı. King'in çenesi hemen kapandı. Tekrarlamaya değmeyecek birkaç kelime mırıldandı ve sonra tökezleyerek uzaklaştı.

Hâlâ arkamı dnmemiştim ve Jack hâlâ arkamda duruyordu, eli omzumdaydı. "Nerede uyuyor?" Sessizce sordum.

"oğunlukla dışarıda. Marina sadece biz yoldayken karavanında kalmasına izin veriyor."

"Ah," dedim ve havluyu tekrar etrafımda sıktım. Döndüğümde, Jack'in bakışları ıslak şakaklarımdan yanağıma ve boynuma doğru ilerledi ve sonunda göğsümün olduğu bölgeye yerleşti. Dokunulmuş hissettim. Sıcak ve kızarmış. Kirpiklerimin altından ona baktım ve o gözlerimle buluştu. Bana bakışında yoğun bir şeyler vardı ama yine de bunların hepsi benim aktif ve ölümcül derecede umutlu hayal gücüm olabilirdi.

"Sana biraz önce güzelce baktım," dedi ve ben cidden utançtan ölebileceğimi düşündüm. Tenim farkındalıkla karıncalandı.

"Ne?" Sesim çok ama çok bir şekilde cevap verdim.

Bir saniye boyunca hiçbir şey söylemedi, sadece boğazından alçak sesle mırıldandı ve bu muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en seksi sestti. Sonra elimi avucunun içine aldı. Bandajı çıkarmıştım ama avucumun ortasında hâlâ kırmızı bir yanık izi vardı. Elini kaldırıp parmağını hafifçe aşağıya doğru gezdirirken büyülenmiş gibiydi. Sadece birazcık acımıştı ve onun bana dokunması ile acının birleşimi bacaklarımın arasında garip bir karıncalanmaya neden olmuştu. Evet, beynim büyük kırmızı DİKKAT işaretlerini manyak gibi sallıyor olsa bile vajinam kesinlikle McCabe Takımı'ndaydı.

Ağzı kıpırdadı ve yüz ifadesinde merak uyandıran bir şey vardı, sanki beni tahrik ettiğini yeni fark etmişti ve bu onu hem ilgilendiriyor hem de şaşırtıyordu. Daha da yaklaştı, yerimi kapladı... ve sadece bana *baktı*.

Ve adamım, ne kadar da bakıyordu. Bana sessiz bir hikaye anlatıyormuş gibi hissettim ve bu büyüleyiciydi.

"Yanınıza geçebilir miyim lütfen? Giyinmem gerekiyor," dedim sessizliği bozarak. Orada durduğum süre dakikalar ya da saatler olabilirdi ama bunu asla bilemezdim. Bu adamın yanındayken zaman garip bir ilerliyordu.

Hiçbir şey söylemedi, sadece elimi bıraktı ve yoldan . Gereksiz bir hızla uzaklaştım ve neredeyse karavana geri dönmek için yarıştım. Oraya ulaştığımda kapıyı arkamdan kapattım ve uzun bir iç çektim. Bir saniye sürdü

yalnız olmadığımı fark ettim. Violet ve Lola oturma oturuyorlardı, Violet ayak tırnaklarını menekşe rengine boyuyor, Lola ise bir paket patates cipsi yiyordu.

"İyi misin, Lille?" Lola bir kaşını kaldırarak bir şeyler yerken sordu.

"Evet, sadece uh...."

"Oh, hayır, ne oldu?" "Jack McCabe."

"Kahretsin," dedi, gözlerini kaçırıp muzip bir ifadeyle tekrar bana baktı. "Beğendin mi?"

"Hoşuma gidecek pek bir şey olmadı ama Tanrım, bana karşı kayıtsız mı yoksa benden nefret mi ediyor ."

Violet küçük bir kahkaha attı, hâlâ ayak tırnaklarına konsantre olmuştu.

"Oh, bu durumda, muhtemelen sadece seni becermek istiyordur," diye alay etti Lola.

Şimdi manik olmaya başlamıştım. "Ne kadar güven verici. Dün gece onun bir cinayet tecavüzcüsü olabileceğini ima ettin ve şimdi bana bunu söylüyorsun! Bunun ne kadar yanlış olduğunu görebiliyor musun?"

"Çok mu yanlış?" diye söze girdi Violet, benimle aynı fikirdeydi.

"Hey, ben sadece gördüğümü söylüyorum," dedi Lola, ellerini teslimiyetle kaldırarak.

Dudaklarımı büzdüm ve giyinmek için odamıza girdim. Kot pantolonumu ve üstümü giymeyi henüz bitirmiştım ki telefonum çalmaya başladı. Sanki altıncı hisle kutsanmışım gibi arayanın annem olduğunu biliyordum. Hala onunla konuşmaya hazır değildim ama bu acıyı bir an önce atlatmam gerektiğini düşündüm.

Telefonu alıp kulağıma götürdüm ve "Alo?" diye cevap verdim.

"Lille! Nerelerdeydin sen? Endişeden deliye döndüm."

"Mektubumu almadın mı?"

"Oh, her şeyi anladım. Yemin ederim, beni erken mezara sokmaya çalışıyorsunuz! Yani, sirk gibi bir şey. Eğer seyahat etmek isteseydin, euro railing'e gitmen için sana para verirdim. Sirklerde ne tür insanların çalıştığı hakkında bir fikrin var mı? Ve bu bir zincir bile değil, eksantrik hippie bir kadın tarafından işletilen bağımsız bir sirk. Ofisten Bernie bana birkaç yıl önce o sirkte bir tecavüz olduğunu söyledi. Tecavüz, Lillian!"

Onunla telefonda konuşalı sadece otuz saniye olmuştu ama şimdiden boğazımın daraldığını, ciğerlerimin endişeyle olduğunu hissedebiliyordum. etkisi buydu. Biraz soğukkanlılık toplamaya çalıştım. "Aslında bu bir cinayet tecavüzüydü ve evet, bunu biliyorum. Ama yıllar önceydi ve herkes çok iyi davrandı," dedim, neredeyse doğruyu söyleyerek. King bana kesinlikle iyi davranmamıştı ama o sırada sarhoştı. Hâlâ Jack'in ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Bu daha da kötü! Hemen eve gelmen gerek. Tam olarak neredesin? Size en yakın havaalanından bir uçuş ayarlayacağım."

Ona Caen'de olduğumu söylemek dilimin ucundaydı ama tam zamanında kendimi durdurdum. Eve dönmek için uçağa binmeme imkân yoktu ve nerede olduğumu söylersem, beni aramaya geleceğini tahmin bile edemezdim. Ya da daha kötüsü, bunu onun yerine yapmaları için bir tür profesyonel müdahaleciye para ödeyecekti. Annem tuhaf bir ve ne kadar gidebileceğini asla bilemezsiniz.

Elimden geldiğince sakın ve kararlı görünmeye çalışarak, "Sana nerede olduğumu söylemeyeceğim," dedim.

"Affedersiniz?"

"Sana söylemeyeceğim dedim anne. Ben çocuk değilim ve hayatımı artık sen belirleyemezsin."

"Tamam, telefonundaki GPS takip cihazını aktif hale getireceğim," diye cevap verdi, sanki her şey çok normalmiş gibi.

Sesim doğal olmayan sayıda oktav yükseldi. "Ne dedin?"

"Ne dediğimi duydun, Lillian."

"Sen delisin."

"Ben senin annenim ve sana değer veriyorum. Eğer bu delilikse, o zaman evet, unvanı kabul ediyorum," diye cevap verdi yumuşak bir şekilde.

Yataktan kalkıp elimde telefonumla odadan aceleyle çıkarken nabzım bir kademe daha hızlandı. Kamp alanının hemen dışında sakın bir yere koşup son derece pahalı olan akıllı telefonumu çakıl taşlarına çarparken annemin şikayetlerini hala duyabiliyordum. Ekran çatlamıştı ama bu yeterli değildi. Parçalara ayrılana kadar üzerinde tepinmeye başladım. Artık beni takip edebilmesinin hiçbir yolu yoktu. O şey neredeyse un ufak olmuştu ama ben yine de devam ettim. Kırıldıkça annemin beni bulamayacağı için daha da rahatlıyordum. Sonunda durduğumda göğsüm çılgınca aşağı yukarı hareket ediyordu, nefesimi tutmaya çalışıyordum, ellerim kalçalarımdaydı. Biri konuşmaya başladığında kalbim durdu.

"En yakın tımarhaneyi arayayım mı? Çünkü bu uzun zamandır gördüğüm en çılgınca şeydi."

Jack'ti. Tabii ki oydu.

Birkaç metre ötede duruyordu, bir şişe suyu ağzına götürüp içerken yüzünde alaycı bir sırıtma vardı. Ona doğru yürüdüm, suyu elinden aldım ve içindekileri kırık parçaların üzerine dökerek telefona döndüm. Annemin artık GPS takibi yapmayacağından nispeten emindim.

"Az önce suyum mu çaldın?" Jack bana gözlerini kırıştırarak sordu. "Evet, ama iyi bir içindi," diye cevap verdim.

"Ne oldu peki? Telefon sana sürtük mı dedi?

Erkek arkadaşınla yatmak mı? Büyükanneni öldürmek mi?"

Elimde değildi, güldüm. Tamamen mizahtan yoksun ses tonunda komik bir şeyler vardı, ayrıca biraz maniktim.

"Hayır, aslında. Annem konumumu takip etmeye çalışacaktı. O."

"Annen James Bond mu? Ve ne, sadece alamadın bataryayı ve SIM'i çıkarır mısın?"

"Tüm gereken bu mu emin olamadım."

Jack omuz silkti ve uzun bir süre beni inceledi. Onun dikkatli bakışları altında kendimi hissediyordum ve bu hoşuma gitmiyordu. Bir şey söyleyip söylemeyeceğinden emin değildim. Sonra nihayet konuştu. "Neden onun seni bulmasını istemiyorsun?"

İçimi çektim ve oturmadan önce kaldırıma doğru yürüdüm. Jack gelip yanıma oturduğunda ve cevabımı beklerken beni hazırlıksız yakaladı. Bu hareketinde çok itaatkâr ve köpek gibi bir şey vardı, bu da gözlerimi aniden başka bir şeye açtı

yanını. Görünüşte karanlık, tehlikeli ve son derece erkeksi biriydi. Ama şu anda, ilgisini çeken küçük bir çocuğun parıltısını görebiliyordum.

"Çünkü o deli ve kontrolcü biri ve Marina'nın buraya gelme teklifini kabul etmemin tek nedeni annemden uzaklaşmak istememdi. Hayır, istemek değil, *ihtiyaç duymak*. Onunla yaşamak beni boğuyordu."

Başını sallayıp bakmaya devam ederken ilgilenmiş görünüyordu. Bunları ona neden anlattığımı anlamıyordum. Jack McCabe sırdaş olacak biri değildi. Arkadaş olabilecek biri olduğunu bile düşünmüyordum ve tehlikeli olma ihtimali de çok azdı. Yine de konuşmaya devam ettim.

"Çok başarılı bir teknoloji şirketinin CEO'su. Sanırım işinde sahip olduğu kontrol benimle olan ilişkilerine de yansıyor çünkü tüm hayatımı o belirliyor. Bana ne yiyip yiyemeyeceğimi, ne giyip giyemeyeceğimi söylüyor. Her hafta sonunda garsonluk işimden paramı aldığımda, paranın yüzde seksenini alıyor ve bana sadece yetecek kadarını bırakıyor. Parayı ona vermeyi reddedersem beni evden atmakla tehdit ediyor ve gidecek başka yerim olmadığı için onun çılgın kurallarına uymak zorunda kalıyorum."

"Peki ya baban?"

"Ben çocukken gitti. Belki o da benim gibi kaçmaya karar verdi. Yıllardır ondan haber almadım."

Jack yorum yapmadı. Yanılıyor olabilirim ama yüz ifadesinde bir empati kırıntısı gördüğümü . Ya o ya da şaşkınlıktı. Aramızda aniden garip hissettiren bir sessizlik oldu, bu yüzden ellerimi kot pantolonuma sildim ve ayağa kalktım.

"Şey, şimdi gidip Marina'nın hesaplarını bitirmem gerekiyor. Kimsenin buralarda ölü ağırlık olduğumu düşünmesini istemem," dedim ve kendimi sansürleyemeden yüzümü .

Jack'in ifadesi hiç . Nadiren değişirdi, bu da ne düşündüğünü asla tam olarak bilemediğim anlamına geliyordu. İnanılmaz derecede sinir bozucuydu. Yürüdüğüm süre boyunca orada devam etti.

O günün ilerleyen saatlerinde Winnie ve Antonio'dan katlanabilir bir masa ve iki sandalye ödünç aldıktan sonra sirkin girişine yakın bir yerde yüz boyama istasyonu kurdum. Okulda Fransızca öğrenmiş olmam iyi bir şeydi, çünkü bu dilde edecek kadar konuşma becerim vardı. Çoğunlukla çocuklara ne olmak istediklerini sormam gerekiyordu. Çocuk başına beş avro aldım ve gösteri başlayana kadar on yüz boyamayı başardım. Her gösteriden önce aynı şeyi yapabilseydim, yaz boyunca bana yetecek kadar para kazanabilirdim.

Ben kızıl saçlı küçük bir kızın yanaklarına kelebek kanatları çizerken Jack bir ara yanımdan geçti. Durakladı, ne boyadığımı görmek için başını eğdi ve sonra yoluna devam etti. Onu her gördüğümde tüylerimin diken diken olması rahatsız ediciydi. Yine de bir aurası vardı, sanki insan mı yoksa insan derisi giymiş doğaüstü bir varlık mı olduğunu anlayamıyordunuz.

İlham geldi ve aceleyle çantamdan eskiz defterimi çıkarıp fikirlerimi karaladım. Elbette bu çalışmayı bir sır olarak saklamam gerekiyordu çünkü Jack onun yapmak istediğimi öğrenirse kaşlarını öyle bir çatardı ki kendi yüzünü bile kırardı. Bu resim her zamanki çalışmalarımın daha karanlık . Normalde, iki sevgili kucaklaşırken bedenlerden süzülen kalpleri ya da parlak renkli bir şemsiye taşıyan bir kadını yansıtan su birikintilerine düşen yağmur damlalarını çizerdim. Bu

Resim Jack'i Spiegeltent'in sahnesinde, alevlerini havada ustalıkla örerken, bronzlaşmış teni parlarken ve vücudunu ele geçiren bir ateş iblisi alevlerin arasından görülebilirken gösteriyordu.

Hayal ederken bile tüylerim diken diken .

Çadırın içine süzüldüğümde gösteri yaklaşık bir saattir devam ediyordu. Gökyüzünün Hanımları gösterilerini bitirmek üzereydi ve vücutlarını ne kadar güzel kontrol edebildiklerini görünce bir kez daha kıskançlık hissettim. Üçünü de bugün erken saatlerde karavanlarının dışında gerinirken görmüştüm. Lola bana hepsinin kardeş olduğunu ve aralarında sadece bir ya da iki yaş olduğunu söylemişti. İsimleri Mary, Julie ve Molly'ydi ve Amerika'dan gelmişlerdi. Yanlarına gidip kendimi tanıtmak, onlarla arkadaş olmak istemiştım ama cesaret edememiştım. Belki başka bir gün toplardım.

Gösterileri sona erdi ve ardından Jack tüm ateşli ihtişamıyla ortaya çıktı. Bir ağız dolusu yakıtı geri devirerek ağzından patlayıcı bir ateş püskürtmeye başladı. Kendisine zarar verme ihtimalinin ne olduğunu ve vücudunda uzun vadeli bir hasar olup olmadığını merak ettim. Ağızınıza yanıcı sıvılar koymanız, zaman içinde kaçınılmaz olarak küçük bir miktar yutmanız anlamına geliyordu.

Ona sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki, başka biri olsaydı sorardım ama söz konusu Jack McCabe olduğunda, onun tuhaf ve baş döndürücü varlığında beynimin tüm bu soruları unuttuğunu fark ettim. Sonra uzaklaştığımı, gece için karavanıma döndüğümü söylemek isterdim ama yapmadım. Tüm gösterisi bitene kadar izlemeyi bırakamadım. Marina'nın seyirciler arasından bir gönüllü seçmesiyle daha önce yaptığı bıçak fırlatma numarasını yaptı. Gönüllü olan kadınla etkileşime girerken her hareketini dikkatle izledim.

seçildi. Bana yaptığı gibi ellerini omuzlarına koyduğunu görmediğimden, onu sakinleştirmek için karnına dokunduğunu ya da tahta panele götürürken elini tuttuğunu görmediğimden yüzde yüz emindim.

Karnımda gazlı ve hoş bir şey patladı. Belki de karşılaşmamızda, aynı numarayı yaptığı diğer sayısız geceye kıyasla farklı bir şeyler vardı. Belki de Jack bana karşı düşündüğüm kadar kayıtsız değildi. Yüz boyalarımı toparlayıp masa ve sandalyeleri Winnie ve Antonio'ya iade ederken bu düşüncelerin bana verdiği heyecan duygusundan keyif aldım. Bana onları saklamamı, onlara iyilik yapmış olacağımı, çünkü zaten küçük karavanlarını tıkayan çok fazla eşyaları olduğunu söylediler. Onlara bolca teşekkür ettim ve masa ile sandalyeleri yarına kadar Violet'in minibüsünün altına sakladım, kimsenin çalmayacağını umuyordum.

Lola hem yorgun hem de enerjik görünerek içeri girdiğinde oturma oturmuş Jack resmim için fikirlerimi tamamlıyordum. Böyle bir hali vardı. Onun da gözlerinin altında yorgun gri lekeler ve küt kesilmiş saçlarından fışkıran renkli elektrik püskürtüleriyle bir resmini yapmayı düşündüm.

"Hey, sen! Herkes bu akşam geç bir akşam yemeği için çardakta toplanıyor. Pedro ve Luan feijoada pişiriyor. Bir Brezilya güveci. Kesinlikle çok lezzetli. Hadi!" dedi ve kolumdan tutup beni yukarı çekti. Karalama defterim yere düştü ve onu aldı, yüzünde eğlenen bir sırıtışla geri vermeden önce çizdiklerimi incelemek için zaman ayırdı.

"Oh, çok kötüsün."

"Neyi kötü buldun?" Cahil numarası yaparak sordum.

"Kimi çizdiğini anlayamayacağım kadar iyi bir ressamısın, Lille. Sadece tavsiyemi dinle - dikkatli ol. Onu bir kadınla hiç görmedim, yani arada bir takılmalar dışında. İncinmek istemezsin."

Çok az şey biliyordu, gerçekten incinmek istiyordum. Mantıksız ve muhtemelen aptalcaydı ama duygularımın ezilmesinin acısını hissetmek istiyordum. Dünyadaki en iyi yaratıcı beyinlerin hepsinin kalbi kırılmıştır. Sanatlarını gerçek, canlı ve insani yapan da buydu. Beni sadece "iyi" bir sanatçı olmaktan çıkarıp harika bir sanatçı haline getirme potansiyeline sahipti.

Eskiz defterimi kapatıp tezgâhın üzerine koyduktan sonra, beni dışarı çekmesine ve sirk sanatçıları ve ekibi için bir tür yeme/içme/genel takılma alanı olduğunu öğrendiğim çardağa götürmesine izin verdim. Luan, Pedro ve dublör grubunun üçüncü adamı Raphael, portatif bir gaz ocağının yanında durmuş, sabırla sırada bekleyenlere kase kase güveç dağıtıyorlardı. Lola ve ben kendimizinkileri aldıktan sonra beni Winnie ve Antonio'nun on bir ve on üç yaşlarındaki kızları Carrie ve Orla ile birlikte yere oturttu.

Lola saçlarını aynı Fransız örerken, onlarla bir erkek grubu yıldızına duydukları ortak aşk hakkında sohbet ettik. O anda yetişkinlerden ayrı olduğumuzu hissettim ama aldırmadım. yerimden etkileşimleri gözlemleyebilmek hoşuma gidiyordu. Jack ve King çardağın uzak köşesindeki bir masada oturuyorlardı, aralarında bir şişe içki vardı. Derin bir sohbet ediyor gibi görünüyorlardı ve bu beni şaşırttı. Jack'in bu sabah King'le konuşma tarzına bakılırsa, arkadaş olduklarını düşünmezdim. Ama artık öyle oldukları açıktı. Jack dinledi

King konuşurken dikkatle dinliyordu, ya da tam tersi. Ne hakkında konuştuklarını bilmek için canımı verebilirdim.

Güvecimin yanında üç kadeh şarap içtim ve sonunda uykum geldi, bu yüzden karavana geri döndüm ve yatağa girdim. Saat daha on olmuştu. Tüm gece boyunca uyudum ve saat beş buçukta kendimi yenilenmiş ve güne hazır hissederek uyandım. Listemden bir maddeyi işaretlemek için bir gündü; bunu hissedebiliyordum. Hızlı bir duş aldıktan sonra, bu sefer neyse ki minibüsün sınırları içinde, kahvaltı için çay ve tost yedim. Saat daha altı buçuktu, ben de bacaklarımı esnetmeye karar verdim. Kamp alanının etrafında iki kez yürüdüm, bir süre durdum ve kafeslerindeki aslanları hayranlıkla izledim.

İkisi de mışıl mışıl uyuyordu, mırıltıları içimde bir şeyleri rahatlatan derin, melodik bir gümbürtü gibiydi. Teknik olarak bu hayvanların yırtıcı olduğunu biliyordum ama yine de her gece mırıltılarının huzurlu sesiyle uykuya dalabileceğimi düşündüm. Pençeleri yakından kocaman ve kabarıktı. Hem korkutucu hem de çok sevimliydi. Ne kadar güzel yaratıklardı. Onlara iyi bakıldığı belliydi. Hayvanat bahçesinde ya da zincir sirklerde gördüğünüz sıska ve yetersiz beslenmiş aslanlar gibi değillerdi. Winnie ve Antonio'nun aslanlarının çok sevildiği belliydi.

Yürüyüşüme devam ettim. Tam Jack'in karavanının yanından geçiyordum ki adımlarımın ortasında durdum ve bir ağacın arkasına saklandım. Kapı açıldı ve biri dışarı çıktı. Ağacın arkasından bakınca onun Gökyüzünün Hanımefendilerinden Julie olduğunu gördüm. Kızıl saçları dağınıktı ve makyajı lekelenmişti. İçim daraldı. Geceyi burada geçirdiği belliydi. Jack arkasından durum daha da netleşti. Kadın ona dönüp kolunu boynuna doladığında, adam kıpırdamadan durdu. Kulağına bir şeyler mırıldandı.

Dudaklarına hafif bir öpücük kondurduktan sonra uzaklaştı. Kalbim şimdi yüksek sesle çarpıyordu ve aynı anda botlarımın dibine batıyordu. Jack'e aşık olduğum çok açıktı, bu yüzden onu Julie'yle görmek hayal kırıklığı yaratmıştı. Bahse girerim birileri bir yerlerde aşklar üzerine bir araştırma yapsa, bunların cesaret kırıcı derecede büyük bir kısmının karşılıksız olduğunu bulurlardı.

Keşfedilmeden için içeri girmesini diledim ama . Onun yerine karavanının dışındaki şezlonga oturdu ve bir sigara sarmaya başladı. Tam benim şansıma.

"Seni duyabiliyorum, biliyor musun?" diye seslendiğini duyduğumda, olduğum yere yapışmış, gözlerim kapalı, sık nefes alıp vererek onu bekliyordum.

Gözlerimi açtım ama donup kaldım. Burada saklananın ben olduğumu biliyor muydu, yoksa sadece bir insan, herhangi bir insan olduğunu mu düşünüyordu? Kendimi göstermek istemedim ama yapacak başka bir şey yoktu. Burada birinin olduğunu biliyordu ve er ya da geç bunun ben olduğumu keşfedecekti. İç çekerek ağacın arkasından çıktım ve beni görünce bakışları keskinleşti.

"Özür dilerim," dedim. "Yürüyüşe çıkmıştım ki... Tanrım, bu çok saçma.

Neden saklandığımı bile bilmiyordum. Sadece istemedim...."

Jack ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, sigarasını yakıp bir nefes çekti. Başka biri , muhtemelen ona bırakmasını tavsiye eder, sağlığı için iyi olmadığını söyledim. Ama değildim. İnsanların kişisel tercihleri konusunda başlarının etini yemezdim. O benim annemdi. Onunla hiçbir özelliğimi paylaşmak istemedim. Yine de Jack için endişeleniyordum. Ciğerleri için endişelendim. Gösterisinde kullandığı yakıtın iç organlarına ne yaptığından endişelendim.

"Sadece ne yapmak istemedin, Lille?" diye sordu. Ağzı düz bir çizgiydi ama gözlerinde bir tür eğlence dansı vardı.

Adımı söylediğinde karnım takla attı. "Casusluk yaptığımı düşünmeni istemedim."

Tek kaşı havaya kalktı. "Beni gözetleyerek... casusluk yaptığını düşünmemi istemedin değil mi?"

"! Sadece içeri girmeni bekliyordum, hepsi bu."

Dumanı üfledi, yere baktı. Omuz hizasındaki saçları dökülmüştü ve birkaç tutamı öne düşerek yüzünü koruyordu. Bana baktığında o kadar güzeldi ki neredeyse bir an nefes alamayacaktım. "Sen tuhaf bir kızsın."

"Ve sen de tuhaf bir çocuksun," diye cevap verdim.

Ağzının bir tarafı yukarı kalktı ve bana tekrar neredeyse gülümseyecek olması avuçlarımı biraz nemlendirdi. Jack McCabe'in pek sık gülümsemediği hissine kapıldım.

"Çocuk," diye tekrarladı, bir soru değil, bir ifadeydi bu.

Onda çocuğa benzer pek bir şey yoktu ama ona çocuk demem onu biraz kızdırmış gibi görünüyordu. Nasıl cevap vereceğimi bilemeden ona baktım.

"Peki, seni bu sabah bu kadar erken buraya getiren nedir? Yine duş mu alıyorsun?" diye sordu, uzanıp koyu sarı saçlarımdan bir tutamı parmaklarının arasına alırken bakışları yumuşuyordu. "Nemli," dedi, sesi alçaktı.

"Hayır, erken uyandım ve kamp alanını keşfetmeye karar verdim. Aslanlar çok güzel."

Jack başıyla onayladı. "Pip ve Skip." "Ha?"

Bir nefes daha çekti. "Aslanlar. İsimleri bunlar."

"Ah, doğru ya!" Sinirli bir şekilde güldüm. "Pip, *Büyük Umutlar*'daki gibi. Sence Winnie ve Antonio ona o karakterin adını mı vermişlerdir? Dickens'ın en sevdiğim kitabıdır."

"Bilmiyorum," dedi ve biraz geri çekildi. Bir anlık bir sessizlik oldu, bu sırada gidip gitmemek ya da kalıp kalmamak arasında bocaladım. Evet, Jack'le aramızda bir şeyler olmasını istiyordum, ne kadar olası olmasa da. Sorun şu ki, ne zaman onun yanında olsam, sanki savaş ya da kaç sendromu yaşıyormuşum ve bedenim kalmam için yalvarsa da beynim kaçmamı istiyormuş gibi huzursuz oluyordum.

"Filleri gördün mü?" Jack beni şaşırtarak sordu.

Başımı salladım, sonra uzanıp elimi tuttuğunda biraz sıçradım. Onunki büyük ve sıcaktı ve teninin benimkinin üzerindeki hissinden zevk aldım, bu kadar küçük bir şekilde bile olsa. Az önce Julie ile ne yaptığını çalıştım. Bir süreliğine bir inkâr balonunun içinde yaşamak istiyordum. Beni kamp alanının uzak tarafına, geniş bir çimenlik alana götürdü. Bu, sirkin hayvanları eğlence için kullanma şeklinin pek de doğru olmadığını hissettiğim ilk deneyimimdi. Evet, açık havadaydılar, güneş parlıyordu ve içmeleri için devasa su kovaları ve yemeleri için lahana yalıkları vardı.

Ama teknik olarak özgür değillerdi, değil mi? Ayak bileklerindeki kilitlere bakmaktan kendimi alamıyordum. Bana annemin hayatım boyunca etrafıma yerleştirdiği duygusal zincirleri fazlasıyla hatırlatıyorlardı. Filler gibi ben de besleniyordum, barınak ama özgür değildim. Jack kaşlarımı çattığımı gördü ve bana sorgulayan bir bakış attı.

"Onlar tutsak," dedim, uyurken bana huzurlu ve güzel görünmelerine rağmen aslanların da tutsak olduğunu aniden fark ettim.

"Tutsak değil," diye yanıtladı Jack. "Daha çok mülk gibi." "Bu doğru gelmiyor."

"Hayır. Bu dünyada çok az şey doğrudur, Lille. Tek umabileceğimiz daha az doğru olmamasını sağlamak. Şu filleri görüyor musun? Zincirlenmiş olabilirler ama en azından sürekli kafeste değiller. En azından Jan ve Ricky sadece eğitimde çok fazla zulüm gerektirmeyen basit gösteriler yapıyorlar."

Uzun bir nefes aldım. Fillerden biri hortumundan su içiyordu. Tüm hayvanların vahşi doğada yaşaması gerektiğinden dem vuran o aşırı dürüst insanlardan biri değildim. Daha önce ne kürk karşıtı bir protestoya katılmışım ne de hayvan deneylerinin acımasızlığı üzerine kafa yormuştum. Yine de burada olmak, onların esaretini kendi gözlerimle görmek zorunda kalmak kalbimin çarpmasına neden oldu. Ve bunun dışarıdaki en kötü esaret türünden çok uzak olduğundan emindim. Sanırım gözünüzden saklandıklarında bazı şeyleri görmezden gelmek kolay oluyor.

Jack dikkatle beni izliyordu, belki de ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordu. Gerçekten de artık bu fillerin hayatları hakkında düşünmek istemiyordum. Mutlu olup olmadıklarını merak ederek üzölmek istemiyordum, bu yüzden konuyu değıştirdim.

"Kız arkadaşın çok güzel," dedim nazikçe. "Ona ve kız kardeşlerine hayranım. Küçüklüklerinden beri akrobat olmak için eğitim alıyor olmalılar."

Kaşları birbirine yaklaşarak yüzünde düşünceli bir ifade yarattı. "Julie," dedim, sessiz kaldı, ben de açıkladım: "Az önce karavanınızdan çıkarken gördüğüm kadın mı?"

"Benim bir kız arkadaşım yok," diye yanıtladı basitçe.

Demek geçici bir şeymiş. Küçük bir rahatlama hissetmediğimi söyleyemem. Yine de bilmeliydim, çünkü Lola Jack'i sadece sıradan ilişkilerde gördüğünü söylemişti.

"Özür dilerim. Benim hatam. Peki, ? Aslen yani? Dublin'den mi?" Tanrım, artık gerilmeye başlamıştım, bu yüzden birçok soru soruyordum. Jack Dublin'e evet anlamında başını salladı ama bana herhangi bir ayrıntı vermedi. Sohbet anının sona erdiğine karar verdim ve bir kayanın üzerine oturup filleri izledim. Jack'in yemlerinden bir sap koparıp onlardan birine yaklaşması ilginç bir görüntüydü. Kolları dikkatsizce kesilmiş gibi görünen bir tişört giymişti, altında yıpranmış koyu kahverengi bir yelek vardı, bronzlaşmış, kaslı kolları görünüyordu. Uzanıp elini filin iri gövdesinde gezdirebilecek kadar uzun boyluydu. Sonra yemesi için sapı uzattı.

Vay canına. Böylesine güçlü, hayat dolu bir adamın güçlü, hayat dolu bir hayvanı beslediğini görmek garip bir şekilde tahrik ediciydi. Sonra uzaklaşmaya başladı.

Ellerimi ağızıma götürdüm ve seslendim, "Nereye gidiyorsun?"

Arkasını döndü ve omuz silkti. "Yürüyüş için."

Bunun ona katılmam için bir davet olmadığını biliyordum ama yine de takip ettim. Arkadaşlığımı Jack'e dayatmanın ötesinde değildim. Konfor alanımdan çıkıp saldırgan olmamı sağlayacak kadar gizemli ve ilgi çekiciydi. Bana göre, bazı insanlar yaşadıkları hayatların

Romanlar. Jack ile kitabı elime almak ve sonuna gelene kadar sayfalar arasında hararetle ilerlemek istedim.

Yürüdüğümüz yön kamp alanından uzaktaydı ve burada uzaklara doğru uzanan tarlalar vardı. Kırsal bir manzara. Sessizce, Jack ile yan yana çimenlerin arasında yürüdük. Hava ılık ve zemin kuruydu, bu da ayakkabılarımın çamurlanmasını engelliyordu.

Taze, yaz havasını içime çektim ve huzurlu hissettim. Sonra omzuma bir sinek kondu ve hayal görüyor olabilirim ama ince tişörtümden beni ısırması olabileceğini düşündüm. Elimi kumaşın altına kaydardım ve kaşıntıyı yatıştırmak için derimi kaşıdım. Dövmemi yaptırmayı yerin tam olarak burası olduğunu hatırladım. Dövmemi unuttuğuma inanamıyordum!

Kararlılık formüle edildi. Şehirde bir salon bulacak ve dövmemi bugün yaptıracaktım. Listemden bir maddeyi silecektim. Caen'de beni istediğim şeyden mahrum edecek Shay Cosgrove'lar yoktu. Kimse kim olduğumu bilmiyordu ve annemin gazabını davet etmekten de korkmuyorlardı. Jack'in yürürken beni izlediğini ancak sesi sessizliği bozduğunda fark ettim.

"Neden bu kadar mutlu gülümsüyorsun?"

Cevap verdiğimde hala gülümsüyordum. "Bugün yapacak eğlenceli bir şey düşündüm. Bana katılmak ister misin?"

Bunu ona neden sorduğumdan emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, Jack'in yanımda olmasını istediğimden emin olmadığım tek şey . Bir yabancının bana tekrar tekrar iğne yapmasına izin vermek yeterince korkutucu olurdu. Dalgın kaşları, yoğun siyah gözleri ve yüzünde sürekli düşüncelerini gizleyen maskesiyle Jack'in odada olmasının yaratacağı ek gerilime ihtiyacım yoktu.

Yürümeyi bıraktı ve yüzünü bana döndü, başımın üzerinden uzanıp sarkan bir ağaçtan yaprak kopardı. Bana yakından baktığında ve yaprağı yüzümün yanından boynuma doğru gezdirdiğinde dikkati neredeyse sinir bozucuydu. Gıdıklandım ve midemde bir şeyler sıkıştı.

"Eğlenceli mi?"

"Bu fikirden haberdarsınız, değil mi?" Bir an için gözlerimi kapatarak ve kekelememek için elimden geleni yaparak söyledim. Artık çok yakınımıdaydı, kokusunu alabilecek kadar yakın. Güçlü enerjisini hissedecek kadar yakındı.

Başını yana doğru eğdi. "Benimle dalga mı geçiyorsun Lille, nasıl eğlenileceğini bilmediğimi mi ima ediyorsun?"

"Şey," diye devam ettim cesurca, "genellikle senin kadar sık kaşlarını çatan insanlarda çok fazla bulunmaz."

"Sana nasıl *yaptığımı* göstereyim mi?" diye sordu ve göğsüm onunkine değecek kadar yaklaştı. Kısa boylu biri değildim ama Jack McCabe'in bir duruşu vardı, insana kendini küçücük hissettirebilecek bir duruş. Aramıza biraz mesafe koyarak ondan uzaklaştım ve neredeyse kendi ayaklarıma takılarak yeniden yürümeye başladım. Hemen arkamda olduğunu, beni takip ettiğini söyleyebilirdim.

"Çatık kaşlı Jack McCabe'in bana nasıl eğleneceğimi öğretmesine ihtiyaç duyacak kadar zor durumda değilim," dedim, rahat olmaya çalışarak. "Ama diğer seçeneklerim tükenirse seni ararım. Mesela Angela Merkel müsait değilse, listemde ilk sırada sen olacaksın."

Artık şansımı zorluyordum ve bunun farkındaydım. Bana ne olduğunu gerçekten bilmiyordum ama alaycı bir ruh hali içindeydim. Bir süre sessizlik oldu ve sonra kıkırdadığını duydum. Verdiği tepkinin beni ne kadar rahatlattığını bilmek korkutucuydu. Bu adamın nasıl bir tepki vereceğini asla tam olarak bilemezsiniz ve hala devam eden bir

Aklımın bir köşesinde şüphe vardı. Vera'nın hikâyesi ve onu öldürenin Jack olabileceği gerçeği sinir bozucuydu. Lola bana hikâyeyi anlattığından beri kendimi sirkten biri olmadığına ikna etmeye çalışıyordum. Katilin yakınlardaki bir kasabadan gelen bir yabancı olması çok daha akla yatkındı.

Geceleri uyumamı ve bu maceramı kucaklamamı sağlayan tek şey buydu.

"Kafam karıştı - seninle gelmemi istiyor musun, istemiyor musun?" dedi Jack. "Hâlâ ne planladığını bilmiyorum. O yüzden beni her zaman aydınlatmaktan çekinme."

Sonra ona dönüp baktım. Elinde hâlâ yaprak vardı ve göz kırptı. Kalbim güm güm attı. Jack McCabe'den bir göz kırpma. Bu sabah günlüğüme geçecek bir sabah olacaktı. Eğer bir günlüğüm olsaydı, ki yoktu. Ancak bir karalama defterim vardı ve içimden bir ses gelecek birçok gece boyunca filler, yapraklar ve göz kırpan siyah gözler çizeceğimi söylüyordu.

Sanatçılar için mastürbasyon gibiydi: Sizi tahrik eden şeyi çizin.

Filler beni ya da yapraklar.

Sonunda ona "İlk dövmemi yaptıracacağım," dedim ve küçük bir kıs kıs güldü.

"Bu anneme meydan okuma girişimi mi, Lille'ciğim?" diye sordu ve ses tonundaki alaycı dokunuştan hoşlanmadım.

"Hayır, aslında. Bunu uzun zamandır planlıyordum. Ve şimdi seni orada istemediğime karar verdim."

"Hayır, ama şimdi gelmek istiyorum," dedi kesin bir ifadeyle. İğneleme miydi bu?

Durdum ve yüzümü ona döndüm. Bunu beklediğini sanmıyordum, çünkü durmadan önce biraz bocaladı. "Biliyor musun Jack? Sırf senden daha zor durumda oldukları için insanları her zaman yargılamak zorunda değilsin. Hepimiz kendi yöntemlerimizle mücadele ediyoruz."

"Lille...." diye başladı ama sözünü bitirmesine izin vermedim. Onun yerine yanından geçip kollarımı göğsümde kavuşturarak uzaklaştım. Benim şımarık bir olduğumu düşündüğü belliydi. Muhtemelen sirkte çalışan insanları küçümsediğimi bile düşünmüştü ve gerçek bundan daha uzak olamazdımreniyordum, saygı duyuyordum.

Karavana döndüğümde Violet kahvaltı hazırlıyor, Lola da hayatımda gördüğüm en küçük seyahat saç kurutma makinesiyle saçlarını kurutuyordu. Bir sandalyeye oturdum ve kapatmasını bekledim, sonra da "İkinizden biri bugün benimle şehre gelmek ister mi?" diye sordum.

Violet başını salladı. "Üzgünüm, yapamam. Bu akşamki gösteri için pratik yapmam gerekiyor."

Lola heyecanla başını salladı. "Ben de . Ne yapıyoruz?"

Gülümsedim ve "Dövme yaptıracağım" diye cevap verdim.

Lola heyecanla ellerini çıırttı ve ben de sıcak hava balonu çizimimi bulmaya gittim. Çok geçmeden yemeğimizi yedik ve yol kenarında yürüyerek kasabaya doğru yola çıktık. Arabalar geçiyordu, bir ya da ikisi bize korna çalıyordu. Bunların "yoldan çekilin" kornaları mı yoksa "merhaba bayanlar" kornaları mı olduğundan emin değildim ama ikincisi olduğuna inanmak beni memnun etti. Sonra arkamdan birinin seslendiğini duydum ve döndüğümde Jack'in bize doğru koştuğunu, elini havada sallayarak onu beklememizi istediğini gördüm.

*Lille'in yaptırdığı ama Jack'in
yaptırmadığı dövme*

"Bu da ne...." dedi Lola şaşkınlıkla. Bunu Jack'in normalde insanların peşinden koşan bir adam olmadığı anlamına aldım. Beynim daha çok onların onun peşinden koştuğunu ya da korku içinde ondan kaçtıklarını söylüyordu.

"Sanırım bizimle gelmek istiyor," diye cevap verdim şaşkınlıkla, belki de Lola'dan bile daha fazla kafam karışmıştı.

Jack sonunda bize ulaştığında, kendini dikleştirmeden önce nefes almak için bir saniyeliğine eğildi. "Bensiz gitmişsin." Vay canına, bana bakış şekli göğsümün tam ortasına *bir yumruk* gibi çarptı. Fiziksel olarak o kadar çarpıcıydı ki, ondaki herhangi bir duygu aşırılığı oldukça... tutuklayıcıydı.

"Gelmek istemediğini açıkça belirttiğini sanıyordum."

Başını sallarken tek kaşı havaya kalktı. "Ben öyle bir şey demedim."

Birkaç saniye boyunca birbirimize baktık, neredeyse meydan okurcasına,

Lola gizli bilgiler içeriyormuş gibi görünen bir kahkaha ile araya girdi. "Pekâlâ, siz ikiniz. Yürümeye başlayalım, yoksa bütün gün bu bakışma yarışmasını yapacaksınız."

Beceriksizce topuklarımın üzerinde dönüp Lola'yı takip ettiğimde Jack hâlâ bana bakıyordu. Garip bir şekilde, kasabaya kadar yanımızda değil arkamızda yürüdü. Lola ve ben sohbet ederken Jack'ten gelen tek katılım işareti homurtu ya da kısık bir kıkırdama oldu. Neden bizimle gelmekte ısrar ettiğini gerçekten anlamıyordum, çünkü daha önce tüm bu fikir hakkında çok alaycı görünüyordu.

Bir dövme salonu ararken, her türlü güzel süs eşyası ve biblo satan küçük bir merak dükkânına rastladık. Lola ve ben vitrinin yanında durup sergilenenlere hayranlıkla baktık. Büyük mor bir vazonun hemen arkasında küçük bir nesne gördüm ve bunu bir işaret olarak algılayarak nefes nefese kaldım. Bakırdan dövülmüş küçük bir sıcak hava balonuydu. Çizimimi çıkardım ve kağıdı açtım.

"Aynı benim dövme tasarımına benziyor. Gördün mü?" Jack'in omzumun üzerinden baktığının farkında olarak resmi Lola'ya uzattım.

"Tamam, bu ürkütücü. Resmen tüylerim diken diken oldu. Hadi, tenime dokun," dedi Lola ve kolunu bana doğru uzattı. Elimi üzerinde gezdirerek ona yardımcı oldum ve doğruydu, gerçekten de tüyleri diken dikendi. Boynumu bükerek üzerindeki fiyat etiketini seçmeye çalıştım. Küçük, eski moda el yazısıyla yazılmış fiyat etiketinde yetmiş avro yazıyordu ki, şu anda dört yüz avrodan daha az param olduğunu ve bütün yaz boyunca kendimi geçindirmekle yükümlü olduğumu düşünürsek bu çok pahalıydı. Antika bir şey olmalıydı.

"Evet. Alırdım ama çok pahalı. Belki bu hafta bitmeden yeterince para kazanırsam onu almak için geri gelirim." İçimi çektim.

Lola kolunu benim koluma dolayarak beni vitrinden uzaklaştırmadan önce, "İyi bir plana benziyor," dedi. Biraz döndüğümde Jack'in hâlâ orada durmuş süslemeye baktığını gördüm. Belki de vitrinde gözüne çarpan başka bir şey vardı. Bir an sonra tekrar bizi takip etmeye başladı.

Bir dövme salonu bulmak yirmi dakika daha sürdü ve burada septum piercingli ve alttan kesimli bir Fransız kız bana kırık bir İngilizce ile dövmeyi yapabileceğini söyledi, ancak dövmeyi yaptırmam gerekiyordu.

Önce yiyecek bir şeyler. Onu sıcak hava balonumu çizmesi için bıraktık ve yiyecek aramaya çıktık.

Çikolata şurubuyla kaplı waffle'lar da satan bir krep standına rastladığımızda çok sevindim - tabii ki waffle'ları tercih ettim. Jack'in bizimle birlikte yemek yemesi de beni şaşırttı, çünkü bizimle vakit geçirmekten ziyade bir tür garip koruma görevini yerine getirmek için oradaymış gibi hissettirdi. Sanırım onun sessizliği Lola'yı biraz gerdi, çünkü bir noktada bana eğildi ve "Bu... garip" diye fısıldadı.

Sadece başımı salladım, bir şey söylemedim çünkü Jack'in onu duyduğunu düşündüm ve garip bir şekilde duygularını incitmek istemedim. Bir an için onunla göz teması kurdum, bunun gerçekten tuhaf olduğunu düşünmediğimi ifade etmeye çalıştım. Aslında onun varlığında hem rahatlatıcı hem de heyecan verici bir şey vardı. Bir şekilde kendime çekebileceğimi hissettiğim metanetli bir güce sahipti. Eğer dövmeyi yaptıracaksam kesinlikle onun cesaretine ihtiyacım vardı.

Salona geri döndüğümüzde waffle ve çikolata şurubuyla mutlu bir şekilde doymuştum. Kapıya vardığımızda Lola benden önce içeri girdi ama Jack beni durdurmak için kolunu uzatınca önümü kesti.

Ne istediğini görmek için döndüm ve başparmağını kaldırıp ağzımın köşesinde gezdirdiğinde nefesim kesildi. Dudakları kenarlardan kıvrıldı.

"Orada biraz çikolata vardı," diye açıkladı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bana söyleyebilirdin, ben de kendim alırdım." Dokunuşu dengemi bozmuştu ve sanırım üzerimdeki etkisinin farkındaydı, bu yüzden .

Sanki hiçbir yere varmayacağını bildiği halde alay etmekten hoşlanıyor gibiydi. Tıpkı bir kedinin fareyle oynaması gibi.

Şimdi iki elini kapının iki yanına dayamış, beni içeri hapsediyordu. Cesurca, başımı dik tutarak onunla göz teması kurdum.

Günün parlak ışığında gözleri viski görünüyordu. Aslında hiç de siyah değillerdi. Yumuşadılar, "yatak odası gibi" oldular, ama bilirsiniz, gözlerinin bazen ne kadar yatak odası gibi olduğunun farkında olduğunu sanmıyordum. Sanırım geçen gün Marina'ya yatak odası bakışları attığını bile görmüş olabilirim. Yani evet, kesinlikle bilmiyordu. Bu onun varsayılan ayarlarından biri olmalı.

"Peki bunun neresi eğlenceli?" diye sordu alaycı bir tavırla. *Tamam*, belki de yatak odası gözlerini biliyordu... bu da Marina olayını daha da rahatsız edici hale getiriyordu. Onları her kadın üzerinde kullanıyor muydu?

"Benimle oyun mu oynuyorsun?" Açıkça sordum. Onun tuhaf ve beklenmedik flört oyunlarının kurbanı olmak istemiyordum. Onun peşinde olduğumu bilmesini istiyordum. Çünkü, bilirsiniz, ben çok havalı ve deneyimli bir kadındım ve hiçbir kabul etmezdim.

Keşke.

Küçük bir şok ifadesi takındı. "Ben mi? Hiç mi?" Sonra bakışları dudaklarıma kaydı ve kesin bir ilgi ifadesi fark ettim.

"Kes şunu,"
dedim. "Neyi
durduracaksın
?"

"Dur... ne yapıyorsun," diye kekeledim. "Bunun için zamanımız yok ve benim - benim yaptırmam gereken bir dövme var."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu elini omzuma koyup kolumda gezdirmeden önce. "Bu dokunulmamış teni işaretlemek istediğinden emin misin?"

"Sadece deri," diye cevap verdim titreyerek ve sonra onun yanık izlerini hatırlayarak yüzümü buruşturdum. Belki de bir insanın neden kendini bu şekilde işaretlemeyi seştiğini anlayamıyordu. Gölünç bir şekilde ondan özür dilemek istedim. Aslında kendisinin hiç dövmesi olmadığını fark ettiğimde şaşırmıştım, çünkü dövmesi olacak benziyordu.

"Cilt önemlidir, Lille. Bazı izler sonsuza dek sürer. Buna değip değmeyeceğine karar vermelisin."

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu, bir şekilde artık dövmelelerden bahsetmediğini hissediyordum. Yutkundum, kararlılığımı topladım ve geriye doğru adım attım, kapıyı popomla iterek açtım ve onun sinir bozucu yakınlığından kaçtım.

"Buna değeceğine inanıyorum," dedim ona inançla, sonra dövme sanatçısını selamlamak için döndüm. Salon açık plan bir düzene sahipti, yani özel bir oda yerine herkesin görebileceği bir yerde oturuyordunuz. Belki sadece popo ya da penis dövmesi yapmak için arka odaya gidiyorlar diye düşündüm. Benim bir penisim bile yoktu ve hala dövme fikri yüzümü buruşturuyordu.

Ouch.

Lola bir kanepeye oturmuş, sanat eserlerinin bulunduğu klasörleri karıştırıyordu ama Jack oturmadı. Onun yerine duvarın yanında durdu, kollarını kavuşturdu ve beni izledi. Harika. Sanki bu zaten yeterince sinir bozucu değilmiş gibi.

Adı Yasemin olan dövmeci, benim için düzleştirdiği mekanik bir sandalyeye önce karın üstü uzanmamı söyledi. Bugün ne giyeceğimi seğerken yaptığım hatayı fark ettim, çünkü omzumu ve sırtımı ortaya çıkarmanın tek yolu tişörtümü yarıya kadar çekip önünü göğsümde tutmaktı. Bu iyi bir şeydi.

yüzümün kızardığını gizlemek için başımı yana çevirip Jack'ten uzağa bakabildim.

Muhtemelen hayal görüyordum ama gözlerini vücudumda hissettiğime yemin edebilirim; omurgamdan aşağıya, kalçalarımın kıvrımlarına kadar izliyordu. Bacaklarımın arasında bir karıncalanma varlığını hissettirdi. Bazen bunu istediğimden emin olmasam da Jack'in ilgisi çok heyecan verici bir etkiye sahipti.

Yasemin önce cildimi temizledi, sonra sırtıma omzumun hemen altına dövmemin şablonunu bastırdı.

"Sen aynaya bak, bakalım beğenecek misin?" diye gülümseyerek beni cesaretlendirdi. Tişörtü sıkıca göğsümde tutarak sandalyeden kalktı. Jack bana ancak şehvet dolu bir sırıtış olarak tanımlanabilecek bir bakış attığında kaşlarımı çatarak ona kızgınlıkla baktım. Yarı giyinik bir şekilde ilgi odağı olmaktan rahatsız olduğumu biliyordu. Belki de akıllıca olanı yapıp yalnız gelmeliydim.

"Harika görünüyor Lille," diye heyecanla ekledi Lola, ben aynada şablonu incelemek için döndüğümde kanepedeki yerinden bana bakarak. Sanırım Jack'e endişeyle baktığımı görmüş olacak ki, "Benim bir hastalığım yok, biliyorsun. Gelip bu güzel büyük kanepeyi benimle paylaşabilirsin. Hiçbir şey kapmazsın."

Jack kaşlarını hafifçe kaldırdı, kollarını hâlâ göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Ben olduğum yerde iyiyim."

"Oh, Tanrı aşkına, otur! Orada ölüm meleği gibi dikilerek hepimizi geriyorsun."

Yüzündeki alaycı ifadeye bir kahkaha attım ve Jasmine'e her şeyin iyi görüldüğünü söyleyerek sandalyeye geri döndüm. Jack'in sonunda pes edip Lola'nın yanına oturmadan önce uzun bir nefes aldığını duydum. Dövme tabancasının sesi geldi, tanıdığım bir ses

Shay Cosgrove'un bana bir iş, yani kız arkadaş pozisyonu teklif etmesini umarak evde salonun etrafında geçirdiğim günlerden sonra.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, aşkım bana çok çocukça geliyordu. Jasmine iğneyi derime batırmadan hemen önce Jack'e baktım. Evet, kesinlikle daha büyük ve daha iyi şeylere geçmiştim. Ve ne yazık ki, daha ulaşılmaz şeylere de.

İlk başta acı vericiydi - rahatsız edici ama aynı zamanda katlanılabilir keskin, sürükleyici bir acı. Dişlerimi sıktım ve meditasyon yapmaya çalışarak gözlerimi kapattım. Gözlerimi kapattığımda ise tek görebildiğim Jack'in az önceki viski dolu , ağzıma bakıyor ve beni gerçekten öpmek isteyebileceğine dair bana görkemli fikirler veriyordu.

Jasmine sorusunu neredeyse bitirmişti: "Erkek arkadaşının buradaki son mavi noktayı doldurmasını ister misin? Bazı çiftler bunu yapmayı sever. Samimiyet için," diye elinden geldiğince açıkladı, yüzünde bana harika bir iyilik yapıyormuş gibi bir ifade vardı. Bir an için nutkum tutuldu ve tam ona erkek arkadaşsızlığımı açıklamak üzereydim ki Jack konuştu.

"Evet, yapacağım." Ayağa kalktı ve sandalyeye doğru yürüdü. Ne be? Ona öfkeyle baktım, yüz ifadem açıkça hayır, bu olmayacak diyordu. Ama sonra diz çöktü ve elini omurgamın tabanına koydu ve düşünme yeteneğimi kaybettim. "Nasılsın bebeğim?" diye sinsice sordu ve Lola'nın eğlenen bir kahkaha attığını duydum.

"Gayet iyi," diye ısırdım ve sonra Jasmine silahı Jack'e uzattı ve nasıl gösterdi. Temelde bütün işi o yapıyordu.

elleri onunkilerin üzerindeydi, ama sanırım bu bazı çiftlerin "eğlence" olarak sınıflandıracağı bir şeydi. Hatta özel bir an.

Bir saniye sonra bitmişti ve neden onlara durmalarını, Jack'in bu işe karışmasını istemediğimi söylemediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de zihnimin bir köşesinde onun yapmasını istiyordum. Libidomun bir hayranı olduğumu kesinlikle biliyordum. Doğrulduğumda Jack'in gözleri parladı, çünkü tişörtüm biraz kaymış ve göğsümün üst kısmı ortaya çıkmıştı. Jasmine bana bitmiş dövmemi göstermeden önce sadece bir saniyeliğine sinirlenmiştim ve nefesim kesilmişti. Çok güzeldi, ona verdiğim resimle neredeyse aynıydı ve kendi çalışmamın belirgin izlerini taşıyordu. Kendi tenime resim yapmışım gibi hissediyordum ve bu dövme hayatımın sonuna kadar kalacaktı.

İnanılmaz.

Jasmine tedavi sonrası bakım hakkında konuşurken ve bana ayrıntılı talimatlar içeren bir kart uzatırken şaşkınlık içindeydim. Dövmeyi streç filmle kapladı ve üstümü tekrar giymek için uzandığımda biraz acıdı. Nefesimi içime çektim ve ne olduğunu anlamadan büyük, sıcak eller tişörtümü başımdan aşağıya doğru çekistirmeye başladı. Jack üstümü eski haline getirirken donup . Garip bir şekilde samimiydi, sanki az önce seks yapmış iki sevgiliydik ve sonrasında giyinmeme yardım ediyordu.

Yakınıma eğilip dudakları kulağıma değdiğinde rüya görüyor olabileceğimi düşündüm ve fısıldadı, "Artık beni derinin altına aldın, Lille."

Bunu söyleme şekli ukalaca ya da alaycı değildi; sesi kasvetli ve pişmanlık doluydu. Ve ben yine titriyordum. Gözlerimi açtım ve Lola bana çılgınca "*Ne?*" diye soran bir bakış attı. *Ne dedi o?*

Kedi/fare senaryosunda kendimi hiç o anki kadar fare gibi hissetmemiştim. Onunla zar zor buluşabildim.

kamp alanına dönüş yolunda bir bakış. İhtiyacımız olan birkaç eşyayı almak için bir dükkânda durduk ve sonra yolumuza devam ettik. Geri döndüğümüzde her şey ilk başta sessiz görünüyordu, ancak kamp alanının derinliklerine indiğimizde birinin bağırdığını duydum. Karavanlardan birinin köşesini döndüğümüzde Winnie ve Julie arasında hararetli bir tartışma yaşandığını fark ettik.

Drama adeta havada cızırdıyordu ve neredeyse tüm sirk buna tanık olmak için oradaydı.

"O aslan neredeyse elimi ısırıp koparıyordu!" Julie çığlık attı, kız kardeşlerinden biri onu tutarken gözyaşları yüzünden akıyordu.

"Kışkırtılmadıkça ısırılmaz," diye karşı çıktı Winnie öfkeyle. "Onu sen kışkırttın, seni aptal, sıkılmış küçük kız! Hayvanımın kafesine sopa sokuyorsun, başka ne olmasını bekliyorsun?"

"Bana saldırmaya çalışmaması için onu düzgün bir şekilde eğitmiş olmanı bekliyorum!!!" Julie her kelimeyi sert bir ısırıkla telaffuz ederek bağırdı.

Winnie yakınında duran Marina'ya döndü. "O olgunlaşmamış, şımarık bir embesil ve canıma tak etti. Bu onun yüzünden yaşadığım ilk sorun değil."

"O yalancı bir kaltak," diye araya girdi Julie, vücudunu Winnie'ye doğru savuracakmış gibi öne ama kız kardeşi onu tutmaya devam etti. "Ona iyi davranmaktan başka bir şey yapmadım."

"Antonio'mu baştan çıkarmaya çalışmak hoş mu diyorsun? Evet, kadınların acınası bir şekilde kendilerini kocama atmalarına bayılıyorum." Winnie küçümseyerek güldü.

Marina tartışmayı sessizce izledi ve sıkılmış mı, kızgın mı, yoksa sadece eğleniyor mu olduğunu anlayamadım.

Julie Winnie'ye iğrenmiş bir bakış attıktan sonra tükürdü: "Kocanı istediğimi mi sanıyorsun? Yüz yaşında falan ve göğsünde kafasından daha fazla kıl var. Üzgünüm ama bunu gülünç buluyorum."

"Ne saçmalık ama," diye fısıldadı hemen yanımda duran Lola, nefesinin altından. Sonra bir adım öne çıkarak Winnie'nin tarafını tuttu.

"Burada araya girmek ve Winnie'ye katılmak zorundayım. Antonio'ya yaklaştığını kendi gözlerimle gördüm Julie. Hepimiz gördük."

Bir an Jack'e baktım, dikkatinin kadınlarda olmasını bekliyordum ama bana bakıyor, kaşlarını çatıyordu. Julie'yi bu sabah karavanından çıkarken gördüğüm için utanıp utanmadığını merak ettim, çünkü artık onun birazcık kaltak olduğu çok açıktı.

Güzel, evet, ama aynı zamanda başka kadınların kocalarının peşinden giden ve aslanları kışkırtan türden bir kadın.

"Teşekkür ederim," dedi Winnie, Lola'ya minnetle başını sallayarak ve ellerini kalçalarına koyarak, dikkatini gözyaşlarına boğulmaya başlayan Julie'ye verdi. Jack'in orada durduğunu görünce ona doğru koştu ve üzüntüyle kollarını ona doladı. Jack bir an ne yapacağını bilememiş gibi hareketsiz durdu. Beni bu kadar kışkırtırmasaydı neredeyse komik olacaktı. Saçlarını okşadı ve Marina'nın ona bıkkın bir bakış attığını gördüm. Omuz silkti ve Julie'yi uzaklaştırdı.

Birdenbire, bu insanlar arasında hakkında hiçbir şey bilmediğim koca bir tarih olduğunu fark ettim. İç içe geçmiş bir dizi ilişki, kan davası ve bağlılık. Kendimi biraz yabancı gibi hissettim.

"Tamam millet, işinize dönün. Drama sona erdi. Burada görülecek başka bir şey yok," dedi Marina, sirk çalışanlarını kovarak. Gidip Winnie'ye birkaç sessiz söz söyledi ve elini güven verici bir şekilde omzuna koydu. Beni gördüğünde gözlerinde bir gülümseme belirdi.

"Lille, nasılsın? Hesaplarım üzerinde yaptığın tüm çalışmalar için sana teşekkür etmeliyim. Artık her şey o kadar düzenli ki, rüya gibi. Gel, benimle çay iç."

Beni karavanına götürmesine izin verdim, beni kanepeye oturttu ve su ısıtıcısını açmaya başladı. Kapı gürültüyle çalındı ve Marina kapıyı açmaya gittiğinde, huysuz bir erkek sesinin ona sinirli bir şekilde mırıldandığını duydum.

"Burada alkol bulamazsınız Kral, yani şansınız yok. Zaten ayılma vaktin gelmişti."

Elini karavanın yan tarafına çarpıp yüksek sesle küfrettiğinde bunu görmekten ziyade duydum. Kalbim göğsümde zıpladı.

"Bana bir içki ver Marina. Yemin ederim, sadece bir tane daha, sonra bırakacağım. *Lütfen*."

"Hayır, yapmayacağım" derken sesinde bir mücadele vardı. Sana daha fazla olanak sağlayamam. Şimdi lütfen git. Bu kamp alanında bir gün için yeterince drama yaşadık."

Kapıyı çarparak kapattı ve bana dönmeden önce birkaç derin nefes aldı. "Bunun için üzgünüm. O benim kardeşim. Onu seviyorum ama içmeye devam ederse kendini öldürecek."

"Zor olmalı," dedim üzüntüyle.

İçini çekti ve mutfağa doğru yürüdü, çaydanlığı kaldırdı ve kaynamış suyu bir demliğe boşalttı. "Zor bir durum. King tuhaf bir hayat yaşadı. Eğer onu zamanında görebilseydiniz, asla

O zamanki haliyle şimdiki halini birbirine bağlayın. Kötü bir insan değil ama bağımlılığı onu zaman zaman birlikte yaşaması korkunç bir hale getiriyor."

Sözleri aklımı sormak istediğim sorularla doldurdu ama bunun kabalık olacağını hissettim. Basit bir şeyle yetindim. "King çok sıra dışı bir isim. Bir lakap mı?"

Başını iki yana salladı ve çaydanlığı masaya bırakarak her birimize birer fincan doldurdu. "Hayır, bu onun soyadı. Gerçek adı Oliver ama artık kimse ona böyle hitap etmiyor."

"Ama soyadınız Mitchell."

"Bu doğru. Biz sadece üvey kardeşiz. Babalarımız aynı, annelerimiz farklı. Bu yüzden aramızda bu kadar büyük bir yaş farkı var."

"Yani birlikte büyümediniz mi?"

Marina fincanını ağzına götürdü ve bir yudum aldı. Az önceki sıkıntılı halinin aksine şimdi rahatlamış ve açık görünüyordu. "Oh, Tanrım, hayır. King ve ben çok farklı yetiştirildik. Benim annem bir salon kızıydı... King'in annesi ise bir konser piyanistiydi. İngiliz üst . Yani hayat onun için çok farklıydı derken ne demek anlıyorsunuz."

Bu kesinlikle ilginçti. Onu bu kadar alçaltmak için başına ne gibi büyük trajediler gelmiş olabileceğini merak ettim. Sirkte yaşamak alçaklık sayılmazdı ama bir karavanı bile yoktu. Söyleyebildiğim kadarıyla, çoğu gece zor uyuyordu. Böyle bir varoluşun yalnızlığını, yaşadığı acıyı düşündükçe içimi küçük bir sızı kapladı.

Geçen gün onu ilk gördüğüm anı düşündüm ve gözlerinde çok sayıda deneyimi, günahkâr ve azizi bir arada gördüğümü hissettim. Ona daha fazla soru sormak üzereydim ki King'in aslında hakkında bilgi edinmek istediğim kişi olmadığını fark ettim.

Jack de bir o kadar gizemliydi, merakımı her şeyden çok çeken bir gizem.

Çaylarımızı içerken, onu sohbele dahil etmek sıradan bir yol bulmaya çalıştım ama sonra buna gerek kalmadı. Marina bunu benim için yaptı.

"Bugün Winnie ve Julie tartışırken seni Jack'le gördüm," dedi ve gözlemi beni utandırdı. Marina'nın çoğu insandan çok daha fazlasını gördüğünü hissediyordum. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Evet, Lola ve benimle birlikte şehre geldi."

"Gerçekten mi? Gelmesini sen mi istedin?"

Ne demek istediğinden emin değildim ama yine de cevap verdim. "Evet. Aslında hayır. Onu davet ettim ama sonra kaba davrandı, ben de daveti geri çektim. Sonra yine de gelmeye karar ."

"Biliyor musun," dedi Marina, sehpanın üzerindeki tabaktan bir bisküvi alıp ısırarak, "Jack'le ilk kez birkaç yıl önce Dublin'de tanıştım. O zamanlar neredeyse hâlâ bir çocuktı. Yoldan geçenler için sokakta ateş numaraları yapıyordu. Bu genç yaştaki yeteneği inanılmazdı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bu yüzden işi bitene kadar bekledim ve onu sirke almak istediğimi söyledim. Size söyleyeyim, genç Jack'le ilk tanıştığımda karşılaştığım kadar güvensiz bir yaratıkla hiç karşılaşmamıştım." Durakladı ve kıkırdadı.

"Bana kızgındı, hemen ortaya çıktı ve jigolo olmadığını söyledi. İş teklifinde bulunduğumda ondan seks satın almaya çalıştığımı düşündü. Korkunç bir yanlış anlaşılımdı. Oradan ayrıldım ama ertesi gün geri döndüm ve onu bir madam ya da seks arayan yaşlı bir kadın olmadığımı ikna etmeye çalıştım.

Bir sirk ve bizimle gösteri yapmak için ideal olacağını düşündüm. Yine buna yanaşmadı. Ona bilgilerimi içeren bir kart verdim ve her seferinde onu çöpe attığını gördüm. Gerçek yeteneği gördüğümde anlıyordum ve ondan vazgeçmeyecektim. Sonunda benimle öğle yemeği yemeyi kabul edene kadar bir hafta boyunca her gün geri geldim. Ve gerisi, sanırım, tarih oldu. Ama demek istediğim, Jack kolay kolay güvenmez. Onu birkaç kez seninle birlikte gördüm ve bu yüreklendirici. Sizi içeri almasının bir anlamı var." Masanın öbür ucuna uzanarak elimi tuttu ve yumuşak bir şekilde sıktı. "Onun güvenine karşı dikkatli olacağına söz ver, Lille."

Sesinde gerçek bir şefkat vardı ve her ne sebeple olursa olsun Marina'nın Jack'e çok değer verdiğini biliyordum.

"Olacağım, söz veriyorum."

"Teşekkür , aşkım."

Ben konuşmadan önce bir an sessizlik oldu. "Biliyorsun, düşündüğün kadar güvensiz olmayabilir. Onu Julie ile gördüm...."

Marina alaycı bir sesle sözümü kesti. "Jack Julie'ye güvenmiyor. Sanırım ikimiz de bu ilişkinin neyle ilgili olduğunu biliyoruz. Onun ihtiyacı olan bir arkadaş, bir çift açık bacak değil. Sen, Lille, onun arkadaşısın. Bir arkadaşına ihtiyacı var."

Söylediği şey beni şaşırttı. Onun arkadaşı mıydım? Ona karşı hissettiklerimin tamamen dostça olduğundan emin değildim. Aslında, olmadıklarından emindim. Yine de Marina'nın gözlerinde öyle bir umut vardı ki onunla arkadaş olmak için çaba göstermem gerektiğini hissettim. İnsanlara karşı bu kadar güvensiz olmasına neden olan şey her ne ise korkunç olmalıydı, bu yüzden bazen davranışlarına rağmen güvenilebileceği bir arkadaşı hak ettiğini düşündüm. Kendimi o kişi olmaya karar verdim. Ayrıca listemdeki bir maddeyi de işaretlememi sağlayacaktı. Bunu düşünmüştüm.

sadece bencil çabaları, beni daha iyi hissettirecek, hayatımı daha iyi hale getirecek şeyleri içeriyordu, ama şimdi durumun hiç de öyle olmadığını görüyordum. Listemi çevremdekilerin hayatlarını da daha iyi hale getirmek için bir araç olarak kullanabilirdim.

Evet, Jack benim yedi numaram olurdu: Yeni bir arkadaş edin.

Jack'in kardeşi gazetede ydi.

Yüzünü uğurböceği gibi kırmızıya boyadığım küçük kız, "Keşke burnumun yerinde bir çiçek, kulaklarımın yerinde de kelebek kanatları olsaydı," dedi. Adı Bea'ydı ve sirk çalışanlarından birinin kızıydı. Her zaman etrafta başıboş dolaşıyor gibi görünüyordu, bu yüzden onunla çok zaman geçirme eğilimindeydim, çünkü yalnız bırakılırsa kaybolabileceğinden veya yaralanabileceğinden endişeleniyordum. Böyle endişeli biriydim, bu yüzden macera dolu hayallerim genellikle gerçekleşmezdi.

"Burunların görünüşünü sevmiyorum. Çok çirkinler. Kulaklar da çirkin."

Yüksek sesle güldüm. Nasıl gülmeyeyim ki? Çocukların bazen ortaya çıkardıkları şeyler çılgıncaydı. "Bak ne diyeceğim," dedim sevgiyle. " portreni yapacağım ama burun yerine bir çiçeğin, kulak yerine de şimdiye kadar görölmüş en güzel küçük kelebek kanatların olacak."

Bana göz kırptı ve merakla başını eğdi. "Portre nedir?"

"Bu senin bir resmin. Tıpkı birinin fotoğrafını çekmesi gibi, ama bu bir resim."

Bu açıklama onu heyecanlandırmış görünüyordu. "Gerçekten mi? Benim resmimi mi yapacaksın? Sence babam onu duvarımıza asmama izin verir mi?"

"Belki. Ona sorman gerekecek," diye cevapladım yanağındaki siyah noktayı boyarken.

Bea genişçe ve tam Pedro ve diğer iki adam durduğunda koltuğunda mutlu bir şekilde kıpırdandı. Sirkte çeşitli işlere yardım eden işçilerdi. Dürüst olmak gerekirse, görünüşlerinden pek hoşlanmamıştım. Sert gözleri vardı ve kişisel hijyenleri biraz arzulanan bir şeydi.

Belki de içlerinden biri Vera'nın katilidir, diye düşündüm. düşündüğüm için nefret ediyordum, çünkü onları sadece görünüşlerine göre yargılıyordum.

"Lily white," dedi Pedro çapkınca. "Bugün çok seksi görünüyorsun. Belki benimle ve arkadaşlarımla birlikte çardakta bir şeyler içmek istersin."

"Şu anda Bea ile meşgulüm, ama belki başka bir zaman," diye cevap verdim, içimde bir gerginlik oluşuyordu. Rahatsızdım ve sadece ilerlemelerini istiyordum. Pedro'nun gözlerindeki ilgide beni tedirgin eden bir şey vardı, sanki beni bir anda çırılçıplak soymuş, istediğini yapmış ve benden kurtulmuştu. Tüylerimi diken diken ediyordu. Ayrıca, o ve arkadaşları günün ortasında kutu kutu bira içiyorlardı, bu da bana garip geliyordu. İçlerinden birinin açıkça esrar içtiğinden bahsetmiyorum bile. Tekrar Bea'ya odaklanmaya çalıştım, gitmelerini diledim ama orada durmaya devam ettiler, ileri geri şakalaştılar.

Bea, "Şimdi işlemem lazım," dedi ve oturduğu yerden zıpladı. Yüzünü bitirmiştim ama Pedro & Co'ya meşgul görünmeyi umarak çiziyordum. Adamlardan biri sırtarak, "Görünüşe göre artık özgürsün. , gidip biraz eğlenelim."

"Teklifiniz çok nazikçe, ama hayır, teşekkür ederim," diye kibarca cevap verdim ve boyalarımı kaldırmaya odaklandım.

Pedro kıkırdadı ve arkadaşlarına baktı. "Çok süslü, değil mi? Buralarda pek sık süslü şeyler görmeyiz Lily White."

Bana taktığı lakaptan şiddetle hoşlanmadığım için yutkundum ama bu konuda yorum yapmadım. Onları herhangi bir şekilde meşgul etmenin sadece belaya yol açacağını hissettim.

"Süslü şeyleri severim," dedi adamlardan biri. "Hiçbir şeyin tadı süslü amdan tatlı olamaz." Dudaklarını birbirine vurdu ve ben içten içe ürperdim. Küçük bir kasabadan geldiğim ve aşırı katı bir anneyle yaşadığım için açık saçık konuşmalara, özellikle de bana yöneltilen açık saçık konuşmalara alışık değildim. Karnımda mide bulandırıcı bir his büyüdü.

Bütün eşyalarımı çantama doldurup omzuma attım ve gitmek için hamle yaptım ama Pedro beni durdurdu. Aslında ondan birkaç santim daha uzundum, ama onun kaslı bir tarafı vardı ve daha küçük boyuna rağmen onda belirgin bir şekilde korkutucu bir şey vardı.

Kolumu kavradı ve bu dostça değildi. Aslında, parmakları acı verici bir şekilde içime girdi.

Başını eğerek, "Bizim için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun, ha?" diye sordu.

Yutkundum. "Tabii ki hayır. Sadece çok meşgulüm, hepsi bu ve genellikle gün içinde alkol almam...."

"İçki içtiğimiz için bizi küçümsüyorsun, ha?" Pedro ısırdı ve arkadaşlarına bakmak için döndü, parmakları hala koluma giriyordu. "Yazık ki Fancy de genelde züppedir. Ona bir ders vermeliyim. Aptal, kibirli sürtük." Nefesindeki alkolden epey içmiş olduğu anlaşılıyordu, belki de bira yüzünden böyle konuşuyordu. Yine de konuşma şekli üzücüydü. Gözyaşlarımın boğazımda düğümlendiğini, endişemin sıkıldığını hissedebiliyordum. Keşke biri

ama biz çadırın n tarafındaydık ve çoğu insan o saatte karavanlarında ya da çardakta öğle yemeği yiyordu.

"Bırak beni," diye yalvardım, sesimi eğit tutmaya çalışarak.

Pedro beni bırakmak yerine daha da yaklaştırdı, böylece vücutlarımız çarpıőtı. Kavrayıőtı elik gibiydi. "zr dilemek için gelip bizimle bir içki içeceksin. İşleri yoluna koyacaksın. Sonra gitmene izin vereceğiz."

Beni ileri doğru sürükledi ve kendi ayaklarımın üzerinde tkezedim. Pedro kolunu belime doladı, hâlâ sıkıca tutuyordu. Yanından geçtiğimiz karavanlardaki insanlara onunla kendi isteğimle gidiyormuőtum gibi görünmek istediğinden şüpheleniyordum. Tekrar tutuőtundan kurtulmaya çalıştım ama beni daha sıkı kavradı, daha sıkı tuttu.

Jack'e ait olduğunu fark ettiğim bir minibüsün yanından geçiyorduk ki alçak bir sesin "Ne oluyor lan?" diye küfrettiğini duydum.

"Jackie oğlum, bununla biraz eğleneceğiz. Gelmek ister ?" diye sordu adamlardan biri. Baőtımı evirdim, Jack'e baktığımda gözlerimde çaresizlik vardı ve yüzündeki öfke gün gibi ortadaydı. Öfkeyle ileri atıldı ve Pedro'yu benden uzaklaştırmak için iki elini birden kullandı. "Ona dokunmayacaksın, duydun mu beni?"

zlen sahneye gözlerim fal taőtı gibi aılmıőt bir şekilde baktım. "Sen ciddi misin, kardeőtım?" Pedro kızgın bir ifadeyle sordu.

Jack bana baktı. "Bu sik kafalının ellerinin üzerinde olmasını ister miydin?" diye sordu ve tek yapabildiğim baőtımı hararetle sallamak oldu. "Evet, hiç sanmıyorum. Ve ben senin kardeőtın değilim. Artık kadınları seninle vakit geçirmeye zorlayacak kadar sertleőtin mi Pedro?"

Pedro yere tükürdü ve acımasızca sırtıttı. "O bunu istiyor. Sadece biraz ikna edilmeye ihtiyaı var, hepsi bu. Bahse girerim güzel ve sıkı bir sikiőt olacak."

Jack bir anda Pedro'ya saldırdı, çenesine sert bir yumruk indirdi ve korkunç bir *çatırtı* duydum.

"Tanrım, az önce suratını mı dağıttın?" diye haykırdı adamlardan biri, gözleri kan çanağına dönmüş bir halde.

Pedro acı içinde homurdanıyor, yere diz çökmüş ve çenesini tutuyordu. "Seni öldüreceğim McCabe," diye feryat ediyordu.

Jack bir adım öne çıkıp onun üzerine çıktı, dişlerini tehditkâr bir şekilde göstererek tehdidini alçak sesle ve ürkütücü bir sakinlikle savurdu. "Dene bakalım."

Pedro ilk kez gerçekten korkmuş görünüyordu ve hâlâ çenesini tutarak ayağa kalkmaya çalışıyordu. "Hadi çocuklar, gidelim buradan."

Hepsi koşarak uzaklaştı ve ben Jack'le aramda birkaç metre kalacak şekilde orada dikildim. Onlar gittikten sonra sönmüş gibiydi, bir elini uzun saçlarında gezdiriyor ve nefesinin altında küfrediyordu.

"Teşekkür ," diye fısıldadım. Boğazımı tıkayan yaşlar gözlerimi sulandırdı. Yaptığı şey için inanılmaz derecede minnettardım ama onda beni temkinli yapan bir hava vardı. Minnettarlığımı göstermek için ona sarılmak istedim ama bedenim donmuş ve kaskatı kesilmişti. Jack bana doğru ilerledi ama göğsü göğsüme değince durdu. Elini kaldırıp parmak eklemlerini yüzümün yan tarafında gezdirdiğinde sesi oldukça yumuşamıştı.

"Sana söylemiştim. Bizimle gelmenin kötü bir fikir olduğunu söylemiştim ama dinledin mi? Hayır, dinlemedin. Bir grup yabancıya güvendin. Bunun ne kadar aptalca olduğunu göremiyor musun, Lille? Tek bildiğin, bir yandan insan kaçakçılığı yapıyor ve seni kölelik ya da fahişelik hayatına satıyor olabilirdik. Aileni bir daha asla göremezdin." Parmaklarını bir kez daha saçlarında gezdirerek küfretti ve yan tarafa baktı. Bana döndüğünde,

Gözlerimin içine baktı. "İnsanlara güvenemeyeceğini öğrenmelisin."

Boğazımda bir yumak gibi oluşan tüm duyguları yuttum ve gözleriyle buluştum. "Sadece kaçmak istedim," diye fısıldadım çok ama çok sessizce.

"Ve sen kaçıyor olabilirdin, sadece yakalanmak için. Bu iş, bu yer, kadınlar için tek başına güvenli değil."

Söylediği şey beni sinirlendirdi. "Peki ya Lola? Ya Violet? Onlar yalnız ve gayet iyi hayatta kaldılar. Bak, tüm bu olanlar sadece biraz kötü şanstı. Pedro ve arkadaşları sarhoştı ve aptalca davranıyorlardı. Gelecekte onlardan uzak durmayı öğreneceğim. Ama bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Sen olmasaydın ne olurdu bilmiyorum ve bunun için sana borçluyum."

Bunun üzerine kollarımı boynuna atıp onu kucaklamak için kendime çektiğimde kendimi bile şok ettim. Vücudumu onunkine bastırıp yüzümü sert göğsüne yasladığımda bir nefes çektiğini duydum.

Sarıl bana. Lütfen, bana tekrar sarıl, diye sessizce onu teşvik ettim.

Kucaklamamı kabul ettiğini hissetmeden önce bir saniye hareketsiz kaldı, kolları bana dolandı ve neredeyse çok sıkı bir şekilde sarılmaya karşılık verdi. Uzun bir süre bu şekilde kaldık, karavanının dışındaki çimlerin üzerinde durduk, yakındaki ağaçlarda kuşlar cıvıldıyordu. Uzaktan, fillerden birinin hortumuyla bana pirinç bir boruyu anımsatan bir ses çıkardığını duydum.

Jack'in yüzü hareketlendi ve başımın tepesine bir öpücük kondurduğunu hissettiğime yemin edebilirdim, dudakları saçlarımdaydı. Sonra mırıldandı, "Hadi. Seni geri götürüyüm."

Önce o çekildi ve yürümeye başladık. Gözlerimi ayakkaşılarımdan ayırmıyordum, utanmıştım ve acaba o da beni

ona sarıldım. Violet'in karavanına vardığımızda ona içeri gelmek isteyip istemediğini sordum. Evet demesini beklemiyordum, bu yüzden başını sallayıp beni takip ettiğinde şaşkınlığımı bastırmak zorunda kaldım. Lola koltukta oturmuş, kulaklıklarını takmış telefonundan YouTube videoları izliyordu. Bizi gördü ve gülümseyerek yüksek sesle selamladı, "Hey, siz ikiniz!"

Jack'e oturmasını işaret ettim ve ona bir bardak su doldurdum. İstememişti bile ama ona bir şey ikram etmem gerektiğini hissettim ve elimde başka bir şey yoktu. Masada onun karşısına oturdum ve birkaç dakika yarı garip bir sessizlik geçti, Jack ve ben birbirimize baktık ve sonra aralıklı olarak başka tarafa baktık. Lola kulaklığını çıkararak konuşmaya başladı, aramızdaki gerginlikten tamamen habersizdi.

"Aman Tanrım, bunu görmelisin, Lille. Son bir saattir bu adamın videolarını izliyorum. İnanılmaz biri. İnternetteki herkes onun için çıldırıyor." Geldi ve yanıma bir sandalye çekti, telefonunu masanın üzerine koydu ve bir videoyu "tekrar oynat "a bastı. Başlıkta şöyle yazıyordu: **Jay Fields Yine Şaşırtıyor!!**

Videoda, uzun boylu, çekici, açık kahverengi saçlı ve çok sayıda dövmesi olan bir adam sokakta durmuş, daha önce hiç görmediğim bir şekilde bir deste kâğıdı karıştırıyordu. Yıldırım hızındaki parmakları kartları aynı anda havada döndürürken ve zahmetsizce tekrar yakalarken kartlar adeta takla atıyordu. Önünde duran bir kadına yaklaştı ve desteyi uzattı.

"Tamam tatlım, bir kart seç, herhangi bir kart."

Videoya o kadar dalmıştım ki Jack'in sandalyesi yerde gıcırdayıp aniden ayağa kalktığında irkildim.

"Hey, sorun nedir?" EndiŖe içinde sordum. Yüzü solgundu ve hayalet görmüş gibi .

"Gitmem gerek," dedi ve dönüp aceleyle minibüsten ıktı.

Lola ve ben Ŗaşkın bir bakış attıktan sonra kalktım ve onu takip ettim. Arkasından seslendim ama o tepinerek uzaklaşmaya devam etti. Ona yetiştiğimde karavanına varmıştık, uzanıp kolunu çektim.

"Senin neyin var böyle?" Nefesimi toplamaya çalışarak söyledim.

Jack karavanının kapısında duruyordu. Omuzları ökmüştü. "Beni yalnız bırak, Lille."

zaman bana döndü ve gözlerinde öyle bir acı vardı ki neredeyse kalbim parçalanacaktı. Marina haklıydı - Jack'in bir arkadaŖa ihtiyacı vardı ve ben onun için bir arkadaş olmaya kararlıyım.

Uzandım ve parmaklarımı onunkilere geçirdim, sesim yumuşaktı, "Arkadaşın olmama izin ver Jack," dedim.

Sözlerim onu etkilemiş gibiydi, çünkü bana hiç bu kadar sert baktığını görmemiştim. Hafif bir yağmur yağmaya başlarken burnumun ucuna bir yağmur damlası düştü.

"İçeri girebilir miyiz?" Yağan yağmuru göstererek sordum.

Jack beni içeri alıp almamakta tereddüt eder gibiydi ama sonunda başını salladı ve kapıyı açarken elimi tuttu. Karavanının içi sıcacıktı ve o güçlü bir Ŗekilde onun kokuyordu ki neredeyse başım dönecekti: karanfil yağı, nane ve yanmış köze benzeyen bir Ŗey. Yaşam alanı derli toplu ama yıpranmıştı; her yer yaşanmış gibiydi. Yatak odasının kapısının açık olduğunu gördüm; yorganın üstünde lacivert bir battaniye dağınık bir Ŗekilde duruyordu ve yerde bir yığın eski kitap vardı. Okumaya çalışmak için başımı eğdim.

Ama ben fırsat bulamadan Jack kapıyı kapattı. Odasına bakarken yakalandığım için utanarak irkildim. Yanaklarım kızardı ve davet edilmeden gidip, kampçıların çoğunda olduğu gibi mobilyaların içine yerleştirilmiş olan kanepeye oturdum. Koyu yeşil bir ekoseyle döşenmişti.

"Burada yaşamayı seviyor musun?" diye sordum, avuçlarım terlemeye başlamıştı. Karavan çok küçük geliyordu ama bunun nedeni muhtemelen Jack'in varlığıydı. Daha önce tanıdığım hiç kimseye benzemeyen bir şekilde boş alanı dolduruyordu.

Sakallı çenesini ovuşturdu ve sonunda gelip yanıma oturdu. "Ah, pek saray sayılmaz ama işimi görür."

Başımı salladım, ona bakmak zorunda kalmamak için gözlerim boşlukta geziniyordu. Davranışlarında doğrudan algılamakta zorlandığım bir yoğunluk vardı.

"Lola ve benim paylaştığımız odayı görmelisin. O kadar küçük ki, yan durmadan yatakların arasına zor sığıyorsun. Ve o kadar çok eşyası var ki. Yemin ederim, yakında bu dağınıklık yüzünden çıldıracağım."

Jack bana yumuşak bir gülümseme verdi ve ben de şaka yaparak anlatmaya devam ettim: "Violet' huysuz olduğunu düşünüyor ama acaba uzun süre Lola'yla yaşamak zorunda kaldığı için mi böyle? Uykusunda da konuşuyor. Bazı geceler benimle konuşmaya çalıştığını düşünerek uyanıyorum ama bir bakıyorum kendi kendine saçma sapan şeyler mırıldanıyor."

"Bunun çok çabuk eskidiğini görebiliyorum," diye teklif etti Jack ve benimle ilgileniyor olması kalbimi hoplattı.

Güldüm. "Evet, hem de çok. Boş yatağınız yok, değil mi? Belki her şey çok fazla gelirse gelip burada yaşayabilirim."

Ona baktığımda bakışları ısındı. "Boş yatak yok. Sadece benimki."

Bir tomar tükürüğü yuttum ve konuyu değiştirmeye çalıştım. "Peki, her neyse, neden oraya kaçtın?"

Yüzünden binlerce hikaye geçerek bana baktı. Ondan ve tüm katmanlarından büyülenmişim. Uzun süre bana cevap vermeyince, cevap verip vermeyeceği konusunda endişelenmeye başladım.

"Sadece düşündüm...." İçini çekti ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Kahretsin, gitme zamanım gelmişti, biliyorsun."

Eğer duyduysam bu bir yalandı.

"Üzgün görünüyordun."

Kaşlarını kaldırdı, kolunu arkasına dayadı, parmakları neredeyse bana dokunuyordu. Bana dokunmasını diledim. Bana dokunması gidiyordu.

"Hiç kimse sana çok fazla dikkat ettiğini söyledi mi, Lille?"

Hafifçe güldüm. "Aslında, hayır, tam tersi. Annem her zaman kafamın bulutlarda olduğunu söyler. Çoğu zaman farkında değilmişim gibi ." Sessizleştim, kirpiklerimin altından ona bakarken bir sonraki kısmı neredeyse . "Ama bir şey *gerçekten* ilgimi çektiğinde, her ayrıntıyı fark ederim."

Sözlerim onda bir tepki yarattı. Şaşkınlık, belki? Vücudu daha da yaklaşmış gibiydi. "Dışarıda," diye başladı, "benimle arkadaş olmak istediğini söylemiştin. Bu doğru mu?"

"Elbette. İzin verirseniz sizinle arkadaş olmayı çok isterim."

Cevabımı düşünüyor gibiydi ve o bunu yaparken ben de ağzının içine bakmaktan kendimi alamıyordum. Geniş ve erkeksiydi.

alt dudak üstten daha dolgun.

"Sana her şeyi anlatabilirmişim gibi hissediyorum," dedi ve beni şoke etti. "Restorandaki işinde seni çok izledim. Sende bir şey vardı... Bilmiyorum. Yüzün her zaman çok açıktı."

Söyledikleri karşısında kalbim tam anlamıyla göğsümden fırladı ve ben gidiciydim. Huysuz, karamsar, kaba Jack McCabe bana açılıyordu ve sanki rüya görüyor gibiydim.

"Beni izledin mi?" Sessizce söyledim.

"Her zaman."

"Hiç görmedim. Seni izleyen kişinin ben olduğumu sanıyordum."

"Öyleydin. Bu yüzden arkamı kollamaya başladım." Ve işte yine, her yanıma karıncalandıran o neredeyse gülümsemelerden biri. Ben çalışırken onun beni izlemesi fikri tuhaf, yabancı duygular uyandırıyordu. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Neredeyse bunaltıcıydı.

"Peki ne gördün?" Yaklaşarak sordum.

üst kısmında duran kolunu hareket ettirdi, saçımdan bir tutam aldı ve parmaklarının arasında ovuşturdu. "Herkese en iyi arkadaşımı gibi gülümseyen bir kız gördüm. Bu beni senin için endişelendirdi, çünkü dünya bu tür bir açıklığı yiyor, Lille."

"Eğer açık değilsen, o zaman kimse içeri giremez," diye karşılık verdim, ne demek istediğimi gerçekten bilmiyordum. Jack'in sözlerimde bir tür ima okuduğunu fark ettim, çünkü burun delikleri alevlendi ve gözleri ısındı. "Bana daha önce neden gittiğini söyle. Seni rahatsız eden bir şey mi vardı?" Konuşmayı tekrar başa döndürerek sordum. İfadesi temkinli bir hal aldığı anda bir şeylerin peşinde olduğumu anladım ve bunun bırakamazdım.

"Bana her şeyi anlatabilirsin. Bana güvenebilirsin," diye ısrar ettim ve elini uzattım, o da elini tutmama izin verdi. O kadar büyük ve ağırdı ki, elimi içine almış gibi hissettim. Ormanda başka bir vahşi hayvanı süzen vahşi bir hayvan gibi beni izledi. Sanki yıllardır bir şey söylemesini bekliyormuşum gibi hissettim. Sonunda , hiç de beklediğim gibi değildi.

"Lola'nın sana gösterdiği sihirbaz videosu," diye başladı ve devam etmesi için başımı salladım. "O benim kardeşim."

"Gerçekten mi? Amerikalı adam mı? Bu çok havalı. O zaman performans senin aileden geliyor olmalı," dedim ve Jack'in kaşları şaşkınlıkla birbirine çarparak başını salladı.

"Hayır, anlamıyorsunuz. O benim kardeşim ama onu on altı yılı aşkın süredir görmedim."

Hızlı bir nefes aldım. "Ah, doğru." Bir duraklama. "Aranız açık mı?"

kaçırdı, bakışları pencereye yapışan yağmur damlalarına, bulutların arasından sızan zayıf güneş ışığına odaklanmıştı. "Onun gibi bir şey."

"Benimle konuşabilirsin, Jack. Ne söylersen söyle bu odadan asla çıkmayacak, söz veriyorum," dedim ve elini sıktım. Küçük bir an için, teselli arayan, içini dökecek birini arayan bir adam gördüm. Çoğu zaman olduğu gibi sert, metanetli bir insan olarak görünmesiyle tam bir tezat oluştuyordu.

Bir ayağını diğerinin üzerine atıp vücudunu kanepenin üzerinde kaydırarak bana hikâyesini anlatmaya başladı. "Ben on yaşındayken ailemin evi çok kötü bir yangında kül oldu. Yanık izlerimi oradan aldım."

Durdu ve ardından uzun bir sessizlik geldi. Devam edip etmeyeceğinden emin değildim ama sonunda devam ettiğinde sesinde belirgin bir gerginlik vardı. "Yangın anne ve babamı öldürdü ve beni neredeyse bir yıl komada bıraktı. Uyandığımda yapayalnızdım ve haberleri alabilecek kadar iyileştiğimde, annemle babamın öldüğünü ve kardeşimin Amerika'daki amcamın yanına götürüldüğünü öğrendim. Bana bundan daha fazla ayrıntı vermediler ama hemşirelerin konuşmalarına kulak misafiri oldum. Amcamdan ve benim ne kadar kötü gördüğünde nasıl tepki verdiğinden bahsettiler. Sağlık personeline hasta bir çocuğa bakacak kaynaklarının olmadığını, bu yüzden sadece yangından çok fazla zarar görmemiş olan kardeşimi aldığını söylemiş. Ben koruyucu aileye verildim ve gerisi tarih oldu."

Yutkundum, onun hüznü ve korkunç hikâyesini özümsemeye çalıştım. Onu tek başına bir çocuk olarak düşünmek kalbimi ikiye böldü. "Kardeşini bir daha hiç görmedin mi? Peki bu büyücü adamın gerçekten o olduğunu nereden biliyorsun?"

"Fields annemizin kızlık soyadıydı. Neden aldığını anlayabiliyorum, çünkü babamızdan nefret ederdi. Uzun lafın kısası, babam şiddet yanlısı bir ayyaştı ve Jay daha büyük olduğu için dayaklardan aslan payını alıyordu. Koruyucu aile sisteminden çıktığımda gidecek hiçbir yerim yoktu. Amcamı bulup yardım istemeyi her zaman gururuma yedirememiştim ama bu sefer çaresizdim. Onu aradığımda, telefonda soğuk ve ilgisizdi, ne kendisinin ne de Jay'in benimle bir şey yapmak istemediğini söyledi. Kızgın bir şekilde geri çekildim. Bir süre sonra haberlerde kardeşimin kendisine iftira atan bir magazin gazetesine karşı verdiği büyük hukuk mücadelesini kazandığına dair bir haber gördüm ve resimden Jay olduğunu anladım. Ünlü olmuştu. Dünyadaki tüm para ve kaynaklara sahipti.

Parmaklarının ucundaydı ve hâlâ beni aramaya gelmemiştir. Daha önce onu affedebilirdim çünkü o sadece bir çocuktur, ama şimdi değil. Beni üzen de bu. Hâlâ hayatta olup olmadığımı kontrol edecek kadar bile beni umursamayan bir ağabeyim olduğunun hatırlatılmasından hoşlanmıyorum."

"Bu... vay canına," diye nefes aldım, ne diyeceğimi bilemeden. "Tüm bunları bana anlattığın için teşekkür ederim."

"Dinlediğiniz için teşekkürler" derken gözleri dudaklarımdaydı.

Birisi karavanın kapısını çaldığı anda aramızdaki hava yoğunlaştı. Sonra bir erkek sesi "Jack, yirmi dakika içinde proven var" diye seslendi.

"Orada olacağım," diye cevap verdi Jack ve yoluna devam ederken Antonio'nun pencerenin önünden geçtiğini gördüm.

Antonio'yu görmek bana Winnie ve Julie arasında daha önce yaşanan kavgayı hatırlattı ve sormadan edemedim, "Julie bugün nasıldı? Gerçekten üzgün görünüyordu."

Jack başını bana doğru eğdi. "Gerçekten Julie hakkında bir şeyler duymak istiyor musun, Lille?"

"Sadece endişeliyim, hepsi bu," diye yalan söyledim. Gözlerindeki bakış bana kimseyi kandırmadığımı söylüyordu.

"O iyiydi. Onun için gözyaşı dökmek çok kolay," dedi ve ayağa kalkıp dolaptan ipli bir çanta almaya gitti.

"Bu ne anlama geliyor?"

Alçak sesle kıkırdadı. "İnsanları nasıl manipüle edeceğini biliyor, bunun anlamı bu."

"Oh."

Çantayı açarak, gösterisinde kullandığı meşaleleri çıkarmaya başladı ve elini sanki onları inceliyormuş gibi boyları boyunca gezdirdi

Hasar için. Hâlâ Julie hakkında söylediklerine takılıp kalmıştım. Kafamdaki düşünceleri dile istemiyordum ama onları içimde tutamıyordum.

"Madem onun hakkında böyle hissediyorsun, o zaman neden onunla birliktesin?"

Muhtemelen korkunç derecede kıskanç görünüyordum, ki öyleydin, ama Julie gibi birinin Jack'i benim istediğim şekilde elde edebileceğini düşünmek beni kızdırıyordu. Evet, onun arkadaşı olmak için yola çıkmıştım ama bu onu hâlâ çekici bulmadığım anlamına gelmiyordu.

Meşaleleri masaya bırakırken Jack'in kaşları birbirine yaklaştı. "Onunla birlikte değilim. Asla kimseyle birlikte olmayacağım, senin kastettiğin şekilde değil."

"Hiç aşık olmak, bir aile kurmak istemiyor musun?" Göğsümü kaplayan kederle sordum.

"Tüm bunlar benim gibiler için değil," diye yanıtladı meşaleleri çantasına geri koyarken. "En çok arzuladığım şeyler, başka birinden vermesini isteyebileceğim şeyler değil."

Ne dediğini tam olarak anlamadım ama genel duygu beni üzdü. Hiç kimse sonunun yalnız olmasını istemez. "Herkes sevgiyi hak eder. Sadece doğru kişiyi bulmaları gerekir."

Birden telaşlandı. "Tanrım, bırak , Lille."

Küçümseyici tonu beni rahatsız etti ve ayağa kalktım. "Benimle böyle konuşmak zorunda ." Kollarımı kavuşturdum ve bir özür bekledim ama özür gelmedi. Sadece kapıyı işaret etti.

"Şimdi gitmem gerekiyor," dedi ve söylemediği şey açıktı. *Şimdi gitmen gerekiyor.* Bugün onunla öyle bir çığır açmışım gibi hissediyordum ki, yine üzerime kapandı. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama canım yanıyordu.

Ona bir kez daha bakmadan yanından geçip kapıdan ıktım.

Jack güneşin altında Lille'in boyamasını izledi.

Telefonumu yok ettiğim için, o gece Lola'yı Jack'in kardeşini araştırabilmem için bana kendisinininkini ödünç vermeye ikna ettim. Bunu yaparken kendimi biraz pislik gibi hissettim ama merakım dayanılmayacak kadar fazlaydı. Bu Jay Fields, kardeşini böyle terk ettiğine göre iyi bir iş çıkarmış olmalıydı. Wikipedia bana onun giderek büyüyen bir kült takipçisi olan bir sahne illüzyonisti olduğunu söyledi, ancak kişisel hayatı hakkında küçük bir paragraf dışında, ayrıntılar açısından başka pek bir şey yoktu. Ölüme terk ettiği küçük kardeşinden kesinlikle bahsedilmiyordu.

Onun numaralarını izlemekten çok konuşmasını dinlemek ilgimi çekiyordu. Nasıl bir insan olduğunu anlayabilmek için kişiliğini görmem gerekiyordu. Jack kardeşiyle işinin bittiğini söylese de, içinde büyük bir acı barındırdığına dair bir his vardı içimde. Bir röportaj buldum ve "play" tuşuna bastım. Röportajı yapan bir kadındı ama kamera dışında olduğu için onu göremiyordunuz. Bir noktada "Sizin için en önemli şey nedir?" diye sordu. Buna Jay, "Ailem, her zaman ailem." diye cevap verdi.

Bu kısımda durakladım, kaşlarımı çattım ve yalan söyleyip söylemediğini anlamak için yüzüne yakından bakarak birkaç kez tekrar oynattım. Eğer Jack'in anlattıkları doğruysa, yalan olmalıydı. Sorun şu ki, ondan okuyabildiğim tek samimiyetti ve bu bana daha fazlası olduğunu hissettirdi. Eğer değilse, Jay Fields olağanüstü bir yalancıydı. Kesinlikle bunu başaracak kadar karizmatikti. Jack'te olmayan bir cazibesi vardı. Görünüş olarak da birbirlerine pek benzemiyorlardı. Jay, Jack kadar esmer değildi; ancak

Tavırlarında, yüz ifadelerinde ve vücudunu hareket ettirme biçiminde benzer bir şey vardı.

Röportaj sadece birkaç dakika sürdü ve röportajı yapan kişi ona çoğunlukla sihirbazlık gösterisi ve yeni eşi hakkında sorular sordu. Yine de kötü bir insan olduğu hissine kapılmadım. Jack'i terk etmek gibi duygusuzca bir şey yapmayacağını düşündüren bir sıcaklığı vardı. Yine de insanlar hayatta her türlü beklenmedik şeyi yaparlar. Daha fazla düşünemeyecek kadar yorulana kadar bir süre bu konu üzerinde düşündüm. Sonra Lola'ya telefonunu geri verdim ve yatmaya gittim.

Ertesi sabah erkenden kasabaya gittim ve bazı malzemeler almak için bir sanat mağazasını ziyaret ettim. Yüz boyalarım bitmek üzereydi ama resimlerim için de malzemeye ihtiyacım vardı. Dükkânın köşesinde satılık bir şövale vardı ama çok pahalıydı. Ona özlemle baktım ve onun yerine ucuz boya fırçaları, yağlı boyalar ve birkaç küçük tuvalle yetindim. Bir şeyleri saklamakla ilgilenmek zorunda kalmayacağım ve istediğim büyüklükte tuvaler satın alabileceğim günü özlemle bekliyordum. Tabii o gün bir gün gelirse.

Kamp alanına geri döndüğümde, çardakta öğle yemeği servis ediyorlardı, bir çeşit paella. Bir kase aldım ve çabucak yedim. Jack yine King'le birlikte oturuyordu. Uzun bir süre göz göze geldik ve içimde yoğun bir ürperti hissettim. Yemeğimi bitirir bitirmez oradan ayrıldım. Yapmam gereken önemli bir şey vardı.

Geçen gün sirk çadırının arkasında kullanılmayan bazı tahta parçaları gördüm ve belki birkaç parçayı kurtararak geçici bir şövale yapabileceğimi düşündüm. Düşük bir ama

Zaten günümde yapacak başka bir şeyim yoktu. Ne yazık ki odunları taşımanın bu kadar zor olacağını hesaba katmamıştım. İki koşuya bölmek zorunda kaldım. İkincisinde, karavana geri dönerken kolumdaki kasın kasıldığını hissettim ve yükü bir süreliğine yere bırakmak zorunda kaldım.

"Ne yapıyorsun?" Jack'in sesi arkamdan geldi.

Alnımdaki teri sildim ve o yaklaşırken yüzümü ona döndüm. "Bir şey yapmak için oduna ihtiyacım var. Merak etme, kötü bir niyetim yok."

Hafifçe sıırttı ve öne doğru bir adım attı, odunları büyük kollarıyla kolayca kaldırdı ve yön için bana baktı. "Nereye?"

"Violet'in . Teşekkürler. Yapmak zorunda değilsin...."

Jack kıkırdayarak sözümü kesti. "Yolun geri kalanında onu taşımaya çalışırsan kendine kötülük edersin. Yardım isteyemeyecek kadar inatçı olduğun için seni hastaneye yetiştirmek zorunda kalmamayı tercih ederim."

Biraz kaşlarımı onun yanında yürüdüm, yükü taşıyan o olmasına rağmen uzun adımlarına ayak uydurmak için çaba sarf etmek zorunda kaldım. "Ben mi inatçıyım? Sen tanıdığım en inatçı adamsın."

Bana nadir görülen bir gülümseme attı, güldü ve karavana vardığımızda odunları benim için çimlerin üzerine bıraktı.

"Bana bu büyük gizli projeden bahsedecek misin, bahsetmeyecek misin?" diye sordu ellerini kalçalarına sürterek.

O genel alana bakmamaya çalıştım, ki bu çok zordu. Karavanın yan tarafına yaslanıp kollarımı kavuşturdum. "Şey, bundan bir şövale yapabileceğime dair tavşan beyinli bir fikrim var, bilirsin, üzerinde resim yapmak için. Gerçi biraz zorlama olabilir, çünkü hiç aletim yok."

Gözlerimde umutlu bir bakış vardı herhalde, çünkü uzun bir iç geçirdi. Yine de sinirli görünmüyordu. Daha önce onda görmediğim kadar şakacı görünüyordu ve bu çok çekiciydi. "Senin için şövale yapmamı mı ima ediyorsun, Lille?"

"Şey," dedim, "dün bana biraz ters davrandın. Bunu telafi etmek için bu mükemmel bir yol olabilir."

Gülümsemesi artık soluyordu ama yüz hatlarında hâlâ gülümsemenin izleri vardı. Bir adım öne çıktı ve bana baktı. "Çok daha eğlenceli olacak birkaç yol daha düşünebilirim," diye mırıldandı ve elini kolumda gezdirdi. Gözle görülür bir şekilde yutkundum ve kızarmaya başladım, gözlerim yıpranmış Converse'lerimin parmak uçlarına sabitlendi. Aramızdaki sessizlik uzun bir süre devam ettikten sonra omzunun üzerinden, "Birkaç dakika içinde döneceğim," diye seslenerek uzaklaştı.

O gittiğinde, sonunda tekrar nefes alabildim. Tanrım, neden o zaman onu yakalayıp öpmemiştim ki? Belli ki imalı konuşuyordu. Her zaman bu kadar tereddütlü olmamdan nefret ediyordum.

Arkadaşlar, diye hatırlattım kendime. Onun arkadaşı olmaya çalışmam gerekiyordu.

Güneşli havadan en iyi şekilde yararlanmaya karar vererek bir sandalye kurdum ve Bea'ya söz verdiğim portrenin ana hatlarını çizmeye başlamak için eskiz defterimi çıkardım. Yüzünü yeterince iyi ezberlediğimi, olmasına gerek kalmadan çoğunu yapabileceğimi düşündüm. Jack elinde bir alet kutusu ve testereyle geri döndüğünde çizimin içinde kaybolmuştum.

Aletlerle kesinlikle iyi görünüyor. Muhtemelen onları kullanırken daha da iyi görünecek, diye düşündüm kendi kendime o işe koyulurken. Son zamanlarda kirli bir zihnim vardı. Belli ki onun hatasıydı. Yaklaşık iki saat geçti ve bu süre içinde bir yerde

onu izlemek için eskiz defteri. Manzara *oldukça güzeldi*. Yine kolları kesilmiş bir tişört giymişti ve bir çiviye tahtaya çakarken kasları hareket ediyordu. Teni boncuk boncuk terle parlıyordu.

Tüm bu süre boyunca sırtı bana dönüktü, bu yüzden bilerek "Manzaranın tadını çıkarıyor musun?" diye sorduğunda biraz korktum.

Utangaç davranma zahmetine bile girmedim. "Ah, evet. Aslında öyleyim."

Profilinden gülümsediğini anlayabiliyordum. Vay canına, Jack bugün gerçekten de alışılmadık derecede iyi bir ruh halindeydi.

"Sana biraz su getireyim mi? Susamış olmalısın."

"Bunu sorman için yaklaşık bir saattir bekliyorum, o yüzden evet, biraz su istiyorum Lille. Garson olarak nasıl bu kadar uzun süre kalabildin, ha?" Sesindeki alaycı tını, suyu almak için içeri girerken adımlarımı biraz . Belki de yeni bir sayfa açıyorduk. Dışarı çıktığımda şişeyi ona uzattım ve neredeyse tamamını uzun bir yudumda geri devirdi, gözlerini benden ayırmadı. En hafif tabiriyle rahatsız ediciydi. Şövaleyi bitirmek üzereydi ve başardığı şey beni şaşırtmıştı. Muhtemelen sanat mağazasında sattıklarından daha iyiydi.

İncelemek için yanına gittim, elimi hafifçe ahşabın üzerinde gezdirdim. "Bu çok iyi. İstesen marangoz falan olabilirsin."

"Benim tek gerçek hayalim," diye yanıtladı Jack, azımsanmayacak bir alaycılıkla.

"Tamam, her neyse, ateş çocuk. Bunun hâlâ harika olduğunu düşünüyorum. Aslında, muhtemelen sana ödeme yapmalıyım." Cüzdanımı almak için kotumun arka cebini karıştırdım ama eliyle beni durdurdu.

"Ödemeye gerek yok. Bunu bir özür olarak düşün. Dediğin gibi, dün hıyarlık ettiğim için sana borçluydum."

Ve şimdi penisleri düşünüyordum, özellikle de onunkileri. Bugün aklım neredeydi? Doğru ya, belli ki çukurdaydı. Jack şövalenin son rötuşlarını yaptı, ben de onu sandviç yemesi için içeri davet ettim. En azından yapabilirdim. Violet ve Lola etrafta olmadığından, izleyicimiz olmayacağını biliyordum. Lola her zaman Jack'le beni izlerdi, gözlerinde sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi bir parıltı vardı.

Mutfakta küçük bir Breville ekmek kızartma makinesi vardı ve ben de bizim için peynirli sandviçler hazırlamaya koyuldum. Bütün gün güneşin altında oturup Jack'in çalışmasını izledikten sonra iştahım kabarmıştı. Yemek için tabii ki. Başka şeyler için de ama bunların gerçekleşme olasılığı çok düşüktü. Sandviçime ulaşmak için aşırı istekli olmalıydım, ayrıca bu ekmek kızartma makinesini daha önce kullanmamıştım, çünkü yanlışlıkla metal kısmına dokundum. Sıcaktan yanıyordu ve iki parmağımın ucu kızarmış ve çiğ kalmıştı. Parmaklarımı göğsüme doğru çekerken acıdan tısladım, aceleyle musluğa gittim ve onları akan soğuk suyun altına tuttum.

Jack'in sıcaklığını arkamda , "Tam bir sakarım," diye yakındım. Parmaklarım buz sarkıtlarına dönüşmek üzereyken yanımdan uzanıp musluğu kapattı. Elimi tutup bir bulaşık havlusuyla kuruladıktan sonra beni salona götürdü. Sessizliği beni biraz germişti ama yine de Jack sadece doldurmak için konuşan biri değildi. Sadece söyleyecek bir şeyi olduğunda .

Beni yanına oturtmak için aşağı çekti ve o kadar yakındık ki neredeyse kucağındaydım. Garip bir şekilde fark ettim ki bu onun önünde kendimi kazara yaktığım ikinci seferdi. Bu sadece benim

Çocukken bir yangında neredeyse ölmek üzere olan birinin önünde bunu yapmaya devam edeceğim için şanslıydım. Vücudunda asla iyileşmeyecek yanık olan birinin. Bir elimi iki elinin arasına aldı, sonra başparmağını avucumun ortasına sürttü. Temas ettiğinde nefesimi çektim. İş yerinde tavaya dokunduğum yerde hâlâ bir iz vardı ama artık acımıyordu.

Birden Jack'in yanıklardan alışılmadık bir şekilde etkilendiğini fark ettim. Restoranda bana yoğun gözleriyle baktığı zamanı hatırladım, beni ateşler içinde bırakan ve terleten bir bakıştı. Şimdi beni yatıştırmaya çalıştığını düşünmüştüm ama değildi. Yani, hayal ettiğim şekilde değil. Yanık izine ve yanmış parmak uçlarıma bir sanat eseriymiş gibi bakıyordu ve tamamen büyülenmişti. kadar dalmıştı ki gözleri adeta parlıyordu. Ağzım kurudu ve midem taklalar atmaya başladı. Karavan çok *sessizdi*. Tek duyabildiğim normalden biraz daha hızlı olan nefes alışığıydı.

Sonunda, adını fısıldadığımda sessizliği bozdum. "Jack."

Sesim ona odada yalnız olmadığını, sadece kendisinin ve sanat eserinin olduğunu hatırlatmış gibiydi, çünkü bakışları bana yöneldi ve Tanrım, elime verdiğim zarardan daha çok yaktı. Bir saniye içinde beni geriye itti, böylece kanepeye uzanmıştım ve ellerini omuzlarımin iki yanına koyacak şekilde hareket etti. Kendini üzerimde tuttu, bana neredeyse hiç dokunmuyordu, göğsü hızlanan nefesleriyle yükselip alçalıyordu. Gözlerim aşağıya kaydı ve kot pantolonunun üzerinde belirginleşen kalın ereksiyonunu görünce irkildim.

Tahrik olmuştu. Vay be.

Gözleri sanki izin ister gibi benimkiler arasında gidip geliyordu ve ben de ona izin vermiş olmalıydım çünkü göbeğime ulaşana kadar aşağı doğru inmeye başladı. Gömleğimi göğüslerimin hemen altına kadar iterek karnımın ve karnımın soluk tenini ortaya çıkardı. Kaburgalarımın başlayarak aşağıya doğru öpücükler konduurmaya başladı ve sıcak dudaklarının üzerimdeki hissiyle nefesim kesildi. Kot pantolonumun bel bandına ulaştığında karnımın yumuşak kısmını okşadı, sonra ellerini kalçalarımın üzerinden geçirip arka tarafımı sıktığında beni şok etti. Hızla beni kaldırdı ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. Küçük bir çığlık attım, karıncalanmalar omurgamdan aşağı yayıldı ve dokunduğu her yerde doruğa ulaştı.

Sanırım sırf bu yüzden bile boşalabilirdim. Bana aşağıdan baktı, yüzünü ileri geri hareket ettirdi, burnu tam doğru noktaya çarptı ve ben zevkten titredim, ellerimi saçlarına batırmak için uzandım. Kokumu içine çekercesine derin bir nefes aldığını hissettim ve yemin ederim tüm vücudum jöleye dönüştü.

Birbirimize o kadar dalmıştık ki kapının açıldığını ve Lola'nın içeri girdiğini duymadım. Tam dönüp bizi salonda gördüğünde başımı kaldırıp baktım ve yanaklarım delicesine kızardı.

"Vay canına, böldüğüm için özür dilerim," dedi ve Jack onu duyar duymaz sanki biri ona elektrik şoku vermiş gibi benden uzaklaştı. Beni bıraktığında koltuğa geri düştüm ve anında ellerinin sıcaklığını özledim... ve yüzünü. Ona baktığımda ayaktaydı, Lola'nın yanından geçip doğruca kapıdan çıktı. Orada şaşkınlık içinde yatıyordum, benim sandviç yapmamdan, onun yüzünün vajinamı kuru bir şekilde , onun ne kadar büyük bir hata yaptığını yeni fark etmiş gibi sinsice uzaklaşmasına nasıl anlamaya çalışıyordum.

Lola tost makinesinin fişini çekip sandalyeye otururken, "Kahretsin, Lille, bu sandviçler tamamen yanmış," diye yakındı. Aramızda bir anlık garip bir sessizlik geçti. Genel olarak birbirimizi çok iyi tanı mı yorduk ve o az önce tam bir sahnenin içine girmiş ti.

"Özür dilerim. Temizleyeceğim," dedim, hâlâ tamamen karmakarışık hissediyordum.

"Kahretsin, öyle içeri girdiğim için çok özür dilerim," diye özür diledi ve sonra yüzünü arsız bir gülümseme aydınlattı. "Siz ikiniz kapı koluna çorap falan koymalıydınız."

"Gördüğün şey, tam olarak planlanmış bir şey değildi," dedim ona, üstümü yerine sabitleyerek.

"Hayır mı? Peki söyle bana, nasıl oldu bu? Çünkü yemin ederim, bu uzun zamandır gördüğüm en ateşli şeylerden biriydi. Seni içten dışa doğru yutmak istiyor gibiydi."

Tanımlaması karşısında ağzımı kapattım ve sorusunu düşündüm. Nasıl cevap gerçekten bilmiyordum. *Şey, Lola, elimi yaktım ve Jack bundan o kadar tahrik oldu ki neredeyse üzerime atlayacaktı.*

Evet, bunu ona kesinlikle söylemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda ne hissettiğimi hâlâ bilmiyordum.

"Kanepede oturuyorduk ve bir anda oluverdi," diye yalan söyledim, omuz silkerek.

"Senden hoşlandığını biliyordum, böyle *bir titreşim* hissedebiliyordum," dedi, kendinden memnun görünüyordu. "Sadece ne dediğimi unutma. Dikkatli ol. Yolculuğun tadını çıkar ama kalbinin bu işe karışmasına izin verme, her şey yoluna girecek."

Sonra kalktı ve dolaplara yiyecek bir koymaya başladı. Bana söylediklerini küçük bir dehşet duygusuyla düşündüm. Kalbimin bu işe karışmasına çoktan izin vermişim gibi hissediyordum ve o beni henüz öpmemişti bile. Sadece yirmi dört saat önce yatağında başka bir kadın vardı ve ben kalbimin bu işe karışmasına izin veriyordum.

Çok ama çok dikkatsiz mi davranıyordum yoksa çok ama çok saf mıydım bilemiyordum.

Sigh.

Elbette kalbimin kırılması da listemdeydi ama teoride farklı hissettiriyordu. Şimdi bu gerçek bir olasılık olduğu için korkuyordum, Jack beni bir kenara attığında katlanmak zorunda kalabileceğim acıdan korkuyordum. Şu anda bana eşlik etmekten hoşlanıyor gibi görünüyordu ama bunun uzun süreceğine dair bir yanılsama içinde değildim.

Kendimi toparlayıp yoluma devam edebilecek miydim? Bu deneyimi yaşadığım için daha iyi bir insan olabilecek miydim? Bu sorulara verecek cevabım yoktu.

Ertesi sabah güneş yine parlıyordu. Kamp alanında duş aldım ve Jack'e çarpmadan karavana geri dönmeyi başardım. Saçlarımı güneşte kuruması için açık bıraktım ve gök mavisi sade bir elbise giydim. Dışarıdan hafif ve havadar ama içeriden çok ağır hissediyordum.

Yeni şövalemi kurdum, taze bir tuvali tahtanın üzerine yerleştirdim, yüksekliğini ayarladım ve sonra resim yapmak için oturdum. Bir süre sonra bir el ensembledeki saçlarımı okşadı, parmak eklemleri hafifçe tenime sürtündü. Omurgamdan aşağı hoş bir ürperti yayıldı ve bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp dokunuşun tadını çıkardım, içgüdüsel olarak bakmama gerek kalmadan onun olduğunu biliyordum.

"Bea'nın tuhaf bir resmini çiziyorsun," diye yorum yaptı ve bırakmadan önce bir an için boynumu kavradı. Yutkundum ve karavanın yan tarafında duran katlanır sandalyeyi alıp izledim. Onun Bea olduğunu hemen anlayacak kadar iyi bir tasvir yaptığım için içten içe heyecanlanmıştım. Yanında bir şişe su vardı, kapağını açıp uzun bir yudum aldı. İçerken profiline bakmak, önceki akşam karnımı nasıl öptüğünü hatırladığımda yüzümün kızarmasına neden oldu.

"Bunu o istedi. Bence çok güzel," diye cevap verdim, bir yandan onu süzüyor, bir yandan da fırçamı sarı boyaya batırıyordum. Neden benimle takılmaya karar verdiğinden emin değildim ama olayların bu şekilde beni memnun etmişti. Küçük bir parçam, bir sonraki adımda ne yapacağını asla tam olarak bilemeyeceğim gerçeğinden zevk alıyordu. Bir saatten fazla bir süre arkadaşça bir sessizlik içinde oturduk. Jack dönüşümlü olarak beni resim izliyor ve yanında getirdiği köpek kulaklı ciltsiz kitabı okuyordu. Oturduğum açıdan ne olduğunu anlamak için kapağını göremiyordum.

Violet karavanını sitenin daha sakın bir yerine park etmişti, bu yüzden çok fazla insan geçmiyordu. Sonra kadınların sohbet ettiğini ve kadınsı kıkırdamaların bize doğru yaklaştığını duydum. Döndüğümde Julie ve iki kız kardeşini kol kola yürürken buldum. Nedenini bilmiyorum ama Jack'le vakit geçirerek yanlış bir şey yapıyormuşum gibi kendimden utandım ve kaşındım. O ve Julie'nin bir çift olmadıklarını biliyordum ama yine de endişem azalmıyordu.

"Merhaba Jack," diye seslendi Julie ona küçük bir parmak . Onlar yaklaştıkça resmime odaklanıyormuş gibi yapıyor, bir yandan da konuşulanları dikkatle dinliyordum. Göz ucuyla kız kardeşlere başını salladığını ve dikkatini tekrar

Kitabını. Durdular ve Molly, "Ne okuyorsun Jack?" diye sordu. Sesinde apkın bir ton vardı. "Okuyan erkekleri severim." Diğer ikisi kıkırdadı.

Jack ona cevap vermeyince, başını eğip kapağı gördü ve güldü. "*Hardy Boys* mu? O kitapların çocuklar için olduğunu farkındasın, değil mi?" Birdenbire ses tonu apkınlıktan çok alaycı bir hal aldı ve gerildim. Kafamı kaldırdığımda, kız kardeşleri Jack'e odaklanmışken Julie'nin mavi gözlerinin bana dikilmiş olduğunu gördüm. Ağzı mutsuz ince bir çizgi oluşturmuştu. Yutkunarak, bana olan ilgisini kaybetmesini umarak fırçamı tuvalimin aynı kısmına sürmeye devam ettim.

"Siktir git, Molly," diye cevap verdi Jack, her şeyi olduğu gibi anlatarak ve Molly bir öfke ııııı attı.

"Kaba olmana gerek yok! Sadece takılıyordum." "Daha çok bir sürtük gibi davranıyordun," dedi Jack küçümseyerek.

"Sen yüz ressamı kızsın, değil mi?" dedi Julie, tuvalime bakmak için etrafımda dolanırken. Onun ilgisi altında kendimi rahatsız hissettim ve insanların yarı bitmiş işlerime bakmasından hiçbir zaman hoşlanmamıştım. O kadar minyon ve biçimli, ince ama çekici bir şekilde kaslıydı ki, kendimi sönük hissettim. Onunla nasıl rekabet edebilirdim ki?

Ona bir gülümseme gönderdim. "O benim."

Resmime bir göz attı, ilgisini çeken bir şey bulamadı ve sonra tekrar uzaklaştı. Parmağını Jack ile benim aramda salladığında onun lafı dolandıracak bir kadın olmadığını anladım. "Peki, burada neler oluyor?"

Tam bir şey söylemek için ağzımı açmıştım ki Jack sert bir şekilde ona hitap etti. "Lille resim yapıyor. Ben de okuyorum.

Üçünüz araya giriyorsunuz."

"Pekala," dedi üçüncü kız kardeş Mary, "nerede istenmediğimizi biliyoruz." Molly'nin kolundan çekiştirdi ve ikisi uzaklaştı, ama Julie kaldı.

"Kastettiğim bu değildi ve sanırım bunu hepimiz biliyoruz."

Jack o anda kitabını bıraktı ve gözlerini kıza dikti. Tek kelime etmesine gerek yoktu, çünkü ona attığı bakış yeterince susturucuydu. Bir saniye içinde tavrını tamamen değiştirdi ve saçından bir tutam alıp parmağının etrafında döndürdü.

Boğazını temizlemek için öksürdü. "Peki, sonra çardakta görüşür müyüz? Sanırım bu akşam spagetti bolognaise yiyeceğiz."

"Ben genelde orada yerim," dedi Jack.

Öne doğru sıçradı, eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Tamam, harika. Sonra görüşürüz o zaman."

Dikkati son bir kez bana kaydı ve sonra gitti. Jack'in gözleri bana kaymadan ve kaşlarını çatmadan önce gözlerini devirdiğini gördüğümde neredeyse gülecektim. "Bunun için üzgünüm."

Kaşlarımı kaldırdım. "Özür dilemene gerek yok. Bu beni ilgilendirmez."

Bana attığı bakış yaktı, sesi o kadar alçaldı ki neredeyse onu duymuyordum. "Üzerimde hâlâ kokunu alabiliyor olmam farklı bir şey söylüyor."

Onun sözleri karşısında pespembe kızardığıma eminim. Boya fırçam tuvalin üzerine düşmüştü ve Bea'nın kelebek kulaklarını tamamen mahvetmiştim. "Benimle oyun oynama Jack," diye fısıldarken sesimi sabit tutmaya çalıştım.

Söylediklerimi duymazdan geldi, yüzü düşünceli bir ifade aldı. "Acaba dün işimiz yarım kalmasaydı,

seni boşaltabilir ?"

Derin derin yutkundum ve ona baktım. Gözlerinde binlerce karanlık, cinsel vaat vardı ve kendimi tamamen kaybolmuş hissettim, nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Sonra gelip önümde diz çökerken hırlamaya benzer bir ses çıkardı, elleriyle dizlerimi kavradı ve girebilmek için kalçalarımı ayırdı. Sonra ellerini kalçalarımın altına aşağı yukarı gezdirmeye başladı; öğleden sonra güneşinden çok daha sıcaktılar ve birden eriyordum.

"Tatlı tatlı geliyor musun, Lille? Titriyor musun? İnliyor ve serbest kalmak için yalvarıyor musun?"

Dudaklarımı yaladım ve dikkatimi gözlerinden ağzına doğru kaydırdım. O kadar heyecanlanmıştım ki onu çimlere itmek ve izin istemeden mükemmel, güzel vücudundan zevk almak istiyordum. Onun arkadaşı olacağıma dair kendime söz verdiğimi biliyordum ama belki sevgilisi de olabilirdim. Biri olmak için her zaman diğerini feda etmek zorunda değildin, değil mi?

Bakışlarımı tekrar gözlerine diktim ve ona dürüstçe, "Beni utandırırıyorsun Jack," dedim.

Başparmakları uyluk içlerime sürtündü ve titredim. "Seni de ıslatıyor muyum?"

Hava ciğerlerimi bir anda terk etti ve "Evet" diye cevap verirken ona bakamadan gözlerimi kapattım.

Bir sonraki saniyede elleri boynuma doğru ilerledi, saçlarıma gömüldü ve tüm vücudum sanki o bir mıknatısmış ve ben de bir metal parçasıymışım gibi ona doğru bir çekim hissetti. Yüzüm boynuna düştü ve onu içime çektim, teninin sıcaklığının tadını çıkardım. Kolları bana dolandı ve bedenimi kendisiyle aynı hizaya çekti. Kollarımı omuzlarına doladım ve ona sıkıca sarıldım. Bir kez bastırıldığımda

tenini öptüğümde, ağzım açık, dilim yalamak için dışarı kayarken, kollarımda titrediğini hissettim. Dokunuşumun onu bu kadar etkileyebildiğini bilmek beni hayrete düşürmüştü. Acaba o da benim onu arzuladığım gibi beni arzuluyor muydu?

"Kokun," diye homurdandı, derin nefes alarak. "Beni boğuyor."

Kalbim göğsümden dışarı , fırlardı. "Öp beni Jack," diye yalvardım, kendimi gerçekten istediğim şeyi istemeye zorlayarak bir kez olsun istedim.

"Yapamam," diye yanıtladı hayal kırıklığı içinde iç çekerek. "Lütfen," diye çaresizce inledim.

"Seni öptüğümde, her yerde olacak. Seni öptüğümde, orada durmayacağım. Eğer seni tadarsam, her şeyi tatmak isteyeceğim."

Lola ve Violet'in şu anda karavanın içinde olmalarına ve Jack'in karavanının çok uzakta olmasına sessizce lanet okuyarak gömleğini elime aldım. "Tanrım, beni öldürüyorsun."

Elleri sırtımda, kalçalarımda, boynumda geziniyordu. Tek yapması gereken elini elbisemin altından geçirmektir ve beni hissedebilecek, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu hissedebilecekti.

Derin bir iç çekerek uzaklaştı, çenesi kendini tutmak için büyük bir çaba harcıyormuş gibi çalışıyordu. "Bu gece, gösteriden sonra bana gelir misin?" diye sordu umut dolu gözlerle.

"Evet." Ona verebileceğim başka bir cevap yoktu. Şakaklarımdan ayak parmaklarıma ucuna kadar her yerimin sıcaktan kızardığını hissettim. Hayatımda daha önce hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

Alnını benimkine yaklaştırdı ve nefes verdi, hava tenime çarptı ve garip bir şekilde serinletti. "Teşekkür ederim."

Ayağa kalkarak oturduğu katlanır sandalyeyi kaldırmaya gitti ve kitabını aldı. Kaşlarımı çattım, Molly'nin nasıl

bir çocuk kitabı okuduğu için onunla alay etti. Neden okuduğunu bilmek . Yetişkinlerin her zaman çocuk kitabı okuduğunu biliyordum ama bu Jack'ti. Böyle hikâyelerle ilgilenmesini beklediğim son kişiydi.

Yıpranmış ciltsiz kitabı başımla işaret ettim. "İyi bir şey mi?"

Ne okuduğunu artık bildiğimi hatırlamış gibi yüzünü buruşturdu. Utanmış mıydı? Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, söyleyecek söz bulamıyor gibiydi.

Kafasının arkasını kaşıyarak sonunda cevap verdi, "Evet, bu... uh, bunu bana Marina verdi. Bana bir sürü verdi."

"Oh, doğru. Çok nazikti."

"Evet, şimdi gitmem gerekiyor," dedi aniden ve topuklarının üzerinde döndü. Ne düşüneceğimi bilemeden uzaklaşırken uzun adımlarını izledim.

Jack'in aniden ayrılmasından sonra o gece gelmemi hâlâ isteyip istemediğini merak ettim. Sonra oraya gittiğimde benimle ne yapmayı planladığını merak ettim ve her yerim karıncalandı. Onunla birlikte olma fikri beni biraz korkuttu ama sineye çektim. Bu özgürlüktü ve tadının güzel olması için kararlıydım.

O akşamki gösteri fırtına gibi geçti ve havada bir vızıltı vardı. Lola ile birlikte bir şeyler yemek için çardağa gittiğimizde etrafta bir parti var gibiydi. Belli ki gösteriyi izlemeye gelmiş ve şimdi de parti sonrası eğlencenin tadını çıkaran bazı yerel kadınlar vardı. Buna kıyasla kendimi biraz pis hissediyordum. Daha önce giydiğim mavi elbisem hâlâ üzerimdeydi ve her yerinde boya lekeleri vardı; ellerim de boya içindeydi ve saçlarım dağınıktı. O sabahtan beri saçlarımı fırçalamaya fırsat bulamamıştım.

İnsanların dans etmesi için bir alan açılmıştı ve hoparlörlerden bir tür Fransız rap müziği yayılıyordu. İlginçti. Sadece oradaki buradaki tek tük kelimeleri yakalayabildim ama ana fikir oldukça açık saçıktı. Julie'nin küçücük bir elbise giyerek tek başına dans etmesinin nedeninin de bu olduğunu tahmin ettim. Aslında, *bunun* gerçekten bir slip olabileceğini düşündüm. Hah. Kalçalarını salladı ve ellerini havaya kaldırarak baştan çıkarıcı bir şekilde vücudunda gezdirdi ve bir o yana bir bu yana sallandı.

Lola beni Luan, Pedro ve Raphael'in oturduğu masaya doğru yönlendirmeden önce, "İzninizle, gidip gözlerime biraz çamaşır suyu dökeceğim," dedi. Luan'ı gördüğümde ciğerlerime hava doldu.

Pedro'nun yüzünün yarısı nasıl da morarmıştı. Lola, Luan'ın yanına oturmuş, dostça sohbet ediyordu ve ben de Pedro'dan olabildiğince uzakta, bankın diğer ucuna gittim.

Bana baktı, kahverengi gözleri sertleşti, sonra bardağındaki içkiden bir yudum aldı. Benimle işinin henüz bitmediği hissine ve boğazım kurudu.

"Bana aldırma," diye sert ama esprili bir ses geldi arkamdan ve sıçrayıp döndüğümde neredeyse King'in üzerine oturduğumu gördüm. Pedro'ya o kadar odaklanmışım ki onun köşede sinsice beklediğini fark etmemiştim.

"Özür dilerim," diye özür diledim ve karşısına oturdum. Gözleri her zamanki gibi kan çanağına dönmemişti ve artık saçlarının rengi . Koyu sarının çekici bir tonuydu. Neredeyse benimkiyle aynı renkti. Biri onu yıkanmaya zorlamış olmalıydı. Acaba Jack miydi diye merak ettim. Giysileri hâlâ oldukça yıpranmış ve kirliydi.

Uzun saçları ve sakalı yüzünün yarısını gizliyordu ama bir çok yakışıklı bir adam olduğunu düşündüm. Kaç yaşında olduğunu tam olarak söyleyemiyordum. Görünüşünden dolayı kesin bir şey söylemek zordu ama otuz ila kırk yaşlarında olabilirdi. Ve gözleri, dostum, hala onları unutamadım. Çok güzel ama bir o kadar da hüzünlüydüler.

"Henüz doğru dürüst tanıştığımızı sanmıyorum," dedim elimi ona uzatarak. "Ben Lille."

Buz mavisi gözleri biraz temkinli bir şekilde bana dikildi ama elimi sıkmadı. "Kim olduğunu biliyorum aşkım," dedi, sonra omzumun üzerinden Marina'nın Winnie ve Antonio ile oturduğu yere baktı ve nefesinin altından "Aptal, her şeye burnunu sokan yaşlı sürtük," diye mırıldandı.

Sözlerinde beni şaşırtan sert ve kesici bir ton vardı. Açıklamaya devam ettiğinde yüzümdeki şaşkın ifadeyi görmüş olmalıydı. "Sen değil. Kız kardeşim. O kaltak herkesin gözünü üzerime dikti. Hayatımı kurtarmak için buralarda bir içki bile bulamıyorum. Arada sırada bir içki içemeyeceksen böyle bir bok çukurunda yaşamamanın ne anlamı var, ha?"

"Senin için her yer bok çukuru, King," dedi Jack'in sesi, bacağını bankın üzerinden atıp yanıma otururken, "Hey," derken nefesi kulağıma fısıldıyordu.

Tüylerim diken diken olarak ona baktım. "Merhaba."

"Evet, burası gerçekten de bir tane," diye yakındı King ve parmaklarını kafatasına bastırdı. "Siktiğimin piçleri, sanki biri kafatasıma bir delik açmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum."

Jack güldü. "Ağzın gerçekten çok güzel. Ve delik delmek, arada bir içmeyi bırakan bizlerin akşamdan kalma dediğimiz şey olurdu."

"Keşke biri beni assa," diye yakındı King. "Bu kelimenin nereden geldiğini biliyor musun? Akşamdan kalma mı? Eskiden bir idam olduğunda büyük bir sokak partisi de olurmuş, herkes kafayı çekermiş. Ertesi gün idam sona erdiğinde herkes kendini dumanı tüten bir bok yığını gibi hissedirdi, dolayısıyla bu terim yaygın olarak kullanılıyor. Düşündüğünüzde biraz boktan bir durum. Zavallı bir ihtiyar asılırken parti vermek." Durakladı, hüzünlü gözleri daha da hüzünlendi. "İnsanlar ahlaksız."

"Şu haline bak, kelimelerini kullanıyorsun. Görünüşe göre alkol kuraklığı sana şimdiden iyi gelmiş," dedi Jack ve King homurdandı. Belki de bu koca yerde King'in kendisiyle bu şekilde dalga geçmesine izin verdiği tek kişi Jack'tir diye düşündüm.

Birden müziğin sesi yükseldi ve hepimiz dönüp baktığımızda Julie'nin dans etmek için bir masanın üzerine çıktığını gördük. Elbisesinin askıları aşağıya düşmüş ve siyah dantelli sütyeninin üst kısmıyla birlikte eskisinden daha fazla göğüs dekoltesi göstererek kollarının etrafından aşağıya sarkmıştı.

"Red sana gösteri yapıyor, McCabe," dedi King, alaycı bir kahkaha attı ve ardından acı veren bir öksürüğe dönüştü. Açık havada uyumak vücuduna zarar vermiş olmalıydı. Ona sempatik bir bakış attım ama pek hoşuna gitmemiş gibiydi.

Jack ona salladı. "Herkes için bir gösteri yapıyor. Orada özel bir şey yok."

King tekrar öksürmeye başladı ve Julie masalar arasında dans etmeye devam ederek sonunda bizimkine ulaştı. Sallanırken gözleri Jack'in üzerindeydi, sonra onun önünde durdu. Dudaklarını yaladı ve elini köprücük kemiğinin üzerinde, sonra da göğsünde gezdirdi. Kendimi inanılmaz derecede rahatsız ve biraz da üzgün hissettim. Jack'in dikkatini çekmek için elinden geleni yapıyordu ve işe yarıyor olmalıydı çünkü Jack de ona bakıyordu. İfadesini okuyamıyordum ama yine de ona bakıyor olması boyumun iki santim uzamasına neden olmuştu.

Görünmez, gerçekten.

"*Gezinen ellerime izin ver, bırak gitsinler,*" diye başladı King yüksek sesle müziğin üzerine, "*önünde, arkasında, arasında, üstünde, altında.*" Konuşma şekli bana bir yerden alıntı yaptığını düşündürdü ama dizeleri hatırlayamadım. Julie ona döndü ve kaşlarını çatı. Onun performansını mahvediyordu.

"*Önünde, arkasında, arasında, üstünde, altında,*" diye tekrarladı. "Ama hepsinin gitmesine izin vererseniz, geriye kim için ne kalır? Size ne kalır?"

Bilmece gibi konuşuyordu ama Julie hâlâ sinirli görünüyordu. Hesaplı bir hareketle bacağını savurdu ve King'i tam omzundan vurdu. King geriye doğru uçu ve neredeyse banktan düşüyordu.

"Doğru," öksürdü, "bir adama vurmak."

Julie gözlerini kıstı ve ona doğru eğildi. Fısıltısını duyabilecek kadar yakın olan tek kişi bendim, "Sen erkek değilsin. Bahse girerim sakin şimdiye kadar nekrotik olmuştur."

Arkasını döndüğünde yine gülümsüyordu ve ben şok içinde orada oturuyordum. Onu duyduğumu kesinlikle bilmiyordu. Ne zalimce, ne acımasızca bir söz. King dünyadaki en hoş insan olmayabilirdi ama acı çektiği için böyle olduğu çok açıktı.

Ona baktım ve yüzünde gerçek bir acı gördüm. Hiç düşünmeden masanın öbür ucuna uzandım ve elini kendi elime aldım. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Sanırım insanlar acı çekerken onları rahatlatmak istiyordum.

"Onu dinleme," dedim ve aynı anda elini avuçlarımdan çekip aldı.

"Senin sempatine ihtiyacım yok kızım," dedikten sonra banktan kalktı ve doğrudan bira içen adamların masasına doğru yürüdü. Açıkta duran yarısı dolu bir viski şişesi vardı ve King'in şişeyi alıp içine soktuğunu ve çardaktan çıkıp gittiğini gören tek kişi bendim.

Julie hâlâ Jack'in önünde dans ediyordu. Kalçalarına doğru eğildi, sonra da Jack'in kucağına tırmandı. Elleri kalçalarına gitti ve onun için dönerken onu sabitledi. Gerçekten daha fazla dayanamadım. Ayağa kalkarak King'in kitabından bir yaprak aldım ve oradan ayrıldım. Bir gün

Kamp alanı karanlıktı, sadece karavanların içinden parlayan ışıklarla aydınlanıyordu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı, çünkü buradaki sessizlik ötedeki çardaktaki yüksek sesli müzikle noktalanıyor gibiydi. Boğazım düğümlendi ve gözlerim yaşardı, duygularım göğsümü sıkıyordu. Jack'le yakınlaştığımız son birkaç gün beni gerçekten etkilemişti. Çok umutlanmıştım. Ama Julie gibi kadınlar her zaman onun peşinden koşacakken umut etmenin ne anlamı vardı ki?

Kaybolmuş hissettim.

Sonunda karavana ulaştığımda, dışarıdaki çimlerin üzerine oturdum ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Burada kimse beni göremezdi, bu yüzden bastırdığım tüm duygularımı serbest bıraktım. Başka bir deyişle ağladım. Kendimi çok garip hissediyordum, vatan hasreti ve aşk hasretinin garip bir karışımı. Eve gitmek istemiyordum. Jack'e karşı bir şeyler hissetmek istemiyordum ama yine de kendimi her ikisinin de içinde boğulurken buldum. Kendi yatağımın rahatlığını özlüyordum ama annemin yakınında olmak istemiyordum. Jack'in güçlü kollarının beni sarmasını arzuluyordum ama ciğerlerime nefes alacak kadar hava yokmuş gibi hissettirmesiyle uğraşmak istemiyordum.

Ayak sesleri çimenlerin üzerinde çtırdadı ve uzun boylu bir figürün yaklaştığını görmek için başımı kaldırdım. Görüş alanıma girdiğinde onun Jack olduğunu gördüm ve tedirgin görünüyordu. Belli ki beni aramaya gelmişti. Tam karavanın kapısını çalmak üzereyken burnumu çektiğimi duydu. Başını çevirdiğinde beni çimlerin üzerinde otururken gördü. Gözlerimiz buluştu, tutuştu.

"Lille, lanet olsun," diye küfretti ve bana doğru geldi. Aşağı uzanarak beni dirseklerimden tuttu ve ayağa kaldırdı. Bu biraz

Sertti ama bunu fark ettiğini sanmıyordum. Beni karavana doğru itti ve gözyaşları içindeki yüzüme baktı, kaşları ya endişeyle ya da kızgınlıkla birbirine yaklaştı. Hangisi olduğunu anlayamadım. Başparmağını yanaklarıma götürerek gözyaşlarımı sildi. Kısa bir an için gözyaşlarımdan büyülenmiş gibiydi. Göğsü benimkiyle buluştu ve nefes alışının hızlandığını hissettim.

"Neden ortadan kayboldun?" diye sordu, gözleri yüzümde bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Omuz silktim ve nefesimi sakinleştirmeye çalıştım. "Fark eder mi? Kendimi zaten görünmez hissediyorum."

Kaşları birbirine çatıldı. "Ne? Julie yüzünden mi? Onu kucağımdan kaldırdığımı görmeden gittin. Eğer düşündüğün buysa, bundan zevk almıyordum."

"Seni hiç anlamıyorum. Nasıl olur da bundan zevk almazsın? Geçen gece onunla seks yaptın. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şeyin nasıl değiştiğini anlayamıyorum."

"Her şey ve hiçbir şey değişmedi," dedi Jack, ellerini yüzümün iki yanına koyarak. "Neden ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum."

"Artık değil. Bir dakika önce öyleydin. Bana nedenini söyle."

Tüm vücudum karavana yaslandı, enerjim yumurta saatindeki kum gibi tükeniyordu. "Sadece bunaldım. Bu hayat alışık olduğumdan çok farklı." Dürüstçe cevap vermekten kaçınıyordum ama ona karşı hissettiklerimi itiraf etmekten gerçekten çok utanıyordum. Onu çok az tanıyordum ve şimdiden geceleri gözlerimi kapattığımda görebildiğim tek şey oydu.

"Bunun eğlenceli olmayacağı konusunda seni uyarmıştım," dedi Jack. "Burası tek başına kadınlar için tehlikeli."

"Yine başlama. İlk söylediğinde beni yeterince . Bir kadın olabilirim ve teknik olarak yalnız da olabilirim, ama gayet iyi hayatta kalıyorum."

Ağzı, eğlendiğini düşündüren bir şekilde hareket etti. "Evet, benim sayemde gayet iyi yaşıyorsun. Yoksa Pedro'nun yüzündeki o güzel çürüğü sen mi ?"

"Ah, her neyse," diye iç geçirdim ve başka tarafa baktım. Beni orada yakaladığını biliyordum. Ayrıca, yakışıklılığıyla bu kadar yakından başa çıkamazdım.

Jack sesi alçalmadan önce, "Her neyse," diye taklit etti. "Bunu söylerken sesin çok huysuz çıkıyor. Neden huysuzlanıyorsun, Lille? Cinsel hayal kırıklığı mı?"

. "Sen öyle san."

Başını eğdi. "Evet, biliyorum. Ve bence yalan söylüyorsun." Ağzını boynuma götürdü ve beni şefkatle öptü, sonra tekrar ve tekrar, öpücükleri fısıltı yumuşaklığında ama her seferinde daha da sertleşiyordu. Nefesim kaçtı ve isteksiz bir zevkle iç çektim. Ona karşı koyabilmemin hiçbir yolu yoktu. Ağzının hissi omurgamdan aşağıya doğru harika karıncalanmalar gönderdi. Tekrar ayağa kalktı ve eliyle boynumu kavradı.

"Nabzın hızla atıyor. Avucumda çırpındığını hissedebiliyorum, kelebek kanatları gibi çok kırılgan," diye mırıldandı, sonra ağzını benimkinin üzerine getirdi. Dili dudaklarımın arasından usulca kayıyor, beni yalıyor, izin istemeden her şeyi alıyordu. Gömleğini yumrukladım, onu kendime mi çekiyordum yoksa uzaklaştırmaya mı çalışıyordum emin değildim.

Duygularımın içinde kendimi kaybederek, karavanın hemen yanında, nemlenen çimlerin üzerinde eridim. Gece sesleri etrafımızda sürükleniyordu ve dudaklarının benimkilerden ayrıldığını, köprücük kemiğimin üzerinde iz bıraktığını ve sonra eğilirken tamamen uzaklaştığını fark ettim.

yere diz çöktü. Ben aşağıya baktım, o yukarıya baktı, elleriyle kalçalarımın dış kısımlarını okşadı, elbisemin eteklerini iç çamaşırım görünene kadar daha da yukarı itti.

Daha önce olduğu gibi yüzünü bana bastırdı ve nefes aldı. Daha önce bundan daha erotik bir şey gördüğümü sanmıyorum. Bana bakarken gözlerindeki bakış taparcaydı ve kalbim boğazımda sıkışmış gibi hissettim. Sonra elini dizimin arkasına koydu ve bacağımı kaldırarak omzuna attı. İç çamaşırımı indirmeye başladığında denge için diğer omzuna tutundum. Serin hava en mahrem yerlerime çarptı ve bir nefes aldım.

Artık bana bakmıyordu. Tek bir parmağını yarığımdan aşağı doğru gezdirirken gözleri dikkatle bacaklarımın arasına odaklanmıştı. Nefesim kesildi ve bekledim, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Dokun bana," diye
yalvardım. "Dokunmak
mı, öpmek mi?"

"İkisini de. Lütfen," dedim ve sonra ağzı üzerimdeydi, önce yumuşak ve ıslaktı, sonra dili klitorisimi yaladı ve titredim. Eli daha da ileri gitti, parmakları beni buldu ve içime daldı. Bu istila karşısında ürperdim, kendimi onun etrafında sıkıca kenetlenmiş hissettim. Eli kalçama girerken, parmakları beni becerirken ve ağzı en hassas kuşatırken kendimi çırılçıplak soyulmuş, tamamen görülmüş hissettim.

Orgazmım beni hızlı ve çabuk vurdu ve destek için omuzlarını desteklediğimde Jack takdirle homurdandı. Dudakları, dili ve parmakları ben tamamen tükenene kadar her son dalgayı dışarı çıkardı. İç çamaşırımı yerine sabitledi, elbisemi aşağı çekti ve söylenmemiş binlerce kelimeyle dolu aç bir öpücükle ağzımı tekrar aldı. Onun üzerinde kendi tadımı alabiliyordum, bu garip bir şekilde sarhoş ediciydi.

Sonra, en azından fiziksel düzeyde, onun geri çekildiğini hissettim. Gitmeden hemen önce kulağımın kabuğunu öptü ve mırıldandı, "Sen benim için hiç görünmez olmadın, çiçeğim. Tek gördüğüm sensin."

O uzaklaşırken başımı kaldırıp gökyüzüne baktım ve yıldızlar parlatılmış gümüş gibi parıltıyor gibiydi.

Beni orada tek başıma bırakmasına rağmen, ertesi gün hala kafam iyiydi. Jack *dışarıda* bana oral seks yapmıştı. Tüm bunlar olurken kendimi elektriklenmiş, canlı hissediyordum. Harekete geçen tek kişinin ben olmadığımı fark ettim, çünkü Lola'nın yatağı bütün gece boş kalmıştı. Ertesi sabah geldiğinde üzerinde hala aynı kıyafetler ve yüzünde memnun bir ifade vardı.

Soru sormadım ama o memnun bakışı oraya koyanın Luan olduğunu biliyordum. Onunla pek konuşmamıştım ama iyi benziyordu. Yine de Pedro ile iyi arkadaş olduğu gerçeği beni biraz soğutmuştu. Umarım adinin teki çıkmazdı, çünkü Lola bunu hak etmiyordu.

Violet salondaydı ve o içeri girdiğinde ben de masada oturmuş bir kase mısır gevreği yiyordum.

"Vay, vay, vay, nerelerdeydin Josephine?" Violet alışılmadık derecede neşeli bir sesle sordu.

Lola kaşlarını çattı ve omzunun üzerinden "Bana öyle deme" diye bağırarak odamıza gitti.

Violet kıs kıs güldü ve dikkatini tekrar dergisine verdi.

"Josephine?" Ben sordum.

Bir kaşını kaldırdı. "Lola'nın gerçek adı olduğunu gerçekten düşünmedin, değil mi?"

Omuz silktilim. "Bunu gerçekten düşünmemiştim."

"Evet, şey," diye cevap verdi dikkatle. "değil. Bunun gibi sirkler kaçmak, gerçeklerden kaçmak isteyen pek çok kızın ilgisini çeker, bilirsiniz. Kendine yeni bir isim vermek de bunun bir parçası sanırım."

"Bu durumda sanırım adımı Methuselah olarak değiştireceğim," diye şaka yaptım. "Kulağa gizemli ve egzotik geliyor, değil mi?"

Violet bana bir kaşını kaldırdı. "Sen öyle diyorsan."

Bir süre dışarı çıkıp Jack'i aklımdan çıkarmaya karar vererek kamp alanında yürüyüşe çıktım ve Winnie'yi gördüğümde durdum. Pip ve Skip'i kafeslerinden çıkarmıştı ve kalbim bir an için tekledi. Onları seyircilerin arasından ya da kafeslerinin parmaklıklarının arkasından izlediğimde kendimi güvende hissediyordum. Ama burada, açık alanda, boyutlarının ve arz ettikleri tehlikenin farkına vardım. Winnie, Pip'in yanında yürürken elinde uzun bir tahta sopadan başka bir şey tutmuyordu ve Pip'in yelesini okşamakla ona hafifçe vurmak arasında gidip geliyordu. Skip çimlerin üzerine oturmuş, başını pençelerine dayamış, dalgın dalgın etrafı inceliyordu.

Winnie beni orada görünce gülümsedi. "Gelip çocuklarımla tanışmak ister misin?" diye sordu ve ben de yaklaşımadan önce tereddüt ettim. Pip beni izledi, yeni insanı değerlendirdi, gözleri neredeyse insandı. Kalın, altın yelesi güneş ışığında parlıyordu ve uzanıp ona dokunmak için can atıyordum.

"Çok güzeller," dedim şaşkınlıkla. "Umarım Julie'ye olanlar onları senden almalarına neden olmaz."

Winnie başını salladı ve Pip'in başını tekrar okşadı. "Resmi bir şikayette bulunmuyor. Julie örümceklerin bacaklarını çeken küçük kızdır, köpekleri hırçınlaşana kadar dürten kızdır. Hayvanlarımla asla birine zarar vermeyeceğini söylemiyorum, çünkü özlerinde yırtıcıdırlar, ama Julie onları kışkırtıyordu. Benim Carrie

her Şeye tanık oldu. Julie kafeslerinin içine bir sopa sokmuŐ, tepki almaya çalışıyordu." Durakladı ve alaycı bir Şekilde güldü. "Onun feryadını duydum ve dışarı çıktığımda Skip'in direği kırdığını ve parmaklıkların arasından onu penelediğini gördüm. Ona bulaŐmamalısn."

"Neden bir şey yaptığını anlayamıyorum," dedim ve Pip'i hayranlıkla seyretmek için oturdum. Benim bir tehdit olmadığıma karar vermiş gibiydi, çünkü artık benimle ilgilenmiyordu. "Yani, bunun neresi eğlenceli?"

"Bazı insanların eğlenceyle ilgili çarpık fikirleri var," dedi Winnie, sesi giderek sertleşiyordu. "Pip ve Skip kardeŐler. İkisine de uzun ergenliklerinden beri sahibiz. O kadar zaman içinde kimseye zarar vermediler ve Antonio ile ben bu gerçekle gurur duyuyoruz. Eğer o kızı bir daha hayvanlarıma yaklaşırken yakalarsam, gereken aslanlar olmayacak."

Sözlerini içime çektim ve aniden Winnie'nin sıradan bir seyirci için tamamen zararsız bir kadın gibi görünmesine rağmen, altında sevdiklerini korumak için her Şeyi göze bir savaŐçı yattığını anladım.

"Tekrar bir şey deneyeceğini sanmam. Eminim Pip ilk seferinde onu yeterince korkutmuŐtur. Eğer yaparsa, çok aptalca davranmış olur."

Winnie güldü. "Kızı gördün mü? Aptallığın onun göbek adı olduğunu söylemekte acele ediyorum."

Onunla birlikte güldüm ama aynı fikirde olduğumdan emin değildim. Julie aptal değildi; acımasızdı. Dün gece King'le konuşma Şekli bana bunu söylüyordu. Ve gerçekten, Jack'le birlikte olduğunu, ağzını ona dayadığını düŐünmekten nefret ediyordum. Sadece bu bilgi bile beni rpertiyordu.

Birkaç dakika geçti ve Winnie'nin aslanlarıyla öyle bir etkileşime girdiğini izledim ki onları gerçekten sevdiğine inandım

çok sevdi. Bir noktada Skip'i sırt üstü dönmeye teşvik etti, patilerini havaya ve birini eline alıp masaj yaptı. Küçük bir kadının Skip'ayaklarını ovarken bir canavarı yavru bir kediye dönüştürebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Sence onu sevmeme izin verir mi?" Utangaç bir şekilde sordum. "Elbette," diye yanıtladı. "Buraya gel."

Yanına gittim ve bana ona nasıl yaklaşacağımı gösterdi. Daha ne olduğunu anlamadan elimi yelesinde gezdiriyor, yumuşaklığından zevk alıyordum. Hayvana dokunmak merakımı kamçılardı ve Winnie'yi soru bombardımanına tutmaya başladım.

Onları neyle besliyorsun?

Her gün ne kadar uyuyorlar? Hiç birbirleriyle kavga ediyorlar mı?

Kaç ?

Kaç yıl ?

Arada bir bir dişi aslanla seks yapmaları gerekmiyor mu?

Tüm sorularımı yanıtlarken çok sabırlıydı. Konuşmamız bittiğinde açlıktan ölmek üzere olduğumu fark ettim ve öğle yemeğinde ne servis ettiklerini görmek için çardağa yöneldim. Domates çorbası ve ekmek oyunun adıydı, olduğu gibi. Jack, King ve Marina'nın birlikte bir masada oturduklarını gördüm. Pierre, Marina'nın omzuna oturmuş, yemeğini yerken onu izliyordu. Bir parça ekmeği kapmaya çalıştığını gördüm, ama o daha kapamadan Marina yakaladı. Küçük maymunun maskaralıkları beni güldürdü.

Yanlarından geçerken Jack uzandı, bileğimden tuttu ve beni kendine doğru çekerek kucağına oturmamı sağladı. Gözleri tamamen yalnızmışız gibi saçlarıma takıldı. Aşağı baktığımda saçımda bir tutam yeşil boya olduğunu ve onu toplamaya başladığını gördüm.

Dışarı. Beni selamlarken tek kelime etmedi, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi beni kucağına aldı.

Tüm bunların samimiyeti kalbimi sıkıştırdı.

Gözlerim Marina'ya kaydı ve onun beni garip bir sıcaklık ve merak karışımıyla izlediğini fark ettim. Bunu Jack'in bu tür şeyleri pek sık yapmadığı anlamına aldım. Bu biraz sosyal bir gösteri gibiydi, erkeklerin diğer erkeklere alındıklarını göstermek için kollarını kız arkadaşlarının bellerine dolamaları gibi. Marina'yla yüzleşmek için başımı hafifçe çevirdiğimde saçımdaki boyayı toplamakla meşguldü.

"Winnie aslanlardan birini sevmeme izin verdi," dedim heyecanla. "Ne kadar enfesler, değil mi?" Marina cevap verdi, Pierre'e biraz

sırtını sıvazladı. Çardağın diğer tarafına doğru koşmadan önce bir çığlık atarak onun omzundan atladı. "İşe yeni başladığım zamanlarda büyük bir sirkte çalışıyordum. Terbiyeciler tek bir gösteride yaklaşık beş ya da altı aslan ve birkaç kaplanla çalışırdı. Hayvanlara çok kötü davranıldığı belliydi - çok üzgün görünüyorlardı. Bu büyük, güçlü hayvanları ev kedileri gibi taburelerde tünemiş otururken görmek doğal gelmiyordu."

Marina'yı dinlemeye konsantre olmaya çalıştım ama Jack'in parmaklarının saçlarımda gezinmesi, parmak eklemlerinin köprücük kemiğimi okşaması dikkatimi dağıtıyordu. Bir önceki geceden onu hatırladım, evreninin merkeziymişim gibi bana bakıyordu, ağzıyla bana tapıyordu ve kalçalarımı sıkıca birbirine kenetlemişti. Bu konuda ne kadar iyi olduğunu hatırlamama gerçekten gerek yoktu.

Masanın üzerine çökmüş, başını kollarının arasına almış uyuyan King, aniden bir iniltiyle uyandı.

"Hangi cehennemdeyim ben?"

Marina onun kulağının etrafına kocaman bir tokat attı.
"Cehennemdesin."

Şimdi söyle bana dün gece viskiyi sana kim verdi?"

İkili arasında bir tartışma başladı ve ben Jack'e dönüp fısıldayarak
"Sanırım hepsini anladın" dedim.

Durmadı. "Saçını beğendim."

"Teşekkürler."

Eğilip kulağıma doğru konuşurken sesi alçaldı ve sessizleşti. "Ben de
senin amını seviyorum."

"Jack," diye nefes

nefese kaldım. "O

da beni seviyor."

"Sen delisin."

Omuz silkti. "Bunu söyleyen ilk kişi sen olmazsın."

"Bugün ne yapıyorsun?" Kucağında kayarak sordum. Hayata
döndüğünü hissettiğimi sandım ama emin olamadım.

"Pratik yap. Sonra gösteri. Sonra uyuyun. Ve yarın yola devam
ederiz."

"Bir haftadır Caen'de olduğumuza inanamıyorum. Şimdi nereye
gidiyoruz?"

"Orléans. Üç saatten biraz fazla uzaklıkta. Benimle gelebilirsin."

Jack'le karavanında baş başa yapacağımız üç saatlik yolculuğu
düşündüm ve kıpır kıpır oldum. Ne hakkında konuşacaktık? Sadece
sessizlik içinde mi oturacaktık? Garip bir şekilde, onunla sessiz
olmak hoşuma gidiyordu ve genellikle sessiz zamanları doldurmak
için gevezelik etme ihtiyacı hissederdim.

"Tamam," diye cevap verdim sonunda.

Günün geri kalanı bir telaş içinde geçti ve ben kafam bulutlarda dolaşarak annemi haklı çıkarıyordum. Hepsi Jack'in suçuydu. Onun ilgisi bende sürekli bir kıpırdanma ve sersemlik hissi yaratıyordu ve yüzümde her daim hülyalı bir ifade olduğundan emindim. Bea'yı görmeye ve bitmiş resmi ona vermeye gittim. Resmi gördüğünde sevinçten çılgılık attı ve karavanlarındaki yatak odasının duvarına asması için babasını sıkıştırmaya başladı. Babası Aiden bekâr bir ebeveyn di ve sirkte genel işçilik yapıyordu. Düzgün, alçakgönüllü bir kişiliği vardı. Onu sürekli ağır ekipman taşıırken görüyordum. Kesinlikle kolay bir iş gibi görünmüyordu, ama yine de ona Bea'nın sürekli tek başına dolaşmasına izin vermemesi gerektiğini söylemek için içimde bir kaşıntı vardı. Bea'nın Çünkü yargılayıcı görünmek istemedim.

Karavanlarından ayrılırken Julie'nin bana yürüdüğünü gördüm. Gözlerini hafifçe kısararak beni süzdü. Kötü bir şey söyleyecek sandım ama sonra yüzüne kibar ama sahte bir gülümseme yerleştirip "Hey, Lille, Aiden mi?" diyerek beni şaşırttı.

"Evet, o ve Bea televizyon izliyorlar," diye cevap verdim. Sadece başını salladı ve karavanın içinde kaybolmadan önce yanımdan geçti.

Gösteri başladığında, girişin dışında yüzleri boyamakla meşguldüm. Ne kadar çok etkileşime girersem, dili o kadar iyi konuşmaya başladığımı fark ettim. Bu yolculuk hayatım için her türlü harika şeyi yapıyordu. İkinci bir dil konuşuyordum,

Her gün sanat yapmak ve yaşayan en seksi adamdan orgazm olmak. Bir orgazm, ama daha fazlası için büyük umutlarım vardı.

O gece ölü gibi uyudum ve erkenden Spiegeltent'i yıkan adamların gürültüsüyle uyandım. Yatağım küçük odamızın pencereli tarafındaydı. Buğuyu sildim ve Jack'in çadırın sökülmesine yardım ederken bir direğe tırmandığını görmek için dışarı baktım. Böyle bir şeyi yapmak onun için çok kolaymış gibi görünüyordu. Yükseklikten korkmadığı kesindi. Onu normalden daha uzun süre izledim, büyülenmişim. Ayrıca, çalışırken çok seksiydi.

Violet'in gazabına uğramaktan korktuğum için sıcak suyun tamamını kullanmamaya dikkat ederek hızlı bir duş aldım, ardından kot pantolon ve sarı örgü bir kazak giydim. Violet masanın yanında oturmuş tost yiyordu, bir bacağını omzuna atmıştı (biliyorum, garip) ve üzerinde "Uyarı, Jimnastikçi: Her an takla atabilir." Bu beni gülümsetti.

"Üstte ne var?" diye sordum. "Senin bir akrobat olduğunu sanıyordum."

"Bunu bana eski bir erkek arkadaşım almıştı. Benim çabuk sinirlenmemle ilgili komik bir olduğunu düşünmüştü. Mesleğimi bile doğru anlamadığını gördüğümde takla atmam çok ironikti. Çok kötü bir sol kroşem var."

"Yani eski erkek arkadaşını yumrukladın ve hala o tişörtü mü giyiyorsun?" Eğlenerek söyledim.

Omuz silkti. "Hemen ."

Ona geniş gözlerle baktım. "Yeterince makul."

O sırada Lola başını kaşıyarak odamızdan çıktı, kısa saçları her yöne doğru uzanıyordu. "Kahretsin, bugün taşınma günü, değil mi?"

Öyle mi? Kendimi bok gibi hissediyorum, Vi. Bu sefer sen sürebilir misin? Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Burada yaşamana izin tek nedeninin bu şeyi sürmekten nefret etmem olduğunun farkındasın, değil mi?" Violet tek kaşını kaldırarak geri attı.

Lola öksürdü, sonra burnunu çekti. "Cidden, sırf yalvarabilmek için numara yapmıyorum. Sanırım ateşim var."

Violet sıkıntıyla ofladı ama cevap vermedi. Lola'ya yürüdüm ve elimi alnına koydum, ancak yanmakta olduğunu fark ettim.

"Yalan söylemiyor," dedim. "Kesinlikle ateşi var."

"Oh, harika!" Violet inledi. "Grip olmasam iyi olur. Grip olmayı göze alamam. Odana dön Lola ve orada kal. Sana da bulaşmasını istemeyiz."

Tamam, artık resmileşmişti. Violet şimdiye kadar karşılaştığım en kötü hastaya yaklaşım tarzına sahipti ve ben hasta olduğumda asla sarılmayan, kakao vermeyen ya da başımı okşamayan buz kraliçesi bir anneyle büyüdüm.

"Hadi, seni yatağına geri götürelim," dedim Lola'ya. "Sana biraz çorba yapacağım, sen uyumaya çalışabilirsin."

Sabahımın geri kalanını Lola'ya bakarak ve onun rahat ettiğinden emin olarak geçirdim. Tam ellerimi yıkıyordum ki Jack'in karavanımızın penceresinin önünden geçtiğini gördüm. Ekipmanlarla dolu büyük bir sandığı çekiyordu. Onu izlediğimi görünce, sanki *"Bugün benimle geliyor musun, gelmiyor musun?"* der gibi soru soran bir kaşını kaldırdı. Benim gelmemi beklediğini düşününce karnımda bir köpük hissettim.

"Lola tamamen yerleşti. Orléans'a varana kadar iyi olacaktır. Ben Jack'le gideceğim," dedim sürücü koltuğunda oturmuş bir fincan kahve içen Violet'e.

"Güzel. Sadece yolda seni oral sekse ikna etmesine izin verme. Kaza yapmasını istemeyiz," diye dalga geçti ve ben de ona gözlerini kısarak ama eğlenerek baktım.

Dışarı çıktığımda neredeyse Jack'in karavanına kadar koştum. Kapıyı çaldım ve "Kapı açık" dediğini duydum.

İçeri girdiğimde, burayı eskisi gibi temiz ve düzenli buldum. Her şeyin bu kadar yaşanmış ve yıpranmış olması içimi ısıtan bir şeydi. Pahalı halıları ve tasarım koltukları olan, kapıdan adımınızı atar atmaz ayakkabılarınızı çıkarmanız gereken bir evde büyümüşüm. Annem oturma odasında ya da yatak odamda yemek yememe asla izin vermezdi. Her zaman çok gergindi. Her şey mükemmel olmak zorundaydı.

Jack'in karavanı buna kıyasla saf konfor gibi geldi; arkama yaslanıp rahatlayabileceğim, tamamen kendim olabileceğim türden bir yerdi.

"Merhaba," dedim, ön tarafta onun yanındaki yolcu koltuğuna geçerek. "Ne zaman yola çıkıyoruz?"

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri yüzümden göğsüme ve oradan da aşağıya doğru hareket etti. Görünüşümü bu şekilde tamamen içine çekmesi hoşuma gitmişti. Bu konuda çok aşırı bir şey vardı.

"Günaydın, Lille. Beş dakika oldu. Gelip gelmeyeceğini merak etmeye başlamıştım."

İçimi çektim. "Bunun için üzgünüm. Lola hastalandı. Sanırım soğuk algınlığı. Her neyse, ona yiyecek bir şeyler getirip yatağına yatırmam gerekiyordu."

Jackin kafası karışmış gibiydi. "Kimsin sen? Annesi mi?"

"Kesinlikle olmaz. Benim tecrübelerime anneler böyle davranmaz."

Tekrar gözlerini kaçırmadan önce uzun bir süre bana baktı. "Hayır, benimkinde de değil" dediğinde sesinde uzak bir ton vardı.

"Ah, ortak bir noktamız var demek? Gerçi annenizin GPS kullanarak sizin isteğiniz dışında yerinizi tespit etmeye çalışmadığını sanıyorum."

Annesinin o küçükken bir ev yangınında öldüğünü hatırlayınca yüzüm buruştu. Bazen ne kadar düşüncesiz olabiliyorum? Tanrım.

Jack bir süre söylediklerimi düşündü. Muhtemelen sadece saniyelerdi ama sanki sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. "Öz annemle ilgili çok az anım var. Sevgi dolu, şefkatli, bilirsiniz, bir annenin olması gereken her şeye sahipti. Ne yazık ki koruyucu annemle ilgili daha çok anım var. O bunun tam tersiydi."

Dudaklarım çatıldı. "Özür dilerim."

Bana baktı ve bunu neden söylediğim konusunda gerçekten kafası karışmış görünüyordu. Bu herkesin söyleyeceği bir şeydi ama Jack'in herkes gibi olmadığını öğreniyordum. Basmakalıp sözler ve boş ifadelerle değil, gerçeklerin ifadeleriyle uğraşıyordu.

"Neden üzgün olasın ki? Sen orada değildin," dedi açıkça. "Bu sadece insanların söylediği bir şey."

O sırada Bea'nın babası Aiden karavanın önüne geldi ve ayrılma vaktinin geldiğini belirtmek için elini havada salladı. Jack motoru çalıştırıp önümüzdeki kamyonun arkasından kamp alanından çıkmaya başladığında sessizce onu izledim. Onu araba kullanırken izlemek çok seksiydi. O kadar iri ve kaslıydı ki, karavanı en büyük biri olmasına rağmen, o varken küçük geliyordu. Kuşluk güneşi ısıttı

Arkama yaslanıp rahatlarlarken yüzümde bir gülümseme belirdi. Jack'in yanında geçireceğim üç saatten en iyi şekilde yararlanmaya karar vererek çizim defterimi çıkardım ve onu çizmeye başladım.

Çoğunlukla araba sürmeye odaklanmıştı ama yaklaşık yirmi dakika sonra dikkatinin benimle yol arasında gidip geldiğini, arada bir başını çevirdiğini ve ne çizdiğimi görmek için boynunu büküğünü gördüm. Bir bacağını diğerinin üzerine atıp karalama defterini onun görüşünden saklamak için eğdiğimde dudaklarım gülümsemeyle kıvrıldı.

Sonunda sinirli bir şekilde oflayıp pufladı ve kaba bir şekilde "Ne çiziyorsun?" diye sordu.

"Sen," diye dürüstçe cevap verdim. Yalan söylemenin gerçekten bir anlamı yoktu. Bu aşamada ondan birazcık etkilendiğimi bildiğine bahse girmeye hazırdım.

"Ben mi? Neden beni çiziyorsun?"

Bir süre bunun üzerinde düşündüm, cevap vermenin en iyi yolunu bulmaya çalıştım. "İlginç bir yüzün var. İlginçliği severim."

Bir kızgınlık daha. "Beni araba kullanırken çizmenin ne kadar ilginç olacağını anlayamıyorum."

"Seni araba kullanırken çizmiyorum. Seni sahnede çiziyorum, vücudunun etrafında ateşi örüyorum. Fiziksel özellikler için önümde olman yardımcı oluyor. Gerisi için hayal gücümü kullanabilirim."

Kaşları havaya kalktı ve cevabım karşısında şaşırmış gibi göründü. Direksiyonu bıraktı ve elini karalama defterine doğru uzattı. "Bir bakayım."

Biraz geriye kaydım. "Hayır. Bitene kadar göremezsin. Belki o zaman bile göremezsin."

Hızlı bir hamle yaparak karalama defterine uzandı ama ben daha hızlıydım ve bir yere fırladım. "Hey, şimdi, bu kirli bir taktik," dedim,

sinirli bir şekilde gülüyor.

Dürüst olmak gerekirse, onu gösterme konusunda utangaçtım. Daha önce bir insanı çizmek için bu kadar çaba ve ayrıntı harcadığımı sanmıyordum ve bu çok açıktı. Ayrıca, ona takıntılı olduğum da ayrıntıların çokluğundan açıkça anlaşılıyordu. Ve kabul edelim ki, kimse takıntısının nesnesinin bunun farkında olmasını istemez. O zaman kendinizi garip, kaşınıtlı ve biraz da ürkütücü hissedersiniz.

"Lille, o eskiz defterini bana vermek için beş saniyen var, yoksa," diye beni uyardı. Kalbim onun sert ses tonu karşısında tekledi ve derim, hoşuma gidip gitmediğini merak etmeme neden olacak şekilde karıncalandı.

"Böyle bir şey ," dedim, sözümün arkasında durarak.

Direksiyonu aniden çevirip karavanı yolun kenarına çekmeden bir an önce "Peki," diye cevap verdi. Jack kayıtsızca kenara çekip dururken arkamızdaki araçlar kızgınlıkla kornalarını çaldılar. Sirk grubunun geri kalanı ilerliyordu ve birkaç kişinin merakla pencerelerinden dışarı baktığını gördüm. Violet yanıımızdan hızla geçip giderken bir eliyle sakso çekme taklidi yaptığıında neredeyse kahkahalara boğulacaktım.

Jack emniyet kemerini çözüp üzerime yürüdüğünde başıma gelecekleri biliyordum. Bir anda yerimden fırladım ve koşmaya başladım. Gerçi karavanda olduğumuz için koşabileceğim bir yer yoktu.

Yatak odasına daldım ve kapıyı çarparak kapattım, vücudumu kapının üzerine bastırdım ve içeri girmesini engellemek için kolu tuttum. Ve evet, nafile bir görevdi çünkü kabul edelim, benim gücüm onunkiyile boy ölçüşemezdi. Ufak tefek bir şey değildim ama

Yine de Jack kapıyı rekor bir sürede açtı ve ben kendimi geriye doğru tökezlerken buldum, kığım acı içinde yere çarpıyordu.

"Ah, sokumum," diye sızlanarak belimi ovuşturdum.

Jack kapı aralığında ifadesiz bir şekilde bir an durduktan sonra yavaşça gülmeye başladı.

"Az önce ne dedin sen?"

"Kuyruk sokumu kemiğimi, yani omurgamın alt kısmını incittim. Sanırım ciddi bir hasar vermiş olabilirim," diye yakındım, kaşlarımı çatarak ona baktım. "Yine de bunu bu kadar komik bulmana sevindim."

Kalkmama yardım etmek için elini uzattı, ben de tuttum, eskiz defterim çoktan yerde unutulmuştu. "Kuyruk sokumunun iyi olduğuna eminim, Lille," dedi Jack, yükselerek. Sonra sesi alçaldı. "Ama emin için bir kontrol edeyim."

Yavaşça nefes aldı ve etrafıma beni kollarının arasına aldı. Omurgamı buldu ve parmaklarını nazikçe aşağı doğru gezdirdi. Tabana ulaştığında yavaş daireler çizerek ovalamaya başladı. Bir yudum hava çektim, yakınlığından dolayı her yerim karıncalanıyordu.

"Bu nasıl bir his?" diye mırıldandı.

İnanılmaz bir histi.

"İyi," diye başardım ve ona baktım.

Bakışlarımı tuttu ve tam bir dakika boyunca masaj yapmaya devam etti. Belki de hayatımın en güzel dakikasıydı, tamamen göz teması ve nazikçe araştıran parmaklar. Uzaklaştığında biraz hayal kırıklığına uğradım. "Şimdi daha iyi misin?"

Yutkundum ve başımı salladım. "Mm-hmm, çok daha iyi."

"Güzel," dedi ve ben tepki veremediğim eskiz defterime daldı, onu aldı ve sayfaları çevirerek en son çizimimi bulmaya çalıştı. Aradım ama o defteri elinin üstünde tutuyordu.

ve evet, ona ulaşmamın hiçbir yolu yoktu. Ekstra yükseklik için kısa bir süre yatağına atlamayı düşündüm, ancak ayakkabılarım vardı, bu yüzden bunun kaba olabileceğini düşündüm, ancak iznim olmadan fotoğraflarıma burnunu sokarak epik bir şekilde kaba davranıyordu.

Yenilgiyi kabul ettim ve geri çekildim, kollarımı kavuşturup kapıya yaslandım, o ise çizimlerimi meraklı eserlermiş gibi inceledi. Onu izlerken boğazım kurudu. İçeride bir sürü yarım kalmış çalışma ve gerçekten de tamamlanmamış çizimlerimin görülmesinden korkuyordum. Nedenini bilmiyordum ama onun görüşü benim için önemliydi. Çalışmalarımı Shay Cosgrove'un yapacağı gibi havai ve anlamsız bulup reddetmesini istemiyordum.

"Dünyada çok fazla ışık görüyorsun," dedi Jack sonunda, yüzü tedirgin bir ifadeye bürünmüştü. Bir sonraki sayfaya geçti ve onun resmine geldiğini biliyordum çünkü durakladı, koyu renk gözleriyle resmi inceliyordu. Tırnaklarımı ısırarak bekledim.

Başını yana eğdi ve resme farklı bir açıdan için eskiz defterini uzattı. Sonra bana baktı ve kaşlarını kaldırmadan önce eskiz defterine geri döndü.

"Sana böyle mi görünüyorum?" diye sordu. "Evet," diye mırıldandım.

Tekrar resme bakıyordu ve neredeyse ağır çekimde dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü gördüm. Şimdiye kadar tanık olduğum en tüyler ürpertici, göbek hoplatan, kalp çarpıntısı yaratan gülümsemeydi. Karalama defterini kapatıp bana geri verdi, sonra da başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

"Sen harika bir sanatçısın, Lille," dedi ve başka bir şey söylemeden karavanın önüne doğru ilerledi. Motor çalışmaya başladığında ve yola çıktığımızda ben hala orada duruyordum

tekrar. Biraz tökezledim ve oturmadan önce kendimi yatağın üzerinde dengeledim. Söylediği şey çok basitti ama yine de bana aslında berbat olmadığımı söyleyen birkaç kelimesi beni meşrulaştırmış gibi hissettirdi. Hayatımda ilk kez kendimi gerçek hissediyordum.

Listemdeki dokuz numarayı resmi olarak işaretleyebilirim. Vay be.

Ne kadar zamandır orada oturduğumu bilmiyordum, sonunda kendimi düşüncelerimden kurtarmayı başardım. Jack'in odasına baktığımda uzun, dar bir gardırop, birkaç çekmece ve duvara gömülü raf gördüm. Raflarda bir dizi kitap vardı. Sırtlarını okumak için yaklaştım ve hepsinin çocuklar ve gençler için yazılmış kitaplar olduğunu gördüm. Macera romanları. Fantastik. Bilim Kurgu. Roman olmayan tek kitap büyük, ciltli, yıpranmış bir Oxford İngilizce sözlüğüydü. Rastgele, ciltsiz bir kitap çıkardım ve sayfalarını çevirdim. Tüm koleksiyonunda tek bir yetişkin kitabı olmaması ilginçti.

Bazı kelimelerin altının kalemle çizilmiş olduğunu fark ettim. "Ortadan kaldırmak", "kaçınmak", "pişmanlık duymak" ve "sokulgan" gibi sözcükler. Bunlar, daha büyük ve daha bilgili olana kadar kullanmayı türden kelimelerdi, ama yine de, yetişkin herhangi biri en azından ne anlama geldiklerine dair iyi bir fikre sahip olurdu. Jack'in daha sonra bakabilmek için bu sözcüklerin altını çizmiş olması gerektiğini düşündüm.

Sonra göz ucuyla yatağının başucundaki şifonyerin üzerinde başka bir kitap gördüm. *Büyük Umutlar*'ın yepyeni bir kopyasıydı ve hemen Jack'e Dickens'ın en sevdiğim eseri olduğunu söylediğimi hatırladım. Kitabı elime aldım ve iç kapağına bir makbuz sıkıştırılmış olduğunu gördüm. Caendeki bir dükkân içindi, tarih birkaç gün önce aldığını gösteriyordu. Kitap ayracı bana

Yüz sayfadan biraz fazlaydı. Bundan bahsettiğim için mi satın almıştı? Bu düşünce göğsümü çok dolu hissettirdi.

Kitabı tekrar şifonyerin üzerine yerleştirdikten sonra gidip ona katıldım ve yolcu koltuğuna oturdum.

Bana yan yan bakarak, " etmemişsin," dedi.

"Evet, sanat çalışmalarına buldozerle girmen beni biraz kızdırdı," dedim espiyle.

Dudaklarının şekli neredeyse gülümsediğini gösteriyordu. "Çok yeteneklisin, Lille. Bu konuda bilinçli olmana gerek yok."

"Hmm, bu mahremiyetin ihlali konusunda kendimi pek de iyi hissetmemi sağlamıyor," diye burnumu çektim, dramatik bir tavır takınırken içten içe seviniyordum. Jack McCabe'den gelen iltifatların çok olduğunu hissediyordum. Nadiren olan da benim kitabımda harikaydı.

"Huysuzluğu bırak," diye şakacı bir şekilde beni azarladı ve sonra bir saniyeliğine sessizleşti. "İşin bittiğinde benim resmimi ne yapacaksın?"

"Henüz o kadar ilerisini planlamamıştım."

Gözlerinde neşeli bir parıltı belirdi. "Bence bunu yatağının üzerine asmalısın. İlham vermesi için."

Bunu o kadar düz bir tonda söyledi ki ilk başta ne demek istediğini anlamadım. Anladığımda ise deli gibi kızardım ve dikkatimi pencereden dışarı verdim. "Biliyor musun Jack McCabe, bazen sinsî ve küçük bir çapkın oluyorsun."

Değerlendirmem hoşuna gitmişe benziyordu, çünkü şimdi gözlerini yoldan ayırmadan gülümsüyordu. Ben tekrar konuşmadan önce bir süre sessizlik içinde geçti.

"Odadaki bütün kitapları gördüm. Okumayı gerçekten seviyor olmalısın."

Yüzü temkinli bir ifadeye büründü ve koltuğunda kaykıldı, elleri direksiyon simidinde esnedi. "Yolda olduğumda okumak zaman öldürmeme yardımcı oluyor."

Başımı salladım. "Ayrıca daha sonra bakmak için kelimelerin altını çiziyorsun, değil mi? Bu gerçekten iyi bir fikir. Bilmediğim bir kelimeyle karşılaşp da bakmayı unutmaktan nefret ediyorum."

Jack uzun bir nefes verdi. "Gerçekten öyle değil." "Hayır mı?"

Başını iki yana salladı. "Eğitimimde boşluklar var. Aslında o kadar da büyük bir boşluk değil. Ailem öldükten sonra eğitimim durdu. Sadece birkaç yıl önce yeniden okumaya başladım, bu yüzden daha önce karşılaşmadığım kelimelere bakıyorum."

Kaşlarımı çatmıştım. "Ama bu nasıl ? Koruyucu bir ailenin yanına gittin. Seni okula göndermediler mi?"

"Tam olarak değil."

"Bu ne anlama geliyor?" Koltuğumda biraz daha kaykıldım, şimdi tüm dikkatimi ona vermiştim. Tüm bu soruları sorarak burnumu sokuyormuşum gibi hissediyordum ama merakıma engel olamıyordum.

"Bazı günler okula gittim, ama Frances bunu hiç zorlamadı ve ergenlik çağındaki bir çocuğa okula gitmek zorunda söylerseniz, çoğu zaman . Diğer günler Frances başka nedenlerle beni evde tutuyordu." Sözlerini yarıda kesti, gözlerini önüne dikti. Bir an için başka bir yerde olduğu hissine kapıldım.

Yüzüm inanmadığımı göstermiş olmalıydı, çünkü duyduklarıma gerçekten inanamıyordum. "Bu tamamen bir şey. Bundan nasıl kurtulduğunu anlamıyorum."

Asıl yapmak istediğim o "diğer nedenleri" sormaktı ama bana cevap vermekten kaçınacağını hissediyordum. Ayrıca, bunu söyleme biçiminde karnımda mide bulandırıcı bir his uyandıran bir şey vardı.

"Frances pek çok şeyden paçayı kurtardı. Ta artık kurtulamayana kadar."

Sesinde beni geren ürpertici bir ton vardı. Başka bir soru sormak için ağzımı açtım ama hiçbir kelime gelmedi. Nedense hikâyenin geri kalanını bilmek istemediğimi hissettim. Sessizleştım ve Jack konuştuğunda şaşırdım.

"Bu kitapları yazımı ve dilbilgimi geliştirmek için okuyorum ama aynı zamanda bir kaçış olduğu . Gerçek hayat gibi değiller. Okuduğum öykülerde kötü insanlar hak buluyorlar. Gerçek dünyada durum her zaman böyle değil."

Boğazımda bir yumruyla ona baktım ve kalbim biraz kırıldı. O yine küçük bir çocuktı, güçlü, aşılmaz adam geri dönmeden önce arada bir göz ucuyla gördüğüm çocuk.

"Bu doğru. Roald Dahl'ın *Cadılar* kitabını tekrar tekrar okuyabiliyorum ve hiç eskimiyor. Mükemmel bir rahatlatıcı kitap, kitap içinde bir kucaklama gibi."

"Bir kitaba sarılmak" ifadesini kullanmam karşısında eğlenerek başını salladı ve arabayı sürmeye devam etti.

"Ayrıca *Büyük Umutlar*'ı okuduğunu gördüm. Bu kitabın sonunun pek de mutlu bitmediğı konusunda seni uyarmalıyım. Aslında biraz trajik."

Vücudu bir an gerildi ama tek söylediğı "Evet, tamam." oldu.

Benim favorim olduğunu söylediğim için satın aldığını utanıp utanmadığını merak ettim. Olmasına gerek yoktu, ama de konunun kapanmasına izin verdim. Biraz geride kalmıştık.

diğerleri beklenmedik durağımız nedeniyle, ancak uzakta uzun kampçı ve kamyon dizisini görebiliyordum, bu yüzden neredeyse onlara yetiştiğimizi biliyordum.

Orléans'a ulaştığımızda, pencereden dışarıya, binalara ve nehrin üzerinden geçen kemerli eski taş köprüye hayranlıkla baktım. Manzara kalbimi heyecanlandırdı. Çok Fransızcaydı. Tam o anda telefonumu yok etmemiş olmayı diledim çünkü şehri araştırmak, burada görülecek neler olduğunu okumak istiyordum. Jack'in de burası hakkında benim kadar az şey bildiğini tahmin ediyordum, her ne kadar daha önce orada bulunduğundan şüphelensem de, çünkü ona geçmekte olduğumuz nehrin adını sorduğumda sadece omuz silkti.

Her yer onun için sadece başka bir yerdi. Bu beni biraz üzdü.

Bir köy yolu üzerinde olan son kamp yerimizle tam bir tezat oluşturacak şekilde, şimdi medeniyetin tam ortasında, büyük ve boş bir otopark gibi görünen bir yerdeydik.

"Bir dakikalığına telefonunu kullanabilir miyim?" Marina'nın karavanının arkasına yanaşırken Jack'e sordum.

Bana baktı ve sonra tek kelime etmeden torpido gözünü açtı ve karıştırarak telefonunu çıkardı. Bana uzattığında, Google'da arama yapamayacağımı fark ettim, çünkü en az on .

"Kimi arıyorsun?" diye sordu.

"Hiç kimse. Boş ver," diye yanıtladım ve ona geri uzattım.

Kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

"İnterneti kullanmak istedim ve senin telefonun Taş Devri'nden kalma Jack."

"Bu bir telefon, değil mi?"

Verdiği basit cevap beni güldürdü ve yüzünü gördüğümde ona güldüğümü sandığını anladım.

"Züppe olmak sana yakışmıyor, Lille."

Hemen ayıldım ve koluna uzandım ama o geri çekildi. "İma ettiğim şey bu değildi. Aslında bunun ferahlatıcı olduğunu düşünüyorum. Bugünlerde herkes birbirine çok bağlı."

"Evet, ama ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum, değil mi? Ben sadece Taş Devri'nde yaşayan, okuma yazma bilmeyen bir gecekonduluyum."

Ona ağzım açık baktım, nasıl bu kadar kolay alınabildiğini, ruh halinin nasıl bu kadar hızlı değişebildiğini anlamıyordum. Züppelik mi ediyordum? Eğer öyleysem, öyle olmak istememiştim. Ayağa kalktı ve karavanın arkasına doğru yürüdü, buzdolabını açtı ve bir kutu portakal suyu çıkardı. O içerken ona doğru ilerledim ve sessizce "Özür dilerim" dedim.

Kutuyu ağzından çıkardı, yutkundu ve bana baktı. "Muhtemelen gidip Lola'yı kontrol etmelisin. Bak bakalım nasıl hissediyor."

İşten çıkarılmayı duyduğumda anladım. Boğazımda bir yumru oluşmuştu, dönüp minibüsten ayrılmadan önce ona özür dileyen son bir bakış attım. Violet'in karavanına vardığımda, Lola odamızda derin bir uykuya dalmış, yüksek sesle horluyordu ve Violet salonda yerde yatıyordu, vücudu yengeç pozisyonunda bükülmüştü. Neredeyse acı verici görünüyordu ama onun için zahmetsiz olduğu açıktı. Beni selamlamak için sadece başını salladı. Bu sirkteki pek çok insan gibi Violet'in de tuhaf bir karakter olduğunu öğrenmeye başlamıştım. Bazen sizinle sohbet ediyor, hatta şakalaşüyor, bazen de sizinle hiç konuşmuyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde bir şeyler yemek için çardağa gittiğimde, Marina ile bir süre sohbet ettim ve ona Lola'nın

iyi olduğunu ve yarın gece çalışamazsa onun yerini dolduracağımı söyledim. Pedro'nun uzun masanın diğer ucundan yine beni izlediğini fark ettim, yüzü eskisi gibi sertti. Tek başına oturmuş, bir kase güveç yiyor ve biz konuşurken bizi dinliyordu. Jack'ten bir iz göremedim ama kız kardeşleriyle masanın yanından geçerken Julie'den ölümcül bir bakış aldım. Bugün kesinlikle benim günüm değildi.

Kötü şöhret, kötü şöhret, hepsi benimle uğraşıyor.

Ayrılırken Lola için bir kase doldurdum ve karavana geri . Oraya vardığımda uyanıktı ve tekrar uykuya dalmadan önce yemek için yeterli enerjisi vardı. Kesinlikle grip olmuş gibi görünüyordu ve ben de grip olmak istemediğim için o gece kanepede uyumaktan vazgeçtim.

Jack'le bıraktığım şeylerden sonra kendimi huzursuz hissediyordum. Yerimde duramıyordum, bu yüzden gidip onu bulmaya ve hatamı telafi etmeye karar verdim. Telefonu hakkında söylediklerimi tekrar aklımdan geçirirken, biraz züppece davrandığımı fark ettim. Karavanının içi karanlıktı ve kapıyı çaldığımda cevap alamadım. Keşke bir telefonum olsaydı da onu arayabilseydim diye düşündüm ve ertesi gün kasabadan ucuz bir tane almak için not aldım. Hayal kırıklığına uğramış bir halde geri dönmeye başlamıştım ki, onun çardaktan çıkıp caddeye doğru gittiğini gördüm.

Hızımı artırarak takip ettim, ellerimi ağzıma götürüp adını seslendim ama trafik çok gürültülüydü ve beni duyamıyordu. O kadar uzundu ki uzaktan onu kolayca seçebiliyordum ve bu yüzden onu takip etmeye devam ettim. İşin zor kısmı, bana bir İtalyan meydanını anımsatan geniş ve açık bir meydana ulaştığımda ortaya çıktı. Kısa sürede onu kaybettim ve kendimi bir restoranın önünde buldum. Birkaç adam dışarıda oturmuş sigara ve içki içiyordu.

Avrupalı görünümlü biralar. İş kıyafetleri giymişlerdi, kravatları gevşekti ve görevde olmadıklarını gösteriyordu.

İçlerinden biri yukarı aşağı bakıp yanına çağırdığında, dikkat çekmek istemediğimden aceleyle uzaklaşmaya başladım. Gece vakti yabancı bir şehirde tek başıma, telefonsuz ve çok az paramla kendimi zaten hissediyordum. Geldiğim yoldan geri dönmeye çalıştığımda, bir yerde yanlış bir dönüş yapmış olmam gerektiğini fark ettim çünkü sokağı tanıımıyordum. Bir grup genç yanımdan geçti ve bana meraklı bakışlar attıkları için perişan göründüğümü biliyordum. Her zamanki ergen modasıyla, hiçbiri yardım etmeyi teklif etmedi.

Doğru yöne gittiğime dair belli belirsiz bir his vardı ama on dakikadır yürüyor olmama rağmen hâlâ nerede olduğumu bilmediğimde yanıldığımı anladım. Neden hangi sokakta bile sormadan sirkten ayrılmıştım ki?

Bir gazete bayiiinin önünde durmuş, kollarımı göğsümde kavuşturmuştum çünkü hava soğumaya başlamıştı ve üzerimde palto yoktu. Tam bana yaklaştığını gördüğüm bir kadını durdurup yardım isteyecektim ki omzuma bir el indi. Beklenmedik temas karşısında irkildim ve arkamı döndüğümde onun Jack olduğunu görünce rahatladım.

Yüzündeki öfke ifadesini gördüğümde bu rahatlama sadece bir an sürdü.

*Bir saldırı onları yoldan
çıkardı*

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye hiddetlendi, omzumdaki eliyle beni caddenin karşısına, tramvayın durağa yanaştığı yere yönlendirdi. Jack beni tramvaya bindirdi, karşı kapıya doğru itti ve bana ters ters baktı. Sırtım cama çarptı, kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Vagon kesinlikle dolu değildi ama bize dikkatli bakışlar atan birkaç kişi vardı.

Jack'in gözleri dışında herhangi bir yere bakmaya odaklanmışım çünkü o anda Jack'in gözleri korkutucuydu. Simsiyahtı. Bir kolundan sarkan ve içinde bir kutu süt, ekmek ve bir paket sigara bulunan plastik bir poşet olduğunu fark ettim. Evet, belli ki bakkala giderken onu takip ediyordum ve bu sırada kendimi kaybetmişim. Yine de neden bu kadar kızgın olduğunu anlayamadım. Hafif bir kızgınlık beklerdim ama bu kadar biraz abartılıydı.

Onu takip ettiğimi söylemek öfkesini daha da arttıracaktı, bu yüzden yalan söyledim. "Yürüyüşe çıkmıştım. Şehri görmek istedim."

"Gece saat on birde şehri mi görmek istediniz? Sabaha kadar beklemek daha akıllıca olmaz mıydı?"

Kılandım. "Muhtemelen."

"Madem sadece yürüyüşe çıkmıştınız, neden sizi bir gazete bayiiinin önünde panik atak geçirecekmiş gibi dururken buldum?"

O konuştukça vücudu giderek benimkine yaklaştı. Şimdi kalçaları beni yerime mıhlamıştı, bir kolu başımın üstündeydi ve geniş göğsü yüzüme dönüktü. Ses tonumu neşeli tutmaya çalıştım.

"'Toplanmak' biraz abartılı, değil mi? Ve tamam, yolumu kaybetmiş olabilirim. Tam yol soracaktım ki sen . Ne şanslıyım," dedim ve ona göz kırptım. Göz kırptı. Ona. Ona. Neden beynim bunun zekice bir şey olduğunu düşünüyordu ? Jack kaşlarını çattı, tuhaf davrandığımı düşündüğünü anlamaya başladığım bir bakıştı bu. Sonra uzun bir nefes verdi.

"Bu şehri tanımıyorsun. Bir dahaki sefere gezintiyeye çıkmak istediğinde, seni götürmemi iste. Sonra, nereye gittiğini öğrendikten sonra istediğin gibi dolaşabilirsin, ama gece *değil*. Bu sadece bela aramak olur."

Benimle konuşma tarzında tüylerimi diken diken bir şeyler vardı. Belki de insanların bana ne yapacağımı söylemesinden hoşlanmıyordum. Daha dik durdum, çenemi kaldırdım ve onu yolumdan ittim. Vücudu kıpırdadı ama eminim ki o istemeseydi, itmem anlamsız olurdu.

"Ben aptal değilim, o yüzden benimle aptalmışım gibi konuşma," dedim kararlı bir şekilde. Tüm hayatımı annem tarafından aşağılanarak geçirmiştım. Bunu bir başkasının yapmasına izin veremezdim. Özellikle de Jack'in.

"Sen de bazen öyle davranıyorsun," diye karşılık verince kıpkırmızı kesildim.

"Affedersiniz?"

"Beni
duydunuz."

Gözlerimi kırpmadan ona baktım ve o da bana baktı. Kollarım göğsümde çelik gibi sıkıca kavuşturulmuştu ve onu yumruklamak için içimde belirgin bir dürtü vardı. Bu adam çok sinir bozucuydu.

"Daha önce telefonunuzla ilgili söylediklerim yüzünden mi kötü davranıyorsunuz? Çünkü eğer durum buysa, tekrar özür dilerim. Ben öyle bir şey yapmadım.

çok hassas olduğunu fark ettim."

Tamam, ben onu kışkırtıyordum ama o bunu hak etmişti. Bir anda benim alanımdaydı ve bu sefer gerginlik neredeyse ondan yayılıyordu. Elleri boynuma gitti, başparmakları boğazımı okşuyordu ve Tanrım, çoktan tahrik olmuşum. Üzerimde böyle bir etkisi vardı. Belki de onunla kavga etmekten zevk alıyordum. Eğer öyleyse bu beni hiç şaşırtmazdı.

Yüzünü benimkiyle aynı seviyeye getirmek için eğildi ve yavaşça konuştu. "'Hassas' birinin beni tanımlamak için kullanacağı son kelimedir, çiçeğim, ama dürtmeye devam et, bak bakalım ne kadar sürede kopuyorum." Sesi alçak ve kesiciydi, ama çok erotikti ve bir tehdidin ince kenarı her gözeneğimi ateşledi ve karıncalandı.

"Şimdiden kopmuş gibisin," diye o kadar sessiz ki eminim çok yakın olduğu için sadece o duydu.

"Eğer bunun terslemek olduğunu düşünüyorsan, beni hiç tanıımıyorsun demektir." "Doğru, bilmiyorum." Cesurca devam etmeden önce durakladım, "Ama ben istiyorum."

Ağzı büküldü ve başını sallamaya başladı; bir an için yüzünde işkence görmüş bir ifade vardı. "Hayır, bilmiyorsun."

"Bana ne istediğimi söyleme."

Omuzlarını indirerek alnını benimkine dayadı ve nefes aldığını hissedebiliyordum. "Seni öyle, yalnız, panik içinde görmek beni kızdırdı, tamam mı? Öfkelendiğim için özür dilerim."

Koruyucu içgüdüleri tamamen beklenmedik değildi; ancak beni şaşırttı. Ben sadece tanıdığı bir kızdım. Evet, yatmak istediği bir kız ama yine de sadece bir kız. Bana bir şey olursa gerçekten bu kadar rahatsız olur muydu? Geçen geceki sözleri kafamda çınladı.

Tek gördüğüm sensin.

Belki rahatsız olurdu. Belki de çok rahatsız olurdu.
Bu düşünce beni ürpertti.

Ne yapacağımı bilemedim. Ruh hali çok hızlı değişmişti. Sonunda, tramvay durana ve kapı açılana kadar orada öylece durup onu içime çektim. Jack parmaklarını benimkilere doladı ve beni dışarı çıkardı. Bir köşeyi döndük ve işte sirk oradaydı, Spiegeltent'in temelleri çoktan atılmıştı. Aklımda çadırın çeşitli yapım aşamalarını gösteren üç parçalı bir resim fikri vardı; son parça renk ve ışıkla doluydu, insanlar gösteriyi izlemeye geliyordu.

Bazen çok fazla fikrim varmış ama bunları gerçekleştirmek için yeterli zamanım yokmuş gibi hissediyordum.

"Ne düşünüyorsun?" Jack sordu ve beni izlediğini fark ettim.

"Bilirsiniz işte, her zamanki şeyler. Hayatlarımızın sınırlı olduğu ve onlara sadece çok fazla şey sığdırabileceğimiz. Nasıl da yeterli gelmiyor."

Jack bana düşünceli bir bakış attı ve konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı. "Hepimizin bir günde aynı sayıda saate, bir yılda aynı sayıda güne sahip olduğumuzu bilmek seni daha iyi hissettirir mi? Bazı insanlar zengin, bazıları fakir olabilir ama hiçbiri zamanı satın alamaz. Bu, dünyadaki en adil sistemlerden biridir."

"Evet, ama zenginlerin çoğu fakirlerden daha uzun yaşıyor."

Jack omuz silkti. "Ben yaşam sürelerinden bahsetmiyorum. Zamandan bahsediyorum. Peki seni neyin yeterli olduğu konusunda iyi bir yargıç yapan nedir? Belki de yeterliliği düşünmeyi bırakıp sadece anı yaşamalısın. O zaman endişelenmezsin - sadece deneyimliyor olursun."

"Her şeyi başka her şeyle karşılaştırarak ölçmek üzere yetiştirildiğinizde düşünce şeklinizi değiştirmek zordur."

"Kulağa hayatını yaşamak için iç karartıcı bir yol gibi geliyor." "Öyle."

"Değiş o zaman."

Sözlerinde bir güç vardı, sanki gerçekten önemsiyormuş gibiydi. Yürümeyi bıraktım, elim onun elinden kaydı. İki adım önümde durdu ve dönerek soru soran bir kaşını kaldırdı. O kadar güzeldi ki. Ona karanlıkta ve sonra aydınlıkta bakmayı, zıtlıkları fark etmeyi, her ortamda mükemmel olduğunu fark etmeyi seviyordum.

"Jack," diye nefes aldım.

Temkinli görünüyordu. "Lille?"

"Çok güzelsin, biliyor musun?"

Bana bakarken hazırlıksız yakalanmış gibiydi. Bunu söylememi kesinlikle beklemiyordu. Yüzü gülümseyip gülümsememe ya da kaşlarını çatma konusunda kendi içinde bir savaş veriyor gibiydi. Sonunda, ne biri ne de diğeri olan bir şey elde ettim.

"Sadece çeşit mi?"

Yüksek sesle bir kahkaha attım ve "Sen Gandy değilsin" diye takıldım.

Jack bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Ve bunun için şükürler olsun. Kim John Lennon gözlüklü yaşlı kel bir adam gibi görünmek ister ki?"

Kahkahalarım dışarı taşı ve kontrol etmem imkansızdı. Sonunda konuşma yeteneğimi yeniden kazandığımda, "David Gandy erkek model, Hindistan'ın bağımsızlığının babası Gandhi değil. Ve teknik olarak, John Lennon gözlükleri ondan çaldı, çünkü Gandhi Lennon'dan önce geldi."

Yüzünde sadece eğlenmiş bir şefkat ifadesi vardı. "Şunu açıklığa kavuşturalım: Bir erkek modele benzemiyorum. Tamam, sanırım bununla yaşayabilirim." Bunu o kadar soğukkanlı bir tonda söyledi ki

yeniden gülmeye başladı ve gülüşü daha yeni dinmeye başlamıştı. Daha da komik olan şey, yorumumun onu kızdırmak ve sinirlendirmek için yapılmış olmasına rağmen hiç de sinirlenmemiş olmasıydı. Ve işin aslı, bir oda dolusu erkek modelle yerleri silip sprebilirdi. Jack'in güzelliği bu kadar düz ve tek boyutlu bir şeyin çok otesindeydi.

Ona doğru iki adım attım ve ellerimi göğsüne koydum. Her hareketimi dikkatle izledi, sanki garip bir hayvanmışım ve bir sonraki adımda ne yapacağımı bilmiyormuş gibiydi.

"Hayır, değilsin. Yine de güzelsin," diye fısıldadım parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onunkilere bastırmadan önce. Alışılmadık bir şekilde ileri gidiyordum. Karanlıkta dışarıda olmanın beni zamankinden daha az çekingen hissettiren bir yanı vardı. Jack kıpırdamadan durdu, canlı bir heykel gibi onu pmeme izin verdi. Sanki nereye varacağımı görmek için bekliyormuş gibi bir merak hissettim.

İyi şanslar.

Nereye gittiğimi bile bilmiyordum.

Onun dediği gibi anı yaşamaya çalışıyordum. lmek yerine deneyimlemek. Ellerim onun sert ve sıcak göğsünü keşfettikten sonra boynuna doğru ilerledi ve saçlarına gömüldü. Tüm bu süre boyunca hiçbir şey yapmadı ve bunda bir tür zafer vardı. Teslim olduğunu, istediğimi almama izin verdiğini hissediyordum. Bu bir hediyeydi, biliyordum, çünkü Jack McCabe sık sık teslim olacak bir adam değildi.

Bedenimi onunki boyunca bastırarak ve kasıklarındaki kalın sertlikten bana karşı ne kadar kayıtsız olmadığını hissederek dilimi ağzına kaydırdım ve titrediğini hissettim. Vay canına. Saçlarını biraz çekiştirdim ve derin, erkeksi bir sesle dllendirildim

Boğazının arkasından gelen ve vücudumdaki her küçük tüyü diken diken eden bir inilti.

"Bana geri dokun" diye fısıldayacak kadar uzun süre ağzından ayrıldım.

Hemen teslim olmadı ama bir iki dakika sonra kolları belime dolandı, sıkılaştı ve beni kendine çekti. Ağzı hareket etmeye başladı, dili yumuşak, şehvetli bir dansla benimkine karıştı. Onu içime çekmeye çalışıyormuşum ama asla doyamayacakmışım gibi hissediyordum. Ellerim her yerdeydi, ulaşabildiğim her yeri hissediyordum, onunki ise yerinde duruyor, belimden başka hiçbir yere girmiyordu. Elleri kalçalarımnda toplanmış, gömleğimi sıkıca kavırıyordu. Onun bu kadar sağlam, bu kadar hareketsiz olmasına bayılıyordum.

Tam onun içine düşmüş, karanlıkta kayboluyordum ki, keskin ve şiddetli bir çığlık duyuldu ve irkilerek geri çekildim.

"O da neydi?" İkinci bir çığlık duyulmadan hemen önce nefes nefese sordum. Jack elimi tuttu ve beni ileri doğru çekti, bedenim kendi başıma yapabileceğimden daha hızlı ilerliyordu. Çığlıklar devam ediyordu ve kalbimin çarpmasına, derimin gerilmesine neden oluyordu. Gürültüyü takip ederek Violet'in karavanına ulaştık. Işık loştı ama kapıdan aceleyle çıkan bir figürü seçmemize yetecek kadar parlaktı. Kesinlikle erkekti.

"Hey!" Jack elimi bırakıp koşmak için bağırdı. Aceleyle içeri girdiğimde Lola' çömelmiş, gözyaşları yüzünden akarken buldum. Yorganlar yataktan çekilmişti ve sanki biri duvarda bir delik açmış gibiydi. Dudağından çenesine doğru kan akıyordu ve gözlerinde asla unutamayacağımı bildiğim bir dehşet ifadesi vardı.

"Lola, ne oldu?" Yanına oturup kolumu omuzlarına doladığımda nefes nefese ve telaşla sordum. Ona dokunduğum anda anında sıçradı, elleri titriyor ve gözleri yaşlarla doluyordu.

Tek söylediği "Yapma," oldu.

"Özür dilerim," diye cevap verdim, uzaklaştım ve battaniyeyi yerden aldım. Dikkatlice omuzlarına doladım, o da sıkıca kavradı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve titremeye devam ediyordu. Ona tekrar ne olduğunu sormak istedim ama cevap alabileceğimi sanmıyordum. Onu bir an için bırakarak dışarı çıktım ve Jack'in aceleyle nefes alarak karavana doğru yürüdüğünü gördüm.

"Kaybettik lan onu," dedi nefes nefese ve başıyla minibüsü işaret etti. "İçeride kim var?"

"Lola. Ne olduğunu sorduğumda cevap vermiyor ama görünüşe göre biri ona saldırmış. Titremesi durmuyor, Jack."

Küfretti ve hayal kırıklığı içinde elini karavanın yan tarafına vurdu. Omzunun üzerinden bir gölgenin karanlıkta hareket ettiğini gördüm, bir an önce King elinde alamet-i farikası olan içki şişesiyle ilerledi.

"Sesini alçalt, olur mu?" diye homurdandı ve içmek için şişeyi ağzına götürdü. Jack şişeyi ondan uzaklaştırdı ve ulaşamayacağı bir yerde tuttu.

"Bütün gece burada mı takıldın?" Jack sordu. "Hey! Geri ver şunu," diye yakındı King, onu kapmaya çalışarak. "Bana cevap ver, sonra geri veririm," dedi Jack, sert bir sesle.

"Buralardaydım, evet."

"Bu karavana giren birini gördünüz mü?"

King kaşlarını çattı, düşünürken kaşları birbirine . "Hayır, hiç sanmıyorum."

"Evet ya da hayır, Kral."

"Tanrı aşkına. Hayır, kimseyi görmedim," diye bağırdı, kelimeler dudaklarından jilet gibi dökülüyordu. Kutup mavisı gözleri karanlıkta parlıyor gibiydi ve bir an için korktum. Ya Lola'ya saldıran King'se? Bütün gece etrafta dolanıp durmuştu. Ama sonra, kaçan birini gördük, Jack'i geride bırakacak kadar hızlı birini ve King'in şu anki haliyle bunu yapabileceğini sanmıyordum.

Jack kaşlarını çattı ve sonunda şişesini ona geri verdi. "Marina içtiğini öğrenince taşaklarını kesecek."

"Kaltak onları alabilir. Artık onlara ihtiyacım yok," diye tükürdü King açlıkla şişeyi kaptığı gibi tökezleyerek uzaklaşırken.

Jack'e baktım. "Gelip Lola'yla konuşmayı deneyebilir misin? Bana hiçbir şey söylemiyor."

Bir kaşını kaldırdı. "Ve benimle konuşacağını mı düşünüyorsun? Daha yeni bir adam tarafından saldırıya uğradı ve ben de pek nazik bir tip değilim. gidersem çıldırır."

Sesi bu tür şeylerle ilgili deneyimi varmış gibi geliyordu, bu da midemin daha da bulanmasına neden oldu. Bu adam hayatında ne tür şeyler görmüştü? Arkadaşımın odasında travma geçirmiş bir şekilde oturduğunu düşününce zaten huzursuz ve üzgün hissediyordum.

Dönüp içeri girdiğimde Lola'nın biraz sakinleştiğini ve artık çok fazla titremediğini gördüm. Yatağının ucuna oturdum ve parmaklarımı birbirine kenetledim. Boğazımda yutkunamadığım bir yumru vardı ve gözlerim yaşlarla doldu.

"Polisi aramalıyız, Lola."

Gözleri parladı ve uzanıp bileğimi acıyla kavradı. "Hayır! Polis yok."
Onu anlayamadım. "Neden olmasın?"

Parmaklarını tenime batırarak yalvardı: "Onları arama.

Lütfen. Sana yalvarıyorum."

"Tamam, anlatmayacağım. Söz veriyorum ama bana ne olduğunu anlatmalısın."

Uzun, ürpertici bir nefes verdi ve sonra benimle göz geldi. Onunkiler hâlâ o kadar kanlıydı ki onlara neredeyse zordu. Hâlâ hastaydı. "Uyuyordum ve tüm ışıklar sönüktü. İçeri girdiğini duymadım. Tek bildiğim nefes alamadığımı için uyandığım. Üzerime eğilmiş, tüm ağırlığıyla göğsüme bastırıyordu. Yüzünü göremeyecek kadar karanlıktı ama yünlü bir şeyin tenime değdiğini hissettiğim için kar maskesi takıyor olabileceğini düşündüm. Çığlık atmaya başladım ve o da ağızma sert yumruk attı." Durdu, şimdi ağlıyordu ve elini kanlı dudaklarına götürdü.

Ona gitmeyi çok istedim ama yapmadım. Kimse tarafından dokunulmak istemediğini biliyordum. Henüz istemiyordu. Birden arkamda bir varlık olduğunu fark ettim ve döndüğümde Jack'in kapının hemen dışında durmuş beni dinlediğini gördüm. Neyse ki kapı çoğunlukla , bu yüzden Lola onu göremiyordu. Haklıydı. Varlığı bazen çok fazla endişe vericiydi. iri ve erkekti ve Lola onu şu anda görse muhtemelen çıldırırdı.

Elini elime aldım ve gözlerimle devam etmesi için onu teşvik ettim. Sözcükleri tekrar yuvarlandı. "Battaniyeyi üzerimden çekti ve kurtulmaya çalıştım ama bu sefer... karnıma yumruk attı. Acı o kadar kötüydü ki bir dakika boyunca hareket edemedim,

Dizlerimi ayırdı ve ellerini üzerime koydu." Durakladı ve neredeyse fısıldadı, "Bacaklarımın arasına. Tekrar çığlık atmaya başlamak için yeterince enerjim vardı ve sesim yüksek çıkmış olmalı çünkü kaçtı."

Acı veren bir korku göğsümü kapladı. "Bir şey söyledi mi? Sesini duydun mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Aradan sessizlik geçti ama Jack'in hâlâ kapının dışında durduğunu hissedebiliyordum. Sesimi olabildiğince yumuşak tutarak sordum: "Lola, neden polisi aramıyoruz? Bu adam hâlâ dışarıda bir yerde. Bunu başka birine de yapabilir."

Acı çekiyormuş gibi inledi, yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü. "Lola benim gerçek adım değil, Lille."

"Biliyorum. Violet söyledi."

Ardından gelen itiraf beklenmedik bir şekilde tamamlandı. "Bunun bir nedeni var. Beni bulamazlar. Polise gerçek adımlı söylersem beni bulur."

"Kim?"

"Kocam."

Çenem düştü. Lola'nın kocası mı vardı? İnanması zordu, çünkü benden sadece bir yaş büyüktü. En azından bana yirmi iki yaşında olduğunu söylemişti.

"Senden en başından beri neden hoşlandığımı biliyor musun?" diye sordu, parmak uçlarını yüzümün yan tarafında hafifçe gezdirmek için uzandı. "Gözlerin. Henüz sertleşmediler ve kötü niyet yok. Ondan uzaklaştığımda, etrafımda senin gibi insanlar olması için elimden geleni yapacağıma dair kendime söz verdim. Nazik insanlar. İnsanlar ki

başkalarına zarar verme. O zaman asla eski hayatıma geri dönemem."

Açıkça bir şey söylememişti ama söylemesine de gerek yoktu. Kocasını incitmişti ve bu yüzden kaçması gerekiyordu.

Polis için Londra argosunu kullanarak, "Derek pisiğin teki," dedi. "Bağlantıları var. Eğer adım ortaya çıkarsa beni bulur. Bu yüzden onları arayamayız."

"Ama Fransa'dayız," diye başladım ve sözümü kesti,

"Fark etmez. Beni bulacaktır. Bunun olmasına izin veremem."

Arkamda Jack'in küfrettiğini ve oturma alanında volta attığını duyabiliyordum.

Lola'nın kaşları birbirine çatıldı. "McCabe mı?"

Başımı salladım. "Evet, beni eve bırakıyordu. Senin çılgınlıklarını duyduk ve saldırganın gittiğini gördük. Jack onu kovaladı ama yakalayamadı."

"Oh."

Yüz hatlarında bir tür rahatlama belirdi ve midem tekrar bulandı. Ne düşündüğünü biliyordum. Bir an için saldırganın Jack olup olmadığını merak etmişti. Onu savunmak istedim ama açıkça bir şey söylememişti, bu yüzden yapamadım. Onu çok az tanıyordum ve şimdiden herkese onun kötü bir insan olmadığını, aslında harika bir insan olabileceğini söylemek istiyordum. En iyilerden biri.

Evet, çok kötüydüm.

Karavanın kapısının açıldığını ve Violet'in tanıdık sesinin Jack'e orada ne yaptığını sorduğunu duydum. Saniyeler sonra odaya dalıp Lola'nın görünüşüne baktı ve aceleyle yanına gidip ona iyi olup olmadığını sordu. Normal bir günde,

Bu ikisi birbirlerini boğazlıyorlardı ama şimdi kötü bir şey olduğu için Violet neredeyse birini öldürmeye hazır görünüyordu. Korkunç bir durumdu ama Violet'in Lola'ya gerçekten değer verdiğini görmek bir an için kalbimi ısıttı.

Violet polisi arayıp aramadığımızı Lola'nın geçmişinden haberdar olduğunu biliyordum. Aramadığımızı biliyordu. Arayamazdık. Jack'e baktım ve bu konuda ciddi şekilde kızgın olduğunu söyleyebilirim, ama elini zorlamaya çalışmadı. Karavan küçüktü. Belli ki Lola'yı duymuş ve benimle aynı sonuçlara varmıştı. Violet'i Lola'yı teselli etmesi için bırakıp odadan çıktım, kapıyı usulca kapattım ve Jack'le yüz yüze geldim. Hayal kırıklığı içinde elini saçlarında gezdirdi.

"Bütün bu durum berbat" dedi. "Bunu her kim yaptıysa tehlikeli ve dışarıda istediği her şeyi yapmakta özgür."

Nedense öfkesi beni şaşırttı. Polisi aramadığı için herkesin kızgın olmasını beklerdim ama Jack öfkeliydi. Bu olayda anlayamadığım bir kişisel yatırımı varmış gibi hissettim.

"Lola'yı duydun. Kocasının onu bulmasını istemiyor. Bir kocası olduğunu bile bilmiyordum."

Jack homurdandı ve kanepeye oturdu. "Buradaki herkesin kaçmaya çalıştığı bir geçmişi var. Bu yüzden seyahat etme ihtiyacı hissediyoruz, asla bulunmamak için hareket etmeye devam ediyoruz. Bu sirk özellikle cazip çünkü sadece bir varış noktasına ulaştığımızda reklam yapıyoruz. Halkın erişebileceği bir web sitemiz ya da tur programımız yok. Marina olmasını seviyor, çünkü bilgisayarlardan nefret ettiğini söylüyor, ama ben şahsen korkuyor olabileceğini düşünüyorum

onlardan. Karavanında komplo teorileriyle ilgili bir ton kitap var."

Lola'nın saldırıya uğradığını öğrendiğimizden beri yüzünde ilk kez şiddetli bir öfkeden başka bir şey vardı. Marina'yı çok sevdiği belliydi. Ona küçük bir gülümseme verdim. Aslında o kitapları onun evinde saklanıp hesaplarıyla uğraşırken görmüştüm.

Jack'in söyledikleri, içimi kemiren bir şeyin daha farkına varmamı sağladı. Aklımın bir köşesinde, annemin şimdiye kadar ortaya çıkmasını bekliyordum. Bunu işten izin alamamasına bağlıyordum ama şimdi farklı olduğunu biliyordum. Beni bulamadı çünkü Circus Spektakulär listede yoktu. Bu düşünce beni çok daha iyi hissettirdi, varlığından bile haberdar olmadığım bir gerginlik beni terk etti.

"Geceyi bu kanepede geçirmek için sabırsızlanıyorum," dedi Jack, oturma alanını incelerken, sözleri düşüncelerimi yarıp geçti.

"Ha?"

"Bu gece burada kalıyorum. Saldırganın geri gelmesi riskini göze alamam."

Garip bir şekilde boynumu kaşıdım. "Aslında Lola hasta olduğu için orada uyuyacaktım. Onun gribine yakalanmak istemiyorum."

Kelimeler ağızımdan çıktığı anda Jack'bakışları ısındı, gözleri için için yanmaya başladı. Onunla tanışana kadar için için yanmanın gerçek bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim.

"İstersen üstüme uzanabilirsin. Daha da iyisi, yüzüme otur."

Ağızım bir karış açık, sessizce ona baktım. Bazen çok iffetsiz oluyordu. Eğer başka biri bunu söyleseydi

İğrenirdim. Ama Jack bu müstehcenliği çekici kılmayı başarmıştı. Yüzüm kızardı ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"Bu... bu... bu birine söylemek için gerçekten uygunsuz bir şey."

O anda bakışlarını fiziksel bir dokunuş gibi hissedebiliyordum. "Doğru, ama sen benim için herhangi biri değilsin."

"Ben senin için kimim?" Kendime engel olamayarak sordum.

Uzun, sonsuz bir an boyunca bana . "Birisi."

Bunun ne anlama geldiğinden bile emin değildim ama yine de her yerimin ateşlendiğini hissettim. Kalbim sadece onun için çarpıyordu. Jack için biri olmak coşku vericiydi ve içimin derinliklerinden onun tek biri olmak istediğimi biliyordum. Yine de onun tek sevgilisi değildim. Güzel yüzünün ve sahte gülümsemesinin ardına saklanmış şirret bakışları ve acımasız sözleriyle Julie hâlâ oradaydı.

"Sen de benim için birisin," diye fısıldadım sessizliğin içine. Uzun bir süre bu şekilde kaldık: ben odanın ortasında duruyordum, o sandalyede oturuyordu, Violet içeri girene kadar sessiz bir konuşma yapıyorduk, gerginlikten tamamen habersizdi.

"Lille, Lola seni soruyor," dedi ve ben bir kaçış olarak onun sözlerine tutundum. Aksi takdirde Jack McCabe'in seksi bakışlarından oluşan hapishaneden asla kurtulamayacaktım.

Aksi yöndeki planlarıma rağmen, Lola'yla birlikte yatağında uyudum, küçük bedeni kollarıma sarılmıştı. O kadar perişan ve tedirgindi ki gribe yakalanmaya katlanmaya karar verdim çünkü bana ihtiyacı vardı ve onu tek başına bırakmak istemiyordum. Onun yerinde olsaydım, yalnız kalmak istemeyeceğimi biliyordum,

ya da. Violet'in bu haftaki gösterileri için sağlıklı olması gerekiyordu. Ben sirk için çok daha az önemliydim ve bu nedenle hastalanmayı göze alabilirdim. Ayrıca güçlü bir bağışıklık sistemim vardı, bu yüzden belki bana bulaşmazdı.

Erken uyandım, Lola hâlâ kollarımdaydı. Kendimi yavaşça ondan kurtararak yataktan kalktım ve işemek için banyoya yöneldim. Jack'i kanepede gördüm, hâlâ uyuyordu. Dün gece ona yorganımı vermiştim ve kumaştan beni koklayabileceğini düşünmek içimi ısıttı. Derin nefes alışları karavanı dolduruyordu ve bu muhteşem bir sestti. Babam ortalıkta yokken, güçlü bir erkeğin varlığıyla yaşamayı hiç deneyimlememiştim.

Mesanem dolu ve ağırdı ve sonunda gitmek beni rahatlatmıştı. Üzerimde sadece bir tişört ve uyku şortu olduğu halde banyodan çıkarken bakışlarım Jack'e kaydı ve onun artık uyumadığını gördüm.

Kolunu başının arkasına koymuş, beni izliyordu. Çok uzun olduğu için bacakları kanepenin kenarından sarkıyordu. İşediğimi duyduğunu düşündükçe ürperiyordum, ki bu çok saçmaydı, çünkü bu tamamen doğal bir bedensel işlevdi. İşemekte utanılacak bir şey olmamalıydı.

Gözleri yüzümden boynuma ve göğsüme doğru vücudumda gezindi ve en uzun süre çıplak bacaklarımda kaldı. Güzel bacaklarım olduğunu düşünüyordum. Çok şişman ya da daha kötüsü çok ince değillerdi ve çekici sayılabilecek kadar uzundular. Sıcaktan kızardığımı ve halı kaplı zemine büyüleyici bir şeymiş gibi baktığımı hissettim.

"Bu şimdiye kadar uyuduğum en kötü geceydi," dedi, derin sesi midemin çukuruna lezzetli bir şekilde çarpıyordu. Evet, sabahları ilk iş olarak Jack'in konuşmasını dinlemekten kesinlikle keyif alıyordum.

"Çünkü bu karavanlardaki koltuklar hobbitler için yapılmış ve eğer Orta Dünya'da yaşıyor olsaydın kesinlikle elflerden biri olurdun," diye karşılık verdim ve karşılığında en nefis kıkırdamayı aldım. Ayak parmaklarıma kadar bir heyecan yayıldı. Mutfığa doğru yürüyüp çaydanlığı açtığımda gözlerini üzerimde hissettim.

"Bir fincan çay ister misin? Ya da kahve, belki?"

Ayağa kalktı ve elini çenesinde gezdirdi, orada çekici bir kirli sakal çıkmıştı. "Kahve. Teşekkür ederim."

Ona kısa bir süre baktım, çıplak göğsünün tadını çıkarmak için kendime bir saniye izin verdim, sonra içkisini hazırlamaya odaklandım. Onu daha önce de üstsüz görmüştüm elbette ama o zaman sahnedeiken ya da Spiegeltent'in inşasına yardım ederken uzaktan görmüştüm, küçücük bir karavanın içinde, tüm oksijeni emen varlığıyla yakından değil. Belki de bu yüzden aniden nefes almayı hatırlamakta güçlük çekiyordum. Zeminin gıcırdadığını duydum ve bir an sonra ellerini kalçalarıma götürüp çenesini omzuma dayadığında onun sıcaklığını hissettim.

"Hey," diye mırıldandı kulağıma, çakıllı bir sesle. Yemin ederim şimdiden ıslanmıştım. Sesi, yakınlığı, ince dokunuşu - hepsi beni yumuşatmak, vermek istediği her şey için beni hoş bir ev sahibi yapmak için çalıştı.

"Merhaba," diye , hazır kahveyi iki fincana kaşıkıyor ve ellerimin titremesini engellemeye odaklanmaya çalışıyordum. Sonra dudakları boynumdaydı, sıcak, ıslak, açık ağzı tenimi emiyordu ve kaşığı düşürdüm, kahve granülleri tezgâhın üzerine döküldü.

"Jack," karşı çıktım ama sesim sestten çok havaydı ve onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Destek için tezgâhın kenarına tutundum, bacaklarım güçsüzleşiyordu. Becerikli elleri beni döndürerek

Yüzünü ona döndü ve ağzı boynumdan ayrıldı. Bana baktı, gözleri yüzümde, özellikle de ağızımda geziniyordu.

"Güzel dudakların var," dedi, çenemi avuçladı, sonra başparmağını ağızıma doğru kaldırdı. Dudaklarıma sürtünüp içeri daldırırken hareketsiz bir şekilde öylece durdum. Jack başparmağı içeri girdiğinde inledi, dikkatle izliyordu ve ben bu istila karşısında ürperdim. Yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirmeye başladı ve ben bir geri yuttum. Dilim başparmağına dokundu ve tısladı, kalçaları bana doğru bastırdı, ereksiyonu sert ve sıcak karnıma karşı.

Ağızıma girdiğinde tamamen teslim oldum, vücudum gevşedi ve her daha derine indiğinde bunu memnuniyetle karşıladım. Bunu onun sikine yapmayı, her yerini içine almayı hayal ettim ve bakışlarındaki karanlık, kaynayan ifade bana onun da aynı şeyi hayal ettiğini söyledi.

Violet'in yatak odasının kapısının gıcırdayarak açıldığını duyduğum anda aniden ondan ayrıldım. Jack kanepeye geri çekildi ve hiçbir şey olmamış gibi rahatça oturdu.

Violet ona huysuz bir bakış atarak, "McCabe, üstüne bir şey giyer misin?" dedi. "Sabah ilk iş bu boku görmek istemiyorum."

Ve sesi gerçekten istemiyormuş gibi geliyordu. Aklım *almıyordu*, çünkü heteroseksüel, kırmızı kanlı bir kadının sabah ilk iş olarak üstsüz bir Jack görmek istemeyeceğini düşünemezdim. Üstsüz Jack'ler sabahları rüyalarda . Yine de, az önce başparmağını ağızıma almıştım, bu yüzden belki de önyargılıydım.

Sessizce kahve yapmaya döndüm, dökülen granülleri temizledim ve Violet için üçüncü bir fincan hazırladım. Hayal kırıklığıma rağmen Jack bir gömlek giydi ve oturup içmeye başladık.

Kafeinlerimizi aldık ve sessizce dün gece olanlarla nasıl başa çıkacağımızı tartıştık. Lola polisi aramamıza izin vermediği için yapabileceğimiz pek bir şey yoktu ama Jack Marina'ya haber vereceğini ve diğerlerini de bilgilendireceğini, herhangi bir garip hareketlilik olup olmadığına dikkat etmelerini sağlayacağını söyledi.

Artık ona her baktığımda yüzüm kızarıyordu. Daha geçen gece dışarıda bana oral seks yapmıştı ve nedense bu sabah olanlardan daha çok utanıyordum. Gün ışığında ve bana dokunuşundaki çiğ cinsellikte beni çok sıcak hissettiren bir şey vardı.

Evine dönüp duş almak için ayrıldığında nihayet yeniden nefes alabileceğimi hissettim. Violet çözülmemiş cinsel gerilimle ilgili birkaç ters yorum yaptı, bu da sadece sinirlerimi iyice yaradı. Jack bana zar zor dokunarak beni bu kadar heyecanlandırabiliyorsa, seks yaparsak nasıl düşünmek bile beni ürpertiyordu. Bir çıkış noktasına, biraz stres atmaya ihtiyacım vardı, bu yüzden şövalemi dışarıya kurdum ve resim yapmaya başladım.

Jack'i resmetmeyi planladığım tablonun taslağını çizmiştim, ama henüz tam olarak ele almak için doğru yerde değildim. Zaten kafamda yeterince yer kaplıyordu. Bunun yerine, duygularımın mevcut durumu göz önüne alındığında çok daha kolay bir konu olan Spiegeltent'in üç parçalı resmine başladım. Bir süre sonra birinin yaklaştığını duydum ve o olduğunu anladım. Neredeyse gözlerinin beni nasıl izlediğini fark edecektim ki bu düpedüz tuhaftı. Kucağında bir kitapla katlanır bir sandalyeye oturmuş, tıpkı geçen seferki gibi sessizce kitap okuyordu. Bu bir alışkanlık mı olacaktı?

Garip bir şekilde, öyle olmasını umuyordum.

"Ailen yangında ölmeseydi hayatının nasıl olacağını hiç düşündün mü?" diye sormadan önce birkaç dakika geçti.

Uzun bir süre bana baktı ama yüz ifadesini okuyamadım. "Bugün biraz hafif bir duygusal işkence yapmak ister misin, çiçek?" Sözlerinde hem bir ısıruk hem de belli bir düzeyde şefkat vardı.

"Sadece merak ediyorum. Yani, yerinde olsam bunu düşünürdüm. Hiç kardeşinle iletişime geçmek istemiyor musun? Onunla konuşmak?"

"Beni terk etti. ne var ki?"

Omuz silktim ve resmime baktım çünkü Jack'in bakışları o anda çok yoğundu. "Bilmiyorum. Sadece rastgele iki hemşirenin ve daha önce hiç tanımadığın bir amcanın sözlerine inanmanın aptalca olduğunu düşünüyorum. Bunu kendi ağzından duymalısın. İnsanlar her zaman hata yapar. Belki hemşireler yanlış anlamıştır. Ya da belki amcan yalan söylüyordu. Jay'le hiç doğrudan iletişime geçmedin. Bir kere bile."

"Onun adını söyleme. Duymak istemiyorum," dedi Jack, sesinde bir uyarı vardı.

Bir dakika sessiz kaldım, sonra "Onu düşünmek acı veriyor, değil mi?" dedim.

Jack uzaklara bakarken çenesi gerildi. Bana cevap vermesini beklemiyordum, bu yüzden "Evet" diye ısırdığında .

"Bunun alevlenmesine izin vermenin kimseye faydası olmaz. İnanın bana, biliyorum. Yıllarımı annemin acımasızlığının izin vererek geçirdim. Tek yaptığı yiyip bitirmek. Yaklaşık bir yıl önce, ona beni ne kadar incittiğini anlatan mektuplar yazmaya başladım. Onları göndermeye hiç niyetim yoktu ama yazmak yardımcı oldu. Sonrasında yüküm o kadar da ağır olmadı."

"Ne demek istiyorsun, Lille? Kardeşime bir mektup yazıp ondan ne kadar nefret ettiğimi söylemem gerektiğini mi?" diye alay etti.

"Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsan, evet" diye cevap verirken ona toplayabildiğim en samimi bakışı attım. Duraksadım ve cesaretimi toplayarak fısıldadım: "Sana değer veriyorum ve içinin acımasını istemiyorum."

Başını çevirdi ve sanki sözlerim onun için bir şey ifade ediyormuş gibi sonsuza dek süren bir an boyunca bana baktı. Uzun bir nefes verişte gerginliğinin bir kısmı önce siyah gözlerinin içinde bir savaşın başladığını gördüm.

"Git bana bir kâğıt kalem getir," dedi ve kalbimin yerinden fırladığını hissettim. Gerçekten de bunu yapacaktı. Arada kadın iç çamaşırı giymeye meraklı olduğunu söylese bu kadar şaşırmazdım.

Tek kelime etmeden içeri girdim ve bir dakikalığına Lola'yı kontrol ettim (uyuyordu), sonra defterimden birkaç sayfa kopardım ve bir kalem aldım. Dışarı çıktım, sayfaları Jack'e uzattım, parmaklarımız dalgınca birbirine sürtündü, sonra resmime geri döndüm. Yazmaya başlamadan önce uzun bir süre orada oturup kalemle oynadı.

Onu izlerken karnım zil çalıyordu. Resmime odaklanmaya çalıştım ama elimde değildi. Ne yazdığını öğrenmek için . Yine de özeldi ve burnumu sokmayacaktım. Bir süre resmimin içinde kayboldum, Spiegeltent'in vitray pencerelerinin ayrıntıları ve ışığı nasıl yakaladıkları üzerinde çalıştım.

"*Kahretsin*," diye küfrederek konsantrasyonumu bozdu Jack. Başımı kaldırdığımda oturduğu yerden kalktığını ve elindeki kâğıdı gördüm.

yaz ve çöpe at. "Bu saçmalık." Bana ters ters ve boğazımın düğümlendiğini hissettim. Jack McCabe kimsenin kendisine ters ters bakmasını isteyeceği türden bir adam değildi ve ben de bu bakışın muhatabı olmaktan kesinlikle hoşlanmıyordum.

"Herkes için işe yaradığını hiç söylemedim. Belki de bir şeyler yazmak benim için olduğu gibi senin için katartık değildir," diye sessizce önerdim.

"Neden bu konuyu açtın ki Lille? Sana Jay'den bahsettim çünkü sana güveniyordum. Bu, hava durumu hakkında yorum yapar gibi her şeyi gündelik olarak tartışmaya başlama iznine sahip olduğun anlamına gelmez."

Hayal kırıklığı içinde karavanın yan tarafını tekmeledi, bu da Violet'in kafasını pencereden dışarı çıkarmasına neden oldu, sinirli görünüyordu. "Ne oluyor lan?"

Jack ona sert bir bakış fırlattı ve o da içine kapanıp nefesinin altından "psikopat" gibi bir şeyler mırıldanarak içeri çekildi ve pencereyi sıkıca kapattı. Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm, uzanıp omzunu ittim. "Hey, bu çok . Sadece sana yardım etmeye çalışıyordum."

Bileğimi tutup sertçe kavradı ve ben de nefesimi çektim. "Şu andan itibaren geçmişim yasak. Bunun hakkında konuşmayacağız. Anladın mı?"

"Kızgınsın. Bu kadar öfkeli insanların kendi boklarını çözmeleri gerekir Jack. Bunu görmezden gelmeye devam edemezsin. Kafanı kuma gömmek seni sadece gözlerinde kumla bırakır."

Kaşlarını kaldırdı ve tamam, evet, söylediklerim kulağa aptalca geliyordu ama ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Kardeşinin onu terk etmesiyle ilgili duygularıyla yüzleşmesinin neden bu kadar önemli olduğunu hissettiğimi de bilmiyordum. Tek bildiğim

neler kaçırmış olabileceğini düşünmek beni üzüyordu. Jay Fields hakkında öğrendiklerime göre harika bir insandı ve Jack hayatında onun gibi birinin olmasını hak ediyordu.

Jack'in hikayesinde bir şeyler doğru gelmiyordu ve bu bir süredir içimi kemiriyordu.

"İşime karışma Lille," dedi sonunda, sesi sert ama gözleri hüznünlüydü, bileğimi bıraktı, arkasını döndü ve uzaklaştı. O gittikten sonra bile orada öylece durdum, aramızdaki her şeyi daha başlamadan mahvedip mahvetmediğimi merak ediyordum.

Sonra gözlerim Jack'in buruşturduğu kâğıtları attığı çöp kutusuna takıldı. Merakım beni yenmek üzereydi.

On bir

*Lille gizlice Jack'in mektubunu
çaldı.*

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve yüzümden aşağı aktı.

Jack'in mektubunu okuduğumda ne bulacağımı bilmiyordum ama birinin göğsüme bir kurşun sıkmış gibi hissetmeyi kesinlikle beklemiyordum. Mahremiyet için karavanın arkasına çömelmiş, buruşturulmamış kâğıdı ellerimde tutarken hüngür hüngür ağlıyordum. Yazma şekli bile kalbimi kırmıştı. Kısa, basit cümleler kullanıyordu, sık sık yazım hataları yapıyordu ve bana eğitimindeki eksikliklerden bahsettiğini hatırladım. Sadece yazdığı satırlardan bile bunu anlayabilirdiniz.

Uyandığımda 1. sen miydin diye merak ettim.

Hatırladığım son şey boğulma ve dumandı. Nefes alamamak en korkutucu şeydir.

Annemle babamın öldüğünü söylediklerinde ağladım.

Amcamızın beni değil seni aldığını söylediklerinde ağladım. Hala hastanelerden nefret ediyorum.

Çocukken yalnız olmak daha kötü hissettiriyor.

Hayat sonsuz görünüyor. Sonsuz yalnızlık.

Kimsen yok ve seni insanlara veriyorlar ve insanlar seni istemiyor ama seni istiyorlar çünkü senin için para alabilirler ve parayı istiyorlar ve hepsi çok açgözlü ve hiçbir şeyin kalmayana kadar her şeyi alıyorlar ve umursamıyorlar bile.

Kötü şeyler yaptım.

Her gün seni düşündüm.

Bana plastik bıçak atmayı öğrettiğini hatırlıyor musun?

*Benden çok daha iyiydin.
Muhtemelen şimdi senden daha
iyiyim. Bazen görmeni istiyorum.
Ama senden nefret ediyorum.
Seni hala seviyor olmaktan nefret ediyorum.
Neden benim için geri gelmedin?
Neden beni terk ettin?
Beni neden terk
ettin? Neden beni
terk ettin?*

Soruyu tekrarladıkça son satırları anlamak daha da zorlaşıyordu, sanki kalemi o kadar sert batırmıştı ki kâğıt yırtılmıştı, içinde hissettiği acının bir tezahürüydü bu. O kadar çok okudum ki harfler bulanıklaşmaya başladı, çünkü hala ağlıyordum.

Seni hala seviyor olmaktan nefret ediyorum.

Beni en çok ağlatan cümle buydu. Jack kardeşini hâlâ seviyordu. Ondan nefret etse de, onu hala seviyordu. İfade o kadar çığdı ki, acısını neredeyse kendi acımmış gibi hissedebiliyordum. Bir şekilde ona yardım etmenin bir yolunu bulmalıyım. Mektubu biraz daha düzelttim, sonra düzgünce katladım ve cebime koydum. Bir fikrim vardı ama çok riskliydi. Şu anda Jack'in en sevdiği kişi kesinlikle ben değildim ama bunu yaparsam aramızdaki her şeyi tamamen mahvedebilirdim.

Onu Jay ile tekrar bir araya getirmeye değer mi?

Karavanın içinde Violet bana, "*Jack'le olanlar da neydi öyle?*" der gibi bir bakış attı. Sonra kızarmış gözlerini gördü ve sustu. Ağladığım çok açıktı. Lola yatağında halsiz bir şekilde çay ve tost yiyordu. Hâlâ gribini atlatamamıştı ve son

Geceki saldırı işleri daha da kötüleştirmişti. Nasıl olduğunu sordum, sonra da telefonunu kullanıp kullanamayacağımı sordum. Zayıf bir sesle, istediğim zaman kullanabileceğimi, sormama gerek olmadığını söyledi.

Jay Fields için iki posta adresi bulmam uzun sürmedi. Biri posta kutusuna benziyordu, diğeri ise Las Vegas'ta bir otele aitti. İkincisini kullanmaya karar verdim, çünkü kim bilir kaç tane hayranı posta kutusuna mektup gönderiyordu ve benimki bu kalabalığın arasında kaybolup gidecekti. Ona mesajımı yazarken inanılmaz derecede gergindim ve hâlâ bunu yapmaya hakkım olup olmadığını sorguluyordum. Kalbim elektrik çarpmış bir kelebek gibi çırpınıyordu. Bu tamamen tehlikeli bir durumdu ama hiçbir şey yapmadan oturamazdım. İçimden bir ses bunun yapılması gereken doğru şey olduğunu söylüyordu. Ona daha fazlasını verebilmek için Jack'le sahip olduğumuz küçük şeyi feda etmeliydim.

Sevgili Jay,

Beni tanıımıyorsunuz. Adım Lille Baker. Çok yakın zamanda Jack adında bir adamla tanıştım. İlişkimizi açıklamak kolay değil ama ona karşı çok korumacı hissediyorum. Ona yardım etmek istiyorum, henüz ihtiyacı olduğunu bilmesene bile.

Bana sırrını açtı. Bana ailesinin bir yangında nasıl öldüğünü ve kardeşinin onu nasıl terk ettiğini anlattı.

Sanırım o kardeş . Ve bir şekilde, bu hikayede daha fazlası varmış gibi hissediyorum. Jack'in duyguları hala karışık, bu yüzden onu sana nasıl hissettiğini anlatan bir mektup yazması için cesaretlendirdim. Göndermeyi hiç planlamamıştık. Terapi amaçlı olması gerekiyordu. Yazdıktan sonra üzüldü ve attı.

Çöplerin arasından aldım ve size göndermeye karar verdim.

Bunu yazdığımı bilmiyor. Kendisi Spektakulär Sirki'nde bir sanatçı. Şu anda Fransa'da Orléans'ta gösteriler yapıyoruz; bir sonraki

Haftaya Lyon'a geçeceğiz, ondan sonra emin değilim. Bence gelip bizi bulmalısın. Bunca yıl sonra kardeşini görmeye gel, Jay. O inanılmaz bir insan ve ilk tanıştığımız andan beri ona hayranım.

Umarım bu mektubu er ya da geç okursunuz.

Saygılarımla,

Lille.

Postaneye yürüdüm ve mektubu yazdıktan hemen sonra gönderdim, çünkü beklersem sinirlerimin bozulacağını biliyordum. Daha sonra bir süre şehri , eski bir kiliseyi ziyaret ettim ve çoğunlukla atan kalbimi sakinleştirmek için dükkanlara göz attım. O mektubu göndermek ya yaptığım en iyi şey ya da en kötüsü olabilirdi.

Bir elektronik mağazası buldum ve ucuz bir telefon aldım, ardından nehir kenarındaki küçük bir kafede oturup bir şeyler . Sirke geri döndüğümde, Lola'ya grip ilacı vermem için yeterli zaman vardı, sonra gidip içecek standında onun yerine bakmam gerekti. Yüz boyamaktan çok daha zor bir içti ve gösteri bittiğinde uzun süre ayakta durmaktan ayaklarım su toplamıştı.

Karnım doymadığından şikayet ediyordu, bu yüzden akşam yemeğinden kalan yiyecek olup olmadığına bakmak için ardağa doğru ilerledim. Kalmamıştı. Aslında, kısa bir süre hemen ayrılmayı düşündüm çünkü çılgın bir parti devam ediyordu, birçok yerel erkek ve kadın sirk işçilerinin arasına karışmıştı. Benim zevkime göre biraz fazla gürültülüydü. Yine de King'i bir köşede tek başına oturmuş, ucuz görünümlü bir şişe votka içerken görünce gidip yanına oturdum. O kadar da kokmuyordu,

Bu da beni onunla birlikte olma isteğim konusunda daha da meraklandırdı. Her ne kadar sürekli sarhoş olsa da ve ben ondan birazcık korksam da, onda dünyayı biz ayık insanlardan daha net gördüğünü hissettiren bir şey vardı.

"Erkek arkadaşın orada," diye mırıldandı, başını tembelce bana çevirdi, gözleri kan çanağına dönmüştü.

İşaret ettiği yöne baktım ve Jack'in bir grup kadın ve erkekle birlikte oturduğunu gördüm. Elinde bir kutu bira vardı ve esmer bir kadın kulağına bir şeyler söylerken boş boş bakıyor, koluna dokunmakla elini bacağında gezdirmek arasında gidip geliyordu. Kalbim onun üzerinde başka bir kadın gördüğüm için sahiplenici bir şekilde çarptı, özellikle de aramızda neler olduğunu düşünürsek. İçimde hissettiğim acının yüzeye çıkmasına izin vermemeye çalışarak duygularımı geri yuttum.

"Eğer benim erkek arkadaşım olsaydı, şu anda üzerinde bir Fransız tartı olmazdı," dedim, tenim kıskançlıkla karıncalanarak.

King yüksek sesle güldü ve bu Jack'in dikkatini çekti. Gözleri hemen beni buldu, bir tür duyguyla parlıyordu. Bakışları karardı ve sonra aniden artık esmeri görmezden gelmiyordu. Elini onun bacağıının üzerine koydu ve dikkatini tekrar ona vererek kulağına konuştu.

King şaşırtıcı derecede sempatik bir sesle, dirseğıyle beni dürterek"Lanet kalpler, kimde var ki?" dedi.

Ona baktım ve sanki beni gerçekten daha iyi hissettirmeye çalışıyor gibiydi. Kalbimi sıkıştırdı. İşte en dibe vurmuş, kendi alkol bağımlılığı içinde boğulan bir adam

bana nezaket gösterdi. "Bazen ne yazık ki başka olmuyor," diye cevap verdim.

King şişeyi ağzına götürdü ve içti. Uzun bir sessizlik oldu ve bir an için kafasının içinde başka bir yerde olduğu hissine kapıldım. "Evet, bu konuda haklısın," diye fısıldadı sonunda.

Birinin öksürdüğünü duyduğumda dikkatim dağıldı. Yakındaki bir masada Pedro'yu Luan ve Raphael'le birlikte gördüm ve biraz daha kötü görünüyordu. Belli ki Lola ile aynı gribe yakalanmıştı ve bu da aklımı karıştırdı. Dün gece ona saldıran o muydu? Önceki davranışları göz önüne alındığında, onun olduğunu keşfetmek beni şaşırtmazdı. Sonra Luan bir mendille burnunu sildi ve teorim çöktü. Luan ve Lola yakındılar. İlişkilerinin tüm ayrıntılarını bilmiyordum ama gribi Lola'dan kapmış olması ve Pedro'nun da ondan kapmış olması mantıklı olurdu.

Dikkatim tekrar Jack'e yöneldi. Bu kez kadın onun kucağına oturmuş, boynundan aşağıya doğru öpüyordu. Ve adam orada öylece oturmuş, bana bakarken kadına izin veriyordu. Midem bulandı ve birden kendimi hasta hissettim. Bu durum çok berbattı.

"Ah, itme ve çekme," dedi King. Jack'e o kadar odaklanmışım ki King'in sözlerine pek dikkat edemiyordum; kafam onun ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışmakla meşguldü. Davranışları çok kafa karıştırıcıydı. Belki de kızlara karşı bir şeyler hissettiğini düşündürüp sonra da onları tamamen kendinden uzaklaştıran bir tür sosyopattı. Çünkü şu anda yapmaya çalıştığı şey açıkça buydu, ben izlerken yabancı bir kadının onu ellemesine izin veriyordu. Duygularımın üzerine işiyor da olabilirdi.

Ayağa kalktım, içimdeki tüm küçümsemeyi tek bir bakışta yoğunlaştırdığımdan emin oldum, o bakışı Jack'e verdim ve sonra partiden dışarı çıktım. Kendimle gurur duyuyordum. İçimde bok gibi hissediyor olabilirdim ama en azından saygınlığımı korumuştum. Gidip kıskanç bir deli gibi ona bağırmaya başlamamıştım. Karavana ulaştığımda, elimi kalbimin üzerine koyarak dışarıda durdum. Canım çok yanıyordu. On bir numaralı maddeyi işaretlemeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım ve bu gerçekten berbat hissettiriyordu.

Belki de listem tamamen saçmalıktan ibaretti.

Ertesi sabah Lola'ya kahvaltı hazırlamak için çardağa doğru yola çıktım. Oraya varmak için Jack'in karavanının yanından geçmem gerekiyordu ve yaklaşırken adımlarımı hızlandırdım. Dehşete kapıldım, çoktan dışarı çıkmıştı, saçları duştan ıslanmıştı ve elinde bir fincan kahve vardı. Kendi kendime birkaç kelime mırıldandım ve cesur bir yüz ifadesi takındım.

"Günaydın," dedim ona ve yürümeye devam ettim. "Lille," diye seslendi arkamdan ve ben de durup arkamı döndüm. O zaman Bana işkence etmek istemesi, bunu olduğundan çok daha kötü hale getirmesi sadece benim şansım olabilirdi. Üzücü olan şey, dün gecedan sonra bile onu hâlâ çok önemsiyor olmamdı. Belki de aptallık ediyordum ama duygularımı onun gibi açıp .

"Evet?" Omzunun üzerinden karavanının içine bakarak cevap verdim. Dün geceki kadının orada olup olmadığını merak ederken kalbim hızla çarpıyordu. Onu yatağına alıp almadığını ve sadece bana ait olmasını istediğim yerlerine dokunmasına izin verip vermediğini merak ediyordum. Bakışları benimkileri takip etti ve kaşlarını çatı.

"Neye sen?"

"Sadece yatak direğindeki son çentiğın hâlâ ortalıkta olup olmadığını kontrol ediyordum," diye ısırdım ve anında sözlerimi geri almak istedim. Artık beni incitmeyi başardığını biliyordu.

Kahvesinin son kalanını da devirdi, elini saçlarında gezdirdi ve gözlerini başka tarafa çevirdi. "O burada değil."

"Oh, iş bittikten sonra onu kovdun, değil mi? Ne kadar centilmence."

Şimdi bana baktı ve yüzündeki ifade beni ürpertti. "Onu dışarı atmaya gerek yoktu. O hiç burada olmadı."

Kollarımı kavuşturdum ve gözlerimi devirdim. Çok sinirlenmiştim ve sanırım o da bunu biliyordu. "Daha da centilmence. Çardağın arkasında dizlerini titrettin o zaman?"

Kıkırdamadan önce dudakları seğirdi. "Diz titretici mi?"

Sadece elli yaşındaki erkeklerin bu terimi kullanmasına izin verilir, Lille."

Ona kaşlarını çatarak baktım ve gitmek için döndüm. Daha birkaç adım atmıştım ki beni durdurmak için kolumu yakaladı. Kolumu kilitleyip göğsüne doğru sıkıca tuttuğunda sırtım onun önüne dönüktü. Nefesi boynuma çarparken sessizce şöyle dedi: "Onunla birlikte değildim, tamam mı? Sen her düşüncemi ele geçirmişken nasıl başka biriyle olabilirim ki?"

Gözlerimi kapattım ve sertçe yutkundum. Sorduğu soru içimi eritti. Sesinin hafifçe titremesi bana doğruyu söylediğini ve bunun onun için zor olduğunu anlatıyordu. Bedenim onunkine gömülürken tüm gücüm tükendi.

"Dün gece yaptığın gibi şeyler yapacaksan böyle şeyler söyleyemezsin. Beni sürekli uzaklaştırıp sonra da geri çekemezsin," diye fısıldadım.

"Biliyorum," dedi Jack, büyük, sıcak vücudu benimkine bastırarak. "İşte bu yüzden benden uzak durmalısın." Kolumdaki tutuşunu gevşetti ve ben de geri adım atarak yüzümü ona döndüm.

"Uzak kalmak istemiyorum."

Gözleri yanıyordu. "Gerçeği bilseydin, yapardın."

"Gerçeği mi? Ne gerçeği?"

"Sana yapmak istediğim şeyler hakkında. Başka kadınlarla kendimi ama seninle emin değilim. Bu yüzden ilişki asla yürümeyecek. Bana öyle bir bakıyorsun ki Lille, sanki sana sahip olmama izin verecekmişsin gibi, tek yapmam gereken bir kelime söylemek. Benim tarafımdan sahiplenilmek istemiyorsun."

Daha önce de buna benzer bir şey söylediğini hatırlayarak kaşlarımı çattım.

"Peki ya istersem?"

"Yapamazsın. Hayat bazılarımızı garip yollara saptırıyor, bizi hep yalnız kalmaya itiyor ve ben de onlardan biriyim."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ve ona öylece bakakaldım. Bakışma yarışmamız, Julie'nin saçları ellili yılların pinup'ları gibi kıvrılmış, minik bir sundress giyerek yanımızdan geçmesiyle sona erdi.

"Bu sabah iyi görünüyorsun Jack," dedi tatlı bir sesle. İçimden ona defolup gitmesini, özel ve belki de muazzam bir sohbeti böldüğünü söylemek geldi. Bana kısık gözlerle bir bakış attı, sonra dikkatini tekrar Jack'e odakladı. Jack onun varlığının farkına bile varmadı, sadece çok fazla bunaltıcı bir yoğunlukla bana bakmaya devam etti. Daha fazla dayanamadım ve dönüp gittim.

Takip etmedi.

Dört gün bir bulanıklık içinde geçti. Sirk çalışanlarının büyük bir kısmı gribe yakalanmıştı, bu yüzden her şeyi ayakta tutmak için hepimiz iki kat fazla çalışıyorduk. Gribin başlangıcını hissettiğimde, bir sürü vitamin tableti aldım, gece uykumu tam olarak aldığımı emin oldum ve bu gribi savuşturmak için işe yaramış gibi görünüyordu.

Lyon'a doğru yola çıktığımızda Lola iyileşmişti; ancak hala eski dönmüş değildi. Onu sık sık gözlerinde perili, uzaklara dalan bir bakışla yakalıyordum ve saldırı gecesini düşündüğünü biliyordum. Onu suçlayamazdım. Benim de aklımın bir köşesinde o gece vardı. Sürekli olarak saldırganın kimliğini merak ediyordum. Sıradan mıydı? Yoksa burlesk dansçısı Vera'yı öldürenle aynı kişi miydi?

Violet, Lyon'a gitmek için gereken dört saatlik yolu arabayla gitmeyi teklif etti, ki bu karakterine uymuyordu ama sanırım Lola'ya karşı hala çocuk eldivenlerini takıyordu. Varış noktamıza vardığımızda, şehrin dışında, Caen'de olduğu gibi muhteşem bir kırsal alandaydı, sadece bir şekilde daha görkemliydi. Yine de şehirden çok uzakta değildi ve gösteriyi izlemek isteyen insanların ulaşabileceği kadar kolaydı.

Lola yolculuğun çoğunu bizim odamızda geçirmişti, ben de nasıl olduğuna bakmaya gittim. İçeri girdiğimde ağladığını hemen anladım çünkü gözleri kızarmış dudakları şişmişti. Göz göze geldiğimizde utanmış görünüyordu, bu yüzden görünüşünden bahsetmedim. Bunun yerine onu karar verdim. Son birkaç gündür onun bir resmi üzerinde çalışıyordum ve şimdi bunu vermek için en iyi zamandı.

"Sana bir hediyem var," dedim. "Orada kal."

On santime on santimlik küçük bir tuval üzerine yaptığım resmi almaya gittim. Resim Andy Warhol'dan esinlenmişti ve patlamış mısır ve şekerlemeden oluşan bir arka plan üzerinde Lola'nın yüzünün renkli bir karikatürünü gösteriyordu. Resmi yatağın üzerine, onun önüne koydum ve tepkisini ölçmek için geri çekildim.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Tırnaklarımı biraz ısırarak sordum.

Tuvali eline aldı ve uzun süre ona baktı. Sonunda konuştuğunda sesi nefes nefese çıkmıştı. "Gerçekten, Lille, seni nerede buldum?"

"Hiçbir yerin arka tarafındaki sıkıcı eski bir kasabada," diye esprili bir şekilde cevap verdim ve o da gülümsedi.

"Sen çok fazlasın. Sanırım seni koruyucu meleğim gönderdi. Bir arkadaşına ihtiyacım olduğunu biliyor olmalı."

"Koruyucu meleğin bir erkek mi?"

Bana biraz alaycı bir bakış attı ve günlerdir ilk kez eski Lola'nın hayata döndüğünü gördüm. "Tabii ki. Bana umutsuzca aşık olduğunu hayal etmek hoşuma gidiyor ama asla birlikte olamayız çünkü bu kurallara aykırı."

Güldüm. "Okumaktan çekinmeyeceğim bir kitaba benziyor."

Bana gülümsedi, tam anlamıyla mutlu bir gülümsemeydi ve göğsümde bir şeylerin hissettim. ", değil mi?" Kısa bir sessizlikten şöyle dedi: "Cidden, bu resmi çok seviyorum. Onu her zaman saklayacağım."

Söylediği şey yatağa doğru yürümemi ve ona uzun, sıkı bir sarılmamı sağladı. Olanlarla ilgili anıların her zaman peşini bırakmayacağını biliyordum ama onu biraz olsun iyi hissettirebilirim, işimi yapmış olacaktım.

İşçiler Lyon'da kamp kurarken sirkte heyecanlı bir hava vardı. Çardağa gittiğimde Winnie ve iki kızını süslemeler yaparken buldum ve birinin doğum günü olmadığını sordum.

"Hayır canım," dedi Winnie. "Bugün sirkin kurucusu Konrad'ın ölüm yıldönümü. Her yıl o günü anmak için bir kutlama yaparız. Marina bu konuda ısrarcı. Eskiden sevgili olduklarını biliyor muydun?"

Kızları, Marina'nın bir sevgilisi olduğundan bahsetmesi üzerine bazı fırfırlı kurdeleleri çözerken kıkırdadılar.

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Çok uzun bir süre birlikteydiler. Ama hiç evlenmediler. Konrad sürekli teklif ediyordu ama Marina hep hayır diyordu, bunun onu sevmediğinden değil, evlilik kurumuna inanmadığından kaynaklandığını söylüyordu."

"Aslında bu biraz romantik."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Winnie merakla sordu.

"Evet, aşk için birlikte olmak, bir kağıt parçası yüzünden birlikte olmaktan daha iyidir. Kağıt bir hapishanedir. Hapishane olmadan biriyle kalmayı seçmek bana daha çok gerçek aşk gibi geliyor."

Winnie sırttı ve bana anlayışlı bir bakış attı. "Annenle baban boşandılar, değil mi?"

Arkamdan tanıdık bir kahkaha duymadan önce sadece omuz silktim ve Marina'nın yaklaştığını görmek için döndüm. Kızıl saçları karmaşık bir Fransız kıvrımıyla toplanmıştı ve büstiyeri olmasa Viktorya dönemi yas kıyafetine benzeyecek uzun siyah bir elbise giymişti.

ve göğüs dekoltesi. Onun yaşında başka bir kadın olsa göğüs dekoltesinin aşırı olduğunu söyledim ama bir şekilde ona yakışmış.

"Senden hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum," dedi yanıma gelirken. Onun hakkında konuşurken yakalandığım için biraz utandım ama elimi sıkıp bana göz kırptıktan sonra aldırmadığını biliyordum. Jack'in yanımdan hızlıca geçtiğini gördüm, gözleri bir saniyeliğine benimkilerle buluştu ve sonra tekrar kayboldu. Son birkaç gündür her şey böyle olmuştu. Onunla göz göze geliyor ama gerçek bir temas kuramıyordum. Mesafesini koruyordu ve ben sürekli ciğerlerimin yandığını hissediyordum.

Ona ulaşmak istedim ama yine itilip kakılmaktan korktum. Söyledikleri üzerinde kafa yoruyor, ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordum ama içten içe kasıtlı olarak muğlak davrandığını biliyordum. Gerçeği bilmemi istemiyordu, her ne ise.

Bu gece tamamen kutlamayla ilgiliydi. Kalbimin başka fikirleri olsa da iyi vakit geçirmek için kendimi zorlamaya karar verdim. Aptal şey yatakta yatıp Jack ve onun ani uzaklığı yüzünden acı çekmemi istiyordu. Ve bunun olmasına asla izin vermeyecektim.

Karavana geri , Lola ve Violet'i oturma alanında birbirlerinin saç ve makyajlarını yaparken buldum. Tüm bu saldırı olayı onları gerçekten birbirine yakınlaştırmıştı. Arkadaşlıklarının geliştiğini görmek yürek ısıtıcıydı ve kabul edelim ki bugünlerde kalbimin kesinlikle biraz sıcaklığa ihtiyacı vardı.

Parti için Lola beni, sahip olduğu ama kendisine büyük geldiği için hiç giymediği dar, küçük siyah bir elbise giymeye ikna etti. Sürpriz, sürpriz, üzerime tam oturdu ve küçük banyo aynamızda görünüşümü incelerken kendimi zor tanıdım. Violet makyajımı tamamen dumanlı ve koyu yapmıştı, bu da mavi-gri saçlarımı

Gözlerim bir şekilde daha parlak görünüyordu ve Lola düz sarı saçlarımı dalgalar halinde kıvırıyordu.

"Bu gece hepimizin çok seksi göründüğünü söylemeliyim," dedi Lola mutfakta durup küçük bir şişe votkayı elden ele dolaştırırken ve içerken. Violet ve ben birbirimize baktık ve güldük. Lola'mız geri dönmüştü ve onu tekrar eski haline dönmüş görmek gerçekten iyi hissettiriyordu.

Topuklu ayakkabı giymenin kötü bir karar olduğunu dışarıda çimlere adım attığımda ve votkanın etkisi altına girdiğimde anladım. Neyse ki Lola ben dizlerimin üzerine çökmeden önce denge sağlamak için kolunu benimkine doladı. Çardağa vardığımızda, sirk çalışanlarından bazılarının bir grup kurduğunu fark ettim; bir adam akordeon çalıyor, biri akustik gitar çalıyor ve üçüncüsü de davul olarak kullandığı tahta bir varile elleriyle vuruyordu. Çaldıkları müzik yüksek sesli ve ritmikti ve beni heyecanlandırdı.

"Siktiğimin gösterişçileri," diye mırıldandığını duydum Violet'in ve gözlerim onun baktığı yöne doğru kaydı. Çardağın hemen sağında, dibine yerleştirilmiş düzinelerce çay ışığı mumuyla karanlıkta aydınlatılan uzun bir ağaç vardı. Dalları havada on beş metre yükseklikte damarlar gibi yayılıyordu. Dallardan çeşitli pozlarda üç kadın sarkıyordu ve ben bunların Julie ve kız kardeşleri olduğunu hemen anladım. Genellikle gösterilerinde kullandıkları ipekten sarkıyorlardı ama Spiegeltent'in içindekinin aksine hiçbiri hareket etmiyordu.

Kesinlikle çarpıcı bir sahneydi ve Julie'den pek hoşlanmasam da, onun ve kız kardeşlerinin yarattığı şeyin çok güzel olduğunu düşündüm. Mary'nin uzuvları bir denizyıldızı gibi yayılırken, Molly vücudunu ipeğin etrafına sararak bir koala gibi ona yapıştı. Julie'nin

Ortada zarif bir şekilde asılı duran, ipeğin belinden *kavradığı* poz, *direnışin en önemli* parçasıydı.

"Bu kadar alaycı olma Vi," dedi Lola dirseğıyle onu d rtterek. "Bu bir performans sanatı. Bence güzel görünüyor."

"Ne yazık ki hiçbirinin içi güzel değıl."

Lola, Violet'i içki ve parti yiyeceklerinin olduğı masaya kadar takip ederken, "Tamam, Julie kaltağın teki olabilir ama Mary ve Molly iyidir," diye kabul etti. Yerimde durdum, hâlâ manzarayı izliyordum. Asılmak için en güçlü    dalı seçmişlerdi ve o kadar hareketsizdiler ki nefes alıp almadıklarını bile merak etmeye başladım. B y leyiciydi ve bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama şu anda onları resmetmek için birkaç saatim olması için her şeyimi verirdim.

Sol tarafımdaki hareketi görmekten ziyade hissettim ve göz ucuyla Jack'in orada durduğunu gördüm. Gözleri kız kardeşlerin üzerinde değıl, benim üzerimdeydi ve yüzümden göğsüme, oradan da tüm vücuduma tekrar yukarıya doğıru gezinirken kendimi kesinlikle tecavüze  gramış hissettim. Her zamankinden daha göz alıcı g r n ş m  kesinlikle fark ediyordu ve bu konuda ne düşündüğünü umutsuzca bilmek istiyordum.

Bu beni günlük benden daha mı çok seviyordu?

Cazibe ve makyaj onun için bir şey ifade ediyor muydu?

Öyle olmadığı hissine kapıldım. Demek istediğim, bazen gösterisinin bir parçası olarak göz kalemi sürüyordu, ama bu sadece dramatizm içindi, onu icra ettiğı sanat kadar karanlık ve gizemli göstermek içindi. Marina bunu ona önermiş olsaydı hiç şaşırmazdım. Jack'in kendi başına eyeliner sürmeyi düşündüğünü sanmıyorum.

Yavaşça ona dönüp onaylayan bir bakış attığımda zaman ve mekânda asılı kalmış gibi hissettim. "*Orada olduğunu biliyorum*" dedi,

ve benimle konuşmayacağını biliyorum. Kendimi geri çektim ve Violet ile Lola'yı bulmaya gittim. Brezilyalı dublörlerle oturuyorlardı, ki bu harika bir şeydi, çünkü Pedro'yla arama mesafe koyacağıma dair kendime söz vermiştim. Mekan kalabalıktı ve oturacak başka bir yer yoktu, bu yüzden iç çektim ve pes ederek onun karşısında bir yer aldım. Açıkça bana baktı, keyifsiz bakışları herkese sunmaya çalıştığı eğlenceyi seven, kaygısız imajıyla çelişiyordu.

Nefesinin altından tam olarak yakalayamadığım bir şeyler söyledi ama dostça olmadığı hissine kapıldım. Tüylerim anında diken diken oldu ve daha başlamadan bu partiden vazgeçmek üzereydim ki biri yanımdaki bankın üzerine kayarak beni iyice sıkıştırdı. Kokusu çok tanıdıktı ve Jack'in yakınımda olması bile gerginliği azaltmıştı.

Beni bu kadar güvende hissettirirken nasıl olur da benim için tehlikeli olduğunu düşünebilir?

Olduğum yerde donup kalmıştım, onu tanıyamayacak kadar açıkta hissediyordum ama kalçasının dış kısmı benimkine değiyordu ve omuzlarımız birbirine değiyordu. Bu küçük, kişisel olmayan temas bile ne kadar tatlı bir rahatlamaydı.

"Kurtarıcısı geldi." Pedro birasını eline alıp uzun bir yudum almadan önce küçümseyerek tükürdü.

Lola bana içinde kırmızı şarap olan plastik bir fincan uzattı ve ben de Jack'in yakınlığından biraz olsun uzaklaşabildiğim için minnetle fincanı aldım. Ona bir şeyler söylemek, hatta kibarca havadan sudan konuşmak istedim ama sesimi bulamadım.

Marina grubun bulunduğu derme çatma sahneye çıktığında insanlar tezahürat yapmaya ve alkış tutmaya başlayınca dikkatim dağıldı.

çalıyordu. Mikrofon yoktu ama bir şekilde sesi mekânda iyi bir şekilde taşınıyordu.

"Onu tanıyan pek çoğunuzun da kabul edeceği gibi, Konrad dünyanın yetiştirdiği en iyi insanlardan biriydi. Fevkalade çarpık bir insandı ve deliliğinde çok mükemmeldi. Sonunda bu delilik onu ele geçirdi ve kendisinden önce gelen pek çok kişi gibi o da kendi ateşini söndürdü. Ama hayatında tüm o yarattı," dedi kollarını açarak, "ve bu yüzden, bugün her zaman onu düşüneceğim ve anılarımda böyle bir güzellik bıraktığı için ona her zaman teşekkür edeceğim." Durdu ve bir shot bardağını ağzına götürerek tek seferde geri devirdi. "Hayatımın aşkına içiyorum. Tekrar buluşana kadar dünyalar arasında dolaşsın."

Sözleri o kadar içten, o kadar duygu doluydu ki, adamı hiç tanımadığım halde gözlerimin yaşardığını hissettim. Söylediklerinden Konrad'ın kendi canına kıydığı anlaşılıyordu. Gitarist telleri karıştırmaya başladığında ve Marina şaşırtıcı derecede çekici bir sesle "Starry, Starry Night" şarkısını söylemeye başladığında duygusal durumum daha da kötüleşti.

O anda bu sahnenin resmini yapacağımı biliyordum. Beni o kadar etkilemişti ki asla unutamayacaktım: Marina orada duruyordu, siyahlar içinde bir görüntü, saçları çok kırmızı ve gözleri çok hüzünlüydü. Birinin bana baktığını fark ettiğimde şarkının içinde kaybolmuştum ve Jack'in gözlerinin şiddetle parladığını görmek için başımı çevirdim.

"Ağlıyorsun," diye mırıldandı ve uzanıp parmak uçlarıyla gözyaşlarımı sildi.

"Üzücü," dedim, kendimi garip bir şekilde açıkta ve mahcup hissederek. "Belli ki onu ne kadar özleyorsun, yani."

"Birini hiç bu kadar  zledin mi?" diye sordu, sesi yoğundu.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim, sonuna Marina'nın Konrad'la geçirdiği kadar uzun yılları onunla geçirmiş olsaydım, muhtemelen onu  zlemenin acısından öleceğimi eklemek istiyordum.

"O zaman şanslısın," dedi.

Sözlerinin ardındaki anlamı biliyordum. Ben ama o değildi, çünkü muhtemelen Marina'nın Konrad'ı gibi o da kardeşini özlemişti. Tanrım, Jay'in mektubumu okumasını ve gelip onu bulmasını nasıl da umuyordum. Etrafımızı saran kahkahalar ve konuşmalar gürültülüydü, ama yine de Jack'le bir balonun içindeymişim gibi hissediyordum, onun ilgisi her şeyi tüketiyordu.

"Burada böyle oturmamalısın," dediğinde kaşlarımı atmıştım.

"Neden olmasın?"

Yakınıma eğildi ve kalbim tekledi, dudakları kulağımın kabuğuna dokunarak fısıldadı, " nk  kurtlar etrafımda dolaşıyor ve ben de onlardan biri sayılabilirim."

Jack cesaretle maskesini sonsuza dek fırlatıp attı.

Titredim, ama onun sözlerine tepki veremedim müzik değişti, grup hızlı tempolu bir şarkı söylüyordu. Lola beni kaldırmak için elimden tuttu. Jack'in onunla dans etmeyi reddetmek için söylediklerinden sonra hâlâ sersemlemiştim ve ne olduğunu anlamadan pistin ortasındaki diğer bedenlerin arasına dolmuşum.

Lola el çırparak ve ayağını yere vurarak ritme ayak uydurdu ve ben de onu taklit ettim, gözlerim Jack'i ararken kendimi kaptırmaya çalıştım. Hareket eden kafaların arasında onu seçemiyordum ve yüksek sesli müzik dikkatimi dağıtıyordu. Bir süre sonra, ellerini Lola'nın beline koyan ve onun hareketlerinin temposunu kendi hareketleriyle eşleştiren gülümseyen Luan da bize katıldı. Violet sağ tarafımdaydı ve Pedro onunla dans etmeye çalıştığında gülmekten kendimi alamadım. Violet onu tamamen görmezden geldi ve onun yerine dikkatini kamp alanından tanıdığım uzun boylu sarışın bir adama odakladı. Adamın dikkatinin benim üzerimde olduğunu gördüğümde kahkahalarım aniden kesildi ve dönen bedenlerin arasında hareket etmeye başladı.

O bana ulaşmadan önce, sıcak, tanıdık kolların belime dolandığını hissettim ve kalbim çarpmaya başladı. Pedro Jack'i görür görmez kaşlarını çattı ve arkasını döndü. Başım rahatlamıştı. Eğilip kulağıma konuşmadan önce bir anlığına ona yakın olmanın tadını çıkardım.

"Her zaman senin iyi kurdun olmak için burada olmayacağım, Lille. O zaman kötü olanları ne yapacaksın?"

Vücudumu çevirdim ve ona baktım. Ağzı çok yakındı ve ben onu özlemiştim. "Eğer benim iyi kurdumsan, neden benim için kötü olduğunu düşünüyorsun?" diye sorarken dudaklarına bakıyordum.

Gözlerinin arkasında bir duvar yükseldi. "Çünkü ben öyleyim."

Daha yakına eğildim, vücudumu onunkine göre şekillendirdim. Ani nefes alışından, göğüslerimin göğsüne bastırmasından birbirimize ne kadar mükemmel bağlandığımızı hissettiğini anladım. "Bu yeterince iyi bir cevap değil," dedim ona, sonra cesurca parmak uçlarımın üzerine çıkıp dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. Artık topuklu ayakkabı giyiyor olmam iyi bir şeydi, çünkü bu boy olarak çok fazla dezavantajlı olmadığım anlamına geliyordu.

"Yapma," dedi yalvarırcasına, ama kendimi pek hayırsever hissetmiyordum. Onu özlemiştim ve içimden bir ses onun da beni özlediğini söylüyordu. Karşı koymaya devam etmek saçmaydı, bu yüzden onu öptüm. Dilimi dudaklarının kenarında gezdirdim, sonra içine daldım, bedenim onunkine karşı zorlanıyordu, çünkü ne zaman onun tadına baksam, bu her zaman çok iyi hissettiriyordu. Hava almak için ayrıldığımda nefesim kesilmişti.

"Eğer bunu istemiyorsan, o zaman daha iyi bir sebep istiyorum, Jack." Ne emin değildim, belki votka ve kırmızı şarap karışımı, belki de gecenin karanlığı ve bu ölüm partisinin pervasızlık hissi, ama daha önce hiç hissetmediğim kadar cesur hissediyordum.

Boynumun arkasını kavradı, sonra cesaretimi sarsan sert ve şiddetli bir açlıkla ağzını ağızıma götürdü. anda, daha önce birlikte olduğumuzda, kendinden çok şey sakladığını anladım. Aslında hâlâ öyleydi ve tüm benliğini üzerimde serbest bırakmasının nasıl bir şey olacağını düşününce hiç de hoş olmayan bir şekilde ürperdim.

Parmakları boynuma gömölürken, dili ağzıma taparken ve ereksiyonu kalçamda kalınlaşırken inledim.

"Jack," diye nefes aldım ve üzerimizde birkaç bakış hissetmeme rağmen, ondan başka kimseye odaklanma yeteneğim yoktu.

Sonra elimi tuttu ve beni dans edenlerden uzaklaştırdı. Uzaklaştıkça müziğin sesi azaldı ve kısa süre sonra kampçıları ve kamyonları geçip boş bir alana doğru ilerledik.

"Beni nereye götürüyorsun?" Sesim tahrik ve merakla kalınlaşarak sordum.

"Bir yerde sana yeterince iyi bir cevap verebilirim. Her şeyi öğrenene kadar seni tamamen kendime çekmeyeceğim. O zaman kendi kararını verebilirsin," diye ısırıldı ve uyarılmışlığı bir kalp atışında kayboldu. Merakım devam ediyordu ama artık endişeyle karıştı. Topuklarımın üzerinde tökezledim ve Jack yürümeyi bırakıp eğilerek ayakkabılarımı çıkardı. Bir eliyle ikisini birden tutarken diğer eliyle beni kucakladı. İrkildim ve boynuna sarıldım, uzun otların arasında yürürken sıkıca tutundum, ta çalılık bir ağaç kümesine ulaşana kadar. Onun katı ve sert bedeninden aşağı kaydım ve ayaklarım toprağa değdi.

"Neden buradayız?" Etrafıma göz gezdirirken sesim kısık bir şekilde sordum. Burada neredeyse hiç ışık yoktu, sadece uzaktaki şehirden gelen grimsi sarı bir bulut vardı.

Çenesini ovuşturdu ve volta attı, sonra tekrar bana baktı. "Bunu sana anlatmak için beni dinleyen kulaklardan uzak bir yere gitmem gerekiyordu ama sana sırrımı açıp açmamam gerektiğini merak etmeye başladım."

"Daha önce bana güvendiğini söylemiştin. Bana kardeşinden bahsedecek kadar güvendin," diye fısıldadım. *Ve sen buna ihanet ettin.*

Güven, Lille. Sadece henüz bilmiyor, diye fısıldadı vicdanım.

"Evet, bak bu beni nereye getirdi," diye cevap verince irkildim. Olayın yarısını bile bilmiyordu. Yine de daha fazlasını bilmek istiyordum. Bu muamma adam hakkında her şeyi bilmek istiyordum.

Önüne gelene kadar üç adım ilerledim, büyük elini elime alıp kalbimin üzerine koyacak kadar yaklaştım. "Bana hâlâ güvenebilirsin Jack. Bana söyleyeceğin her şey ikimizin kalacak. Sadece neden birlikte olamayacağımızı düşündüğünü bilmek istiyorum. Seni bilmem ama ben daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Hiç bir erkek bana senin hissettirdiğin gibi ."

Sessiz karanlıkta sesim daha yüksek, daha belirgin çıkıyordu ve bana bakarken gözlerinin parıltısını seçebiliyordum. Eliyle çenemi kavradı ve iç çeker gibi oldu.

"Hissediyorum, Lille. Belki bile fazla."

Gömleğini ellerimle kavradım, ağzım onunkinden bir kıl kadar uzaktaydı. "neden olmasına izin vermiyorsun? Bazen geceleri uyuyamıyorum, çünkü seni düşünmeden edemiyorum, ne kadar boş hissettiğimi ve beni istediğimi düşünmeden edemiyorum."

Kelimeler dudaklarımdan çıkarken inledi, sonra alçak sesle ve gırtlaktan küfür etti. "*Sikeyim.*"

Boynuna öpücükler kondurmaya başladım, ellerim düz gövdesinde geziniyordu. "Nasıl hissettiğini seviyorum, Jack." Evet, bu gece kesinlikle alkolün verdiği cesaretle hareket ediyordum.

"Bekle," diye nefes aldı ve bileklerimi yakalayarak inişlerini durdurdu.

Titredim, tenim gecenin soğuğuyla karıncalanıyordu. Jack fark etmiş olmalı ki beni bıraktı ve iş gömleğini çıkardı.

omuzlarıma dolamadan önce. Bunu yapma biçiminde ona biraz aşık olmamı sağlayan bir şey vardı. Nasıl bu kadar şefkatli , huysuz ve erkeksi dış görünüşüyle tamamen çelişiyordu. Beni bir ağaca doğru çekti ve oturdu, beni bacaklarının arasına çekti, böylece sırtım onun önüne gelecek şekilde oturuyordum, kolları sıcak bir şekilde kucaklıyordu.

Ona karşı hareket ettim ve tekrar inledi. "Tanrım, bu gece çok azgınsın."

"Bu senin hatan," dedim zorlukla.

Alçak sesle homurdandı ve parmakları uyluğumda dans ederek sessiz bir ritim tutturdu. Konuşmaya başlaması beklenmedik bir şeydi. "Bu hoş bir hikâye değil, Lille. Aslında, seni inanamayacağın kadar hasta hissettirecek. Ve sonra muhtemelen bana bakarken bile miden bulanacak."

"Bu mümkün değil," diye karşı çıktım ve bir an sustu. "Sana üvey annem Frances hakkında biraz bilgi verdim.

Ona anne demek çok cömertlik olur. İyi bir kadın değildi ve genç erkekleri evine alması para kazanma planıydı, bu kadar basit."

Birdenbire onun hikâyesini dinlemek istemedim. Özellikle de bu bana neden birlikte dair yeterince iyi bir cevap veriyorsa. Aynı zamanda, bana anlatmasına ihtiyacım vardı, böylece bunu çürütebilir, neden önemli olmadığına dair kendi nedenlerimle karşı koyabilirdim.

"Devlet desteği alabilirsin diye mi demek istiyorsun?" Sesimi alçak ve yumuşak tutarak sordum.

"Kısmen. Ama daha çok bizi diye." Keskin cevabı beni irkiltti ve ona bakabilmek için kollarında iki büklüm oldum.

Bir an için benimle dalga geçiyor olabileceğini düşündüm ama sonra Jack McCabe hakkında bildiğim bir şey varsa o da lafı dolandırmadığı oldu. Hayır, doğruyu söylüyordu ve her şey kafama dank edince şok oldum ve iğrendim.

"Yalan söylemiyorsun, değil mi?" diye fısıldadım, o da başını salladı. Marina'nın bana Jack'le ilk kez sokakta karşılaştığını ve Jack'in onu seks için kandırmaya çalıştığını sandığını anlattığını hatırladım. Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Kolunu neredeyse çok sıkı bir şekilde kavradığımda onun gerçekliğinin dehşeti beni susturdu. Sonra ellerimi yüzüne götürüp şefkatle dokunmaya başladım, sanki her an kırılacakmış gibi, "Seni zavallı, zavallı şey," diye mırıldandım.

Uzun bir süre öylece oturduk, birbirimizin gözlerinin içine baktık. Benimki dedi ki, "*Bu seni nasıl gördüğümü değiştirmez.* Onunki de "*Nasıl değiştirmez?*" dedi.

"Her şey başladığında on üç yaşıdaydım. Geceleri, diğer iki çocukla paylaştığım odaya erkekler . Bazen kadınlar, çoğu zaman erkekler olurdu. Hayatta kalmak için tek bir kişiye bağımlı olduğunuzda ve o kişinin hiç merhameti olmadığında dünyanın ne kadar küçüldüğüne inanamazsınız. Sessizce acı çekmekten başka kaçışınız yokmuş gibi hissediyorsunuz. Yıllar geçtikçe sekse karşı hissizleşmeye başladım. Başlangıçta isteğim dışında tahrik oluyordum ama sonunda hiçbir şey hissetmiyordum. Kafamın içine çekildim. Kendi yaşımdaki kızlarla bile birlikte olmak istemiyordum çünkü cinselliğimle ilgili her şey beni hasta ediyordu. Neredeyse hiç mastürbasyon yapmadım.

"Frances yanık izlerimden dolayı bana Çılgın Jack derdi. Bazen evde tişört giymemi yasaklardı ve periyodik olarak yaralarımı dörter, ne kadar çirkin olduklarını, beni yanına aldığı için ne kadar şanslı olduğumu, çünkü başka kimsenin

sakat çocuk. Sözleri doğrudu. Amcam beni istemedi, kardeşim de öyle. On altı yaşımıdayken bir gün eve geldiğimde Frances dışında ev bomboştu. Mutfakta öğle yemeği hazırlıyordu, ocakta bir tencere yağ ısıtıyordu. Beni gördüğünde acımasız bir yorum yaptı. Artık hatırlamıyorum bile ama bu bardağı taşıran son damlaydı. Tamamen sinirlendim, yağ tenceresini aldım ve yüzüne fırlattım. Daha önce hiç böyle bir çığlık duymamıştım - feryat ederken çektiği acı beni tatmin ediyordu. Korku hissetmedim, adalet hissettim, zevk aldım. Onu orada bıraktım, benden bile daha kötü bir halde, eşyalarımı topladım ve oradan ayrıldım. Beni polise ihbar edip etmediğinden emin değilim ama kimse benim için gelmedi. O zamandan beri tek başımayım."

Konuşmaya devam ettiğinde beynim hala tüm bilgileri bir araya getirmeye çalışıyordu. "Bugüne kadar yanmayı saplantı haline getirdim. Ateşe, ısıya ve insanlara neler yapabileceğine takıntılıyım. Çocukken beni hep korkuturdu, ailemi kaybetmenin ve neredeyse ölüyor olmanın dehşetini hatırlatırdı. Bir şekilde Frances'e zarar vererek onu ilacım haline getirmiştım. bir şeyler yakardım. Bağımlılık yapıyordu. Bana getirdiği rahatlamaya inanamazsınız. Sonra onu nasıl soluyacağımı, nasıl yiyeceğimi öğrenmeye başladım ve bunu performans izledi. Hâlâ bana tam bir cinsel haz veren tek şey bu, Lille."

Birdenbire söylemeye çalıştığı şey mantıklı gelmeye başladı. Bana bu üzücü, korkunç hikâyeyi neden anlattığını anladım. Bir noktaya değinmek içindi. O nokta, sebebinin bu olduğunu söylüyordu. Doğru cevabı buydu. *Benden uzak durmalısın çünkü benimle birlikte olursan kelimenin tam anlamıyla yanarsın.*

Aynı anda iki anı gözümün önüne geldi: Restoranda elimi nasıl yaktığım ve sonrasında Jack'in gözlerini benden nasıl alamadığı. Violet'in karavanında da aynı şey olmuştu ve bana karşı ilk kez bu kadar açık bir şekilde cinsel ilişkiye girmişti. Bu onu tahrik etmişti.

"Demek sadomazoşizmle ilgileniyorsun," dedim sessizce ve bunu bir açıklama olarak mı yoksa bir soru olarak mı söylediğimden emin değildim.

"Daha çok erotik bir şekilde yanmaya sabitlenmiş gibi. Bu seni korkutuyor mu?" diye sordu, gözleri arıyordu. Cevabımı beklerken gergindi.

"Birazcık," diye dürüstçe cevap verdim ve yüzünü buruşturduğunu gördüm. İşte o zaman onu reddetmeyeceğime dair bir umut beslediğini anladım. Bana tüm kusurlarını gösterebileceğini ve onları kabul etmemi sağlayabileceğini. "Hayır, bunu yapma," dedim. "Kendini çekme. O kadının seni teslim ettiği şey affedilemezdi. O bir canavardı ve ona yaptıkların için seni asla yargılamam. Tüm anlatılanlara göre, bunu hak etmişti."

"Ama bu beni etti, Lille. Sana deneyimlerin bizi şekillendirdiğini, büküğünü söylemiştim ve benimkiler beni senin gibi kadınlar için olmayan şekillerde bükte."

Çaresizce elini tuttum ve göğsümün üzerine koydum. Nefes alış veriş sığılaştı. "Bu seni ediyor mu?" Fısıldadım ve yutkunurken başını salladı. Eğildim ve dudaklarımı boğazına bastırdım. "Bu mu?" Yine salladı ve uyarılmışlığının kanıtını iç uyluğuma karşı nasıl sertleştüğinden hissettim. Tenine doğru konuşurken gülümsedim. "O zaman, açıkçası, Jack, sormak zorundayım, sorun tam olarak nedir?"

Aniden bizi çevirdi, böylece artık güç pozisyonunda değildim. Üzerime çömeldi, bacaklarımı beline doladı ve kulağıma homurdandı, "Sorun şu , bu beni

Balmumunu tenine sürüp, sıcak kalçalarına bastırmak. Hiçbir erkek benim olduğunu inkâr edemeyene kadar vücudunun her yerinde izler bırakmak istiyor."

İnledim ve onu daha da yakınımaya çektim ve verdiğim tepkiye kimin daha çok şaşırdığından emin değildim, ben mi o mu? Nedenini anlayamıyordum, çünkü bana canımı yakmak istediğini söylüyordu ama hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Sadece birkaç ustaca hareketle bacaklarımı ayırdı, eli elbisemin altından, iç çamaşırımın kumaşının altından geçti ve ne kadar ıslak keşfetti. İki parmağını içime soktuğunda boğuk bir çığlık attım ve boynunu ısırarak derin, erkeksi bir inilti çıkmasına neden oldum. Vücudu o kadar muhteşemdi ki, her yerini ısırarak ve yalamak istiyordum. Yüzünü boynuma gömdü, hırıltılı bir şekilde nefes alıyor ve tenime taparcasına güzel küfürler mırıldanıyordu.

Siktir, siktir, siktir, iyi hissediyorsun, çok ıslaksın, siktir, nasıl hissettiğini seviyorum, Tanrım, Lille, bunu hayal etmiştim.

Parmakları içeri ve dışarı hareket etti, başparmağı klitorisimi buldu ve beni inletmek için doğru miktarda baskı uyguladı. Dokunuşunun verdiği tatlı rahatlama beni mest ediyordu. Korktuğumu, bana yapmak istediği şeyden korktuğumu hatırlamaya çalıştım ama yapamadım. Onu içimde hissetmenin ezici dürtüsü her şeyden ağır basıyordu, ta ki ben muhtaç bir et ve kemik yığınının başka bir şey olmayana dek.

Vücudumda aşağı doğru ilerlerken saçlarından bir tutam tuttum, ağzı göğüslerimin yükselişiyle buluştuğunda eli hala beni çılgına çeviriyordu. Diğer eli yukarı kalktı ve meme uçlarımı ortaya çıkarmak için elbisenin üst kısmını aceleyle aşağı itti. Ağız bir anda üzerimdeydi,

Yalamalar, emmeler ve ısirmalar arasında gidip gelirken vücudumun sıkıca sarıldığını hissettim. O kadar hızlı boşalacaktım ki neredeyse utanacaktım.

"Jack," diye haykırdım orgazmım beni hızla vururken. Gözleri vücudumu tararken her tarafım kızarıyordu ve sonra beni neredeyse elinin yaptığından daha uygunsuz bir şekilde öptü. Dilinin yavaşça kayması kirli ve erotikti ve beni tatma biçimine bağımlı hale gelebileceğimi biliyordum.

Bu daha önce yaşadığım sekse hiç benzemiyordu. Tamamen başka bir stratosferdeydi, *daha fazlasıydı* ve seks bile değildi, henüz değil. Dizlerinin üzerinde doğruldu ve iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı çekti. Bir an sonra gitmişler, pantolonunun cebine sokmuşlardı. Eğildi ve beni tekrar öptü, sonra da "Seni şimdi becereceğim ve bu hiç de yavaş olmayacak" diye uyardı.

Onun hareketlerini izlerken kendimi bir katılımcıdan çok seyirci gibi hissediyordum. Kemerinin tokasını çıkarma şekli kelimelerle anlatılamayacak kadar seksiydi. Boxerını çıkardığında her santimini içime çektim. Cebinden bir prezervatif çıkardı, paketi yırtarak açtı ve boyuna doğru yuvarlamaya başladı. Gözlerini bacaklarımdan arasına dikti, kalçamı kenara çekip başını eğdi, sadece bana bakıyordu ve tekrar kızardığımı biliyordum. İkinci kez elini cebine atıp bir paket kibrit çıkarırken bir şeylerin takırdadığını hissettim.

Bir sonraki karşılaşmamızda gözlerinde bir soru vardı, izin istiyordu ve ben izin vermekte bir an tereddüt etmedim. Bunu istiyordum. Beni incitecek olsa bile, onun beni *incitmeyeceğini* biliyordum. Bana güvendiğini söylemişti ve şimdi ben de ona güveniyordum. Kutunun kenarındaki kibriti çakmasını ve alevin canlanmasını hayranlıkla izledim. Yanıyordu

Yüzü, o kadar yakışıklıydı ki, gözleri simsiyahtı ve ateşe büyülenmiş gibi bakıyordu. Sonra kibriti ve tekrar ışık ve gölgeden oluşan bir eser haline geldi. Dişlerinin arasına aldığı kibritten dumanlar yükseldi, sonra üzerime eğildi, ağzı göğsüme gitti.

Kibritin ucuyla buluştuğunda meme ucumda sıcak bir acı hissettiğimde irkildim, ama dilinin yumuşak, ıslak yalamasıyla anında yatıştı. Bu bir kez daha oldu ve bir kez daha yanığı yumuşatmak için bana dilini verdi. Aslında heyecan vericiydi. Sikişinin dudaklarıma sürtündüğünü hissettim ve sonra itmeye başladı, istilası çok tatlıydı. Onun etrafında kendimi sıkı hissediyordum. Biri içime girmeyeli uzun zaman olmuştu ve bu belli oluyordu. Kalçalarını iterken Jack'in iniltisi kulaklarımı doldurdu ve aniden derinlere gömüldü.

Bakışlarımız kilitlendi ve sanki o anda ikimiz de aynı şeyi düşünmüştük.

Vay canına.

Elleri kalçalarımı tutarken gözleri kapandı ve hareketleri sert ve hızlıydı. Beni uyarmakta haklıydı, çünkü bunun yavaş ya da yumuşak bir tarafı yoktu. Yine de garip bir şekilde şefkatliydi.

"Tanrım," diye tısladı, onu sıkıca kavradığımda alnında hafif bir ter tabakası oluşmuştu. Gözlerim uzun zamandır karanlığa alışmıştı ve şimdi onun her santimini görebiliyormuşum gibi hissediyordum. Her gözeneğini ve yarığını.

Bir şekilde bedenlerimizi birleştirerek birbirimizi .

Ona bakarken altımdaki uzun çimenler yumuşaktı, ağzım açıktı, çıkarabileceğimi hiç bilmediğim sesler çıkıyordu.

beni aceleye getirdi. Belirgin, kaslı kalçalarının daha derine, daha sert girme ihtiyacıyla neredeyse şiddetle içeri ve dışarı çıkmasını sevdim. Açlığını yüzüne yansıtıyordu ve her şeyin benim için olduğunu bilmek kalbimi sıkıştırıyordu. O anda kendimi onun evreninin merkezi gibi hissediyordum ve onun da benim evrenimin merkezi olduğunu inkâr .

Birdenbire beni kaldırıp ters çevirdi, ben de onun üzerine oturdum. Kalçaları aşağıdan bana doğru vuruyordu ve bu şekilde aldığım zevk benim için çok daha yoğundu. Bana attığı yakıcı bakıştan niyetinin bu olduğunu anladım. Ben ona binerken elleriyle göğüslerime masaj yapıyordu.

"Siktir, şu anda kendini görmelisin," diye homurdandı ve sonra serbest kalmaya doğru koşarken hareketlerimiz daha da çılgınlaştı. Ellerin ellerime aldım, parmaklarımızı birleştirdim, kendimi onun etrafında kasılırken hissederken göz temasını kesmedim. Uzun ve sert bir şekilde boşalırken çıkardığı sesler kulaklarımı doldurdu ve hafızama kazındı; ben de çıplak göğüslerimin onun tenindeki hissinin tadını çıkararak yığıldım. Kolları beni sımsıkı sardı ve yüzümü boynunun kıvrımlarına yerleştirirken gözlerimi .

Kalplerimiz aynı anda atıyordu; onun çırpındığını hissedebiliyordum. Benimki de hızla atıyordu. Bu kadar narin hissettiren bir şeyin nasıl olup da bu kadar sert, aşılmaz bir beden içinde yer alabildiğine hayret ediyordum.

"Bu... lanet olsun... Lille," dedi nefes nefese, gözlerim hâlâ kapalıyken beni hafifçe güldürdü. O da güldü ve bu en muhteşem sestti. Ortalık sakinleştiğinde kendimi yine onun kalp atışlarını dinlerken buldum, o anki bağlantı hissinin tadını çıkarıyor, mutlulukla içinde boğuluyordum.

Kimin önce uykuya daldığından emin değildim ama gecenin huzur veren seslerinin beni çekmesi uzun sürmedi.

On üç

Julie Lille'e gerçek yüzünü gösterdi

Beni çevreleyen serin sabah havasından ziyade altımdaki sıcak, zayıf vücuttan gelen bir ürpertiyle uyandım. Gece boyunca bir ara Jack elbisemi tekrar yerine çekmişti ve ben onun tenini hissetmeyi özlemiştim. Gömleği sırtıma örtülmüştü ve boynuna sokulup baş döndürücü erkeksi kokusunun tadını çıkardım.

Bütün gece dışarıda uyuduğumuza inanamıyordum. Sevişmemiz beni o kadar mutlu etmişti ki umursamamıştım. Gitmek istemiyordum, gün doğmuş, güneş bir önceki gecenin tapularını aydınlatmış olsa bile. Karşı koyamayarak, uyanmasını umarak boynuna küçük, yumuşak öpücükler kondurmaya başladım. Gözleri titreyerek açılmadan önce biraz hareket ettiğini hissettim. Bana baktı, ne yaptığımızı hatırlarken saniyeler geçti ve sonra kolları bana sıkıca sarıldı.

"İyi bir battaniye yapıyorsun, iek," dedi, sesi hışırtılıydı.

"Sen de nefis bir yatak yapıyorsun," diye kıkırdadım sessizce.

Gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor, güneş ışığı koyu kahverengi gözlerinde parlıyor ve onları bal sarısı beneklerle girdap haline getiriyordu. Bir süre öyle kaldık, ben başımı göğsüne yaslamış ona bakıyordum, o ise parmak uçlarıyla yüzümün hatlarını çiziyordu.

"İyi olacak," dedim de. "Biri gelip bizi görebilir."

"Biri olabilir," diye cevap verdi Jack ama yine de hareket etmesi birkaç dakika sürdü. Beni de yanına alarak ayağa kalktı ve gömleği sırtımdan düştü. Ayağa kalkmama yardım ederken boynumu iki yana çevirdim.

bir ağrı hissediyordum. Bacaklarım ve kollarım da ağrıyordu ama bu tatmin edici bir ağrıydı. Bunu bana verenin geceyi Jack'le geçirmem olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu. Giysilerimizi düzeltirken birbirimize baktık, yüzlerimizde aptalca mutlu sırıtışlar vardı. Sonra Jack parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve beni kamp alanına geri götürdü. Çıplak ayaklarımla yürüdüm, ayakkabılarımı elimde tutarken tabanlarımdaki çimenler gıdıklanıyordu. Nasıl görüldüğümü merak ediyordum ve dün gece yaptığım ağır makyajı düşünürsek, muhtemelen yüzümün her yerine bulaşmıştı. Jack umursamıyor gibiydi ama kahvaltıdan önce gidip temizlenmek istiyordum. Violet'in karavanına ulaştığımda beni karavana yasladı ve bana uzun, yakıcı bir veda öpücüğü verdi. O geri çekildiğinde dizlerimin bağı çözülmüştü ve minibüsün merdivenlerini tırmanmak için tüm gücümü harcadım.

İçeri girdiğimde Lola kahvaltı ediyordu, küçük televizyonda sabah haberleri çalıyordu. Violet'in odasından yüksek sesli bir horlama sesi geldi, bu yüzden hala uyuduğunu biliyordum.

"Dün gece nereye kayboldun, seni pis küçük yeri?" Lola görünüşüme bakarken heyecanla sordu.

Doğruca mutfağa gittim ve kendime bir bardak su doldurdum, iki uzun yudumda içtim, sonra kıpırdanarak ona döndüm. "Jack ve ben...."

"Biliyordum koyayım!" diye sözümü kesti. " bir şeydi?"

Sorusu yüzümde aptalca bir hayalperest ifadenin oluşmasına neden oldu, bu da çok şey ifade ediyor olmalıydı, çünkü gülüyordu ve Lola'nın gerçekten pis bir kahkahası vardı. Bunu duymak hoşuma gitmişti.

"O kadar iyi, ha?"

İçimi çektim. "Hemen ."

Öfkelendi. "Bazı kızlar çok şanslı oluyor."

Lola'nın son zamanlarda yaşadıklarını hatırlayınca bir an kendimi garip hissettim. Seks hakkında konuşmak onu rahatsız ediyor muydu? Rahatsız ettiyse bile bunu belli etmedi. Ona duş alacağımı söyledim ve kahvaltısını bitirmesi için yanından ayrıldım. Yarım saat sonra temizlenmiş ve yeni kıyafetler giymiştim, bol krem rengi bir üst ve yıkanmış kot pantolon. Üstüm büyüktü ve bir omzumdan düşerek siyah sütyen askımı gösteriyordu. Kıyafet seçimimin nasıl hissettiğimin bir göstergesi olduğunu düşündüm, tamamen tembel seksiydi.

Saçlarımı bıraktım ve sıcak bir kahvaltı için çardağa gitmeden önce ayakkabılarımı giydim. Açlıktan ölüyordum ve karavandaki çay kızarmış ekmek iştahımı kapatmaya yetmeyecekti. Oraya vardığımda sirkin yarısı sosis ve yumurta yerken akşamdan kalmaymış gibi görünüyordu. Tabağımı doldurdum ve oturacak bir yer ararken, birinin üstümün ucunu çektiğini hissettim.

Jack'in orada oturduğunu fark etmemiştim ve neredeyse yanından geçip gidecektim. Bana sevecen ve seksi bir bakış attı, tabağımı benden aldı ve beni kucağına çekmeden önce masaya koydu. Bakışlarındaki vahşeti hissetmiş olmalıyım, çünkü bakışlarım birkaç adım ötedeki masada oturan ve bana hançer gibi bakan Julie'ye doğru çekildi.

Vay be.

"Hey," diye mırıldandı Jack kulağıma, burnunu boynumda gezdirirken bir elini kalçama koyarak dikkatimi hançerlerden uzaklaştırdı.

Ona baktım ve alay ettim, "Yani, böyle mi olacak? Geceleri yatağım, gündüzleri sandalyem mi olacaksın?"

Sesi alçaldı ve gözleri ısındı, "Eğer kışını sikime yastık yapacaksam, evet."

"Çok oynak bir ağzın var," dedim, dönüp çatalıma uzanırken.

Dişlerinin çıplak omzumu sıyırdığını hissettiğimde küçük bir çığlık attım. "Seni ısırmak için daha iyi." Sıcak eli omzumu kavradı ve başparmağı sütyenimin askısının altından kayarak titrememe neden oldu. "Bu senin için iyi bir görünüm." diye alçak sesle neredeyse onu duymuyordum.

Midem guruldadı ve kızardım, sonunda pes ettim ve ağzıma biraz yemek attım. Jack'e ne zaman yakın olsam, kendimi onun içinde kaybetmek her zaman çok cazip geliyordu. "Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun? Ağrın var mı?"

Dişlerinin arasındaki sıcak kibrit çöpüyle ağzının üzerimde olduğu anı aklıma geldi ve . Göğüs ucum diğer yerlerimle birlikte biraz acıyordu ama rahatsız edici değildi.

"," diye cevap verdim.

Şakacı bir şekilde eğilip, "Dün gece sana yaptığım şey çocuk , Lille. Bir dahaki sefere bu kadar nazik olamam."

Vay canına. Eğer dün gecenin nazik olduğunu düşündüyse, o zaman nasıl sert olduğunu düşünmek beni ürpertti - iyi anlamda.

Yakınlarda yüksek bir takırtı duyuldu ve dikkatim çardakta tökezleyen King'e çekildi. Julie'nin iki kız kardeşiyle birlikte oturduğu masaya çarparak fincan ve tabaklarının devrilmesine neden oldu. Julie oturduğu yerden kalktı, daha önce bana attığı bakışları King'e yöneltirken sesi tizleşmişti.

"Seni lanet olası embesil, yaptığına bak!"

King ellerini havaya kaldırdı. "Özür dilerim, nereye gittiğime bakmıyordum."

"Bu senin sorunun," diye tükürdü Julie. "Hiç yapmıyorsun. Cidden, senin amacın ne? Marina'nın burada kalmana neden izin verdiğini gerçekten anlamıyorum."

Jack'in beni kucağından kaldırdığını hissettim, gidip müdahale etmek üzereydim ki Marina aniden ortaya çıktı. Julie ile ağabeyinin arasında durmuş, Julie'yi tartarken yüzünde ürkütücü sakinlik ifadesi vardı.

"Bu benim sirkim, kızım. Bunu hatırlasan iyi edersin. King yaptıkları için özür diledi. Bir daha onunla böyle konuştuğunu duyarsam, seni ve kardeşlerini öyle bir döverim ki kışınızda patinaj izleri kalır."

Julie yutkundu, yüzü kızardı, sessizce yerine otururken gözlerinde dizginlenmiş bir öfke vardı. Kız kardeşleri endişeyle masanın üzerindeki dağınıklığı temizlemeye çalıştılar. Marina King'e döndü ve elini onun omzuna koyarak kimsenin duyamayacağı bir şeyler mırıldandı. King başıyla onu onayladıktan sonra arkasını dönüp giderken tüm bedeni sefil bir şekilde çökmüş gibiydi.

Marina uzaklaşırken orada bulunanlar arasında bir gerginlik havası vardı, bir metre iki santimlik boyu birden daha uzun ve daha ürkütücü göründü. Jack'e baktığımda onun öfkelendiğini gördüm ve bu beni şaşırttı. Julie'ye bakıyordu ve onun King'e davranışından dolayı sinirlendiği çok açıktı. Sanırım Julie onun ilgisini olumlu bir ilgi olarak algıladı, çünkü ona boğucu bir gülümseme verdi. Kadının bir ipucu bulması gerekiyordu.

Elimi Jack'in kalçasına koydum ve öfkesini yatıştırmak için ovaladım. Marina Julie'ye haddini çoktan bildirmişti.

hala öfkeli olmasına gerek . Geçmişte King'le sert bir şekilde konuştuğu için öfkesini merak ediyordum. Ama bugün olanlar bir kazaydı. King özür dilemişti. Ve içimden bir ses Jack'in adama karşı bir yakınlık hissettiğini söylüyordu; onunla belli bir düzeyde ilişki kurabiliyordu ve bu yüzden ona karşı bir koruyuculuk da hissediyordu.

Yanına eğildim ve Jack'in yanağına bir öpücük kondurdum, bu onun dikkatini dağıtmışa benziyordu. Bana şefkatli bir bakış attı ve sonra yemeğimizin geri kalanını arkadaşça bir sessizlik içinde yedik. Kahvaltıdan sonra Spiegeltent'in arka tarafında oturdum ve Jack yeni eklemeler yaparken eskizler yaptım. Bunu onun resmi üzerinde çalışmak için bir fırsat olarak kullanmam gerekiyordu ama kendimi arkama yaslanıp çoğunlukla onu izlerken buldum. Hareket etme şekli o kadar dikkatli ve pratikti ki, gerçekten de kusursuzdu ve başka tarafa bakmak zordu. Ateşli meşaleler gün ışığında o kadar karanlık ve tehlikeli görünmüyordu ama Jack yine de onları büyüleyici kılmayı başardı.

Elemente olan takıntısını, günü atlatmak nasıl sürekli yanında olması gereken bir şey haline geldiğini merak ettim. İlk başta bana garip gelmişti ama sonra üzerinde biraz daha düşündüğümde, bunun nikotin arzuladıkları için sigara içen ya da kafein açlıklarını gidermek için kahve içen insanlardan daha garip olmadığını fark ettim. Bu bir bağımlılıktı, kadar basit. Yanmak ona rahatlama veriyordu. Bunu hayatında kurban olmaktan gerçekten kurtulduğunu hissettiği tek anla ilişkilendiriyordu. Üvey annesine yaptıklarından ve onun da kendisine yaptıklarından daha fazla dehşete düşmem gerektiğini düşündüm ama düşmedim.

Hepsi hayatın karanlığının bir parçasıydı. Ve karanlık olmasaydı, ışık da olmazdı.

Onu hasarlı küçük bir çocuk olarak görmedim; onu eşsiz, harika, ancak çok kırılabilir bir yetişkin adam olarak gördüm.

O günün ilerleyen saatlerinde Bea'yı aramak için kamp alanında dolaşıyordum. Onu birkaç gündür görmemiştim ve endişelenmeye başlamıştım. Belki de ortalıkta dolaşan gribe yakalanmıştı. Tam Spiegeltent'in arkasından Aiden'in karavanına doğru ilerliyordum ki aniden kendimi ileri doğru itilmiş hissettim, keskin bir acı kafatasımı parçaladı. Nefesim bir anda kesilirken elim başıma gitti. Bir ıslaklık hissediyordum ve parmaklarımı yüzümün önünde hareket ettirdiğimde kan kırmızısı olduklarını gördüm.

Döndüğümde Julie'nin kırık bir tahta parçasıyla karşımda durduğunu gördüğümde yönümü bulmam birkaç vuruş sürdü. Beynim az önce bana onunla vurduğu gerçeğini hesaplamaya çalışırken gözlerim tahtadan ona kaydı ve sonra tekrar geri döndü.

"Ne oluyor be?!" Ona bağırdım ve kendini bana doğru fırlatmadan önce tahtayı bıraktı. Boğazımı şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde kavrayıp vücudumu çadırın sert çerçevesine çarparken adrenalin sistemime doldu. Acı omurgamı parçaladı, başım hala çarpıyordu. Benden üç ya da dört santim ama profesyonel bir sporcunun kas yapısına sahipti, dolayısıyla da güçlüydü.

Akrobatlar deli olur.

Önce King, şimdi de ben. Bugün gerçekten çok iyiydi.

"Jack'ten uzak duracaksın, yoksa bir dahaki sefere yemin ederim seni bitiririm," diye tısladı, çılgın gözleri beni delip geçiyordu. Tüm vücudum soğuk terler dökmeye başlamıştı ve boğazım daralıyordu

tutuşundan. Cevap vermeyince daha da sıkıldı ve ben de boğulma krizine girdim. Kalbim göğsümden gibi atıyordu ve gerçekten hayatımdan endişe ediyordum. Sadece boynumdan tutarak vücudumu öne doğru çekti, sonra beni tekrar çadıra çarptı.

"Söyle!" diye bağırdı.

Sesim cızırtılı ve bozuk çıktı. "Ondan uzak duracağım."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, yüz ifadesindeki küçümseme çok açıktı. "Sen gelmeden çok önce ona sahiptim. Öyle masum ve bilgisiz bir şekilde ortaya çıkıp sana ait olmayan bir şeyi alamayacağını bilmiyor musun? Bu işler böyle yürümez," diye tükürdü ve sprey tam suratıma çarptı. "*Kurallar* var."

"Birlikte olduğunuzu bilmiyordum, yemin ederim," dedim ve tutuşu gevşemeye başladı. Yalan söylüyordum elbette ama daha önce hiç böyle bir saldırı yaşamamıştım ve ödüm kopuyordu. Belli ki akli dengesi bozuktu ve bunu daha önce fark etmediğime inanamıyordum. Bu kadının vücuduyla böylesine güzel şeyler yapabileceğini, seyircilerini böylesine duygulandıracak bir performans sergileyebileceğini, ama aynı zamanda da tamamen, kesin bir şekilde deli olabileceğini düşünmek ürkütücüydü.

Eli boğazımı tamamen terk etti, ama sadece yüzüme sert bir tokat atmak için, iz bırakacak kadar sert. Zihnim allak bullak oldu ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken bedenim titremeye başladı. Yüze atılan tokatlar annemin özel hareketiydi ve birdenbire sayısız anının içinde sıkışıp kalmıştım.

Kendimi çok küçük hissettim.

Sefil ve önemsiz.

Elimle yanağımı tutarken, çenemde yankılanan acıyla Julie'ye dönüp baktığımda bana hâlâ öfkelenildiğini gördüm. "Sen bir yalancısın. Seni onunla bir daha görürsem suratını dağıtırım. Ve eğer bundan tek bir kişiye bile bahsedersen, dilini keserim."

Bu ayrılık tehdidiyle, herkesin kötü olduğu ve sadece orospu olduğunu düşündüğünüz kadınların aslında psikopat olduğu alternatif bir evrene girmişim gibi hissetmeme neden olarak çekip gitti.

Ama sonra Winnie'nin Caen'de aslanlarını sevmeme izin verdiği zaman bana söylediklerini hatırladım.

Julie, örümceklerin bacaklarını çeken, köpekleri hırçınlaşana kadar dürten küçük kızdır.

Birdenbire artık o kadar da şaşırmamıştım ve davranışları çok mantıklı gelmeye başlamıştı. Winnie yıllarını Julie'yi gözlemleyerek geçirmişti. Onun nasıl biri olduğunu benden çok daha iyi biliyordu. Bir de bu sabah Marina'nın onu tüm sirkin önünde azarlamasıyla uğradığı aşağılanma vardı. Bana saldırmak açıkça hissettiği utanç ve hayal kırıklığını dengelemenin bir yoluydu.

Çimlerin üzerine çöktüm ve kim bilir ne kadar süre orada oturduktan sonra kendimi toparlayıp karavana geri döndüm. Violet ve Lola dışarıdaydı ve ben banyoda temizlendikten sonra doğruca yatağa gittim, pijamalarımı giydim ve yorganın altına girdim. Tamamen kendimden geçmişim, vücudum hala saldırıdan dolayı uğulduyordu. Başım ağrıyordu ve kanı temizlediğim saçlarımın altında yumuşak, duygusal bir yumrunun yükseldiğini hissedebiliyordum. acıyordu ve yarın boynumda beni boğduğu yerden morluklar olacağını biliyordum.

O kadar uzun süre ağladım ki tüm enerjim tükendi ve sonunda uykuya daldım.

Uyandıgımda kararmıştı. Lola odaya giriyordu ve gelip yatağımın ucuna oturdu.

"Hey, iyi misin, tatlım?" diye sordu, beni içine çekerken yüzü endişeyle kazınmıştı. Belli ki kendimde değildim.

Ona Julie'den bahsetmek istiyordum ama korkuyordum. Eğer ona anlatırsam, Lola gidip Julie'yi bulacak ve onunla yüzleşecekti ve ben buna izin veremezdim. Julie'nin tehditlerini yerine getireceğinden hiç şüphem yoktu ve bir daha onun çılgınlıklarına maruz kalmak istemiyordum.

"Ben iyiyim. Sadece biraz başım ağrıyor," dedim . "Çok rahatladım. Bir an için başının ağrıyor olabileceğini düşündüm. Benim dolayı. Bu geceki gösteriyi kaçırdın. Oh, ve Jack seni arıyordu."

Bugün çalışmadığım için para sıkıntısı çekeceğimi fark ettiğimde nefesimin altında küfrettim. Julie'yle olanlar gerçek ve mecazi anlamda kafamı tamamen karıştırmıştı. Çalışmayı düşünmemiştim bile.

Ön kapı çalındı Lola kapıyı açmaya gitti. Jack'in beni sorduğunu duyduğumda battaniyenin altına geri yattım. Lola bir cevap mırıldandı ve bir an sonra kafasını tekrar odaya soktu.

"Bu Jack. Seni görmek istiyor."

Sinirden kalın kalın yutkundum. Onu görmeyi istiyordum ama Julie'nin tehditleri hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum. "Kendimi iyi hissetmediğimi ve onu sabah söyleyebilir misin?"

Kaşlarını çattı ama başını salladı. "Elbette."

Mazeretimi Jack'e tekrarladığını duydum ve sesi sertleşti, ama yatak odasının kapısı kapalı olduğu için ne dediğini tam olarak duyamadım.

söylüyordu. Sonra yerde gürültülü ayak sesleri duyuldu ve bir an sonra yakışıklı yüzünde endişeli bir ifadeyle kapı aralığını doldurdu.

Lola peşinden geldi, onu ittiği için şikayet etti, ama kapıyı çarparak onu dışarıda bıraktı ve aceleyle yanıma geldi. Ne olduğunu anlamadan eli alnımdaydı ve ateşimi ölçüyordu. Yatakta rahatsız bir şekilde kıpırdandım ve gözleriyle karşılaştım.

"Sorun nedir, Lille?" diye sordu, sesi yumuşak ve endişeliydi.

"Sadece biraz rahatsızım," diye . "Endişelenecek bir şey yok."

"Eğer hastaysan, seni görmek istiyorum. Lola'yı bahanelerle dışarı gönderme, tamam mı?" dedi kararlı bir şekilde ve tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

"Güzel. Şimdi buraya gel." Battaniyeleri geri çekti ve beni kucağına . Buna izin vermemem gerektiğini biliyordum ama ona yakın olmak benim zayıflığımdı. Onun şefkati karşısında güçsüz düşmüştüm. Bacaklarım beline dolandı, kollarım boynuna dolandı ve ben ona sarıldım, o da derin bir nefes alarak beni içine çekti. Hâlâ titriyordum ve sanırım o da bunu fark etti çünkü geri çekildi ve kaşlarını çatarak bana baktı.

"Dün gece sana söylediklerim korkuttu, değil mi?" Başımı salladım. "Hayır, tabii ki korkmadım."

"O zaman neden bu kadar gerginsin?"

"Uzun bir gün oldu ve sanırım açık havada uyumak enerjimi tüketti. Kaslarım ağrıyor." Bunu söylediğim anda, becerikli elleri kalçalarımı buldu ve masaj yapmaya başladı. Beni öpmek ister gibi görünüyordu ama ; sadece baktı.

"Bu iyi geldi mi?"

Cevap olarak verdiğim iç çekiş her şeyi anlatıyordu ve yüz ifadesi karardı.

"Bütün gün aklımdaydın."

Kalçamın iç kısmını ovmaya başladığında ve parmak eklemleri bacaklarımın arasını sıyırdığında inledim. Vücudum tamamen onun merhametine kalmış bir şekilde ona doğru sarktı ve alçak sesle kıkırdadı. "Çok mu fazla, çiçek?"

"Yeterli değil," diye yanıtladım dudağımı ısırarak.

Vajinamı tamamen avuçlayıp beni okşadığında şaşkınlıktan nefesim kesildi. Tanrı şahidim olsun ki, işim bitmişti. Kısa bir süre ona Julie'nin bir kaçık olduğunu söylemeyi düşündüm ama o anda konuşamayacak kadar şehvetliydim. Boynuna doğru inledim ve o da bir eliyle saçlarımı toplayarak ağzımı kendine doğru çekti.

Çekerken hafifçe irkildim, çünkü Julie'nin yaraya bir acı gönderdi. Yine de bu beni caydırmaya yetmedi. Dili benimki boyunca kaydı, ağızlarımız henüz tam olarak buluşmamıştı. Eli pantolonumun içinde ve külotumun altında geziniyor, arıyordu. Başparmağı klitorisimin üzerinde gezindiğinde, bir zevk dalgası beni tüketirken titredim. Tam alt dudağını ısırdım, düşük bir hırıltı ortaya çıktı ve bunu bilmeden önce sırtüstüydüm, parmakları yavaş, kışkırtıcı bir ritimle hareket ediyordu.

Öpücüğü elinin temposuna uyuyor, vücudumu yakından tanıyormuş gibi oynuyordu. Ben bir haritadan başka bir şey değildim ve o her bir tatlı noktayı biliyordu. Başparmağı acı verici bir yavaşlıkla klitorisimin etrafında daireler çizmeye başladı ve ellerim kot pantolonunun tokasını aramaya koyuldu. Pantolonunu çıkaramayacak kadar hislerimin içinde kaybolmuştum, bu yüzden sikini avuçlamakla yetindim ve ona dokunmama karşılık olarak boğazının derinliklerinden yükselen gırtlaktan gelen uğultuya bayıldım.

"Kahretsin, boşalacağım," diye nefes nefese kaldım ve dudakları seksi bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Gel o zaman güzelim."

Ve yaptım da. Muhteşemdi. Yavaş dokunuşları beni tahrik etmiş, orgazmımı çok daha yoğun hale getirmişti. Altında titriyordum ve elleri yüzüme gitti, saç tellerimi alnımdan uzaklaştırdı.

"Siktir, seni kim gönderdi?" diye mırıldandı saygıyla ve yemin ederim kalbim yerinden fırladı. Kulağının altına sokuldum, sonra yüzümü göğsüne bastırdım ve içime çektim. O anda Julie'den daha da çok nefret ettim, çünkü sahip olduğum en mükemmel şeyi mahvediyordu. Jack şakaklarımı öptü, sonra beklenmedik bir şekilde yataktan kalktı.

"Uyu, çiçeğim, kendini daha iyi hisset, sabah görüşürüz."

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan gitmişti. Zaten anlamsız olurdu, çünkü boğazım bastırılmış gözyaşlarıyla tek kelime edemeyecek kadar kalındı. Ondan uzak duracak gücü kendimde bulduğumdan emin değildim ama en azından toplum içinde denemek zorundaydım.

Ve en azından Julie konusunda ne yapacağımı bulana kadar.

On dört

*Aşıkların zerine bir fırtına
kt*

Ertesi gün Jack'ten kaçmak taktiksel bir çabaydı. Kahvaltı için ardaĝa gitmedim ve resim yapmak için karavanın yanına oturmak , kamp alanının dışında dolaştım ve güzel kokulu çalıların yanında sessiz bir yer buldum. Julie'ye çok kızgın olduĝum için kayda deĝer bir şey yapamadım. Bu şekilde şantaja uĝramaktan nefret ediyordum. ĝle yemeĝi vakti geldiĝinde acıkmıştım ve yanıma sandviç almayı akıl edemediĝim için kendime lanet ettim.

Taktikler için çok fazla.

Yaralarım bugün dünkünden çok daha kötü hissediyordu. Başım sürekli çarpıyordu ve yanaĝımdaki kırmızı izi ve boynumdaki morlukları kapatmak için gizlice Lola'nın makyaj malzemelerinden ödünç almak zorunda kaldım.

Jack'in adımı seslendiĝini duyduĝumda neredeyse kampıya varmıştım, bu yüzden artırdım.

"Lille! Ne oluyor lan?" diye seslendi, aynı hem soĝukkanlı hem de sinirli bir ses tonuyla. Bildiĝim bir sonraki şey, kolumu tuttuĝu için etrafımda dndĝmd.

Gergin bir şekilde ona baktım. "Merhaba, ?"

Sesim aptalca geliyordu ve bana bir şeyler olduĝu gün gibi ortadaydı. Yüzü inanılmazdı.

"Beni görmezden mi geldin?"

Başımı hararetle salladım. "Ne? Hayır. Sen neden bahsediyorsun?"

"Son on iki saat içinde sağır olmadıysan, beni görmezden geliyordun Lille ve bunun nedenini bilmek istiyorum."

"Yemin ederim, seni görmezden gelmiyordum, Jack. Hayal kuruyor olmalıyım, çünkü seni duymadım."

Bir panter gibi yaklaştı, koyu renk gözleri kısıldı. "Neyi duymadın? Sana hiçbir şey söylemedim, yani açıkça yalan söylüyorsun."

Boştaki elimle işaret ettim. "Sağır olduğumla ilgili bir şey söyledin. Duymadığım bir şey söylediğini anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok."

"Çiçek," dedi sessizce. Sevgi sözcüğü kulağa her zamanki gibi . Aslında kulağa biraz tehditkâr geliyordu. "Bana bir kez daha yalan söylersen, bundan sonra olacaklardan hoşlanmayacaksın."

ne cüret! Onu uzaklaştırmak için içimdeki tüm gücü kullandım. Başka zaman olsa tehdidine karşı bu kadar güçlü bir tepki vermezdim ama Julie'nin şantajıyla birleşince söyledikleri bardağı taşıran son damla oldu.

Parmağımla onu işaret ettim. "Sakın beni tehdit etmeye cüret etme Jack McCabe."

Bana baktı, gözleri sertti ve bir an için bir açmaza, sessiz bir irade savaşına kilitlenmiştik. Sessizlik birinin ayak seslerinin çimenleri gıcırdatmasıyla bozuldu ve Marina'nın yaklaştığını görmek için döndüm, Pierre kollarında bir yığın broşür taşıırken onun yanında yürüyordu.

"Ah, sadece görmek istediğim iki güçlü kuvvetli genç insan," dedi, az önce yaptığımız tartışmadan haberi yokmuş gibi masumca gülümseyerek. Jack'in bakışları Marina'ya yöneldi ve bu bakışlar hiç de hoş değildi. Marina onun düşmanca tavrına ikinci bir bakış bile atmadı.

Keşke ben de onunla uğraşırken onun yarısı kadar bile vurdumduymaz olabilseydim.

"İkinizin şehre gidip bu ilanlardan bazılarını dükkânlara bırakmanızı istiyorum. Dün gece her zamanki kadar çok koltuk satamadık, bu yüzden ekstra tanıtım desteğine ihtiyacımız var."

"Şu anda biraz meşgulüm Marina," diye homurdandı Jack, ben ona doğru yürüyüp el ilanlarını elinden alırken.

"Yapabilirim. Dün gece kendimi iyi hissetmiyordum ve gösteriye geledim. Bu benim sana borcumu ödeme şeklim olabilir. Jack'in yardım etmesine gerek yok."

"Bunu tek başına başaramazsın," dedi Marina. "Jack Sana yardım edeceğim."

Sesinde hiçbir tartışmaya yer vermeyen bir çeliklik vardı ve Jack gelip son el ilanlarını almadan önce rahatsız edici bir homurtu çıkardı. Marina tatmin olmuş görünerek Pierre'le birlikte uzaklaştı ve bizi yine yalnız bıraktı. Jack'e bakmakta zorlanıyordum ama onun kafatasımda adeta bir delik açtığını hissedebiliyordum.

El ilanları için bir çanta almak üzere karavana girerken arkamdan "Konuşmamız daha bitmedi," diye seslendi. Dışarı çıktığımda, huysuz ve önsezili bir şekilde orada duruyordu ve hâlâ seksi görünmesinden nefret ediyordum. Tanrım, ona Julie'den bahsetmek zorunda kalacaktım, değil mi? Yani, hiç değilse aşk rakiplerinin canına okuması için öylece bırakılamazdı. Cesaretimi toplamalı ve cesur olmalıydım. Evet, ona söyleyecektim.

Sadece... şu anda değil.

Aramızda ağır bir sessizlikle Jack'i kamp alanının hemen dışındaki otobüs durağına takip ettim ve bir otobüsün gelmesini beklerken birbirimizden birkaç metre uzakta durduk. Neyse ki sadece birkaç dakika sürdü.

Çok şükür ki, o dakikaların her biri bir saat gibi geldi. Beni izlediğini, incelediğini, anlamaya çalıştığını hissedebiliyordum. Otobüs nihayet geldiğinde boş koltuk yoktu. Jack bana yakın dururken ben bir pencerenin yanında durdum, kolu yukarı kalkmış ve başımın üzerindeki bir çubuğu tutuyordu. Aramızda bir elektrik uğulduyordu ama tek bir kelime bile konuşulmuyordu. Dakikalar geçti, fiziksel bir dokunuş gibi dikkati üzerimdeydi. Kokusu burnuma doldu ve o kadar ilahiydi ki başımı omzuna yaslayıp onu içime çekmemek için tüm irademi kullandım.

"Dün gece hasta olmadığın halde hasta olduğunu söyledin ve bugün benden vebadan kaçır gibi kaçırıyorsun," dedi Jack, otobüsteki diğer insanların duymaması için sesini alçaltarak. "Anladığım kadarıyla benimle birlikte olmayı düşünmek için daha fazla zamanın oldu ve istediğinin bu olmadığına karar verdin." Sözlerine bir hüzün karıştı ve suçluluk duygusu göğsümü ele geçirdi. "Şaşırdığımı söyleyemem. Gerçeğin beni nasıl gördüğünü değiştireceğini biliyordum."

Hayır, hayır, hayır, diye bağırdı zihnim, dışarıdan ise ne diyeceğimi bilemiyordum. Elimi koluna koydum, yarısı onu rahatlatmak, yarısı da denge sağlamak içindi. "Hiç de öyle değil."

"Ne oldu o zaman?" diye sordu, gözleri yüzümü tararken bir umut ışığı yanıp sönüyordu.

Ben cevap veremedenden otobüs sarsılarak durdu ve inme vaktimiz gelmişti. Şehrin işlek caddesine adımımı attığımda başım aniden dönmeye başladı. Kendimi sabitlemek için yakındaki bir duvara doğru tökezlemek zorunda kaldım. Julie'nin bana vurduğu yer bana sorun çıkarıyordu ve bir tür gecikmiş beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğimi merak ettim. Bir darbe aldıktan sonra uyumamanız gerektiğini hatırladım.

ve içten içe kendime lanet ettim, çünkü sonrasında doğruca yatağa gitmiştim. Ne aptalım.

Sıcak eller omuzlarımı sardı. "Lille, iyi misin?
Solgun görünüyorsun."

Derin bir nefes aldım ve kendimi düzelttim. "Ben iyiyim. Otobüste ayakta durmak biraz başımı döndürdü."

"Bir dakika oturmak ister misin?"

Tekrar bir acı hissettim ve başımı salladım. "Evet, lütfen, sadece bir dakikalığına."

Jack kolunu belime dolayarak beni en yakın kafeye götürdü ve bir koltuğa oturttu. Tezgâha gitti ve ben daha ne olduğunu anlamadan önümde bir sandviç ve bir bardak taze meyve suyu duruyordu. *Hepsi bu kadardı.* Öğle yemeğini kaçırdığım için kan şekerim düşüktü ve başıma aldığım son darbeye birleşince, ani hastalık nöbetim tamamen anlaşılabilirdi.

Jack yanımdaki kabine kaydı ve sandviçi yemem için bana işaret etti. Hevesle bir ısırık aldım ve ne kadar güzel olduğunu görünce neredeyse inleyecektim. Jambon ve erimiş peynir.

"En son ne zaman yemek yedin?"

Başımı kaşıdım. "Um, dün gece. Kahvaltıyı ve öğle yemeğini unuttum. Aklımda çok şey vardı."

Ağzı üzgün bir şekilde çatıldı ve düşünceli bir şekilde pencereden dışarı baktı. Tanrım, yanlış mı söyledim ne? Onu kastettiğimi düşündü. Aklımdaki tek kişinin o olduğunu. Gerçek bundan daha farklı olamazdı. Aslında, her şey söylendiğinde ve yapıldığında, Jack'e karşı olan hislerim oldukça basitti. Karmaşık olan diğer her şeydi.

Ben yemek yerken elini yumruk yaparak esnetti ve bunu gergin olduğunun bir işareti olarak algıladım.

"Otobüste de söylediğim gibi," diye söze başladı, "anlıyorum. Kahretsin, senin yerinde olsam bir mil koşardım."

Tekrar yumruk yapmaya fırsat bulamadan elimi onunkinin üzerine koydum. "Yanılıyorsun. Konu bu değil. Annemin beni bulmaya çalışmasından endişeleniyorum ve kamp alanında biriyle sorun yaşıyorum."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz tüm vücudunu bana doğru çevirdi ve başını belli bir açıyla eğdi. Birbirine yaklaşan kalın, kara kaşları ifadesini biraz tedirgin edici kılıyordu. "Ne demek istiyorsun? Biri seni rahatsız mı ediyor? Yine o küçük Brezilyalı amcık mı?"

"Hayır, hayır," diye nefes aldım, ellerimi göğsüne koyarak. "Pedro değildi. O... o... şey, o Julie."

Gözleri şaşkınlıkla biraz açıldı. "Ne söyledi?" "Ne söylediğinden çok ne yaptığı önemliydi."

Tek kelime etmedi ama etmesine de gerek yoktu. Yüzü anlatıyordu. Onun ne yaptığını bilmek istiyordu ve şimdi bilmek istiyordu.

"Dün Bea'yı aramaya çıktığımda Julie beni çadırın arkasına kadar takip etti. Etrafta kimse yoktu ve elinde kargo kamyonlarından birinden almış olması gereken bir tahta vardı. Bana onunla vurana kadar orada olduğunu bile bilmiyordum."

"O ne?" Jack'in gözleri kara bir cinayetle parladı.

"Bana onunla , sonra da beni boğmaya çalıştı" dedim, tişörtümün yakasını çekiştirerek ve makyajımı silerek ona gösterdim. "Beni gerçekten incitti. Ve dürüst olmak gerekirse, sanırım

Yardıma ihtiyacı var. Yani, çardakta bana kötülük yapmak başka, bana saldırmak bambaşka bir şey. Aklını kaçırmış, Jack. Bana ikinizin birlikte olduğunu söyledi ve senden uzak durmam için beni uyardı. Yaptıklarını birine anlatırsam dilimi keseceğini söyledi. Bu yüzden dün gece hiçbir şey söylemedim. Çok fazla şoktaydım." Sözlerimi ve morluklarımı korkutucu bir yoğunlukla özömsedi. "Buna pişman olacak." Elleri başıma gitti, kadının odunla açtığı yarayı aradı.

Bulduğunda ,
ve irkildim. O yumuşak yumruyu düşününce bile midem bulandı.

Vücudumu kendine yaklaştıırken çenesini sıktı ve tüm kaldırmakta zorlandığı belliydi. Birinin beni incitmesinin onu ne kadar öfkeliendirdiğini görmek beni biraz olsun eritti ve olay olur olmaz ona söylemediğim için pişman oldum. Aradan uzun bir süre geçtikten sonra çekilip bana baktı ve gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Büyük mesafeler kat ediyoruz. Ancak bazen bu kadar çok insanla bir arada yaşamak boğucu olabiliyor. Sirki seviyorum ama bu hayat insanları biraz tuhaflaştırabiliyor. Julie ile birkaç gece geçirdim ama o geceler aylara yayılmıştı ve ona seksten başka bir şey olduğuna inanması için hiçbir neden vermedim. Bunu söylerken, en ona gerçekten dokunmamalıydım. O her zaman bir ."

Sözlerini içime çektim, sessizce konuşurken yüzlerimiz birbirine yakındı. Az önce yediğim sandviç ve Jack ile Julie'nin birlikte olma fikri midemi biraz bulandırmaya başlamıştı. "Sen hiç, bilirsin işte... onu *yaktın* mı?"

Cevap vermeden önce bakışlarında bir tereddüt belirdi, "Bir kez, ama . Julie, bu işi yapan kişi olmaya daha uygun.

yanıyor. Zayıf düşürölmekten hoşlanmaz. Onunla birlikte olmak mastürbasyon gibiydi Lille, bir ihtiyacı bastırmak, hepsi bu."

Gözlerimi kaçırdım, yanaklarım kızarmıştı. Çenemi parmaklarının arasına aldı ve beni tekrar kendisine çevirdi. "Buradan ayrıldıktan sonra yapacağımız ilk şey karakola gidip onu ihbar etmek olacak. Her şeyi olurluna bırakmaktan bıktım usandım ve Lola'ya saldıran pisliğin hâlâ dışarıda olması bir şeyleri kırıp dökmek istememe neden oluyor. Sonra el ilanlarını dağıtırız. Sonra eve gideriz. Julie'yi , tekrar ediyorum, benden uzak duruyormuş gibi davranmayacaksın. Elimi tutacaksın ve ona kazanmadığını göstereceksin. Gerisini polis halleder. Ayrıca önümüzdeki birkaç gün benim evimde kalmanı istiyorum. Ben sana bir daha dokunmaya cesaret edemez."

Planı iyiydi... özellikle de minibüsünde onunla kalmamı önermesi. Ama yine de Julie'yi ihbar etme, sirk için bir drama neden olma fikri beni tedirgin ediyordu. Daha yeni yeni kendimi topluluğun bir parçası gibi hissetmeye başlamıştım ve şimdi kendime yabancılaşabiliirdim. Yine de yanımda oturan karanlık, düşünceli adama baktım ve daha kötüsünün de olabileceğini biliyordum. En azından bu senaryoda Jack'e sahip olacaktım.

Bir sandviç daha sipariş etti ve benimle paylaştı ama çoğunu yedi. Dalgınlıkla onun gibi iri bir adamın her gün ne kadar yemek zorunda olduğunu merak ettim. Eminim çoktur. Eğer bir köpek olsaydı, bir malamute ya da Alman çoban köpeği olurdu. Ve bu şeyler, hiç kimsenin işine yaramayacak şekilde yiyecekleri paketliyordu.

Konuşmanın çoğunu benim yapmam gerekse de, karakoldayken kendimi hiç yalnız hissetmedim. Jack her şey boyunca bana yakındı, desteğini göstermek için bana hafifçe dokunuyor ya da bakıyordu. O kendimi çok daha güçlü hissettiğimi fark ettim. Endişelenmişti.

onunla birlikte olmanın benim için kötü olacağını düşündüm, oysa tam tersi doğrudu.

İstasyondan ayrıldığımızda çok yorulmuştum ama yine de el ilanları yapmamız gerekiyordu. Butik tarzı küçük dükkanların olduğu bir caddeden başladık. Çoğunda kadınlar çalışıyordu ve bu kadınların çoğu Jack'i gördüklerinde neredeyse altlarına işiyorlardı. Onunla flört etmelerine katlanmak zorunda kalmak sinirlerimi bozmaya başlamıştı, hem de bozuk bir İngilizceyle. Yirmili yaşlarının ortalarındaki bir sarışın akıcı konuşuyor gibiydi ve en rahatsız edici olanı da buydu.

"Bunlardan bazılarını size bırakmamızın bir sakıncası var mı?" Jack ona bir yığın broşür uzatarak sordu. "Kasabanın hemen dışındaki sirkteyiz."

Tezgâha doğru eğildi ve kirpiklerini kırıştırdı, V yakalı gömleğinin göğüs dekoltesi sağlıklı bir dozda görünüyordu. Orada olduğumu fark ettiğini bile sanmıyordum, kapının yanında durmuş, yılın kıskanç/acayip kızı ödülümü rahatsız edici bir şekilde tutuyordum.

"Tabii ki hayır, *mon cher*, yorgun görünüyorsun. Bütün gün ayakta mıydınız? Gel otur, sana kahve yapayım." Kadın koluna uzandığında Jack yolundan çekildi.

"Buna gerek yok. Duramayız. Ziyaret edeceğimiz daha çok dükkan var ve hava da değişiyor gibi görünüyor."

Kadın dudaklarını büzdü ve "biz" deyince birden varlığımın farkına vardı. Dar gözlerle bakışı Julie'nin son zamanlarda bana attığı bakışlardan çok da farklı değildi ve bundan sonra bununla mı mücadele etmem gerekecek diye merak . Jack'le birlikte olduğum için benden nefret eden kadınlar.

Onunla birlikte miydim? Bir tür karşılıklı anlayışa varmışız gibi hissediyordum ama ikimiz de ne olduğumuzu ya da ne yaptığımızı kelimelere dökmemiştik.

Jack hava durumu konusunda haklıydı. Pencereden dışarı baktığımda güneşi kapatan kara bulutların oluştuğunu gördüm ve bir tür fırtına, en azından şiddetli yağmur beklediğimizi anladım.

Sokaktaki her bir dükkânı ziyaret bitirdikten sonra, bazı yerel kamusal alanlara gittik ve Jack bulabildiğimiz ücretsiz tabela panolarına el ilanları zımbaladı. Mantar panoya zimba çakarken çok seksi görünüyordu. Sanırım onu izlerken biraz ağzımın suyu olabilir.

Dışarı çıktığımızda başımın üstüne bir yağmur damlasının düştüğünü hissettim. Birkaç dakika sonra bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Jack elimi tutup beni çekti ama yine de sırılsıklam olmuştuk. Fransa'da yaz mevsimiydi ve ikimiz de palto giymiyorduk. Aptal, öngörülemez hava. Koşmak sırılsıklam olmamızı engellemedi ve Jack beni bir otobüs durağının altına çektiğinde giysilerimiz sırılsıklamdı, nefes almaya çalışırken ikimizin de göğsü kabarıyordu.

Uzun kollu tişörtü göğsüne yapışmıştı ve gözlerimi kaçırmakta zorlanıyordum. Bir an için ona baktım ve sırttığını fark ettim. Benden küçük, gergin bir kıkırdama kaçtı ve o da sokağın karşısına bakıp uzun, ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırarak usulca güldü. Aslında bir için biraz utangaç görüldüğünü düşünmüştüm. Bu onu çok genç gösteriyordu.

"Kaç yaşındasın sen?" Ağzımdan kaçırdım ve bana yan gözle baktı.

"Yirmi altı." Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görmüş olmalı ki

"Kaç yaşında olduğumu sanıyordun?" diye sordu.

"Biliyor musun, aslında emin değilim. Bazen genç görünüyorsun, bazen de gerçekten bilge ve ne bileyim, ulaşılmaz görünüyorsun."

Uzun süre bana baktı ama bir şey söylemedi.

Yağmur sığınağın çatısını dövmeye devam ederken nemli giysilerimin içinde titriyordum ve Jack'in bakışlarının giderek ısınmasından meme uçlarımla üstümden biliyordum. Kendimi bakmaya bile zorlayamadım, bu yüzden utancımı gizlemek için kollarımı göğsümden kavuşturdum. Yaşlı bir kadın geldi ve şemsiyesini indirip yağmuru silkeleyerek barınağın altında durdu. Bize baktı ve Fransızca bir şeyler mırıldanarak palto olmadan ölümden döndüğümüzü söyledi. Büyükanne biraz benzediğı için aklım karıştı ve onun bana tepeden baktığını, sirk maceramı gururla izlediğini hayal ettim.

Bir an sonra Jack önümdedi, şaşırtıcı derecede sıcak olan elleri boynumu kavıyor, başparmakları boğazıma masaj yapıyordu.

"İslandığın için üzgünüm," dedi ve sözlerinden cinsel imalar damlıyordu.

Omuz silktim, sadece yüz ifadesinin bile tüm kıyafetlerimi kuruttuğunu anlatmaya çalıştım. Gözleri yanıyordu ve ben onun şehvetli dudaklarının beni öpmesi için sessizce yalvararak ağzına bakmaktan kendimi alamıyordum. Sol tarafımızdan bir motor sesi geldi ve döndüğümde bir otobüsün yaklaştığını gördüm.

"Bu bizi kamp alanına geri götürecektir mi?" diye sordum.

Jack başıyla onayladı ve parmaklarını benimkilere geçirerek beni otobüse çekti. Şoför su damlattığımız için sinirlenmiş görünüyordu.

Ama Jack umursamaz bir tavırla ona baktı ve ikimizin de ücretini ödedi. Beni kucağına oturmam için çekti ve kolları belime dolandı, nefes verirken yüzü omzuma bastırdı. Nefesi sıcaktı, kumaşın üzerinden tenimi ısıtıyordu ve omurgam boyunca zevkli bir ürperti dans ediyordu. Islak kot pantolonum kaşınmaya başlamıştı. Uyluklarımın arasında kaynayan Jack'e olan acil ihtiyacım da buna eklenince yanmaya hazırdım.

Elimi uzattım ve parmaklarımı ıslak saçlarında gezdirmeye başladım. Dokunuşumla eriyor gibiydi ve onu tımar etmenin basit eyleminin tadını çıkardım. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda sevgi doluydu ve saçlarına dokunmamdan hoşlandığını düşündüm. Bunu sık sık yapmak için aklıma bir not aldım.

Otobüs bizi kamp alanına bıraktığında hala yağmur yağıyordu. Beni şaşırtarak Jack beni kucakladı ve ustalıkla sırtına aldı. Hızlı koşarken kollarımı boynuna doladım ve ben sırtındayken bile koştuğunu hissettim. Yağmur yanımızdan geçip gitti, yoksa biz mi yağmurun yanından geçiyorduk? Jack'le birlikte fizik kurallarının bile hissediyordum.

Kalbim çılgınca çarpıyordu. Ona bu kadar yakın olmanın, onun tarafından önemsenmenin sarhoş edici bir yanı vardı, çünkü Jack'in daha önce hiçbir kızla böyle olmadığını hissediyordum. Bu durum her şeyi daha da anlamlı kılıyor, kalbimin aynı anda hem acıyıp hem de acımadığını hissettiriyordu. Jack'in geçmişte kadınlarla olan ilişkilerinin duygusuz ve hızlı olduğundan şüpheleniyordum. Her şey seksle ilgiliydi. Sahip olduğu arzulardan ve bunların nelerden kaynaklandığından duyduğu utanç onu kimseye fazla yaklaşımdan alıkoymuştu.

Bu utancı temizlemek, ona her şeyin karanlıktan doğabileceğini ama doğru insanla her şeyi başarabileceğini göstermek istedim.

onlara ışık.

Karavanına vardığımızda kapıyı iterek açtı ve içeri girdi, sırtından inebilmem için vücudunu nazikçe indirdi. Etrafıma bakındım, bir sonraki hamlemin ne olacağından emin değildim, aniden bir dizine eğildi ve bağcıklarını dikkatlice çözmeye başladı. Onu izlerken hava ciğerlerimi terk etti ve kalbim daha dolgun hissetti.

Düşüyordum.

"Banyoda kullanabileceğin havlular var. Su ılık olmalı," dedi ve beni ayakkabılarımdan ve çoraplarımdan kurtardıktan sonra ayağa kalktı. Duş almamı istiyordu. Sözümü sakınmadan, Violet'in karavanındakinden daha büyük olan banyosuna girdim. Yine de küçüktü ama en azından burada tualete gitmeye çalışırken lavaboya çarpıp durmuyordum. Kapıyı kapattığımda onun dışarıda dolaştığını duyabiliyordum ve sıırıslıkla kot pantolonumu ve üstümü çıkarırken gözeneklerim karıncalandı. Jack'in çıplak tenime yakınlığı kalçalarımla özelele birbirine kenetlememe neden oldu. Onu tamamen çıplak görmeyi arzuluyordum, böylece muhteşem vücudunun her köşesini öpebilir, yalayabilir ve emebilirdim.

Duşu açtım ve suyun ısınmasını bekledim, spreyin altına girdiğimde boğazım düğümlendi ve sessizce içeri gelip bana katılmasını diledim. Sonsuza kadar bekleyecekmişim gibi hissettim ama kapı hiç kımıldamadı. Hayal kırıklığı içinde iç çekerek, askıda asılı duran temiz ve kuru havlulardan birine sarındım ve oturma alanına çıktım. Banyosundaki şampuan ve duş jelini kullandığım için şimdi onun gibi kokuyordum. İçime çektim ve evim gibi kokuyordu.

Onu lavabonun yanında, yüzünü kurulamak için kâğıt havlu kullanırken görünce durdum. Tanrım, yanık izine rağmen sırtı mükemmeldi,

geniş ve kaslıydı, teni bronzlaşmıştı. Üzerinde sadece boxer şortu vardı, kıyafetleri atılmıştı.

Yerdeki ayak seslerimi duyunca döndü ve beni içine çekerken göz kapakları kapandı.

"Daha iyi misin?"

Başımı salladım ve camdan aşağı süzülen yağmur damllarına, karavanın tavanına vururken çıkardığı sese odaklandım.

"Sorun nedir?"

Boğazımı temizledim, sesim utangaç bir fısıltıya dönüştü. "Düşündüm ki.... bu aptalca ama bana katılabileceğini düşündüm." şu anda daha fazla kızarabilir miydim? "Duşta yani."

Dudakları kıpırdadı ve bir gülümseme oluştu; bunu söylememi beklemediğini biliyordum. "Duşumu gördün mü?"

Kaşlarımı çattım. "Ah, evet."

"Peki benim boyumu gördün mü?" diye devam etti. Beynimin kirli bir parçası zihnimin onun boyundan başka şeylere kaymasına neden oldu. "İtiraf etmek acı verici ama bu iki kişilik bir duş değil Lille," dedi, elleri omuzlarımı ısıtana kadar bana doğru bir adım atarak. "Eğer öyle olsaydı, orada olurdum ve seni dilimle fayansların üzerinde becerirdim."

Tanrım, işte şimdi görsel bir şey oldu. Birden başım bacaklarımın arasındaki ağzıyla doldu, dili içimde kayıyordu, ıslak, sıcak ve lezzetliydi. Titredim ve yatak odasının eşiğinden adımımı atana kadar beni geri çekerken hırladı. Kalın lacivert battaniyenin üzerine düşmeden önce kalçalarım yatağa çarptı.

"Bu gece benim yatağım senin yatağın. Biraz dinlen. Ben temizliğe gidiyorum."

Orada uzanıp gidişini ve kapıyı arkasından kapatışını izledim. Tamam, bu şekilde hayal etmemiştim. Duşun açıldığını duyduğumda göğsüm hâlâ beklentiyle kabarıyordu. Sinirli bir şekilde karnımın üzerine döndüm ve yüzümü onun yastıklarına gömdüm. Tabii ki onun kokusunu almaları gerekiyordu ve tabii ki bu sadece hayal kırıklığı seviyemi daha da yükseltme işlevi görüyordu. Daha yeni yıkanmışım ama bacaklarımın arasının ıslak olduğunu hissedebiliyordum. Klitorisim onun ağzı için yalvarıyor, meme uçlarım kibritle o şeyi tekrar yapması için ağırıyordu.

Jack bunun çocuk oyuncağı olduğunu söylemişti ve şimdiden başka biriyle seks yapmak için mahvolmuş gibi hissediyordum.

Hayal kırıklığıma rağmen uzun bir gün olmuştu ve uyukum gelmeye başlamıştı, ağırlaşan göz kapaklarım kapanıyordu. Kapının yumuşak bir tıkırtıyla açılıp kapandığını duyduğumda neredeyse uyuyakalmıştım. Jack'in lambayı kapattığını ve odayı karanlığa gömdüğünü duyduğumda aniden uyandım ve bir kibritin cızırtısını, alevin cızırtısını duydum. Göz ucuyla yatağın başucundaki şifonyerin üzerinde duran pahalı görünümlü iki mumu yaktığını gördüm ve yemin ederim vücudumdaki her bir kas gerildi. Tek giydiği siyah bir şezlong pantolundu.

Bana bakmak için döndüğünde uyuyor numarası yaptım ve göğsünden kısık bir kıkırdama yükseldi. Bu ses bir gün benim felaketim olacaktı. "Nefes alışını duyabiliyorum, Lille. Uyumadığını biliyorum." Yatağın ayak ucuna oturduğunda şilte aşağı doğru eğildi.

"Olmak üzereydin," diye mırıldandım yastığa, "ta ki senin gürültülü fil ayakların odaya girip beni uyandırana kadar."

Alçak sesle ve sessizce gülmeye devam etti ve sonra çıplak ayağımı ellerinin arasına aldığında biraz sıçradım. Parmakları ovmak için tam doğru noktayı buldu ve istemsizce inledim. Tanrım, bu iyi hissettirdi.

Elleri yavaşça önce ayak bileğime, sonra baldırıma doğru ilerlerken Jack, "Çok sıkı sarılmışsın çiçek," diye fısıldadı. Sanki her kası ve akoru yakından tanıyor, beni eriyen bir hormon ve ihtiyaç yığınınına dönüştürmek için nasıl ovması gerektiğini biliyordu.

Ben daha ne olduğunu anlamadan bacaklarımın arasına diz , kalçama masaj yapıyordu ve ben yastıkların bastıramadığı yüksek ve çok utanç verici sesler çıkarıyordum. Becerikli parmakları vajinama o kadar yakındı ki, elini tutup bana en çok dokunmasını istediğim yere koymamak için söz konusu yastığı ısırmak zorunda kaldım.

"Tenin," dedi ve sesi acı dolu çıktı. "Siktiğimin derisi."

Parmakları kığımın üzerinde gezindi, sonra kıvrımlarımdan bir santimetreden daha az bir mesafede tüy gibi hafifçe çırpındı. *Dokun bana*, diye yalvardı zihnim, *Tanrım, Jack, lütfen dokun bana*.

Havluyu üzerimden itmeden önce uzun, acı dolu bir inilti çıkardı ve sonra ağzı kış yanağımdaydı, ısıırıyordu. Burnunun ucuyla ısırdığı yeri karıştırırken boğuk bir inilti çıkardım. Elinin hareket ettiğini hissettim ve sonra parmakları ıslak dudaklarımda , hiç baskı uygulamıyordu. Bana işkence etmeye çalışıyordu.

"Lütfen," diye yalvardım ve homurdandı, keskin dişleriyle yanağımı tekrar ısırdı, sonra ayağa kalktı ve havluyu tamamen üzerimden çekti. Çıplaktım ve üzerime eğilip popomu avuçlarken pantolonunun yumuşak pamuğunun tenime değdiğini hissedebiliyordum.

"her gün görmek beni öldürüyor, biliyor musun?" diye h rladı ve ben onun derin sesi ve ateşli sözlerinin verdiği zevkle titredim.

"İhtiyacım var...."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu
söyle,   ek." "Bana dokunmana
ihtiyacım var."

"Sana
dokunuyorum."

"Başka bir yere." Bir
sırtıma. "Zamanla."

Eli omzuma gitti ve hafifçe derimi okşadı. D vmem neredeyse iyileşmişti ve onun dokunuşu bana d vmem olduğunu hatırlattı. Kolayca göremediğim bir yerde olduğu için çoğu zaman orada olduğunu bile unutuyordum.

"Mürekkebin çok güzel," diye mırıldandı ve parmakları belirli bir nokta üzerinde dans etti. "Bu benim doldurduğum kısım. Bunu gördüğümde çok gurur duyuyorum, sanki üzerinde benim adım varmış gibi."

İçimi çektim, her g zeneğim onun sahiplenici sözleriyle karıncalanıyordu. Sonra ağırlığının yatağı terk ettiğini hissettim ve bir an sonra geri döndü, yüzüstü yatarken bana sarıldı. Omurgamın tabanında sıcak ve ıslak bir şey hissedene kadar ne yaptığını bilmiyordum.

"Ahhh," diye bağırdım. "Bu da neydi?" Onun sertleştini ve k ıma doğru uzadığını hissettiğimde kelimelerim sestten çok havaydı.

Yanık beni tekrar vurdu, çok fazla ve yeterli olmayanın tam zirvesinde. Acıttı ama baş döndürücü uyarılmışlığımla birleşince bu acı coşku vericiydi. Aslında daha fazlasını istiyordum.

"Bu sıcak balmumu, Lille," dedi Jack ve sesi o anda elektriklenmiş gibiydi, bastırılmış arzuyla doluydu ve yavaş yavaş rahatlamaya başlamıştı. "Nasıl bir his?"

Sorusuna cevap vermek yerine, en küçük sesimle "Tekrar yap" diye yalvardım.

Ardından gelen derin, erotik onay sesi kemiklerimi eritti ve balmumunun sırtım boyunca damladığını ve kalçamın etrafında biriktiğini hissettim. Nefesimi içime çektim ve sonra duyulabilir bir iniltiyle havayı dışarı verdim. Jack kalçalarını bana doğru hareket ettirmeye başladı, ereksiyonu kıcıma sertçe giriyordu. Parmakları omurgamın yakınındaki balmumunu bulup ovuşturdu ve sonra yüzü boynuma düşerken vücudu beni tamamen kapladı. Dili dışarı çıktı ve kulağımın kabuğu boyunca yaladı.

"*Siktir,*" diye yemin etti ve bu kelime kulağa hiç bu kadar gelmemişti. Bir saniye sonra, kolu ortama dolandı ve beni dört ayak üzerine çekiyordu. Arkamda diz çöktü, penisinin başı bana sürtünürken elleri kalçalarımı okşuyordu. Aramızda hiçbir şey yoktu, prezervatif yoktu ve o anda prezervatif takmamasını çılgınca . Çıplak ereksiyonu bana dokunduğu anda, vücudumdan bağımlılık yaratan bir dalgalanma geçti, bu da onun içimde çiğ olarak bulunmasının cennetin göstergesi olacağını gösteriyordu.

Eliyle boynumun arkasını tuttu ve gözlerimiz buluşacak şekilde döndü. Birkaç saniye içinde, aleti giriş yerimi alaycı bir şekilde dürtmeye devam ederken, neredeyse içeri girecek ama sonra tam olarak değil, gözleri bir soru sordu ve gözlerim cevapla cevap verdi.

Evet.

Belki de tüm o sıcak ağda beni delirtiyor ve umursamaz yapıyordu ama onun her şeyini hissetmek istiyordum ve doğum kontrol hapi kullandığım için hamilelik sorun değildi. Saçlarımdaki tutuşu bir an için kaybıldı ve sonra tekrar geri geldi, bu sefer boynumdaydı, kalın uzunluğunu lezzetli bir hamleyle içeri sokarken sıkıca tutuyordu. Onu hissetmek, duyumsamak, bağlantı kurmak çok güçlü ve görüşüm bulanıklaştı.

Geri çekildi ve kendini tekrar içeri sokmadan önce inledim. Parmakları boynuma saplandı, Julie'nin morluklarını kendi morluklarıyla sildi ve beni kendisininmişim gibi işaretledi. Hayatımda hiç bu kadar çok sahiplenilmek istememiştim. Hareketleri çılgınlaştı, sevişmesi sertleşti ve kesinleşti. Kısa bir süre sonra itiş kakışları birbirine karışmaya başladı ve ben duyumdan başka bir şey değildim. Beynim kapandı, kelimeler artık bir anlam ifade etmiyordu ve ben sadece zevkten ibarettim.

Duygularımdan başka bir şey
değildim. Tek duyabildiğim
oydu.

Tek koklayabildiğim . Tek
tadabildiğim . Tek
hissedebildiğim oydu.

Tek görebildiğim oydu.

Boynumdan kavrayarak bedenimi yukarı çekti ve kalçalarını keskin ve hızlı bir şekilde pompaladı. Göğsümü avuçlamak için vücudumun etrafına uzandığında ürperdim ve inledim. Elleri karnımdan aşağıya, tümseğimin üzerinden klitorisime doğru ilerlerken sertçe sokuldu ve parmakları geçen geceki gibi yavaş değil, hızlı bir şekilde ovmaya başladı. Bu tamamen beni boşaltmakla ilgiliydi.

Boynumu sertçe ısırmadan önce kulağıma "Kaslarının sikimin üzerinde kasıldığını hissetmek istiyorum," dedi. Uzunluğu içeri ve dışarı kayarken, parmaklarının ritmi beni ikna ederken, beni mümkün olan en tatlı serbest bırakmaya yükseltirken yüksek, boğulmuş bir ses benden kaçtı.

"Benim gibi kokuyorsun. Bunun beni ne kadar delirttiğini biliyor musun? Tanrım, mükemmelsin, çok mükemmelsin. Beni çok sefil hissettiriyorsun. Seni tüketmek, ışığını çalmak ve kendimi biraz daha fazla yapmak istiyorum. Sen daha fazlasısın, Lille. Ben de daha fazlası olmak istiyorum."

Sözleri sert ve düzensiz , nefesi kulaklarımı dolduruyordu ve bunun seks konuşması mı yoksa saf, sınırsız, korkunç bir dürüstlük mü olduğundan emin değildim. Midemin sıkıştığını hissettim ve pompaları daha sert, parmakları daha çaresiz hale geldi.

"Benimle gel," diye homurdandı ve sanki kelimelerin kendisi bir afrodisyaktı, çünkü onun pratik dokunuşuyla orada paramparça oldum ve boşaldı, kendini boşaltırken horozu titreşiyordu.

Bedenlerimiz tek vücut olarak yatağın üzerine yığıldı. Üzerimdeki ağırlığı neredeyse beni eziyordu ama sonra bizi çevirdi, böylece göğsüne uzandım. Tıpkı geçen gece yıldızların altında birlikte uykuya daldığımız zamanki gibiydi. Şimdi fırtına bizim huzurlu, harcanmış küçük baloncuğumuzun dışında şiddetleniyor, yağmur çatıyı dövüyordu. Parmaklarımı muhteşem saçlarında gezdirirken, gözlerimin yüzünün her santimini ezberlemesine izin verirken Jack bana bir hayaletmişim gibi baktı, kaybolmak üzere olan bir hayalet. Göz kapakları kapandı ve nefes alış veriş düzleşti, kolları hala beni sıkıca kavriyordu. Nefesleri derinleştğinde uykuya daldığını anladım ve kopup gelmeye çalışan kelimeleri söyleyecek kadar cesur hissettim.

"Sanırım sana aşık oluyorum, Jack McCabe."

On beş

*Kaybolan bir resim daha
sonra bulundu*

"Defol git buradan ve yüzleş benimle, seni kaltak!"

Birinin çığlığıyla uyandım, adrenalın sistemime hücum ederken yatakta sıçradım. Jack'in sıcak bedeni artık altımda değildi ve etrafıma baktığımda onu pencerenin yanında durmuş, panjurdan bakarken gözlerindeki uykuyu silerken buldum. Bir patlama sesi duyuldu ve sanki çığlık atan kişi şimdi kapıyı tekmeleyerek içeri girmeye çalışıyordu.

Kalbim hızla çarparak yatakta ve Jack uyanık olduğumu görünce dikkatini bana verdi.

" oluyor?"

Salon pantolonunu giymişti ama üzerinde hâlâ tişört yoktu ve gözlerindeki yorgun ifadeye bakılırsa ben uyanmadan birkaç dakika önce uyanmıştı. Yatağa geldi ve eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Günaydın," diye mırıldandı. "Her şeyi mahvettiği için üzgünüm. Seni kahvaltıyla uyandırmak istedim."

"Julie, değil mi?"

Jack başıyla onayladı. "Görünüşe göre polis onu ziyaret etmiş. azgın bir boğa gibi. Ben dışarı çıkacağım ama senin burada kalman gerek. Tamam mı?"

"Evet," diye fısıldadım. "Elbette."

"Tanrım, çok güzelsin. seninle uyanmak hoşuma gidiyor."

Benden küçük bir kahkaha kaçtı. "Buna şaşırmış gibisin."

Ayağa kalkarken başını kaşıdı ve bana seksi, şaşkın bir gülümseme verdi. "Öyleyim, sayılır."

Bir an sonra üzerine bir gömlek geçirip Julie'nin gazabıyla yüzleşmek üzere dışarı çıktı. Kendimi battaniyelerin altına daha da gömdüm, keşke kendimi o kadar derine gömebilseydim de o ortadan kaybolsaydı ve bunlar yaşanmasaydı. Ne yazık ki karavanın duvarları inceydi ve söylenen her kelimeyi duyabiliyordum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Gitmek için beş saniyen var, yoksa seni zorla gönderirim." Jack.

"Lanet fahişen polise gidip benim hakkımda yalanlar söyledi. Onu hemen buraya getir. Onu görmek istiyorum." Julie.

"Yalan mı? Benimle dalga mı geçiyorsun? O zaman neden kafasında bir yara var? Neden boynunda senin kötü niyetli küçük ellerinden kaynaklanan morluklar var?" Jack.

"Ona hiç dokunmadım. Aramıza girmeye çalışıyor." Julie. *"Jules, gidelim. Olay çıkarıyorsun."* Mary ya da Molly,
Tam olarak emin olamadım.

"Bırakın beni. O kaltak buraya gelip benimle yüzleşene kadar gitmiyorum."

Boğazımda bir yumru oluştu. Dışarı çıkana kadar bu işin bitmeyeceğini biliyordum. Jack dün gece giysilerimi pencerenin yanındaki ısıtıcının üzerinde kurumaya bırakmış olmalıydı çünkü şimdi kuru ve kızarmış bir şekilde üzerinde duruyorlardı. Kot pantolonumu ve üstümü giydim, sonra da ayaklarımı ayakkabılarımın içine soktum. Sadece buna bir son vermek istiyordum. Karavandan çıktığımda Jack kırmızı görmüş gibi baktı ve hemen durarak beni Julie'den korudu.

"İçeri gir Lille," diye talimat verdi göğsünü kabartarak. Etrafıma bakındım ve sirkin yarısının bana yakın bir yerde durduğunu gördüm.

kargaşanın içine daldı. İnsanların dikkatini çekmek için kavga gibisi yoktu ve buralarda Julie her zaman dramının merkezindeymiş gibi görünüyordu.

"Seni aptal sürtüğ!" Julie bana doğru hamle yaparken çığlık attı. Onu savuşturmak için kolunu uzatan Jack'in arkasına saklandım. Kız kardeşi onu çekip uzaklaştırmadan önce ona pençe attı. "Beni tutuklamadılar," dedi küçümseyerek, Jack'in omzunun üzerinden bana hançer gibi bakarken. "Hiçbir şey *yapmadığım* için yeterli kanıt ve tanık yok." Vay canına, seyircilerle yüzleşmek için döndüğünde buna gerçekten inanmış gibiydi. "Bence hepimiz onu kovmak için oylama yapalım. Etrafta dolaşıp yalan yanlış suçlamalarda bulunamaz ve o hâlâ buradayken bir gece daha sahneye çıkmayı reddediyorum."

Onun bu açıklamasıyla kalbim yerinden gibi oldu ve gözlerimden yaşlar gelmeye başladı. Gitmek istemiyordum. Şimdi olmazdı. Jack ve ben birbirimizi daha yeni bulmuş gibiydik. Jack yumruklarını sıkarken seyirciler arasında bazı mırıldanmalar oldu.

"Kinci bir sürtüğ gibi davranıyorsun Julie. Bırak ."

Kolundan çekiştirdim ve gözleri bana geldi. " değil. O bir başrol oyuncusu. Gösteride sorun yaratacaksa kalamam," diye fısıldadım, sesim kısılmıştı.

Yanağımı okşarken ses tonu sertti. "Çarmıhından in - hiçbir yere gitmiyorsun." Gözlerini Julie'ye . "Sadece sakinleşmesi ve öfkeli, şiddet yanlısı bir deli olmayı bırakması gerekiyor."

Julie'nin gözleri kıpkırmızı oldu ve ağzında ince, ekşi bir çizgi oluştu. "Onun tarafını mı tutuyorsun? Beni yıllardır tanıyorsun ve onu da birkaç haftadır tanıyorsun, ama yine de benim yerime ona mı inanacaksın?"

Bunun üzerine Winnie bir adım öne çıktı. "Ona inanmasının nedeni seni yıllardır tanıyor olması. Senin nasıl biri olduğunu biliyor. Hepimiz biliyoruz."

"Sen bu işe karışma," diye tısladı Julie.

"Oylama yapmamızı istediğini sanıyordum," dedi Winnie. "İstiyorum," diye kaşlarını çatı Julie.

"O zaman oyalayalım. Julie'nin anlattıklarına inananlar Julie'nin yanında yer alsın, Lille'e inananlar da Lille'in yanında yer alsın." Winnie hemen yanıma geldi ve dayanışmasını göstermek için kolumu tutup sıktı. O anda ona sonsuz minnettarlık duydum. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama birkaç dakikalık tereddütten sonra herkes gelip benim ve Jack'in yanında durmaya başladı. Julie'nin yanında duranlar sadece kız kardeşleriydi ve onlar bile kardeşlerinden biraz emin değil gibiydiler. Kalbim duygularla doldu. Bu insanlar beni tanımıyorlardı bile ama yine de benim için ayağa kalkıyorlardı. Uyumsuzlardan oluşan tuhaf ve büyük bir aile gibiydiler ve beni gerçekten biri gibi hissettiriyorlardı. Ne diyeceğimi bilemedim.

"Bu çok saçma!" Julie herkese küfredip hışımla gitmeden hemen önce feryat etti. Rahatsız görünen kız kardeşleri onun peşinden gitti.

Jack bana döndü ve beni kollarının arasına aldı, göğsü derin bir nefesle hareket ediyordu. Ona baktım, endişeliydim. "Bırakacak mı? Marina bana çok kızar."

"Julie'nin kaç kez ayrılmakla tehdit ettiğini sayamıyorum. Hiçbir yere gitmiyor."

"Daha da acısı," diye araya girdi Winnie, sonra omzuma hafifçe vurdu. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Eğer bir daha sana

Bir daha sana elini sürerse bana gel, onu yola getireyim." Bunu söyleme şekli bana gerçekten bunu kastettiğini hissettirdi, bu da daha da duygusallaşmama neden oldu.

Jack'in kolları bana daha sıkı sarıldı. "Bir daha olmayacak," dedi karanlık bir sesle. "Buna izin vermeyeceğim."

Birkaç dakika sonra, bu dramı izlemek için toplananlar dağıldı ve Jack'le birlikte karavanına döndük. Bana kızarmış ekmek üzerine fıstık ezmesi ve doğranmış muzdan oluşan bir kahvaltı hazırladı ve yerken koltuğunda birbirimize yakın oturduk. Bu kadar iri, seksi ve gizemli bir adamın kahvaltı hazırlamak gibi sıradan bir işi yaptığını görmek tuhaftı ama hoşuma gitmişti.

Hala, I oldu içinde a Düşünceli ruh hali, Julie'nin kindar iddiaları kafamın içinde yankılanmaya devam ediyordu. Eğer sirkten ayrılmıyorsa, bu kalacağı anlamına geliyordu ve bu da yazın geri kalanında onun etrafında olmam gerektiği anlamına . Jack bana bir daha elini sürmeyeceğini kesin bir dille ifade etmesine rağmen, nasıl bu kadar emin olabildiğini bilmiyordum. Ve açıkçası korkuyordum. Julie kesinlikle tam bir şilin değildi ve bundan sonra ne yapmaya çalışabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Jack, temiz kıyafetler almaya gitmeden hemen önce beni uzun uzun ve tutkuyla öptü. Üzerimdekiler kuruydu ama yağmurdan dolayı nemli kokuyorlardı. Karavanından çıkarken öpücüğü beni biraz sersemletti. Yüzümdeki aptal sırıtışı engelleyemedi, Julie'yle ilgili endişelerimi bir anlığına unutmuş bir şekilde ilerliyordum ki King'in önümde yürüdüğünü gördüm. Her zamanki yarı sarhoş tökezlemelerini yapıyor, kendi kendine mırıldanıyor ve elini cebine atıp küçük bir içki şişesi çıkarıyordu. Bunu yaparken yere bir kâğıt parçası düştü ve ben de aceleyle onu yerden aldım.

Bir fotoğraftı ve boş tarafı yukarıya düşmüştü. Elime aldım ve çevirdiğimde plajda bir kadının resmini buldum. Genişçe gülümsüyordu, dişleri beyaz ve düzdü ve kıskanılacak kıvrımları ortaya çıkaran kırmızı bir mayo giymişti. Saçları koyu kahverengi, teni soluk zeytin rengindeydi ve gözleri neredeyse Jack'inkiler kadar koyuydu. biraz Yunan ya da İtalyan kanı varmış gibi görünüyordu ve kesinlikle çok güzeldi.

Fotoğrafı tekrar çevirdiğimde birinin arkasına tükenmez kalemle bir şeyler yazdığını gördüm ama neredeyse solmuştu. Şöyle yazıyordu: *Alexis, Roma, 2009.*

Tekrar yukarı baktığımda King benden epeyce . Tam fotoğrafı geri vermek için peşinden koşacaktım ki Lola aniden belirdi, yüzünde heyecan ve endişe karışımı bir ifade vardı.

"Doğru mu? Julie hakkında?" diye sordu, biraz nefesi kesilmişti.

Başımı salladım ve Lola'ya olan biten her şeyi anlatırken resmi daha sonra King'e vermek üzere cebime koydum.

"Şu küçük psikopat. Yemin ederim, onun bir kaltak olduğunu hep biliyordum ama deli bir kaltak olduğunu bilmiyordum," diye haykırdı Lola karavana ulaştığımızda. İkimiz de içeri girdik ve Violet iç çamaşırlarıyla aynanın karşısında durmuş saçını boyarken banyo kapısının açık olduğunu gördük. Kökleri biraz uzamıştı ve onları daha fazla morla tamamlıyordu. Bir ona baktık. Sinirli bir şekilde eldivenli eliyle işaret etti. "Ne? Kıyafetlerime boya bulaşmasını istemiyorum."

Lola ona sert bir bakış attı. "Sanırım tulumlar bunun için var."

"Oh, her neyse. Kimsenin tulum alacak vakti yok."

"Sanırım öyle olduğunu göreceksiniz. Bir liste hazırlayayım mı? Tesisatçılar, boyacılar, kaynakçılar, kibrit çöpü yapanlar...."

"Cidden, Lola, kapa çeneni ve bana haberleri anlat. Gözlerinde dedikoducu bir parıltıyla geldin."

Çıplak saç boyasını unutan Lola, ben değiştirmeye giderken hemen Julie'nin dedikodularını anlatmaya başladı. Jack'e götürmek üzere küçük bir çanta da hazırlamıştım. Küstahça davranmıyordum. Gitmeden önce bunu yapmamı istemişti. Ondan ayrılalı henüz bir saat bile olmamıştı ama şimdiden onu tekrar görmek için can atıyordum. Birkaç işi hallettikten sonra, bana prova yapacağını söylediği Spiegeltent'e doğru yola çıktım.

İçeri girdiğimde mekân boştu, sahnede duran Jack dışında. Bir şişeyi ağzına götürdü ve , sonra bir spreyci halinde geri tükürdü. Elinde tuttuğu meşaleye çarptı ve alev devasa bir şekilde patladı. Tenim farkındalıkla karıncalandı. Ateş soluduğunda onda çok ilkel bir şey vardı. Bu onun elementiydi, hasarlı ruhunu yatıştıran bir ve onunla çalışma şekli büyüleyiciydi.

İçeri girdiğimi ve sahnenin kenarına oturduğumu gördü, bana karnımı titreten ateşli bir gülümseme verdi. Artık onun yatak odası tercihlerini bildiğime göre, ateşi *görmek* bile bana seksi hatırlatıyordu. Ve Jack'le seks, sıcak çeliğin teninizde kalıcı izler bırakması gibi hafızanıza kazınan bir şeydi. Gözleri vücudumda dolaştı. Bugün kollarımı gösteren ve dizimin üstünde biten hafif yazlık bir elbise giymiştim. Dünün aksine hava sıcak ve kuruydu, bu yüzden biraz daha fazla ten gösterebileceğimi düşündüm.

"Elbiseni beğendim, çiçek." diye seslenirken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Kızardım ama iltifatına karşılık vermedim. Onun yerine, "Şişenin içinde ne var?" diye sordum.

Bana doğru birkaç adım attı. "Bu gazyağı. Asla benzin ya da alkol kullanmam. Onlar çok tehlikeli."

Burnumu kıvırdım. "Tadı iyi mi?"

" de değil, ama ağzımdayken tam olarak tadını çıkaramıyorum, Lille." Kısık sesle güldü ve bana dik dik baktı. "Aslında, yutma olasılığını en aza için mümkün olan en kısa süre orada tutmaya çalışıyorum. Çok fazla zarar verebilirsin. Bu bir risk."

"Risk de heyecanın bir parçası mı?" Sessizce sordum.

Bana ulaşmak için son birkaç adımı atarken botlarının sesi sahnenin zemininde yankılandı. Sonra tek dizinin üzerine çöktü, çenemi avucunun içine alırken gözleri yüzümde gezindi. "Anlayışlı küçük şey, değil mi?" diye fısıldadı.

Ağızına baktım, aramızdaki hava kalınlaşıyordu. "Söz konusu sen olduğunda, evet. Bence ateş solumak seni canlı hissettiriyor ve bence bu riski alıyorsun çünkü bu senin seçimin, başkasının değil. Kaderinin efendisi sensin ve incinip incinmemen her şeyi berbat edip etmemene bağlı."

Gülümsemesi yavaşça büyüdü. "Beni bu şekilde görmen hoşuma gidiyor." Ben de ona gülümsedim.

"Ben de seni görmeyi seviyorum."

Girişte bir ses duyuldu ve birkaç sirk çalışanı ekipman taşıyarak içeri girdi. Jack onlara baktı, sonra ayağa kalkıp eşyalarını toplamaya gitti. "Görünüşe göre Julie ve kız kardeşleri yakında prova yapacaklar. Gitsek iyi olacak." Onu hatırlayınca biraz sarsıldım ve ayağa kalkarak onu çadırın arkasına takip ettim. Sahne arkasındaki alana geldiğimizde, el fenerlerini bir spor çantasına yerleştirirken bana gizlice bakmaya devam etti.

"Ne?" dedim. Kendimden utanarak söyledim. "Hiçbir şey."

Ona dirsek attım. "Yalan söyleme. Bir şey düşünüyordun ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

Gülümsemesi kışkırtıcıydı. "Dün geceden sonra çok iyi bir ruh halinde olduğunu düşünüyordum ve ayrıca senden bir şey yapmanı istesem evet mi hayır mı diyeceğini merak ediyordum."

Cevabını bir süre düşündükten sonra "Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

Bir saniye sonra beni duvara sıkıştırıyor ve kulağıma mırıldanıyordu: "Dizlerinin üzerine çök ve beni ağzına al."

Gözlerimi endişeyle kırıştırdım ve ona baktım. İsteğinin beni bu kadar tahrik etmesi beni şaşırtmıştı. "Şey" -yutkundum- "her şeye bağlı."

Kaşı kalktı. "Açık mı?"

"Burada mı yoksa karavanında mı demek istediğine bağlı," diye cevap verdim, muhtemelen göğüs enfeksiyonu geçiriyormuşum gibi çıkan, başarabildiğim en baştan çıkarıcı sesimle.

Başparmağıyla boğazımı okşayarak, "Peki ya burada söylersem?" diye sordu.

Tanrım, neden konuşurken sesi bu kadar seksi çıkmak zorundaydı? Bu hiç adil değildi. "O zaman şansını zorladığını söyleyebilirim."

"Seninle şansımı zorlamak hoşuma gidiyor." Sesi saf çakıl taşıydı ve vücudu şimdi ağır bir şekilde benimkine bastırıyordu, uyarılmışlığı karnımda sertleşiyordu. Bu kadar çabuk kalkabilmesi beni büyülüyordu. Tamam, büyülenmişim ve aynı zamanda bu kadar hızlı hazır olmasının katalizörü olduğum için de gururlanmışım.

"Etrafta insanlar var," diye itiraz ettim.

Kulağımın altına ağız açık bir öpücük kondurmak için eğilirken eliyle saçlarımı okşayarak boynumdan uzaklaştırdı. "Hayır, yok. Bu tarafa hiç kimse gelmez. Günün bu saatinde olmaz."

Gözlerim kararsızca onunkiler arasında gidip geliyordu ve bunu yapmak istediğimi kendime bile itiraf etmekten utanıyordum. Onu tatmak istiyordum. Ona bu tür bir zevk verebileceğimi bilmenin gücünü istiyordum.

"Burada beni yakacak hiçbir şeyin yok," dedim, onu tatma ihtiyacıyla sesim zayıfladı.

Başını eğdi ve karanlık bir şekilde gülümsedi. "Dün geceye dair anılarım var. Şimdilik bunlar yeterli. Aslında dün geceyi düşünmek bana parlak bir fikir verdi."

Boynumu tekrar öptü, dili yalamak için dışarı fırladı ve nefes nefese bir iç çektim, ellerim hevesle kemer tokasına gitti. Saniyeler içinde çözmüştüm ve ne olduğunu anlamadan dizlerimi ahşap panelli zemine indirmiş, kalın aletini pantolonundan çekip çıkarmıştım. Sert ve güzeldi; dudaklarımı sikinin başına fısıldadım ve tüm vücudu titredi.

"Tanrım," diye tısladı keskin bir nefesle.

Dilimin dışarı kaymasına izin verdim, ona alaycı küçük yalamalar verdim ve elleri saçlarıma, yüzüme, boynuma gitti, gözlerinde merak dolu bir bakışla tenimi izledi. Bu bakış bana kendimi güçlü hissettirdi ve ağızımı yavaşça üzerine indirip onu santim santim içime alırken bakışlarını kendimde tuttum. İnledi, bir eli saçlarımdaydı, diğeri yanağımı okşuyordu. Başımı yavaşça aşağı yukarı sallayarak onu içime çekebildiğim kadar çektim. Dışarıdan gelen bir kahkaha sesi kalbimin çarpmasına neden oldu. Belki de

bunu sahne arkasında karanlık bir köşede yapıyordu ama yine de özel değildi. Her an biri geçebilirdi.

Bu düşünce içimde zevkli bir heyecan yarattı. Halka açık bir yerde birine kafa vermenin listemde olmadığını biliyordum, ama o anda olması gerektiğini hissettim. Rolün etkisindeydim. Jack'te. Şu anda burada onunla birlikte olmanın.

Bu *yaşamak* gibi hissettirdi.

Dilimi başının etrafında döndürdüm ve bolca küfretti, derin, hırıltılı kelimeler uyarılmamın ateşini körükledi. Ağrının bir kısmını dindirmek için kalçalarımı birbirine bastırdım ama anlamsızdı. Bu işkencenin tek panzehiri Jack'in dokunuşuydu. Nefesimi tutmak için ağızımdan düşmesine izin verdim ve dilimi onun uzunluğu boyunca gezdirdim. Destek için bir elini arkamızdaki duvara dayamıştı. Onu tekrar içime aldığımda hırladı ve çenemi sıkıca kavradı.

"Keşke nasıl görüldüğünü görebilseydin."

Bakışlarını tuttum ve gözleri tekrar ağızıma sabitlenmeden önce formum üzerinde gezinirken kapüşonlu hale geldi. "Kendine dokun," ısrar etti derin, yaramaz bir fısıltıyla.

Emriyle burnumdan keskin bir nefes aldım ve bana bakışında bunu yapacak kadar güzel ve şehvetli hissettiren bir şey vardı. Ellerimin önce kalçalarıma, sonra da elbisemin altına düşmesine izin verdim. Kendimi bulmamı, kışkırttığı ihtiyacın bir kısmını yatıştırmamı izlerken Jack'dikkati kavruldu.

" böyle, çiçek, hisset."

Tatlı noktayı bulup ovuştururken, serbest kalmak için çaresizce onun horozunda inledim. Bazı nedenlerden dolayı, bu benim arzumu

Geliş i daha da güçlendi ve ağzım ciddiyetle onun üzerinde hareket . İki parmağımı içime kayd ırdım ve iç . Hava bal gibi yavaş ve yoğun geliyordu, sanki uyanık bir rüyadaym ışı m gibi. Kendi orgazm ımı n yanı sıra Jack'inkinin de artt ığı nı hissettikçe ağzım ve parmaklarım çılgına döndü. Ağzımda nasıl daha da sertleştiğini, hırıltılı sözlerinin ve fısıldadığı duyguların nasıl birleşmeye başladığını anlayabiliyordum.

Şaşırtıcı bir yoğunlukla boşaldığımda gözümü ondan ayırmadım ve birkaç saniye sonra ağzıma sıcak bir sıvı geldi. Jack beni ayağa kaldırıp kollarıyla sık ıca sararken düşünmeden yutkundum. Nabzı hızla atıyordu.

"İnanılmazdı, teşekkür ederim," dedi biraz soluk soluğa, sesi minnettarlıkla doluydu. Sonra usulca gülmeye başladı. Alaycı bir kahkaha değildi bu; nazik, şefkatli bir kahkahaydı. "Bu günlerim boyunca hafızama kazınacak, Lille. Dudaklarına bakmak bile bir mücadele olacak."

Nedenini bilmiyordum ama bunu düşünmek beni gülümsetti.

O günün ilerleyen saatlerinde, el ele akşam yemeği için çardağa varmak üzereydik ki büyük bir gürültü koptu. Julie'nin bu sabah yarattığı sahnenin bir gün için yeterli drama olduğunu düşünmüştüm, ama görünüşe göre öyle değildi. King etrafta buldozer gibi dolaşırken, masaları ve sandalyeleri devirirken, öfkeli gözyaşları yüzünden aşağı akarken öfke ve sefalet birbirine karışırken insanlar yakınlarda duruyordu. Kudurmuş gibiydi ve ölçüsüz bir sarhoşluk içindeydi.

"Nerede o?" diye hırladı, sesinin gürültüsü kollarımdaki en ufak tüyleri bile diken diken ediyordu. "Hanginiz aldı onu?!" Yanında duranlara dik dik baktı, suçlayıcı parmaklarıyla

Göz teması kurmaya cesaret eden herkes. Kalbim küt küt atmaya başladı ve ne olduğunu merak ederek derin derin yutkundum.

"Yemin ederim, bulamazsam burayı yerle bir edeceğim," diye tehdit etti. Öne doğru yığılıp ellerini masaya dayadığında vücudundaki gerginliğin bir kısmı kaybolmuştu. "Hırsızlar! Hepiniz bir avuç hırsızsiniz! Benden her şeyimi çalmaya mı çalışacaksınız? Hiçbir şey kalmayana kadar kemiklerimdeki son et parçasını da mı soyacaksınız?" Şimdi etrafındakileri parmakla göstermeyi bıraktı ve daha yüksek bir güçle konuşuyormuş gibi gökyüzüne baktı. "Sizin için yeterince acı çekmedim mi? Günahlarımın bedelini henüz ödemedim mi?"

Öfkesine rağmen onu saran acı ve keder gözlerimin yaşarmasına neden oldu. Bir an sonra Marina ona doğru koşuyordu. Adam onu görünce, davranışından utanmış gibi arkasını döndü ve Marina uzanıp elini adamın dirseğine koydu. Marina onun kolunu çekiştirirken adam yavaşça arkasını döndü, buz mavisi gözleri kalp acısıyla doluydu.

"Neyin var kardeşim?" Marina şaşırtıcı derecede şefkatli bir sesle sordu. "Ne oldu?"

"Onu aldılar," dedi, konuşurken ağzından tükürükler saçılıyordu. "Biri onu aldı."

Marina yatıştırıcı bir tavırla kolunu ovmaya başladı. "Neyi aldı?"

"Fotoğrafı. Ona dair sahip olduğum tek şey o ve artık yok."

Onun konuşmasını dinlerken tüm vücudum mide bulandırıcı bir sarsıntıyla irkildi. Oh, Tanrım. Resim. Fotoğrafı hâlâ bendeydi. Bütün gün ona geri vermeyi düşünmüştüm ama Jack dikkatimi o kadar çok dağıtmıştı ki unutmuştum. Cebimde aradım, parmaklarım kâğıdın yıpranmış kenarlarında gezindi. Ne yapacağımı bilemedim. Şimdi öne çıkarsam King bana saldırmaya çalışabilirmiş gibi hissediyordum,

Resmi çaldığımı düşünürken aslında onu yeni bulmuştum ve geri vermek niyetindeydim.

"Jack," diye fısıldadım ve dikkati bana yöneldi. "Sanırım neden biliyorum. Sanırım bende resmi var."

Bir an bana baktı, sonra gözlerinde anlayış parladı ve elini uzattı. "Ver onu bana."

Cebimden çıkardım ve dediğini yaptım. "Ben çalmadım. Ben buldum."

"Merak etme Lille," dedi, resme bakıp güzel kadının görüntüsünü içine çekerek. "ben ilgileneceğim."

Bununla birlikte King'e doğru yürüdü ve resmi ona uzattı. "King, dostum, bak, şey bu mu? Bugün buldum. Geri vermen için seni arıyordum."

King'in gözleri Jack'e kaydı ve resmi görür görmez elinden aldı. Resmi yakından tutup aşağıya bakarken sanki diğer her şey silinip gitmişti. Birkaç kez gözlerini kırptırdı, gözyaşları hala yüzündeydi, vücudu yere yığıldı ve acı çekiyormuş gibi sarsıldı. Kaşlarımı çatarak manzarayı izledim, merakım neredeyse kontrol edilemez seviyelere çıkmıştı. Resimdeki kadının kim olduğunu çaresizce öğrenmek istiyordum. Arkasında adının Alexis olduğu yazıyordu ama başka pek az ayrıntı vardı. Bu kadının King'in neden böyle olduğuyla bir ilgisi olduğunu hissediyordum. Aralarında onu bu kadar alçaltacak ne olmuş olabilirdi ki?

Bir süre sonra Jack, Marina'nın King'i ayağa kaldırmasına yardım etti ve onu çardaktan dışarı çıkardılar. Herkesin masa ve sandalyeleri yerine yerleştirmesi için birkaç dakika geçti ve sonra hiçbir şey olmamış gibi davrandılar. Bir dakikadan daha fazla

biraz tuhaftı. Yemekleri yapan kadınlardan biri - adını bilmiyordum ama yüzünü tanıyordum - gelip bana biraz güveç isteyip istemediğimi sordu, ben de başımı sallayarak Jack için de bir kase istedim. King'le işi biter bitmez döneceğini sanıyordum.

Kasemi yarılamiştım, aklım hâlâ King'e ve fotoğrafının gizemine takılmıştı ki üzerime bir gölge düştü. Jack'i görmek için başımı kaldırdım. Karşıma oturdu ve ona fazladan kaseinin onun için olduğunu söyledim.

"Teşekkürler," dedi, ayaklarını masanın altından benimkilere dolayarak, ama akli başka yerdeymiş gibi görünüyordu.

"King iyi mi?" diye sordum.

"Marina onu uyuması için karavanında yatırdı. İyi olacak."

"Resimdeki kadının kim olduğunu biliyor musun?" Yardım edemedim.

Boşboğazlık.

Omuz silkti. "Sanırım King'in eski bir sevgilisi. Çok sarhoş olduğunda bazen hayatının aşkını kaybettiğinden, bunun Bruce denen bir adamın hatası olduğundan bahseder. Bundan daha fazla detay bilmiyorum. Sarhoşken pek mantıklı konuşmaz ve ayık daha sık sarhoş olur."

King'in hayatının aşkının ölüp ölmediğini ya da onu terk edip etmediğini merak ederek cevabını düşündüm.

"Buraya gelmeden önce ne yapıyordu?" diye sordum. "Marina bir keresinde hayatının daha önce çok farklı olduğuna dair bir şeyler söylemişti."

Jack yahniye batırdığı bir parça ekmeği çiğnerken bakışlarımla karşılaştı. "Kral'ı çok merak ediyorsun, Lille."

"Evet, öyleyim," dedim, inkâr etme zahmetine girmeden. "büyüleyici bir şey var. Aslında onu çizmeyi gerçekten çok isterdim."

Jack başını eğdi, şimdi bir bardak sudan bir yudum alıyordu. "Onu da beni çizmek istediğin aynı sebeplerden dolayı mı çizmek istiyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır, tabii ki değil. İlginç konuları severim. Ve farklı insanlar farklı nedenlerle ilgimi çeker. Kral ilgimi çekiyor."

Cevabımı yuttu ve tekrar konuşmadan önce bir süre daha yemeye devam etti. "Soruna cevap olarak, Marina'nın bana anlattığına göre, King eskiden çok zenginmiş. Başarılı bir bankacı gibi bir şeymiş ama bazı karanlık işlere karışmış ve her şeyini kaybetmiş. Marina ona şantaj yapıldığını düşünüyor ama bunun doğru olup olmadığını kim bilebilir?"

"Aman Tanrım, bu korkunç."

"Evet. Sonunda her ne yapıyorsa onu yakaladı ve her şeyini kaybetti. Ve birçok düşmüş adam gibi o da şişeye vurdu."

"Vay canına."

Jack bir kaşını kaldırdı. "Vay canına mı?"

"Evet. Yani, her şeye sahip olup sonra kaybetmek epik bir şey. Nihai trajedi gibi bir şey."

Derin, alaycı bir kıkırdama çıkardı. "Sen öyle diyorsan."

Dudaklarını şekillendiren gülümseme, her ne sebeple olursa olsun beni eğlenceli bulduğunu gösteriyordu ve ona şakacı bir şekilde kaşlarımı çattım. "Peki nasıl oluyor da onun hakkında daha fazla şey bilmiyorsun? İkiniz çok konuşuyor gibisiniz."

Jack bir omzunu silktilti. "Pek çok şey hakkında konuşuyoruz ama geçmişini hiç konuşmuyoruz. Belli ki bunu tartışmak istemiyor." Durakladı ve gözlerinde uzaklara dalan bir bakış belirdi. "Sanırım ortak bir noktamız var."

Uzanıp elini sıktım ve geçmişini bana emanet ettiği için derin bir minnet duygusu hissettim. Jack McCabe'in tüm hikâyesini başka hiç kimsenin bilmediğini hissediyordum ve bu çok alçakgönüllüydü.

Ben daha ne olduğunu anlamadan, gecenin performans zamanı gelmişti ve insanlar gösteriyi izlemek için şehirden akın ediyordu. İşim bittiğinde ellerim gökkuşağının tüm renkleriyle boyanmıştı ama kendimi tatmin edici bir şekilde yorgun hissediyordum. Çocukları ve hatta bazı yetişkinleri gerçeklerden efsanelere kadar çeşitli yaratıklara dönüştürmüştüm ve uyumak için sabırsızlanıyordum.

Jack bana karavanının anahtarını vermişti, ben de yorgun argın oraya doğru yürüdüm. Lola benimle yürüdü, sonra Violet'e doğru devam etti. Gösteriden sonraki tüm hareketliliğe kendimi kaptırmış olmalıyım, çünkü oraya vardığımda Jack çoktan içeri girmişti. Yatağında uzanmış kitap okuyordu. Üzerinde sadece siyah salon pantolonu vardı ve uzun saçları omuzlarından ıslak bir şekilde sarkıyordu. Sessizce içeri girdim ve eşyalarımı yatağın ayak ucuna koydum. Tek kelime etmeden birbirimize gülümsedik ve ben ayakkabılarımı çıkarıp eskiz defterimi ve yüz boyalarımı şifonyerin üzerine bıraktım.

"Bir duşa ihtiyacım var," diye iç geçirdim.

Jack kitabından başını kaldırıp baktı, alnında kuşkulu bir kavis vardı. "Tötonik ne demek?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı ve hatırlamaya çalışarak kafamı kaşıdım. "Sanırım Cermen'e benziyor ya da Tötonlar denen eski bir Alman ırkıyla ilgili. Benden daha fazla ayrıntı isteme - tarih konusunda her zaman berbat olmuşumdur."

Kulağının arkasından bir kalem çıkarıp bir not karalarken ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Teşekkürler."

"Sorun değil. Duş almamın sakıncası var mı?"

Gözleri tekrar bana döndüğünde ateşliydi. "Sadece dışarı çıktığında havlu giymeyeceğine söz verirsen."

Güldüm ve banyoya doğru dönerken başımı salladım. "Göreceğiz bakalım."

Ben odadayken gözlerinin eskiz defterime kaydığını fark ettim, bu yüzden "Resimlerine bakabilir miyim?" diye seslendiğinde şaşırmadım.

Koridorda bir an tereddüt ettim. Çalışmalarım konusunda utangaçtım ama Jack zaten çoğunu görmüştü, bu yüzden omuz silktim ve "Evet, elbette" diye cevap verdim. Dürüst olmak gerekirse, onlara bakmak istemesi biraz gururumu okşamıştı. Duştan çıktığımda havlusuz olma isteğini düşündüm ama bunu yapacak kadar cesur değildim. Bunun yerine uyku şortumu ve atletimi giydim, ki bunlar zaten hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu. Havlu giymediğim için teknik olarak onun isteğini yerine getirmiş oluyordum.

Odasına tekrar girdiğimde onu kucağında eskiz defterimi açmış halde bulduğumda havlularla ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gitti. Gerçi çizimlere bakmıyordu. Elinde bir kağıt parçası vardı, gözleri kelimeleri tarayarak okuyordu.

O benim listemdi.

Oh, Tanrım. Geçen gün karalama defterimin arasına sıkıştırmış ve unutmuştum. Şimdi Jack onu elinde tutuyor, okuyordu ve benim utancım elle tutulabilirdi.

Dikkati üzerimdeydi ama yüz ifadesini okuyamıyor, ne düşündüğünü anlayamıyordum. Liste beni aptal küçük bir kız gibi gösteriyordu, bunu biliyordum ama umurumda değildi çünkü benden başka kimsenin okumasını planlamamıştım. Bu benim rahat battaniyemdi, bazıları saçma görünse de bana hedeflerimi ve hırslarımı hatırlatan bir şeydi. Sakin bir nefes aldım ve yutkundum.

Elimi uzatıp "Onu geri alabilir miyim lütfen?" diye rica ettiğimde sesim gergindi.

Jack bana baktı ve numaralandırılmış maddeler aklımdan geçti. Onları ezbere biliyordum. 3, 6 ve 11 numaraları dışında beni çok fazla utandıracak bir şey yoktu. Yine de kendimi savunmasız hissediyordum.

1. Henry Jackson'ı çöpe at.
2. Dövme yaptır.
3. Bir yabancıyla seks yap.
4. Tehlikeli bir şey yap.
5. Daha önce hiç gitmediğim bir yeri ziyaret etmek.
6. Aşık ol.
7. Yeni bir arkadaş edin.
8. Diplomamı bıraktım.
9. Gerçek bir sanatçı ol.

10. Annemin evinden taşınmak.

11. Kalbim kırılsın.

Jack'in söylediği ilk şey hiç de beklediğim gibi değildi. "Henry Jackson kim?"

Uzun bir nefes aldım ve aniden terleyen avuçlarımı şortumun kumaşında gezdirerek yanına oturdum.

"Bunu okumamalısın. Bu özel bir konu." Kardeşine yazdığı atılmış mektubu okuduğum için biraz haksızlık ettiğimi biliyordum ama kızgınlığıma engel olamıyordum. Kendimi geri dönüşün adil bir oyun olduğuna ikna etmeye çalıştım ve kızgınlığım yavaş yavaş söndü. Ayrıca, Jack'in eşyaları arasında benzer bir liste bulsaydım, merakımın beni yeneceğinden emindim.

Jack uzanıp beni çekti, önündeki listeyi tutmaya devam ederken beni kolunun altına sıkıştırdı. Başımı göğsüne yasladım ve kalp atışlarının sabit ritmini hissedebiliyordum. Bu bir şekilde güven vericiydi.

"Bunun bir eskiz olduğunu sanmıştım," diye açıkladı Jack. "Mm-hmm."

Bir süre sessizlik oldu. "Peki, kim o?" Yanılmıyorsam ses tonunda bir güvensizlik notası vardı ve ben şaşırılmıştım. Jack benim başka biriyle birlikte olma fikrimi kıskanıyordu. En azından bunu düşündüğü için heyecanlanmıyordu. Benim küçük kalbim ve ona karşı sürekli büyüyen duygularım ayın üzerindeydi.

"Eski sevgilim, tabii ki," diye cevap verdim, spekülatif bir şekilde ona bakarak. "Onunla ne kadar süredir birlikteydin?"

"İki yıl, ama ciddi bir şey değildi. O... Bilmiyorum. Güvenliydi belki? Hani bazen hiç olmaktansa herhangi biriyle olmayı tercih edersin ya?" Jack'in baş sallaması çok küçüktü ama oradaydı. Tahmin ettim ki

Julie'yi ve yalnızlığının, en azından fiziksel olarak, onu onunla birlikte olmaya nasıl ittiğini düşünüyordu çünkü Julie müsaitti. Parmağı dört numarada durana kadar listemde aşağı doğru kaydırıldı. "Bu çok aptalca. Neden kendini isteyerek tehlikeye atasın ki?"

Küçük bir kahkaha attım. "İşinin bir parçası olarak her gece hayatını riske atan bir adamdan mı geliyorsun?"

Bana sadece sertçe baktı. Yutkundum, omuz silktim ve sonunda cevap verdim: "Yaşadığımı hissetmek için sanırım. Büyürken hayatım bir dizi düz çizgiden oluşuyordu. Araya birkaç viraj ve çukur atmak istedim. Risk almak, tıpkı senin gibi."

"Aynı şey değil ama demek istediğinizi anlıyorum."

"Her neyse," diye alaycı bir şekilde devam , "sanırım listemdeki bu maddeyi işaretledim. Seninle birlikte olmak oldukça tehlikeli, değil mi?"

Esprimi anlamamıştı; aslında kaşlarını hiç bu kadar sert çattığını görmemiştim. "Beni böyle mi görüyorsun? Senin düz çizginde küçük bir çukur olarak mı? Çünkü benim tarafımdan incitilmek istiyorsan, seni hemen düzelteceğim. Böyle bir şey olmayacak. Senin on bir numaran olmayacağım, Lille. Seninle birlikte olma konusundaki tereddütlerim, kendimi kontrol edip edemeyeceğim konusundaki endişelerimin bir göstergesiydi. Evet, sana biraz acı vermekten zevk alıyorum ama her zaman kontrollü olacağım, hem de çok. Eğer canını yakarsam, bu anlık olacak ve ardından zevk gelecek. Bu kendime verdiğim bir söz. Ve seni asla kalıcı fiziksel hasara neden olacak şekilde yakmayacağım. Birkaç iz kalabilir ama bunlar iyileşen türden olacak. Artık kendimi bir canavar gibi hissetmek istemiyorum." Tutkulu konuşmasına ara vererek elimi tuttu ve omzundaki yara izlerine götürdü. "Asla benim gibi yara izleri taşımayacaksın Lille, anlıyor musun?"

Ona göz kırptım, kalbim göğsümde çarparken boğazım aniden kurudu. Bu adam yıllarca hasta olduğu, içinde bir sorun olduğu varsayımıyla yaşamıştı, oysa gerçekte sadece farklıydı. Deneyimleriyle değişmişti. Ve gerçekten de çoğu kişiden çok daha asildi. Güvene çok daha layıktı ve bir an bile bana zarar vereceğini düşünmedim, en azından kasıtlı olarak.

Garip bir sessizliğe gömüldük, hâlâ birbirimize yakın duruyorduk, hâlâ birbirimize dokunuyorduk.

"Bunların neredeyse hepsini tamamladın," dedi Jack o zaman ve ben yine listeden bahsettiğini fark ettim.

"Biliyorum. Çılgınca geliyor. Hepsini gerçekten yapacağımı hiç düşünmemiştim. Her birinin büyük bir çaba gerektireceğini düşünmüştüm ama sirke katılmaya karar verince bir şey diğerini takip etti." Homurdanır gibi bir ses çıkardı, ben de ona baktım. "Ne?"

Cevap vermek yerine, kulağının arkasına sıkıştırdığı, daha önce defterine bir not karalamak için kullandığı kaleme uzandı. Kalemi listenin üzerine getirdi ve üç numaranın üzerine belirgin bir çizgi çekti.

~~3. Bir yabancıyla seks yapmak~~

"Bunu yapmayacaksın," dedi, sesi sert bir hırıltıyla çıkıyordu.

Sırıtmamı engelleyemedim. "Evet, belki de çoktan yapmışımdır."

Yemin ederim, yüz ifadesi o kadar karardı ki biraz korktum. Onunla ne hakkında dalga geçip geçemeyeceğimi öğrenmeye başlamam gerekiyordu. "?"

"Seninle, seni aptal! Sen benim yabancımsın." Kulağının hemen altındaki noktaya şefkatle sokuldum.

Neredeyse geldiği kadar hızlı bir şekilde, tüm gerginliği gitti. Başparmağı omzumu okşarken, diğer eli karnımın üzerinde sıcak ve karıncalı bir şekilde yayıldı. Artık resmen mırıldanıyordu. "Sana yabancı olmaktan çok uzağım. Aslında o gece beni herkesten daha iyi tanıdın."

Bir an için gözlerimi kapattım, sesinin tadını çıkardım. Sesi bazen saf seks gibiydi, çok samimiydi. Tanrım, onu içimde istiyordum ama o kadar yorgundum ki kaslarım ağrıyordu. Bedenim hem uyumak için yalvarıyor hem de Jack'in siki için kıvranıyordu. Sanırım bu düşüncenin yüzümden geçtiğini gördü, çünkü bana yavaş, tembel bir sırıtış attı.

"Beni içinde istiyor musun, çiçek?" diye baştan çıkarıcı bir fısıltıyla sordu, dili kulağımın kabuğunu yalıyor ve omurgamdan aşağıya doğru karıncalanmalar gönderiyordu.

Çıplak, kaslı gövdesine baktım ve "Evet ama çok yorgunum" diye inledim.

Hareket ederek üstüme çıktı ve bacaklarımı beline doladı. "Aslında bu mükemmel. Bu gece almaktan ziyade vermek istiyorum."

Bugün erken saatlerde Spiegel Tent'in sahne arkasındaki buluşmamızdan bahsediyor olması gerektiğini biliyordum. Anısı beni hoş bir ürpertiye boğdu ve aynı zamanda ifadesini merak ettim. Eğer bu gece almak istemiyorsa, o zaman ne vermek istiyordu? Yatağının başucundaki şifonyere uzanıp bir çekmeceyi açmasını dikkatle izledim. Küçük siyah deri bir kutu çıkardı ve yanımdaki yatağın üzerine koydu. Kutuyu açmamı istediği hissine kapıldım ve kutuyu alıp kapağını kaldırdım.

İçinde birkaç metal parçası vardı. Biri küçük bir asa gibi uzun ve inceydi, diğerleri ise her ikisi de eşit büyüklükte olan gümüş halkalardı.

"Nedir bunlar?" Çemberlerden birini alıp parmaklarımın arasından geçirerek .

"Oyuncaklar," diye yanıtladı Jack, tepkimi dikkatle inceleyerek. "Aslında oldukça uzmanlar. yeniler. Onları başka hiç kimse üzerinde kullanmadım."

"Ne yapıyorlar?" Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükselirken nefes nefese sordum.

Bakışları karardı. "Sana göstermemi ister misin?"

Sessizce başımı salladım ve o da çemberleri benden aldı. Bir çakmak alarak geçen geceden kalma mumlardan birini yaktı. Etiketini okuduğumda onların da özel olduğunu fark ettim. Daha iyi bir kelime bulamadığım için seks mumlarıydı, özellikle sevgilinizin üzerine balmumu dökmek için tasarlanmışlardı. Cilde daha az zarar veriyor olmalıydılar, çünkü belimdeki izler sabaha kadar neredeyse tamamen kaybolmuştu.

Jack her bir metal halkayı birkaç saniye alevin üzerinde tuttuktan sonra bana soyunmamı söyledi. Birkaç dakika içinde pijamalarımı çıkarmıştım. Oda karanlıktı ve mumların ışıltısı beni tembel ve uysal hissettiriyordu. Jack uzun bir süre vücudumu inceledi, sıcak metali bana getirip tenimde gezdirirken sadece bakışları meme uçlarımın sertleşmesine neden oldu. Sıcaklıktan nefesim kesildi ve elinizi çok sıcak bir radyatöre koyduğunuzda hissettiğiniz gibi hissettim. Metal çok inceydi, bu da acıyı katlanılabilir kılıyordu. Her bir halkayı karnımda aşağı yukarı gezdirdikten sonra yavaşça göğüslerimin tepelerinde gezdirdi.

Her bir meme ucunun çevresini. Nefes alışım ağırlaşmıştı, kalbim beklentiyle çarpıyordu.

"Metal ısıyı yaklaşık on dakika tutuyor," dedi Jack, gözleri ısı ışı parlıyordu, beni orada yatarken, sıcak ve muhtaç bir halde görüyordu. Göğüslerim hiç bu kadar dolgun hissetmemişti. Meme uçlarım neredeyse acı verecek sertleşmişti, metal çemberler uçlarına doğru heyecan verici sivri uçlar gönderiyordu.

"Nasıl hissediyorsun, çiçek?" Jack büyük eliyle yatıştırıcı bir şekilde karnımı ovarken sordu.

Kıpırdandım ve su katılmamış bir zevk sesi çıkardım. Kelimelerim kesik kesikti. "Bir çeşit akıllara durgunluk veren."

Kıkırdadı. "Seninle işim henüz bitmedi." Başı bacaklarımın arasına gelene kadar vücudumda aşağı doğru ilerledi, kalçalarımı araladı, öne eğildi ve klitorisimi hafifçe yaladı. Bu sırada gözleri göğüslerimdeki halkalardan yüzüme ve sonra tekrar geri döndü.

Bakışlarının yoğunluğundan bu görüntünün ona muazzam bir zevk verdiğini anlayabiliyordum. Dili beni yalıyor, girişimi bulup içeri girene kadar her seferinde daha derine iniyordu. Çarşafı yumrukladım, kalçalarım onun yumuşak, ipeksi hissiyle yükseldi. Tenimdeki metalle birlikte erojen bölgelerimin birçoğu uyandı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Jack'in ağzı vücudumda bir kreşendo yarattı, her yalayışı beni boşaltmaya odaklanmıştı. Parmakları içimde dilinin yerini aldı, büyüleyici bir ritimle pompalarken, başparmağı klitorisime gitti. Ben paramparça olana, vücudum sarsılana ve tenim karıncalanana kadar yalamaya devam etti, dalga dalga beni sular altında bıraktı. Uzun ve sert bir şekilde inledim ve Jack'in benden uzaklaştığının belli belirsiz farkındaydım, ama orgazmımda çok fazla dikkat edemeyecek kadar kaybolmuştum.

Geri döndüğünde asayı elinde tutuyordu. Omuzlarımda gezdirdi ve tıpkı çemberler gibi dokunulduğunda sıcaktı. Gözlerimi kapattım ve derin nefes , sadece her eğim ve kıvrım boyunca, kalçamın üzerinde, uyluğumdan aşağı, dizimin arkası boyunca koştuğunu hissettim. Nefesi yavaş ve odaklıydı, sanki her küçük ayrıntıya, sıcak metalin bende uyandırdığı her küçük tepkiye konsantre olmuş gibiydi. Kollarının nasıl hareket ettiğini, kaslarının nasıl kasıldığını ve gevşediğini izledim ve bu çok seksiydi. Bu kadar bitkin olmasaydım tekrar boşalabilirdim. Kısa süre sonra, asa vücudumdaki yolculuğuna devam ederken, gözlerim kapandı. Sıcak acı, sıcak bir okşama gibi hissettirmeye başladı ve bu okşama beni uykuya daldırıyordu.

Yorgunluk beni altına çekmeden önce Jack'in "İşte bu, uyu güzelim," diye fısıldadığını duydum.

Günler, gösteriler, Jack'le vakit geçirme, sanatım üzerinde çalışma, seyahat etme ve ısı, zevk ve acı içeren dünyayı sarsan seks yapma dizisine karışmaya başladı ve aklımı başımdan . Jack ve ben sessizce yakınlaştık. Sessizce diyorum, çünkü birbirimizin yanındayken gözlerimizin buluşması, bedenlerimizin elimizden küçük bir şekilde birbirine değmesi hiç de uzun sürmüyordu.

Ama yine de hiçbir şey söylemedik. Herhangi bir etiket yapıştırmadık ve bu garip bir şekilde güven vericiydi. Onu zincire vurmam ve alnına bir "erkek arkadaş" etiketi yapıştırmam gerekiyormuş gibi hissetmiyordum. Benimle birlikte olmak istediği için birlikte olduğunu hissediyordum ve eğer artık beni istemezse, bunu bilirdim.

Julie mesafesini korudu, çünkü şu anda tüm gözler onun üzerindeymiş gibi hissediyordu. Saldırı haberi yayıldığından beri insanlar temkinli davranmaya başlamıştı. Marina ona kesin ve son bir uyarıda , bu yüzden en iyi davranışını sergiliyordu. Kesin olan bir şey vardı ki o da performansının hiç düşmediğiydi. Nasıl bu kadar çılđın olabildiğine hayret ediyordum, ama bu asla sanatına yansımıyordu. Ya da belki de deli olduğu için sanatında bu kadar iyiydi.

Sirk Fransa'dan geçerek İtalya'nın Torino kentinde durdu. Hayatım boyunca bir adada yaşamış biri olarak, aynı topraklarda olup da nasıl olup da bambaşka bir ülkeye geçebildiğimizi düşünmek inanılmazdı. Bir an Fransa'dasınız, bir an sonra İtalya'dasınız. Torino, Alp Dağları'na bakan güzel mimarisiyle etkileyici bir şehirdi. Belki de şimdiye kadar bulunduğumuz en görkemli yerdı ve gösteriler her gece kapalı gişe oynuyordu.

Jack'in gösterisinden müzik çadırın içinde çalarken yüz boyalarımı kaldırıyordum. Kendi küçük baloncuğumda görevime devam ederken sinirli ritme , ta ki tanıdık bir ses araya girip kalbimin atmasını neredeyse durdurana kadar.

"Acele et Benjamin, fazla vaktimiz yok," diye çıktı annem, asistanı ona ayak uydurmak için acele ederken. Orada öylece donmuş bir halde aklımda tek bir düşünce vardı.

Beni buldu.

Bu düşünceyi bir dizi küfür ve belirgin ve somut bir korku hissi takip etti. Topukları çadırın girişine yerleştirilmiş ahşap panellere vuruyordu. O topukların tıkırtısı bana sonsuza dek onu hatırlatacaktı ve muhtemelen çoğu zaman düz ayakkabı giymeyi tercih etmemin nedeni de buydu.

Boğazım sıkıştı, derim nemlendi ve açıkta olmama rağmen aniden nefes almak için yeterli hava bulamadığımı hissettim.

Saklanmalı mıydım yoksa onunla yüzleşmeli miydim karar veremiyordum. Burada olmaya hakkı yoktu ve eğer bir şekilde beni eve getireceğini düşünüyorsa, başına başka bir şey gelmişti. Bir ay önce olsa saklanırdım ve her ne kadar bir ay çok uzun bir süre da, o zaman olduğum kişi değildim. Kendimi daha güçlü, daha az naif hissediyordum. Evet, hâlâ macera yaşamak istiyordum ama artık her maceranın beraberinde gerçek tehlikeler getirdiğini ve eskiden düşündüğüm gibi tedbiri elden bırakamayacağımı biliyordum.

Belki de hayatı yaşamak aynı zamanda zor ve bazen korkutucu şeyler yapmak anlamına geliyordu. Ve şu anda annemle yüzleşmek kesinlikle korkutucuydu. Bir an bile tereddüt edemeden ağızımdan o kelime çıkıverdi.

"Anne," diye .

Topuklarının üzerinde döndü, kalem eteğini düzeltti ve bana doğru döndü. Yüz ifadesi bir anda şaşkınlıktan rahatlamaya ve kızgınlığa dönüştü.

"Lillian!" diye bağırdı ve bana doğru yürümeye başladı. "Seni bulmak için ne kadar uğraştığımız hakkında bir fikrin var mı?"

"Gelmemeliydin," dedim kollarımı kavuşturup dik . Kekelememek için yoğun bir çaba sarf ettim. Benjamin bana alaycı bir bakış attı. Yıllardır annem için çalışıyordu ve onun gerçekte olduğu gibi, yani soğuk ve acımasız değil, harika bir insan olduğunu düşünmesini sağlayan bir tür dalkavuktu.

"Seni eve götürüyoruz," dedi annem, öne doğru gelip kolumu tutarak. "Uçağımız birkaç saat içinde kalkıyor ve onu kaçırmak istemiyoruz."

Ondan uzaklaştım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kan damarları patlayacakmış gibi baktı. "Buraya gelmek için uçakta dört saatten fazla zaman harcadık. Bu kadar nankör olma. Eğer uçuş için yeterli paran olmadığından , buna gerek yok. Sana bilet ayırttım bile."

İstemsizce güldüm. "Oh, tam dört saat, ne fedakârlık. Ve bu parayla ilgili değil. Burada kalıyorum çünkü istiyorum. Mutluyum."

Sabırsızlığı yüzünden okunuyordu. "İki hafta içinde üniversiteye geri dönmen gerekiyor. Eve şimdi gelsen iyi olur. Herkes için en iyi çözüm bu."

Ve tam da bu yüzden buradaydım. Benim iyiliğimi gerçekten önemseydi için değildi. Sadece üniversiteyi bırakmamı ve bu süreçte kendisini göstermemi istemiyordu. Eğer gerçekten isteseydi, çok daha önce gelip beni emindim. Ama hayır, bu ani müdahalenin nedeni yeni döneme sadece iki hafta kalmış olmasıydı ve annem beni amfide, çalışkan küçük kızı rolünü oynarken görmek istiyordu.

"Üniversiteye geri dönmeyeceğim," dedim kararlı bir sesle, çenemi dik tutarak.

"Saçmalama. Tabii ki saçmalıyorsun. Bu senin son yılın. Şimdi bırakırsan yazık olur." Tanrım, sanki dinlemiyordu bile. Sanki dinleyecek kadar umursamıyormuş gibi. Anneme gelince

söz konusu olduğunda, onun yolu doğrudu ve diğer herkesin yolu yanlıştı.

"Hayır, hayatımın son üç yılı boşa geçti. En başta üniversiteye gitmeyi asla kabul etmemeliydim. İstediğim şey bu değil. Bu benim tutkum değil. Evet, sonunda bir iş bulduğumda muhtemelen çok para kazanacaktım ama mutlu olamayacaktım. Eğer mutsuz olacaksan başarılı olmanın ne anlamı var? Haftanın her günü beş parasız ve mutlu olmayı tercih ederim."

Annem gözlerini devirdi, sanki benim küçük konuşmam onun için vakti olmayan bir klişeymiş gibi. Tamam, belki bir klişeydi ama bu *benim* klişemdi ve etmemeye kararlıyım. Artık omurgasız olmayacak ve onun isteklerine boyun eğmeyecektim. Kendi seçtiğim hayatı sürdürecektim.

"Bütün bunları şimdi söylüyorsun," dedi annem, "ama birkaç ay daha bekle, o zaman çok farklı bir melodi çalıyor olacaksın. Giyecek, yiyecek ya da kalacak bir yer bulamayana kadar bekle ve sonra ne kadar mutlu olduğunu görelim. Belli bir yaşam tarzına alıştın Lillian ve sonunda bu rahatlığı özleyeceksin."

"Yapmayacağım," diye .

"Tanrı aşkına, şımarıklığı bırak. Senden daha uzun yaşadım. Daha iyi bilirim. Şimdi gel, eşyalarını toplayalım ve gidelim. Uçağa binmeden önce bir şeyler yemek için yeterli zamanımız olsun istiyorum."

Cevap veremedi sert ayak seslerinin yaklaştığını duydum ve ardından Jack'in derin, sorgulayıcı sesi "Lille, neler oluyor?" diye sordu.

Annem onunla yüzleşmek için döndü, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup spekülâtif bir kaşını kaldırırken gözleri onu içine çekti. Tamam, hiçbir zaman tam anlamıyla bir rahibe olmamıştı ve bunu söylemekten nefret ediyordum,

Ama annemin genç ve yakışıklı erkeklere karşı bir ilgisi vardı. her zaman ev hayatımızdan uzak tuttu, bu en azından ona minnettar olduğum bir şeydi. Ancak yıllar geçtikçe, zor kazanılmış parasını oyuncak oğlanları şarap ve yemek için kullanmayı sevdiğini öğrendim. Söylemeye gerek yok, bu çok sık düşünmek istediğim bir şey değildi.

Jack'in sahneden yeni indiği belliydi çünkü boynundaki teri silmek için bir havlu kullanıyordu ve üzerinde tişört yoktu. Annemin bu manzarayı nasıl takdir ettiğini görünce içim cız etti. Bu düpedüz yanılttı. Benjamin yine sabırsızca kaşlarını çattı ve parmağıyla saatine dokundu. Annem onu görmezden gelip tüm dikkatini Jack'e verirken ben de ona kaşlarımı çatarak karşılık verdim.

"Merhaba," dedi öne doğru bir adım atıp elini uzatarak. "Ben Miranda Baker. Lille'in annesiyim. Korkarım onu eve götürmeye geldim." Kibarca gülümsedi, son sözleri eğlenerek gülüşüyle karıştı, sanki her şey küçük bir yanlış anlaşılmaymış gibi. Sanki komşunun arka bahçesine girmiş ve geri alınması gereken beş yaşında bir çocukmuşum gibi. Dişlerimi sıkarken tüylerim diken diken oldu. Jack onun eline baktı, sonra kaşlarını çattı ve onunla tokalaşmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Sana söyledim, eve gitmiyorum," dedim yüksek sesle ve bir şekilde.

Jack'in bakışları benden anneme ve sonra tekrar anneme kaydı. Birkaç adım atıp yanımda durmadan önce bir süre sessizlik oldu.

"Onu duydun," dedi anneme, başını eğip ona sakın bir bakış atarak.

Annem el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Lillian'a aldırmayın. Çoğu gün kafası bulutlarda geziyor. Onu burada kendi başının çaresine bakması için bırakırsam nasıl bir anne olurum?"

"Kendi çaresine bakıyorum," dedim ve annem buruşuk, boya lekeli tişörtümü ve geçen hafta pazardan aldığım uzun çingene eteğimi inceleyerek bana baktı.

"Görünüşün aksini söylüyor, sevgilim. Ne giyiyorsun ?" diye sordu, ses tonunda az da olsa alaycı bir ton vardı. Şimdi Jack'in doğrulduğunu ve yumruklarını sıkıldığını hissediyordum, bu onun mutlu bir kampçı olmadığıнын tanıtık bir işaretiydi.

"Gitmen gerek," diye bağırdı kolunu ortama doladığında. Saniyeler içinde annem durumu kavradı. Kaba ve kontrolcü olabilirdi ama aptal değildi.

"Ah, anlıyorum," dedi ve dudaklarını büzerek tasarım çantasına uzanıp cüzdanını çıkardı. "Belli ki kızıma bir şekilde bağılısınız ve gitmesine çok üzölürsünüz." Vay canına, aslında söylemeden şeyler söyleme becerisini neredeyse unutmuştum. Ses tonu şeyi anlatıyordu. Jack'le seks yaptığımız sonucuna varmış ve ben gidersem Jack'in "" düşünmüştü.

"Bela istemiyorum ve belli ki sen *büyük, güçlü* bir adamsın," diye devam etti annem, "büyük" ve "güçlü" kelimelerine kesin bir hayranlık yerleştirerek. Onunla tatlı dille konuşmaya, egosunu okşamaya çalışıyordu ki istediğini elde edebilsin. "Öyleyse, fiyatını söyle," diye bitirdi. "Geri çekilmen ve kızımı sorunsuz bir şekilde çıkarmama izin vermen için ne kadar ödemem gerekiyor?"

Kalbim çarpmaya ve yüzüm kızarmaya başladı, çok öfkeliydim. Benim hakkımda sanki satın almak istediğı bir ürünmüşüm gibi konuşuyordu. Ve eğer ben öfkeliysem, Jack kesinlikle çok öfkeliydi. durmam için beni hareket ettirdi, sonra anneme bir adım daha yaklaştı. Annem

onun ilerleyişı karşısında irkilerek nefesini tuttu ve göz kapakları şaşkınlıkla çırpınarak biraz geriye doğru sendeledi.

Konuşmaya başladığında sesi alçak ve tehditkârdı, "Beni dinle Miranda, hem de iyi dinle. Ödeyebileceğin hiçbir bedel, söyleyebileceğin hiçbir söz, savurabileceğin hiçbir tehdit yok ki sevdiğim kadını benden almana izin vereyim. Kızın senin onun hakkında düşündüklerinden daha değerli. O tanıdığım en güzel, zeki, yetenekli, şefkatli ruhlardan biri ve senden daha iyisini hak ediyor. O alınıp satılacak bir meta değil ve senin malın da değil." "Artık değil" diye sertçe bitirmeden önce durakladı.

Birdenbire, sesi kulaklarımda yankılanırken tekrar nefes almakta zorlanmaya başladım.

Sevdiğim kadın.

O da böyle söylemişti. Sertçe yutkundum ve anneme odaklandım. Sanki tercüme edemediği yabancı bir dil konuşuyormuş gibi ona bakıyordu. Nihayet Miranda Baker satın alamayacağı ya da gözünü korkutamayacağı biriyle karşılaşmıştı. Sonunda hareket etme yeteneğimi yeniden kazanana kadar zaman durmuş gibiydi. Birkaç adım öne çıktım ve dayanışmamızı göstermek için parmaklarımı Jack'in parmaklarının arasından geçirdim. Annemin ağzı hoşnutsuzlukla buruştu ve artık Jack'e ilgiyle bakmıyordu. Jack, kızına aşık olduğu için annemin gözünden düşmüştü ve ayrılarak doğru şeyi yaptığıma dair bir kanıtı ihtiyacım varsa, o da buydu.

Benjamin durduğu yerde kıpırdanırken rahatsız olmaya başladı, muhtemelen annesinin yukarı çıkmasını bekleyeceğini düşündüğü için

Jack'e karşı. Ve evet, asistanı bir Barbie bebek kadar kas gücüne sahipti.

Annemin Jack'e üstü kapalı bir şekilde hakaret etmesini bekliyordum ama etmedi. Onun yerine dikkati benim üzerimdeydi. Uzun, bıkkın bir iç çekiş yaptı, sanki tüm bunlar onun için büyük bir rahatsızlıkmiş ve burada tüm hayatımı tartışmıyormuşuz gibi. "Denedim Lillian, ama istediğin buysa, sanırım seni eve dönmeye zorlayamam. Ama şunu bil ki, bir daha denemeyeceğim ve her şey ters gittiğinde, seni kurtarmaya gelmemi bekleme. Artık kendi başınasın."

Dikkatim hiç dağılmadan ona baktım ve çenemi dik tutmaya devam ettim. Tehditleri artık beni korkutmak için işe yaramayacaktı. Son sözlerini söyledikten sonra Benjamin'e döndü, onu takip etmesi için başıyla işaret etti ve gitti. Annemin Özel Kalem Müdürü, sanki onlarla birlikte eve gelmediğim için aptalmışım gibi bana son bir kez baktı ve sonra o da gitti. Çadırın içinden kısık bir müzik sesi geliyordu ve ben Jack'le el ele duruyordum, ağır bir gerilim vardı. Kalbim aynı anda hem dolu hem de hafif hissediyor, ciğerlerim duygulara boğuluyordu. Hayatım boyunca başka bir insana karşı, o an ona duyduğum kadar büyük bir sevgi hissetmemiştim.

An.

Anneme karşı durmama yardım etti. Ama sadece bu da değil, ona bir değerim olduğunu göstermişti. Ona beni bir yük, sürekli kaşıkla beslemek zorunda olduğu çaresiz küçük bir kuş olarak görmesine rağmen, beni böyle görmediğini söyledi. Onun gözünde ben olduğum gibi mükemmeldim.

Vücudumu ona doğru çevirdim ve onu kollarıma çektim. Sıcak, ipeksi teninin hissini içime çekerken kalbim iki kez atıyordu

ve uzun saçları çenemi gıdıklıyor.

"Annen berbat biri," diye mırıldandı boynuma doğru.

"Ona beni sevdiğini söylemişsin."

"Ona bunu söyledim çünkü bu doğru."

Geri çekildim ve ona baktım. "Öyle mi?" Sözlerim o kadar sessizdi ki ilk başta duyduğundan emin olamadım. Sorduğum soru onu aşağılamaktan ziyade eğlendirmiş gibiydi.

"Bana inanmıyor musun?"

Telaşla geri adım attım. "Hayır, hayır, demek istediğim bu değildi. Ben sadece... bu kulağa aptalca gelecek ama söylediklerinde ciddi olup olmadığını ya da sadece beni savunmak için mi söylediğini bilmem gerekiyor."

Bana şefkatle gülümsedi ve yanağımdan düştüğünü fark etmediğim bir damla yaş sildi. "İstemediğim şeyleri söylemem, çiçeğim."

Bir anda vücudumdaki tüm hava beni terk etti. Omuzlarını ellerimle kavrayarak içine gömüldüğümde ağırlıksızdım. Ve birden utandım, karanlık gözleri içime işledi, düşüncelerimi okumaya çalışır gibi benimkiler arasında gidip geldi. Sertçe kızardım ve omzunun üzerinden yere baktım. Tanrım, onun da beni sevdiğini bildiğim halde bu konuda nasıl utangaç olabilirdim? Bunu söylemek zorundaydım. Kendimi onunla aynı kefeye koymadan onun kendini doğrama tahtasına koymasına izin veremezdim.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım, gözlerim çimenlerdeydi. Karanlıkta bile çok yeşil görünüyordu, ya da belki de bu sadece çarpan kalbimin rengi güçlendirmesiydi.

Derin, alçak bir kıkırdama duyuldu. "Neydi o, çiçek? Ne dediğini tam olarak anlayamadım. Ayrıca, bana bakman gerekiyor. Beni gözlerinden mahrum etme."

Cesaretimi toplayıp yutkundum ve bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Seni seviyorum dedim."

Dudaklarımın kenarına nazik bir öpücük kondurmak için eğildiğinde ağzını geniş, görkemli bir gülümseme şekillendirdi. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Onu düzgün bir öpücük için kendime çekmeye fırsat bulamadan yüksek sesli alkışlar beni transımdan çıkardı. İçerideki gösteri her neyse az önce sona ermişti ve seyirciler tezahürat yapıyordu. Bizim için tezahürat yapıyorlarmış gibi davranmaya karar verdim. Ben ve Jack için ve bizim sessiz küçük aşk itirafımız için.

Başparmağını dudağımın üzerinde gezdirdi ve elimi çekti. "Benimle gel - sana bir şey vermek istiyorum."

Merakla beni çadırın yanından geçirip kampçılarının yanına götürmesine izin verdim. Kendi çadırına vardığımızda beni içeri çekti, sonra da yatak odasında kayboldu. Elinde küçük bir karton kutuyla dönmeden önce bir çekmeceyi açıp kapadığını duydum. Beni oturmam için aşağı çekti, avucuma koydu ve açmamı söyledi.

Üstünü iterek açtım ve balonlu naylonla paketlenmiş bir şey gördüm. Onu elime alarak, bakırdan dövülmüş küçük bir sıcak hava balonu olduğunu keşfedene kadar plastiği sıyırmaya başladım. Hatırlamam için sadece bir saniye geçti. Bu süsü daha önce görmüştüm. Caen'deki meraklı bir dükkândaydı. Ben ona hayran hayran bakarken ve Lola ile Jack'e dövmeme ne kadar benzediğini gösterirken vitrinde duruyordu.

"Bunu Caen'den almıştın, değil mi?" Dedim, sesim havalıydı, duygularım sesimin titremesine neden oluyordu.

Beni kucağına çekti ve ben parmaklarımı bakırın üzerinde gezdirirken başını omzuma yasladı.

"Evet."

"Neden?"

Sanki kendinden utanıyormuş gibi yer değiştirdiğini görmekten ziyade hissettim. "Sen istediğin için ben de istedim. Ona bakışında bir şey vardı, sanki sihirliymiş gibi, onu satın alma ihtiyacı duydum. Böyle bir büyüye sahip olmak istiyordum ama daha da önemlisi bunu sana vermek istiyordum çünkü seni mutlu edeceğini biliyordum ve gülümsediğini görmek hoşuma gidiyordu. Bu yüzden ertesi gün tekrar gittim ve satın aldım."

Küçük, sevecen bir kahkaha attım, aynı zamanda gözlerim yaşardı. Bu sadece küçük ama yine de benim için dünyalara bedeldi. Param yetmediği halde Jack'in onu alacak kadar düşünceli olduğunu bilmek benim için her şey demekti. Kucağında döndüm ve çenesini okşadım. "Bunu benim için mi aldın?"

Gülüştü benimkiyle eşleşti. "Evet. Sanırım bunun seni bana sevdireceğini düşündüm."

"Senden zaten etkilenmişim. Sevdirmeye gerek yoktu," dedim ona, gözlerimdeki sevgiyi görebilmesini umarak. "Bunu bana vermek için neden bu kadar bekledin?"

Kolları belime dolandı ve sesi içimin titreşti. "Bir süreliğine ona biraz bağlandım ama artık büyüsüne ihtiyacım yok. Artık sen varsın." Kelimeleri basitçe söyledi, sanki tüm bunlar tamamen açıkmiş gibi ve ben dönüp ağzına bir öpücük yerleştirirken kalbim sıkıştı.

"Sen, Jack McCabe, sihirli olan sensin," dedim ve süsü yere bırakıp gömleğimi başımın üzerine kaldırmak için uzandım.

On yedi

Ve iki kanayan ruh yeniden bir araya geldi.

Son derece nemli bir gündü ve yüz boyamaya ara verip Lola'yla birlikte içecek standında oturuyor ve alnıma soğuk bir su şişesi bastırıyordum. Gösteri yeni başlamıştı, bu yüzden Lola'nın müşterileri yavaş yavaş dışarı çıkıyordu. Araya kadar tekrar meşgul olmayacaktı. Spekülatif bir şekilde ona baktım. Şu anda oldukça iyi görünüyordu ve artık onu hiç ağlarken ya da üzgün görünürken yakalamıyordum. Ama de sürekli saldırı gecesini düşünüyor, saldırganın kim merak ediyordum. Bu, ürkütücü bir farkındalıkla derimin karıncalanmasına neden oluyordu.

Sirkten önceki hayatını da merak ettim. Ona çok kötü davranan ve kaçıp yeni bir kimlik edinen kocası Derek'i.

"Buraya geldiğinizde kaç yaşındaydınız?" Servis tezgahını silerken sordum. Şişeyi alnıma bastırmaktan açıp rahatlatıcı serinliğini yudumlamaya terfi etmiştim.

"On sekiz," diye cevapladı düşünmesine gerek kalmadan.

"On sekiz mi?" "On sekiz mi?" dedim. "Ve sen zaten evli miydin?"

"Evet, bilirsin, ben biraz düşüncesizimdir. İnsanlarla tanışıp hemen bağlanmak gibi bir huyum var. Bunu seninle yaptım." Durakladı ve bana gülümsedi, ben de ona karşılık verdim. "Sorun şu ki bazen yanlış kişiye bağlanıyorum. Derek'le tanıştığımda yirmi beş yaşındaydı. Polisti, kendi evi ve arabası vardı. Onun çok sofistike olduğunu düşünmüştüm," dedi gözlerini devirerek

kendine. "Birbirimizi sadece iki ay gördükten sonra bana evlenme teklif ettiğinde bunu hiç sorgulamadım. Ondan bir ay sonra evlendik ve ben de onun yanına taşındım. İşte o zaman vurmaya başladı. Üniformasını zamanında yıkamayı unutuyordum ya da akşam yemeğini masaya koymakta gecikiyordum ve o da beni eşek sudan gelinceye kadar dövüyordu. Kaçmak zorundaydım. Sirk şehre gelmişti ve ben de bunu bir fırsat olarak gördüm. İş başvurusunda bulundum ve gerisi tarih oldu. Derek beni henüz bulamadı ve eğer kartlarımı doğru oynarsam asla bulamayacak."

Başımı salladım, hikâyesini özömsedim ve o şekilde kaçarken ne kadar korkmuş olabileceğini düşündüm. Şimdi kendine kurduğu küçük hayatta ne kadar güçlü .

"Üzgünüm ama nereden bilet alabileceğimizi bilmiyorsunuz, değil mi?" Bir ses düşüncelerimi böldü ve Lola müşteriye yardım etmek için tekrar gişeye doğru adım attı. Kadına baktım, uzun siyah saçlarını, açık mavi gözlerini, kalp şeklindeki güzel yüzünü ve şık kıyafetlerini inceledim. Normalde bu kadar dikkat etmezdim ama bu kadının İrlanda aksanı vardı ki İtalya'dayken bunu duymak alışılmadık bir şeydi. Yirmili yaşlarının başlarında ya da ortalarında görünüyordu ve düz beyaz dişleriyle bize gülümsedi. "Evet," diye başladı Lola ve hemen karşıımızdaki bilet gişesini işaret etti

"Biletleri şuradan alabilirsiniz."

"Teşekkür ," dedi kadın, tam o sırada bir adam seslendi,

"Watson, Tanrı , beni beklemen mümkün değil mi?"

Sesin arkasındaki adam bir saniye sonra ortaya çıktı ve onu gördüğüm anda tüm vücudum soğuk terler döktü. Uzun boyluydu, Jack'le hemen hemen aynı boydaydı, muhteşem ela kahverengi gözleri ve alttan kesilmiş, üst kısmı biraz dağınık bir saçı vardı. Şalvar giyyordu.

Özel dikim takım elbise ceket, altında grup tişörtü ve koyu renk kot pantolon. Kısacası, göz kamaştırıcıydı; daha konuşmamıştı bile ama şimdiden karizma çubuğuyla vurulmaya başlamıştı. Jack'te de aynı etki vardı ama kenarları pürüzlüydü ve çoğu zaman bunun farkında değildi. Bu adam nasıl bir etki yaratacağını çok iyi biliyordu ve cazibesi üzerinde çalışılmış ve bilenmiş bir "T." idi.

Onu nerede görsem tanırdım. Bu Jay Fields'dı, Jack'in kardeşi ve karşımda durduğuna inanamıyordum. Mektubumun onu buraya getirdiğine inanamıyordum. Ayrıca o mektubu gönderdiğimi bile unuttuğuma da . Son haftalarda kendimi Jack'e o kadar kaptırmıştım ki mektup aklımdan tamamen çıkmıştı.

Kolunu minyon kadının beline dolamıştı, çenesi gergindi. Onda beni bir gerginlik havası vardı. Ağzım bir karış açık ona baktığımı ancak Lola dirseğiyle beni dürttüğünde fark ettim ve eğlenerek, "Ağzını kapat Lille," diye mırıldandım.

Sözleri göz kırpmamı sağlayarak dikkatimi tekrar toplamamı sağladı.

Jay bana baktı ve kaşlarını çattı. "Hey, iyi misin hayatım? Az önce bir hayalet görmüş gibisin." Şimdi bana dikkatle bakıyordu, sanki hızlı hızlı düşünüyormuş gibi dikkati yüz hatlarımda geziniyordu.

"Sen Jay Fields'sın," diye aptalca ağzımdan kaçırdım.

"A-ha!" diye haykırdı Lola. "Onu bir yerden tanıdığımı biliyordum. Çok yeteneklisin dostum. Burada sirkte olduğuna inanamıyorum. Birkaç hafta önce Lille'e videolarını gösteriyordum. Ne şans ama, ha?"

Jay hâlâ bana bakıyordu ki gözlerinin arkasında bir ampul yandı. "Sen Lille'sin," diye nefes aldı ve kolu hâlâ kadının üzerindeyken öne doğru bir adım attı. "Lille Baker?"

Sertçe yutkundum ve sesimi çıkaramadan başımı salladım. Jay elini cebine soktu ve katlanmış birkaç kâğıt çıkardı. Onları açtı ve ani bir korkuyla hem benim hem de Jack'in el yazısını tanıdım. Jay mektubumu işaret etti. "Bunu sen mi yazdın?"

Yine tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. O aşamada gözlerimin sadece iki büyük yuvarlak tabak olduğundan emindim.

"Nerede o?" Jay bir elini endişeyle saçlarında gezdirerek sordu. Gergin ve enerji dolu görünüyordu. "Kardeşim nerede?"

"Jay," dedi kadın, kollarında dönerek ve ellerini göğsüne koyarak. Sesi nazik ve yatıştırıcıydı. "Rahatla. Bir nefes al. Bunun gerçek olup olmadığını bile bilmiyoruz."

Jay gözlerini kapattı ve tekrar konuşmadan önce talimatlara uygun olarak derin bir nefes aldı. "Bu yüzden buraya geldim. gerekiyor. Hayatta olup olmadığını bilmem gerek."

Dur bir saniye, ne? Jay, Jack'in öldüğünü mü sanıyordu? Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sinirlerimi bastırıp bu durumla başa çıkmam gerektiğini biliyordum. Jack kardeşini bir daha görmek istemediğini her zaman açıkça belirtmişti ama işte buradaydı ve bunu ben yapmıştım. Eğer bu işi çabucak halledemezsem, bütün bunlar yüzüme patlayabilirdi. Jack ne yaptığımı öğrendiğinde benden *nefret* edecekti. Neden bunu tekrar yapmıştım ki? Evet, çünkü ben duygusal bir aptalım.

İçecek standından hızla ayrılıp onları karşılamak için yanlarına gittim ve omzumun üzerinden seslendim: "Lola, biraz Violet'lere gidebilir miyiz?"

Lola'nın kafası karışmış gibiydi. "Bu ikisini Violet'e mi götürmek istiyorsun?"

Neden?"

"Her şeyi daha sonra açıklayacağım. Ama şu anda gerçekten önemli bir şeyle gerekiyor."

Omuz silkti. "Evet, tamam, devam et. Violet zaten gösteriden sonraya kadar dönmeyecek."

Jay'e dönmeden önce ona minnettar bir bakış attım. "Benimle gelebilir misin lütfen? Seninle konuşmam gerek. Jack burada olduğunu bilmemeli, henüz değil."

Gözlerinde şüphe vardı ama bir süre sonra başını salladı ve bana yolu göstermemi işaret etti, kadının elini tuttu ve beni takip etti. İkisini de sessizce Violet'in karavanına götürdüm ve kapıyı açtım, geride durup içeri girmelerini işaret ettim.

Salona oturdular ve ben ne yapacağımı bilemeden bir an öylece durdum. Ayaklarımı birbiri ardına hareket ettirdim ve çaydanlığı koymaya gittim. Sonra karşılarına oturmaya gittim. Jay bana şüpheyle bakmaya devam ederken kadın bana dostça gülümsüyordu.

"Ben Matilda, bu arada," dedi elini uzatarak. "Jay'in karısı."

Elini tutup sıkmadan önce güzel bir nişan yüzüğü ve alyans taktığını fark ettim.

"Ben Lille, Lille Baker, ama bunu zaten biliyorsun," diye cevap verdim, sesim titriyordu. Ellerime baktım. "Mektubumda da söylediğim gibi, Jack'in sana yazdığımdan haberi yok. Aslında, şey, başka nasıl

Bunu söylemek istemezdim ama seni görmek istemiyor. Açık sözlü olduğum için özür dilerim ama sizden nefret ediyor."

Jay öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayayarak başını bana doğru eğdi. "Benden nefret mi ediyor?"

"Şey, evet, görüyorsunuz, çünkü amcanız onu görmek istemediğinizi söyledi. Çok uzun süre yalnız kaldı, insanlar ona çok kötü davrandı ve çok acı çekti. Hâlâ acı çekiyor ama umurunda değilmiş gibi davranıyor. Mektuptan da anlayabileceğiniz gibi, umursuyor - sadece bunu kabul etmek istemiyor." Saçmalıyordum ama duracak gibi değildim.

Jay arkasına yaslandı, sanki her şey birdenbire ona mantıklı gelmişti ve ben de her şeyi açıklayan ne söylediğimi merak ediyordum. Çok beklememe gerek kalmadan yüzüne karanlık bir ifade geldi ve başını ileri geri sallamaya başladı. "Amcam. Benim lanet olası boktan amcam." Karısına dönmeden önce bir sessizlik oldu. "Buna inanabiliyor musun?"

"Jay, sakin ol," diye fısıldadı ama yalvarışı onu daha da kızdırdı. Öfkeli bir şekilde ona döndü.

"Sakin ol!? Sakin mi olayım? O şeytani piç sadece iyi bir çocukluk geçirmemi engellemekle kalmadı, aynı zamanda beni tek erkek kardeşimden de mahrum etti. Bana Jack'in öldüğünü söyledi, Matilda. Öldü! Ne tür bir hasta herif böyle bir şey yapar?" Yumruğunu kanepeye vurdu ve her şey hızla anlam kazanmaya başladı. Jack'in hikâyesi hakkındaki tüm şüphelerim temelsiz değildi. Haklıydım. Şüpheli bir şeyler . Jay Jack'i terk etmemişti - öldüğünü sanıyordu çünkü amcası ona öyle söylemişti.

Jay biraz rahatladıktan sonra Matilda onu kollarının arasına aldı. Vücudu titriyordu ve içgüdüsel olarak ağladığını anladım. I

Böylesine büyük, yakışıklı ve kendinden emin bir adamın ağlamasına daha çok şaşırmam gerekirdi diye düşündüm ama şaşırmadım. Onun acısını, kaybını hissettim. Hepsini Jack'le olan bağlantım sayesinde hissettim.

Matilda, Jay'in omzunun üzerinden bana ve endişeli bakışlar attık. Buradan nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bütün bunları Jack'e nasıl açıklayacaktım? *Yanına* gidip, *"Hey Jack, komik bir hikaye ama kardeşine yazdığın mektubu çalıp ona gönderdim"* diyecek kadar cesur olduğumdan emin *değildim*. *Şimdi burada ve bir değil*. Evet, bu konuşmanın bir balon gibi söneceğini görebiliyorum.

Gözlerim duvardaki saate gitti ve Jack'in gösteri saatinin neredeyse geldiğini fark ettim. Belki de bunu aşmanın yolu buydu. Jay'i seyircilerin arasına sokarsam, Jack'i görebilir, uzaktan hayatta olduğuna dair bir kanıta sahip ve sonra oradan nereye gideceğime karar verebilirdim.

Bir dakika sonra Jay karısından uzaklaştı ve tekrar beni incelemek için döndü. Gözleri biraz kızarmıştı ve yüzü sertti. Bana hâlâ güvenmediği açıktı. Üzerimde yazlık elbisem ve bol bir hırka, ayağымda yıpranmış converse ayakkabılarım vardı. Saçlarım, düzgün bir saç bağı yerine tahta bir boya fırçasıyla sabitlediğim dağınık bir topuz halindeydi. Bu şeyleri sürekli kaybediyordum. Umutsuzca benim hakkımda ne düşündüğünü bilmek istiyordum ve içten içe benden hoşlanmasını istiyordum çünkü o Jack'in kardeşıydı ve ben Jack'e aşıkım.

"Kardeşimi nereden tanıyorsun?" Jay şimdi dik oturuyor ve tüm dikkatini bana yöneltiyordu. Ve Jay Fields'in tüm dikkati biraz yoğun olmaktan da öteydi. Tenim hafifçe karıncalanıyordu ve kendimi yargılanıyormuş gibi hissediyordum.

Bir an için gözümü kaçırdım ve gergin bir şekilde bileğimi kaşıdım. "Ben, şey, ben onun kız arkadaşı sayılırım."

Jay'in kaşları havaya kalktı ve dudaklarında ilk kez gülümsemeye benzer bir şey belirdi. "Sadece bir çeşit mi?"

Boğazım . "Evet, ona sıırıslıkam aşışım ama her şey çok yeni."

Şimdi bana düzgün bir gülümseme verdi ve bunu söyleme şeklimde doğru olan bir şey olmalı, çünkü tüm şüpheleri eridi gitti.

"Evet, öyle görünüyorsun, sevgilim." Gözleri formumun üzerinde gezindi. "Kardeşimin zevki iyidir." Bunun üzerine karısı ona dirsek attı ama sıırıtıyordu. "Kardeşinin kız arkadaşıyla flört etmeyi bırak, Jason," diye şakacı bir şekilde azarladı ve adam teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Ne? Kız çok tatlı. Sadece kardeşimin hoş bir kız arkadaşı olduğunu fark ettim, bunda bir kötülük yok." Bir an için sessizleşti ve elini yüzünde gezdirirken gerginliğinin bir kısmı geri geldi. "Kardeşim," diye fısıldadı kendi kendine. "Kahretsin, bu çılgınlık."

"Onu şimdi görmek ister misin?" Nazikçe sordum ve yanıtı hararetti.

"Tabii ki evet."

Ayağa kalktım ve elbisemin eteğini düzelterek, "Hadi o zaman. Şu anda sahnede olmalı."

İkisini de karavandan çıkarıp çadıra doğru götürürken Jay, "Mektubunda Jack'in bir sanatçı olduğundan bahsetmişsin ama ne tür bir sanatçı olduğunu söylememişsin?" diye sordu.

Artık neredeyse çadıra varmıştık ve Marina'nın Jack'in tanıtırken ses sisteminden yankılanan sesini duyabiliyordum.

Yan girişe vardığımızda derin bir nefes aldım ve yüzümü ona döndüm. "Sanırım kendin görmene izin vereceğim."

Jay ve Matilda tam müzik çalmaya başladığında ve Jack sahneye giriş yaptığında, alev uçlu metal tekerlekler çıplak, kaslı kollarının üzerinde dönerken önüme geçtiler. Seyirciler çılgınca tezahürat yaptı ve ben de Jay'e yönelttim. Çenesi gergindi, elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı ve yutkunurken adem elmasının titrediğini görebiliyordum. Dikkati Jack'in üzerindeyken gözleri şiddetle parlıyordu ve umutsuzca ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Bunca zaman sonra onu tanıdı mı? Şu anda kardeşini gördüğünde ne hissediyordu? Yıllarca öldüğünü sandığı ama aslında çok canlı olan kardeşini. Ve dostum, Jack hayattaydı. Sahnede hareket ederken, varlığı adeta yaşam ve canlılıkla titreşiyordu.

Matilda destek için kollarını ona sararken Jay'in eli ağzına gitti, duyguları onu ele geçirdi. Birdenbire gücü tükenmiş gibi göründü ve minyon karısı olmasaydı yere yığılabilirdi. Onu izlerken içimi bir duygu dalgası kapladı. Boğazım gözyaşlarıyla doldu, ciğerlerim yandı ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Dikkatim tekrar sahnede alevler püskürten ve seyircilerden korku, dehşet ve heyecan sesleri yükselten Jack'e kaydı. Muhteşem görünüyordu, çok güçlü ve vahşiydi. Ve yarım saat öncesine kadar öldüğüne inandığı kardeşinin seyirciler arasında olduğundan haberi yoktu. Jack'in yaptığım şeyi öğrenmesinden korkuyordum ama aynı zamanda bunun doğru şey olduğunu da biliyordum. Hem Jay hem de Jack

geçmişleri hakkında yanılmışlardı ve ben kendimi tehlikeye atarak onları yeniden bir araya getiriyordum.

Gösterisi yaklaşık on beş dakika sürdü ve gösteri boyunca Jay'in birkaç kez karısının kollarından kurtulmaya çalıştığını ve sahneye doğru koştuğunu gördüm. Jack'in orada olduğunu bilmesini istiyordu. Neyse ki Matilda her seferinde onu geri çekti ve kulağına bir şeyler mırıldandı, sözleri onun hevesini ve sıkıntısını bastırmaya yaradı.

*Şimdi ne
yapacağım? Şimdi
ne yapacağım?*

Paniklemeye başladığımda soru hala kafamda yankılanıyordu, hiçbir cevap gelmiyordu, aniden Jack son numarasını yapıyordu. Başını arkaya yatırdı ve alevi yutmadan önce meşaleyi ağzının derinliklerine daldırdı. Müzik kalabalık tezahürat yapmaya başladığı anda Jay karısının elinden kurtulmuş ve sahneye doğru büyük, aceleci adımlarla ilerliyordu.

"Jack!" diye bağırdığımı duydum. Jack!" diye bağırdığımı duydum ama sesi alkışların gürültüsüne karıştı. Jack sahnenin bir ucundan diğerine yürüdü ve her seferinde bir selam verdi. Son selamından sonra ayağa kalktığında bir şey duymuş olmalıydı, çünkü dikkati seyirciler arasında gezindi. Sonra, sanki ağır çekimdeymiş gibi, dikkati koridorun ortasında, sahneden sadece birkaç metre uzakta duran Jay'in üzerinde toplandı. Zaman ve Jack gözleri karanlık ve anlamsız bir şekilde kardeşine bakarken kalbim kulaklarımda gümbürdedi.

"Jack, benim. Jay," diye seslendi ama Jack hâlâ yanıt vermiyordu. Yüzünde bir öfke parıltısı belirdi, tüm vücudu kasıldı ve arkasını dönüp kardeşine sırtını dönerek perdelerin arasından kayboldu. Jack'in kaçtığını gören Jay bir anda sahneye fırladı ve onu kovaladı. Matilda ve ben

İkimiz de onları takip etmek için seyircilerin arasından ilerlemeye başlamadan önce bakışlarımızı değiştirdik.

Jay'in "Jack!" diye bağırdığını duyabiliyordum. Jack! Jack! Bir dakika bekle!" Sirkin arka tarafına, karavanların çoğunun park ettiği yere gidene kadar onun sesini takip ettik. Jay sonunda kardeşine ulaştı ve onu durdurmak için omzundan tuttu. Jack dönüp Jay'e baktı, gözleri karanlıkta obsidiyenden daha siyahtı. Spiegeltent'in içinden gelen ışıklar vitray pencerelerde parılıyor, kardeşleri kırmızı, yeşil, sarı, mor ve mavinin değişen tonlarına bürüyordu.

"Sakin bana dokunma!" Jack kardeşine hançer gibi bakarken tısladı.

"Açıklamama izin verin," diye yalvardı Jay, Jack'i kovalarken harcadığı efor yüzünden göğsü kabarmıştı.

"Açıklanacak bir şey yok. Beni nasıl bulduğuna ya da burada ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok ama gitmen gerekiyor. Seni görmek istemiyorum."

Jay cebini karıştırıyordu ve mektubumu aldığını gördüğümde içim cız . "Bu mektubu postadan aldım. Bana nerede olduğunu söyledi," dedi Jay, Jack kâğıdı kapmadan hemen önce, kelimeleri tararken gözleri öfkeyle parlıyordu. İkiyle ikiyi bir araya getirirken bir an için kafası karışmış gibiydi. Sonra kardeşine baktı, bakışları bir ileri bir geri gidip geliyordu, kaşları çatılmıştı. Jack'in gözleri aniden üzerime dikildiğinde binlerce tuğlanın ağırlığıyla sarsıldım. O gözler ihanet ve suçlamayla doluydu ve bir an nefes almakta zorlandım. Bana doğru kararlı adımlarla yürüdü ve mektupları ayaklarımın dibine fırlattı.

"Bunu nasıl yaparsın? Sana güvenmiştim, Lille, sana güvenmiştim!"

"Bekle, Jack, dinle. Düşündüğün gibi değil," diye yalvardım ama sözümü kesti.

"Düşündüğüm gibi değil mi? Yani yazdığım bu mektubu çalıp bana söylemeden kardeşime göndermedin mi? Mektup sihirli bir şekilde ona ulaştı, öyle mi?"

"Hayır, ama anlamalısın, tüm bunları sana değer verdiğim için yaptım. Seni incitmeye çalışmıyordum. Sana yardım etmeye çalışıyordum." Ona dokunmak için hamle yaptığımda gözyaşlarım yüzümden akıyordu ama o benden uzaklaştı.

"Sana ondan nefret ettiğimi söyledim. Beni nasıl terk ettiğini, sonrasında hayatımın ne kadar berbat olduğunu anlattım. Nasıl olur da onu buraya getirerek bana yardım etmeye çalışırsın?"

Ben daha konuşmadan Jay araya girdi. Şimdi kardeşinin hemen arkasında duruyordu. "Seni ben terk etmedim Jack. Her şeyi yanlış anladın."

Jack ona doğru döndü. "Kapa şu lanet çeneni! Duymak istemiyorum. Sana bakmak bile istemiyorum." Acı dolu bir nefes aldı ve iki eliyle Jay'i geriye itti. Jay karşılık vermeden darbeyi aldı. "Benden uzak dur, seni bencil pislik!" Sesi boğuklaşmıştı ve ben daha ne olduğunu anlamadan o acılı gözlerle tekrar bana bakıyordu ve kalbimin kırıldığını, milyonlarca küçük parçaya hissettim.

"En başından beri beni sana çeken neydi biliyor musun, Lille? Güzel yüzün, iri gri gözlerin ya da güzel gülüşün değildi. Çünkü hayatımda ilk kez güvenebileceğim bir insana baktığımı hissettim. O kadar açık ve kötü niyetli olmayan birine.

iharet etme yeteneğine bile sahip değillerdi, ama . Ve ne kadar yanıldığım beni içten içe mahvediyor."

Sözleri midemin bulanmasına ve boğazımın acıyla düğümlenmesine neden oldu.

"Jack, lütfen," yalvardım, onu tekrar yakalamaya çalıştım ama ona dokunmama izin vermedi.

Jack ona nefretle bakarken Jay, "Hey, bak, sakinleşmen gerek," diye araya girdi. "Ben seni asla terk etmedim. Beni bir dakika dinler misin?"

Jack'in göğsü öfkesiyle inip kalktı ama konuşmadı. Bunun yerine Jay'in sözünü bitirmesini bekledi. "Bu mektubu alana kadar senin öldüğünü sanıyordum. Hasta ruhlı amcamız bana böyle söylemişti. Bunu sorgulamalıydım ama yapmadım. Daha çocuktum. Kız arkadaşın bana bu mektubu gönderene kadar hala hayatta olduğunu bilmiyordum ve yine de birinin bana iğrenç bir şaka yaptığını düşündüm, ama bunu kendim öğrenmeliydim. Sonra buraya geldim ve seni gördüm, gerçekten sendin ama benden nefret ediyorsun. Doğru olduğunu düşündüğün her şeyin yalan olduğunu anlamalısın. Bana ailemizle birlikte o yangında öldüğün söylendi Jack. Bu yüzden senin için hiç gelmedim. Çünkü hâlâ hayatta olman için en ufak bir şans olduğunu düşünseydim, seni bulmak için tüm dünyayı yok ederdim. Sen benim kardeşimsin. Seni seviyorum. Lütfen olanları değiştirmenin ikimizin de elinde olmadığını anla."

Jack gözlerini Jay'e dikti ve kelimeleri özümstedikçe içindeki mücadelenin yavaş yavaş görebiliyordum. Sertçe yutkundu ve gerginlik vücudunu terk ederek yerini katıksız bir acıya bıraktı. Jay'den uzaklaştı, sırtı karanlıkta geniş ve yanıktı, kendini toparlamaya çalışırken omuzları aşağı yukarı hareket ediyordu.

"Yalan söylüyorsun," dedi, kelimeler o kadar ki zar zor duyabildim. "Bunların hepsi yalan. Beni manipüle etmeye çalışıyorsun," diye etti, sesi kısık ve duygusallıkla boğulmuştu.

"Yalan söylemiyorum, Jack," dedi Jay, tam arkasına gelene kadar ileriye doğru belli belirsiz bir adım atarak. Jack'in omzundaki yara izini fark ettiğini gördüm, yüzü yara izini görünce sempati ve acıyla buruştu. Bu, yaşadıkları her şeyin katalizörü olan ev yangınına hatırlatıyordu.

"Dokunma bana," diye yalvardı Jack, Jay kollarını Jack'in omuzlarına atıp ona arkadan sarılmadan hemen önce. Jack, Jay'in kollarında gerinerek sarılmaya karşı koyarken Jay can havliyle sarıldı ama Jay sıkıca tutundu.

"Gerçek bu Jack," diye mırıldandı. "Gerçek bu. Sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum. Ve Tanrı'ya yemin ederim ki, bugünden itibaren bir daha asla yalnız kalmayacaksın."

Birdenbire gerginlik onu terk etti ve Jack ağabeyinin kollarına yığıldı. Göğsünün hareketinden ağladığını anlayabiliyordum. Jay'in de ağlıyor olabileceğini düşündüm. Hayatımda daha önce hiç böyle bir sahneye tanık olmamıştım ve tamamen yıkılmıştım. Geçmişleri tarafından paramparça edilmiş, tamamen mahvolmuş iki büyük, güçlü adam birbirlerini kucaklıyorlardı. Gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlandı, ta ki dudaklarımdaki tuzun tadını alana kadar. Matilda'ya baktığımda onun da ağladığını gördüm.

"Bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim," dedi Jay, Jack dönüp onu iyice kucaklamadan hemen önce. Onun bunu yaptığını görmek kalbimi sıkıştırdı ve Jack yaptığım şey için beni asla affetmese bile, bu anı her zaman aklımda olacaktı. Her zaman yaptıklarımın

iki kırık, incinmiş ruhu bir araya getirmişti. Ve belki de onu kardeşiyle yeniden bir araya getirerek, Jack gerçekten nasıl iyileşeceğini öğrenecekti.

Yumuşak, serin parmakların benimkilere dokunduğunu hissettim ve Matilda'nın elimi kendi elinin içine aldığını görmek için aşağıya baktım. İkimiz de bir süre kardeşleri izledikten sonra bana nazikçe mırıldandı: "H, onları biraz yalnız bırakalım. İçimde konuşacak çok şeyleri olacağına dair bir his var."

Ciddiyetle başımı salladım ve beni götürmesine izin verdim. Ne olduğunu anlamadan Violet'in karavanına geri dönmüştük, basamaklarda oturmuş geceye bakıyorduk.

"Amcalarının bir yalan söylediğine inanamıyorum. Yani, getirisi nerede?" Gerçekten bir cevap beklemediğimi söyledim.

Matilda bir nefes aldı ve sonra konuşmaya başladı. "Bunun bir getirisi olduğundan emin değilim, en azından geleneksel anlamda. Jay bana amcası Killian hakkında çok şey anlattı. Anne ve babaları öldükten sonra Jay'i yanına alıp büyüten o ama onun çocuk yetiştirme anlayışı oldukça çarpıkmış. Davranış bilimleri profesörüydü ve Harvard'da önemli bir pozisyonu vardı. Ama insanların kafasını karıştırmaktan zevk alırdı. Sonunda bıkip kaçana kadar Jay'e sürekli akıl oyunları oynuyordu. Sanırım Jay'e Jack'in öldüğünü söylemek de akıl oyunlarından biriydi. Sanırım onları ayırmaktan zevk alıyordu."

"Sosyopata benziyor," dedim, bana anlattıkları karşısında dehşete düşmüştüm. Görünüşe bakılırsa, tıpkı Jack gibi Jay'in de işleri o kadar kolay olmamıştı.

Matilda ellerini eteğinin üzerinde düzelterek, "Bu kadar olur," dedi.

Tekrar konuşmadan önce bir süre sessizlik oldu ve bu kez sesim acıyla doluydu. "Jack yaptığım şey için benden nefret ediyor. Beni affedeceğini sanmıyorum."

Matilda yakınıma eğilip kolunu omuzlarıma koyarken sempatik sesler çıkardı. "Hayır, bu doğru değil. Yaptığın şey inanılmaz derecede cesurcaydı. Onu kardeşiyle yeniden bir araya getirmek için kendini feda ettin ve ben kendi adıma sana sonsuz minnettarım. Aile Jay için dünyalara bedeldir ve bunca yıldan sonra kardeşini yeniden görmek ona verilebilecek en büyük hediyedir. Jack sizi affedecektir - sadece her şeyi sindirmesi için ona zaman tanımalısınız. Kabullenmesi gereken çok şey var."

"Evet," dedim burnumu çekerek.

Uzun bir süre sessiz kaldık. Genelde yeni tanıştığım biriyle sessiz kalmak bana garip gelirdi ama Matilda'yla durum böyle değildi. Bir bakıma o da şu anda benimle aynı duyguları yaşıyordu. Sadece sevdiği adamı kaybetme ihtimali yoktu.

Matilda tekrar konuştuğunda kendimi biraz daha az duygusal hissetmeye başlamıştım. "Jack çok güzel, değil mi?" dedi, sesi huşu içindeydi. "Yani, Jay de öyle - sadece Jack her zaman küçük olandı. Küçük kardeş. Şimdi Jay'den daha büyük. Tam bir erkek ve vay canına, sahneye çıktığında parlıyor. Bunu görmek inanılmaz."

Merakla ona baktım. "Jack'i çocukken tanıyor muydun?"

Başını salladı. "Evet. Evleri önce ikisiyle de kapı komşusuydum. Jay ve Jack tüm bunlardan önce bile çok iyi yetiştirilmemişlerdi. Babaları şiddet yanlısı bir ayyaştı ve çoğu aç kalırlardı. Onlara yemek verirdim." Sanki önemli şey değilmiş gibi omuz silkti.

Onun için bir gülümseme topladım. "Çok nazik bir çocuk olmalısın."

"Gerçekten kasıtlı değildi. Sadece onların etrafında olmayı, onlara yardım etmeyi . Bir etki bırakmış olmalıyım çünkü Jay beni hep hatırladı. Biraz uzun bir hikaye ama büyüdüğünde benim için geri geldi."

"Bana anlatacak mısın?" Sessizce sordum. "İkiniz hakkında bir şeyler duymak isterim. Uzun olması umurumda değil. Aklımı Jack'ten uzaklaştırır."

Matilda bana empatik bir gülümseme verdikten sonra hikâyesini anlatmaya başladı. Arkama yaslandım ve Jay ile nasıl yeniden bir araya geldiklerinin hikâyesini dinledim. Bir gizem, intikam ve aşık olma hikâyesi. Gerçekten heyecan vericiydi. Bir yandan da kendi aşk hikâyemin henüz sona ermemiş olmasını umuyordum.

On sekiz

Gizem bir kez daha kapıyı çaldı

O gece gözümü bile kırpmadım. Matilda ile iki saatten fazla oturup konuştuktan sonra numaralarımızı değiştirdik ve onu oteline geri götürmesi için bir taksi çağırdı. Jay'i aradığında, ona Jack'in karavanında olduğunu ve geç saatlere kadar dönmeyeceğini söyledi. Bundan daha fazla ayrıntı vermedi, bu da sinir bozucuydu. Umutsuzca neler olduğunu ve Jack'in nasıl hissettiğini bilmek istiyordum ama kendimi özverili olmaya zorladım. Bu benimle ilgili değildi, kardeşlerle ilgiliydi.

Geceyi Lola'nın odasında geçirdim. Son birkaç haftadır Jack'in evinde yaşamaya başlamıştım ama şu anda orada istenmediğimi biliyordum. Jay'le baş başa kalmaya ihtiyaçları olduğu için değilse bile, beni bir hain olarak gördüğü için. Ona ihanet ettiğimi ve sırf Jay'i kucakladığı için beni de affedip affetmediğini bilmiyordum. Sonunda sabahın erken saatlerinde uykuya daldım/duygusal ve fiziksel yorgunluktan bayıldım. İsteddiğini seç.

Uyandığımda Lola'nın yatağı boştu ve çalar saat bana öğleden sonra biri geçtiğini söylüyordu. Yataktan fırladım ve aceleyle üzerime bir şeyler giydim. Kahvaltı etmek için durmadım bile. Onun yerine doğrudan Jack'in karavanına gittim. Kapıyı birkaç kez çaldım ama cevap alamadım ve pencereden baktığımda evde kimse yokmuş gibi görünüyordu. Moralem bozuk bir şekilde Violet'in evine döndüğümde Lola'yı salonda dergi okurken buldum.

"Vay canına, biri sana kedinin öldüğünü söylemiş gibi görünüyorsun," dedi görünüşüme bakarak. "Peki, dün gece Jay Fields'la olanlar neydi?" diye merakla devam etti. Uzun bir iç geçirdim, karşısına oturdum ve hikâyeyi baştan anlattım. Bitirdiğimde Lola çenesi açık bir şekilde bana bakıyordu.

"Bu çılgınca bir hikâye," dedi ve sonra gözleri muzip bir parıltıya büründü. "Peki, şu anda gözümde kardeş kardeşe bir aksiyon canlandırmam yanlış mı? Çünkü orada seksi bir üçlü seks fırsatı var."

Kafasına bir yastık fırlattım. "Lola! Bu çok yanlış - birincisi enstest olduğu için, ikincisi de Jay evli bir adam olduğu için."

"Oh, iyi, git ve fantezilerimin üzerine işe, neden yapmıyorsun?"

Dudaklarımı şekillendiren küçük bir gülümsemeye ona başımı salladım. En kötü zamanlarımda bile kendimi iyi hissetmemi sağlamakta ustaydı. Yine de gülümsemem çabucak soldu ve Lola bunu fark etti.

"Seni affedecektir, Lille. Bu konuda endişelenmeyi bırak. O adam sana sıırıslıkam aşık. Bunu kendi gözlerimle gördüm."

Haklı olması için dua ederek ona baktım. Günün geri kalanı benim için huzursuz geçti. Bazı çizimler üzerinde yoğunlaşmaya çalıştım ama faydası olmadı. Violet ve Lola için karavanın dışını yıkamayı bile teklif ettim. Violet bana böyle bir şey yapmak istediğim için zihinsel yardıma ihtiyacım varmış gibi baktı ama yine de temizlememe izin verdi. Minibüsün kirini temizlerken kendimi kaybetmek bir süre zihnimi meşgul etti ama işim biter bitmez Jack'i tekrar bulmak için can atıyordum.

Telefonunu aramayı denedim ama cevap alamadım. Gerçi bu çok da alışılmadık bir durum değildi, çünkü sık sık taşımayı unutuyordu. Matilda'yı aradığımda bana Jack ve Jay'in bütün günü

birlikte olduklarını ve otelde tek takıldığını söyledi. Gelip ona katılmamı teklif etti ama ben reddettim. O anda iyi bir arkadaş olamazdım.

Violet'in karavanının merdivenlerinde oturmuş, sinirlerimi yatıştırmak için bir kırmızı şarabı yudumlarken (Violet'in hiç bardağı yoktu) King yanıma gelip oturdu. Beklenmedik bir şeydi ama bunu sorgulamadım. Duygularım allak bullak olmuştu, bu yüzden onun arkadaşlığını olduğu gibi kabul ettim.

"Bunun bir faydası yok, biliyorsun," dedi ve ben ona baktım. "Pardon?"

Başıyla şarabı işaret etti. "Uyuşturur ama iyileştirmez. Her seferinde iyileştirmediğini unutturacak kadar uyuşturuyor. Batı tıbbı gibi, semptomu tedavi edip nedeni görmezden geliyor. O yüzden semptomu unutun ve nedenine bakın," dedi ve durup parmağını sertçe koluma doğrultarak ne demek istediğini anladım. "Tedaviyi orada bulacaksınız."

Söyledikleri çok mantıklıydı ama yine de kendi tavsiyesine uymaması beni rahatsız etti. "Madem tüm bunları biliyorsun, o zaman neden nedenini tedavi etmiyorsun? Neden semptomları tedavi etmeye devam ediyorsun?"

"Ah," dedi uzun ve yorgun bir iç çekerek. "Bazılarımız tüm bunlar için fazla ileri gitti."

Sirki görmeye gelen kalabalığın gürültüsü artmaya başladığında bir sessizlik oldu. O gece çalışmayacağıma karar verdim; aklım başımda değildi. Ancak ne için doğru ruh halinde olduğumu biliyordum.

"Kral," diye başladım ve bana döndü. Yutkundum. "Hani şu kadının fotoğrafı var ya?" Başını salladı, gözleri ihtiyatla kısılmıştı. "Acaba... yani, sizin için resmini yapmamı ister misiniz?"

Cevabını beklerken ürperdim. Bunu neden yapmak istediğimden bile emin ama nedense Alexis'inin saklayabileceği bir resmine sahip olmak isteyeceğini düşünmüştüm.

"Böylece, fotoğrafı bir daha kaybederseniz, tablo hâlâ elinizde olacak."

Biraz daha sessizlik oldu ve sonra çok hafifçe ve tek kelime etmeden başını salladı. Cebini karıştırarak yıpranmış fotoğrafı çıkardı ve bana uzattı. Onu dikkatle aldım ve sonra Lola'nın yatak odasında sakladığım bazı malzemeleri toplamaya gittim. King oturup ben hazırlanırken ve resim yapmaya başlarken beni izledi. Yaklaşan günün gri ışığı yavaş yavaş gökyüzüne süzölmeye başlarken sabahın ilk saatlerine kadar resim yaptım.

Alnımdaki teri silerek arkama yaslandım ve çalışmamı gözden geçirdim. Sonuçtan memnundum ve kameraya bakan kadının yüzündeki mutluluğu yakalamayı başardığımı hissediyordum. Ben farkına varmadan King yanıma gelmişti ve ona baktığımda soluk mavi gözleri yaşlarla dolmuştu. Tabloyu yapan kişi ben olsam da, bunun onun için özel bir an olduğunu hissettim ve ellerimi ovmak için içeri girdim. Döndüğümde hem tablo hem de Kral gitmişti.

Bunu kabul etmişti ve bu benim için yeterince iyiydi. Onun için anlamı olan bir şey yapmıştım ve bu bana huzur veriyordu. Sonunda yatağa gittiğimde, kendimi uyuyacak kadar yorulmuş buldum.

Ertesi gün telefonumun çalmasıyla uyandım. Saate baktığımda öğleden sonra ikiyi geçtiğini gördüm ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Günün yarısını uyuyarak geçirdiğimi biliyordum. Ekranda Matilda'nın numarasının yanıp söndüğünü fark ettim ve cevapladığımda bana akşam yemeği planım olup olmadığını sordu. Görünüşe göre Jay ve Jack hâlâ birbirlerini tanımaya çalışıyorlardı ve o da bana eşlik etmek istiyordu.

Kardeşlerin hala birbirlerine bağlı olduklarını bilmek kalbimi iyi duygularla doldurdu, bu da acıyı biraz olsun dindirdi. Ona çok istediğimi söyledim ve birkaç saat sonra otelinin yanındaki restoranda buluşma planıyla telefonu kapattık. Lola beni düşünmeye zorladı ve giymem için zümrüt yeşili bir patenci elbisesi ve lacivert bir hırkadan oluşan bazı kıyafetler ödünç verdi. Yeşil şaşırtıcı bir şekilde ten rengimi tamamlıyordu ve Lola'nın küçük seyahat saç kurutma makinesiyle saçlarımı kuruttuktan sonra kendimi biraz daha iyi hissettim.

Yeterince param vardı, bu yüzden şehre gitmek için bir taksiye bindim ve restorana geldiğimde indim. Elimi saçlarımın arasından geçirip çantamı omzuma attıktan sonra içeri girdim ve hemen erkek kahkahalarının sesiyle karşılaştım. Bu sese kapıldım ve gözlerim etrafta Matilda'yı ararken onu buldum ama yalnız değildi. Matilda, Jay'in yanındaki stand tarzı masada oturuyordu, Jack ise diğer tarafta oturuyordu, üzerinde uzun kollu siyah bir tişört vardı ve saçları açıktı. Onu gördüğümde midem bulandı ve bunun bir tuzak olduğu hissine kapıldım. Jay bir tür şaka yapıp masanın öbür ucundaki kardeşine genişçe gülümserken ve Jack her ne söylediyse ona sırtıırken orada durup manzarayı izledim.

"Yemin ederim," diye haykırdı Jay, elleriyle hareketli hareketler yaparak. "Bir kızın önünde durmuş, ondan bir ile yirmi arasında bir sayı seçmesini istiyorum ve o bana

mantar enfeksiyonu. Bunu neden bilmem gerekiyor? Sokakta rastgele insanları seçmek bazen çok garip olabiliyor."

Jack alçak sesle ve derin bir kahkaha attı ve gözlerinde gerçek bir sevgiyle kardeşine baktığında kalbim küçük bir takla attı. Geçen gecedен bu yana yaşanan değişime inanamıyordum. Aralarındaki atmosfer tamamen değişmişti. Matilda'nın gözleri üzerime dikilip bana sıcak bir gülümseme verene kadar yerimden kıpırdamadım. İleri doğru adım atarak masaya ulaştım ve sesimi bulmayı başardım.

"Merhaba."

Jack'in sırtı bana dönüktü ama sesimi duyduğu anda gerildiğini gördüm. Evet, geldiğimi kesinlikle bilmiyordu. Matilda'ya teşekkür mü etmeliydim yoksa beni kandırdığı için onu azarlamalı mıydım emin değildim. Jay beni gördü ve gülümsedi, sonra da bana küçük bir göz kırptı.

"Hey, sevgilim."

"Lille," dedi Matilda, "gelebilmene çok sevindim. Muhteşem görünüyorsun. Elbisene bayıldım. Gel, otur."

Endişeyle Jack'in yanındaki kabine kaydım ama beni kabul etmedi. Aramızda birkaç santim mesafe bırakmaya dikkat ederek kaşlarımı çattım ve masanın üzerinde duran menüye bakarak kalıp kalmamam gerektiğine karar vermeye çalıştım. Belli ki beni burada istemiyordu.

"Jack," dedim sessizce, yakışıklı profiline bakarken. Adını duyunca bana döndü ve gözlerimle buluştuğunda neredeyse nefesim kesiliyordu. Öylesine keskin duygular barındırıyorlardı ki, eminim benimkilere de yansımıştı. "?" Sıradan olmaya çalışarak ve başarısız olarak sordum. Bakışları yüzümden yüzüme doğru ilerledi.

omuzlarıma, sonra da aşağıya. Bakışları altında sıcak ve kaşıntılı hissediyordum ve ne düşündüğünü bilmek için canımı verebilirdim.

"Her şey göz önüne alındığında iyiyim," diye cevap verdi sonunda ve ben onu hiç okuyamadım.

Jay eğildi ve Matilda'nın kulağına bir şeyler fısıldadı. Matilda bakışlarını kısarak ona dirsek attı. "Hayatta olmaz, Jay. Sana zaten hayır dedim, bu yüzden beni rahatsız etmeyi bırak."

Onlara odaklanmaya çalıştım ama Jack'in yaptığı her küçük hareketin, aldığı her nefesin aşırı derecede farkındaydım.

"Oh, hadi ama, Watson. Biraz yaşaman gerek."

"Nedir bu?" Ne hakkında konuştuklarını pek umursamadan sordum. Sadece Jack'ten yayılan gerginlikten uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Matilda eğildi, iç çekti ve dirseklerini masaya dayadı. "Azgın kocam beni kilometrelerce yüksekteki kulübe katılmaya ikna etmeye çalışıyor. ederim, ne zaman bir uçuşa çıksak, o da aynı şeyi yapıyor. Kemiği olan bir köpek gibi."

Jay şakacı bir şekilde havladı ve kulak memesini dişleriyle ısırmak için eğildi. İkisini bu kadar aşık görmek şu anki kalp ağrımı çok daha kötü hissettirdi. Jack hemen yanımdaydı ama sanki aramızda bir okyanus varmış gibi hissediyordum. Tekrar ona bakmak için döndüm ve kardeşinin maskaralıkları karşısında dudaklarının hafifçe seğirdiğini gördüm. Gözlerindeki sevgiyi görebiliyordum; hatta Jay'i örnek alıyor gibiydi. Neredeyse iki gün geçmişti ve şimdiden çocukken sahip oldukları dinamik geri dönüyordu. Ciddi miktarda konuşmuş olmaları gerektiğini hayal ettim.

O sırada garson masamızda belirdi. Koyu renk gözleri ve koyu renk saçları olan yakışıklı bir İtalyan'dı ve çok iyi konuşuyordu.

İngilizce. Aç bile değildim ve menü benim için neredeyse anlamsızdı ama kendimi bir şeyler seçmeye zorladım. Sipariş sırası bana geldiğinde yardım için garsona baktım. "*Milanese di pollo* nedir?"

"Salatalı pane tavuk göğsü," diye yanıtladı ve bana sıcak, ilgili bir gülümseme verdi. Bana bakışındaki bir şey gördüğünü beğendiğini söylüyordu ve ben rahatsız oldum, çünkü Jack hemen yanımdaydı.

"Oh, doğru, tamam, kulağa hoş geliyor," dedim. "Bunu alacağım."

Garson kolaylık olsun diye sipariş ettiğimi anlamış olmalıydı ve haklıydı, çünkü pane tavuktan pek hoşlanmıyordum. Eğildi ve menüyü eline alıp önümde tuttu. "Sen bana ne sevdiğini söyle, ben seçeyim, olur mu? En sevdiğin hangisi: biftek mi, deniz ürünleri mi, makarna mı?"

"Deniz ürünlerini severim," diye teklif ettim.

"Ah, *peki zuppa di pesce*'ye ne dersiniz? Balık yahnisi."

"Kulağa hoş geliyor, teşekkür ," diye cevap verdim, minnetle gülümseyerek.

"Benim için bir zevk, *güzel bayan*," dedi ve elini bir saniyeliğine omzuma koydu. Birden boynumda bir sıcaklık hissettim ve Jack'in eğilip kolunu kabinin arkasına dayadığını fark ettim. Ona baktığımda garsona hançer gibi baktığını gördüm ve nabzım hızlandı. Kızgın görünüyordu. Garson Jack'in yüz ifadesini gördükten sonra hızla gitti ve masaya bir sessizlik çöktü.

Matilda bana şakacı bir sırıtış attı. "Az önce sana ne dediğini biliyor musun?"

Başımı salladım. "Çok fazla İtalyanca bilmiyorum."

"Sana güzel bir kız dedi. Sanırım garson senden hoşlandı, Lille."

Jack'in garsonun benimle flört etmesine sinirlenmesi beni hem gerdi hem de sevindirdi.

"Geçen gün otelin spasında bir kadınla sohbet ediyordum. Londra'dan gelmiş ve buraya gelmeyi çok sevdiğini çünkü erkeklerden çok ilgi gördüğünü söyledi. Soluk tenine bayılıyorlar," diye devam etti Matilda ve ben onun neyin peşinde olduğunu çok iyi bildiğini hissediyordum. Jack'i kışkandırmaya çalışıyordu ve işe yarıyor gibi görünüyordu. Yanaklarım kızararak ona tekrar bir göz attım ve bana dikkatle baktığını gördüm.

"Anlat bakalım," dedi Jay, dikkatimi Jack'ten ayırarak. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Jack ona sinirli bir bakış attı ve sessiz kaldı, ben de boğazımı temizleyerek cevap seçtim. "Sirk memleketimde bazı gösteriler yapıyordu. Yazın yerel bir restoranda çalışıyordum ve Jack, Marina ile birlikte sık sık gelirdi. Sirk yöneticisiydi." Hikayeye utangaç bir şekilde devam ederken Jack'in beni izlediğini hissedebiliyordum. "Hep ona bakıyordum. Onun muhteşem olduğunu düşünürdüm. Bilmiyorum, sanırım biraz olduğumu söyleyebilirsiniz."

Jack nasıl yorumlayacağımı bilemediğim bir homurtu çıkardı. Ben konuşurken Jay bana sırtıyordu ama şimdi dikkati kardeşine yönelmişti. "Oh, evet, ve onu ilk gördüğünde sevgili Lille hakkında ne düşündün, Jack?"

Jack hemen cevap vermedi ama cevap verdiğinde, alçak sesle ve hararetle verdiği yanıt karşısında güçsüzleştiğimi hissettim. "Onun enfes olduğunu düşünmüştüm. Ve benim gibiler için değil."

Jay kaşlarını çattı ve ben şimdi daha da çok kızarıyordum. Tanrım, bu adamı o kadar çok seviyordum ki.

"Lille'in bu değerlendirmeye katıldığını sanmıyorum, sence de öyle değil mi hayatım?" Jay tekrar bana odaklanarak sordu. Başımı salladım ve vücudumun Jack'inkine biraz daha yaklaştığını hissettim. Parmak uçları enseme değdi ve bu temas karşısında nefesimi içime . Garson yemeğimizi getirdiğinde bu an bozuldu. Bu sefer benimle flört etmedi, daha önce Jack'in ona neredeyse ölümüne bakmasından sonra değil ve tabakları dağıtır dağıtmaz gitti.

Kaşığımı kaldırdım ve yemeye başladım. Güveç çok lezzetliydi, sıcak ve tuzluydu. Bir elimi kabinin kenarına dayamıştım ve Jack'in elinin sadece birkaç santim ötede durduğunu fark ettim. Kendimi cesur hissederek elimi onunkine değecek şekilde hareket ettirdim. Teninin sıcaklığını ayak parmaklarıma kadar hissettim. Birkaç dakika geçti ama teması kesmedi. Belki o da en az benim kadar .

Yemek boyunca ona göz ucuyla baktım. Jay ve Matilda'nın görebildiğini biliyordum ama onların hoşgörülü gülümsemelerini görmezden gelmeye çalıştım. Bir ara Jack'e bakmaya çalıştığımda, gözlerini ağızma dikmiş bana baktığını fark ettim. Az önce bir kaşık güveç yemiştım ve sıvının bir kısmı çenemden aşağıya damlamıştı. Neredeyse ikinci doğasıymış gibi, Jack başparmağını kaldırdı ve onu sildi. Sonra başparmağını ağızına götürüp emerek temizlemesini izledim ve bunu yaptığını görür görmez ıslandım ve onun için acı çektim.

"Jack," diye fısıldadım ve kalçalarımız birbirine değecek şekilde bacağımı hareket ettirdim. "Ne , çiçek?" diye sordu, aynı sessizlikle.

"Özür dilerim."

Dudakları hüznle aşağıya doğru döndü. "Öyle olduğunu biliyorum. Biliyorum."

Matilda konuşmadan önce acı verici bir sessizlik anı geçti. "Bu gece ne yapmak istiyorum biliyor musun? Dansa gitmek istiyorum. Hep birlikte bir kulübe falan gitmeliyiz."

Jay kıkırdadı. "Tamam, Watson. Senin dileğin benim için emirdir. et, dans pistinde seksi hareketlerimi görmek istiyorsun."

"Arada sırada bundan yararlanmayacaksam dans edebilen bir kocaya sahip olmanın ne anlamı var?"

Jay, Jack'e bakmadan önce sevgiyle karısına baktı. "Peki ya sen, kardeşim? Sen de hareket etmeyi sever misin?"

Jack bir an için rahatsız görünüyordu, ben de onun yerine cevap verdim. "Onu sahnede gördün mü? Elbette dans etmeyi seviyor ama bu daha çok kabile dansına benziyor." Serçe parmağımı masanın altından Jack'inkine doladım, o da bana izin verdi.

"Aslında buna Poi dansı deniyor," diye açıkladı Jack huysuzca. "Maori dansı, Yeni Zelanda'dan."

Serçe parmağımı onunkine sürttüm ve bir an sonra elimi sıkıca kavrayıp sıktı. O anda hissettiğim duygular neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı.

"Evet, peki bunu yapmayı nereden öğrendin?" Jay araştırdı. Jack şimdi utanmış görünüyordu. "Ders aldım."

Matilda ilgiyle öne doğru eğildi. "Dublin'de mi? Gerçekten mi? Memlekette bu tür şeyler öğrenilebileceğini bilmiyordum."

Jack çatalını makarnasına batırırken kaşları hafifçe çatıldı. "Göbek dansı dersiyle birleştirildi." Durakladı, kaşlarını çattı ama sonra dudakları seğirdi. "Gülme."

Jack'in talimatına rağmen Jay kocaman bir kahkaha attı ve Matilda kıkırdadı. "utanılacak bir şey yok. Eminim sınıftaki kadınların senin orada olman karşısında ağızlarının suyu akıyordur."

"Hey!" Jay karısına hınzırca kaşlarını çatarak itiraz etti.

"Ne?" Matilda haykırdı. "Jack iyi büyüdü. Tıpkı senin gibi. McCabe/Fields kardeşlerin ergenliğe girdiklerinde irileşmedikleri asla söylenmesin."

"Çocukken tanıdığım kızla aynı kız olduğuna inanamıyorum," dedi Jack gülümseyerek. "Bana her zaman çikolatalı kurabiye verdiğini hatırlıyorum. Kafamda sana Kurabiyeci Kız derdim."

Jay çapkınca, "Kafamda ona başka bir şey diyorum," deyince Matilda onun omzuna vurdu.

"Her zaman ses tonunu düşürmek zorundasın," diye yakındı ama hâlâ sırtıyordu.

Jay gülümserken ona dişlerini gösterdi. "Bayılırsın."

Bir an için Jack'le aramızdaki gerilimi unuttum ve bu çiftten yayılan eğlence dolu atmosferi içime çektim. Etraflarında olmak çok keyifliydi ve Jack'in bana olan mesafesini azaltan şeyin onların sıcaklığı olduğundan emindim. Çoğunlukla sinirden çok fazla ekmek ve zeytinyağı yemiştım, bu yüzden tatlı zamanı geldiğinde fazla yerim kalmamıştı. Jack'e döndüm ve dikkatimi çekmiş olmalı ki gözleri benimkilere kaydı.

"Bir şeyler paylaşmak ister misin? Tam bir tatlı için yeterince yerim kalmadı," dedim elimi karnıma sürterek. Jack'in bakışları ısındı ve göğsüme doğru yükselmeden önce karnımda dolaştı. Giydiğim elbise biraz dekolteliydi ve bence şık bir gösteriyordu.

"Ne istiyorsun, çiçek?" diye mırıldandı sessizce.

Dikkatim menüye kaydı. "Tiramisu güzel görünüyor."

"O zaman sipariş et, paylaşalım."

Matilda'nın bana cesaretlendirici bir gülümseme verdiğini fark ettim ve kendimden utandım. Yine de Jack'in dokunuşunu bir uyuşturucu gibi arzuluyordum ve kardeşler sohbet ederken ve tatlının gelmesini beklerken, başımı geçici olarak onun omzuna yasladım. Duygusal geçen iki günün ardından yorgundum ve gerçekten bir yerlere gidip yalnız kalabilmeyi diliyordum. Her şeyi . Uzun bir iç çektiğini duydum ve ne olduğunu anlamadan büyük kolu omuzlarıma dolandı ve beni sıkıca kendine çekti.

"Awww!" dedi Matilda gördüğü anda sevinç içinde. "İkiniz çok güzel bir çift olmuşsunuz."

Jack her zamanki rahatsız edici homurtusunu çıkardı ve ben utangaç bir ifadeyle bakışlarımı kaçırdım.

"Hayır, cidden," diye devam etti. "İkiniz birlikte çok çarpıcı görünüyorsunuz."

Senin rengin çok açık, Jack'inki ise çok koyu."

Jack'in vücudunun sıcaklığının tadını çıkardım ve kirpiklerimin altından ona aceleyle bir bakış attım. Eğilip ağzını kulağıma götürdüğünde ve "Sevişirken bizi görmeli" diye fısıldadığında bunu beklemiyordum.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve yemin ederim vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. Jay bizi eğlenerek izliyordu ve Matilda Jack'in ne söylediğini öğrenmek için can atıyor gibiydi. Ben kendi adıma öğrenmediğine sevinmiştim. Çok utanç verici olabilirdi. Tatlı geldiğinde dikkatim dağıldığı için minnettardım. Jack bana bir kaşık uzattı, kaşığı aldığımda parmaklarımız birbirine sürtündü. Ben yerken beni izledi. Midem şikayet etmeye başlamadan önce sadece üç ya da dört lokmayı idare edebildim, bu yüzden geri kalanını bitirmesine izin verdim.

Yemekten sonra Matilda telefonuyla en yakın dans kulübünü aradı. Görünüşe göre, Jack Marina'ya

Uzun zamandır kayıp olan kardeşinin yanında olmak için biraz izin almasında ısrar etmişti, böylece gösteri için acele etmemize gerek kalmayacaktı. Torino sirk için çok başarılı bir durak olduğundan, yüzleri boyayarak bir gece daha izin almamı haklı çıkaracak kadar para kazanmıştım. Ayrıca, o anda Jack'in yanından ayrılmamı gerektirecek hiçbir şey yoktu. Yemekte bana ısınmış olabilirdi ama ben yine de düzgünce özür dilemek istiyordum. Jay'e mektubunu göndermekle kötü bir niyetim açıklamak istedim.

Gittiğimiz kulüp gürültülü ve kalabalıktı. Birkaç erkek bana ilgili bakışlar attı, ama Jack'in arkamda durduğunu görünce ilgilerini hemen başka bir yere yönelttiler. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama sahiplenici tavrı hoşuma gitmişti. Bu hâlâ önemseydiği anlamına geliyordu.

Hepimiz barda birer içki içtikten sonra Jay, Matilda'yı dans pistine götürdü ve Jack ile beni o gece ilk kez yalnız bıraktı. Yan yana durmuş, dans eden bedenleri izliyorduk ve ben ne bilemiyordum. Müzik ölüleri bile uyandıracak kadar yüksek olduğu için beni duyması mümkün değildi zaten.

müziğin üzerine "Sigara içmek için dışarı çıkıyorum" diye bağırdığında sıcak ve nemli nefesini enseme hissettim.

"Ben de seninle geliyorum," diye bağırdım ve onu kulübün yanından çıkıp bir ara sokağa kadar takip ettim. Birkaç kişi etrafta takılıyor, sigara içiyor ve İtalyanca sohbet ediyordu. Duvara yakın durdum ve Jack'in cebinden bir paket sigara çıkarmasını, sonra da bir tanesini için bir kibrit kullanmasını izledim. Bir nefes çekti, duman yavaşça yükselip havaya karışırken kibriti hâlâ elinde tutuyordu. Gözleri bana doğru geldi ve gözlerinde kusursuz bir sıcaklık vardı. İkimizin de aynı şeyi hatırladığını biliyordum, birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi, sevişmemizi

açıkta. Meme uçlarıma karşı sıcak bir kibrit kullanmış, içimde olduğunu bile bilmediğim bir açlığı uyandırmıştı.

mesafeyi kapatıp önünde durduğumda hazırlıksız yakalanmış gibiydi. Gözlerimiz buluştu ve kibriti ondan alıp göğsüme götürdüğümde onun kinde bir soru vardı. Kibriti göğüslerimin üzerinde gezdirirken, sıcaklığı tenimi kavurduğunda nefesim kesildi ve Jack'in boğuk bir inilti çıkardığını duydum.

"Ne yapıyorsun, Lille?" "Seni özledim."

Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ben de seni özledim."

"Güvenine ihanet ettiğim için çok özür dilerim, Jack. Sen hayatımdaki en önemli insansın ve senin affını kazanmak için her şeyi yaparım." Kibriti tenimde gezdirmeye devam ettim ve meme uçlarım sütyenimin altında kaya gibi sertleşti.

Sesi gergindi. "Şunu yapmayı keser misin? Çok dikkat dağıtıcı."

"Dikkatini dağıtmak hoşuma gidiyor," diye mırıldandım.

"Dikkatimi dağıtmaya *çalışmana* gerek yok, Lille. Zaten doğal geliyor," diye cevap verdi, sesi uyarıyla kalınlaşmıştı. Kibriti bıraktım ve bir nefes verdim.

"Jay'le mutlu görünüyorsun," diye söze girdim.

Jack başını eğdi ve konuşurken gökyüzüne baktı. "Ben mutluyum. Hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyorum. Bu biraz gerçeküstü. Sanki ailemizin hiç bir arka planı varmış gibi."

Başımı salladım. "Evet, Matilda ve ben dün gece konuştuk. Bana her anlattı." Duraksadım, ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum. "Bunu yapmamalıydım.

arkandan iş çevirdim," dedim ona üzülererek. "Daha iyi bir yol bulmalıyım."

"Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Yalan söylemeyeceğim, Lille. Mektubu çaldığın için hâlâ çok kızgınım. İnsanların hayatına öylece burnunu sokamazsın ama bu olayda sonucun iyi olduğunu kabul ediyorum. Benim için böylesine büyük bir risk aldığını bilmek beni mahvediyor ve aynı zamanda içimde birini boğma isteği uyandırıyor, çünkü lanet olsun, sözlerim özeldi ve sen onları okudun." Söylediği tek bir şeye bile karşı çıkmamıştım.

"Çok merak ediyorum. Gerçekten herhangi bir art niyetle okumadım. Sadece seni tanımayı . O zaman bile sana karşı çok güçlü duygular besliyordum ve bir anlık bir zayıflık yaşadım. Ama Jack, yazdıklarındaki acı görmezden gelebileceğim bir şey değildi.

Seni acı çekmeye devam etmene izin veremeyecek kadar önemsiyordum, bu yüzden kendimi tehlikeye attım. Seni ailenle yeniden bir araya getirebilirim, sonrasında benden nefret edeceğin anlamına gelse bile buna degeceğini düşündüm. Şimdi anlıyorum ki bu düşüncem aptalcaymış, çünkü seni kaybetmeyi kaldıramam. Artık benim tenimdesin, Jack. Sen hayatımın aşkısn ve sana o kadar çok ihtiyacım var ki.

onunla nefes alamazsın."

Yüzümden tek bir damla gözyaşı aktı ve ağladığım için kendime lanet ettim. Bir gece kulübünün dışındaki pis bir ara sokakta kendimi göstererek duygusal bir aptallık yapıyordum. Ama sonra Jack , sert vücudu benimkine bastırıyor, elini yanağıma götürüp gözyaşımı silerken beni sıcaklığıyla hapsediyordu.

"Çiçek," diye mırıldandı, çenemi avucunun içine aldı, parmakları boğazımı okşuyordu, "eğer seni düşünüyorsan, o zaman benim nasıl bir adam olduğumu ciddi hafife alıyorsun demektir."

Sözleri beni parçalara ayırdı. Ben gitmiştim. Darmadağın olmuşum. Ve söylenmemiş sözler ve vaatlerle dolu yoğun bir öpücük için ağzını benimkine getirdiğinde, neredeyse kendimi dik tutma yeteneğimi kaybediyordum. Jack'in dili ağzımın içine kaydı ve vahşi bir hırıltı çıkararak beni neredeyse acı verecek şekilde duvara yasladı. Ağız benimkini ele geçirdi, içimin her santimini ele geçirdi ve karıncalanmaların omurgamdan aşağı yayılmasına neden oldu. İnledim ve o da yuttu, boynumu sıkıca kavradı ve sertliğini karnıma bastırdı.

"Bu gece nazik olamam, Lille," dedi, sesi cinsel bir uyarı gibiydi ve ben inledim.

"Olmanı istemiyorum."

"Cezalandırılman gerek."

"Cezalandır beni o zaman."

Ben daha başka bir şey düşünemedim, eli elbisemin eteğinin altına , kalçamı düzeltti ve iç çamaşırımın içine sığındı. Uzun parmakları beni hızla açtı, yarığıma sürtündü, girişimi buldu ve önsöz olmadan içeri daldı. Beni ne kadar mükemmel bir şekilde doldurduğunu görünce nefesim kesildi. Sadece birkaç metre ötemizde insanlar vardı ama ışıksız köşemizde hiçbir sokak lambası yanmıyordu. Karanlığın mahremiyetiyle örtülmüştük.

Jack'in ağzı boynuma indiğinde şaşkınlıkla irkildim, keskin dişleri sertçe ısırmadan önce derimi sıyırdı. Tüm vücudum ona karşı sarsıldı, nefeslerim kesik kesik ve güçlkle çıkıyordu.

"Jack," diye nefes aldım.

"Sana nazik olamayacağımı söylemiştim, çiçek," diye bağırdı, başparmağı klitorisimi bulurken parmakları pompalıyordu. Baskı çok lezzetliydi, mükemmeldi ve uzun sürmeyeceğini biliyordum.

"Sana... bir soru sormak istiyorum."

Dili kulağımın kabuğunu yaladı. "O zaman sor."

"Neden bana çiçek diyorsun?"

Yüzünü içten dışa aydınlatan o görkemli gülümsemeyi gülümsediğini anlamak için bakmama gerek yoktu.

"Çünkü sana dokunduğumda *çiçek* açıyorsun," diye cevap verdi ve tam da son kelimesinde şaşırtıcı bir yoğunlukla boşaldım. Parmakları beni bıraktı ve kıvrımlarım boyunca ovuşturdu. "Hissettiklerinden asla bıkmayacağım. Bu benim," diye kulağıma homurdandı ama cevap verecek kelime bulamadım. Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Sonunda sesimi bulduğumda, nefes nefese, "Senin," dedim ve sanki tüm vücudu onayla titreşti. Tam elbisemi düzeltiyordu ve ben boynunu kemiriyordum, yüzüm sıcak tenine bastırılmıştı ki kulübün kapısı açıldı ve biri dışarı çıktı.

Bir an sonra Jay'ın "Jack, Lille, siz ikiniz burada mısınız?" diye seslendiğini duydum.

Bizi fark etmesi sadece bir an sürdü. Hâlâ orgazmın etkisindeydim, Jack beni kollarına aldığı anda bedenim onunkine karşı titriyordu. Ellerim gömleğinin içindeydi.

"İşte buradasın," dedi Jay, sesinde bilmiş bir tını vardı. Bir an ona ve sırtıttığını gördüm. Jack kardeşinin neşeli tavrı karşısında başını salladı ve "Bir dakika geliyoruz" dedi.

Jay ellerini havaya kaldırdı. "Hey, aceleye gerek yok. Matilda banyoda, burnunu ya da kadınlar banyoda ne yapıyorsa işte. Bir süredir yok, bu yüzden Lille' gidip onu kontrol edip edemeyeceğini merak ediyordum, ama şu anda başka bir rahatsızlığı olduğunu görüyorum." Utançtan yüzüm kızardı, Jay'ın bana baktığı için utandım.

yanaklarımdaki "yeni geldim" kızarıklığını görebiliyordum. Derin bir nefes aldım ve ellerimi elbisemde gezdirdim.

"Sorun değil. Gidip onu bulabilirim," dedim ve Jack'in bedeninin kafesinden dışarı kaydım. Bir ayağımı diğerinin önüne koymaya çalıştım, şu anki durumum göz önüne alındığında bu zordu ama kapıya ulaşmayı başardım. Jay kapıyı açtı, Jack topuklarımda ağırlaştı ve müziğin zonklayan ritmiyle içeri adım attım. Banyoya gitmeden hemen önce arkamı döndüğümde Jay'in uzanıp Jack'in saçlarını karıştırdığını gördüm, sanki onu tebrik ediyordu. Jack kardeşine yarı kaşlarını çattı, yarı sıırttı ve onu biraz itti. Onları böyle kardeş gibi davranırken görmek kalbimi sıkıştırdı ve Matilda'yı bulmak için acele ettim. Banyoya ulaştığımda lavaboların yanında durmuş ellerini yıkıyordu.

"Lille," dedi beni gördüğünde. "İstediğini elde etmiş bir kadın gibi görünüyorsun. Anladığım kadarıyla Jack'le aranız yeniden düzelmiş?"

"Evet, sanırım öyleyiz. Beni yemeğe davet ettiğin için sana gerçekten teşekkür etmeliyim. Dürüst olacağım, bunun bir tuzak olduğunu ilk fark ettiğimde bir an için seni boğmak istedim ama şimdi kalbinin doğru yerde olduğunu biliyorum."

Sözlerim karşısında şaşırılmış görünüyordu ve bana utangaç bir gülümseme verdi. "Rica ederim. Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Matilda çantasına uzanıp tuvalet görevlisine vermek üzere bir miktar para alırken bir an sessizlik oldu. Orada öylece durdum, aniden ona sarılma ihtiyacı duydum. Fark etmiş olmalı, çünkü bana baktığında "Ne?" diye sordu.

"Kulağa garip gelecek ama sana sarılabilir miyim?"

Güldü. "Tabii ki yapabilirsin."

Ona doğru gittim ve kollarımı küçük bedenine doladım. Sanırım Jack ve Jay'i yeniden bir araya getirirken yaşadıklarımızdan sonra ona karşı bir akrabalık hissi duymuştum.

"Sanırım artık bir nevi baldız sayılırsınız," dedi içtenlikle. "Eğer Jack ve ben evlenirsek, bu uzun bir süre için olmayacak, ama Evet, sanırım bize böyle diyebilirsiniz."

Matilda uzaklaşırken sırtıttı. "Hmm, Jack ile parmağında bir yüzüğe ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Sana bakışı her şeyi anlatıyor. Sen onun için osun."

"Bunu söylemek için biraz erken," diye acele ettim ama sözümü kesti. Gözlerindeki parıltı bana olduğunu söylüyordu, bu da bir sonraki cümlesindeki duygusallığı açıklıyordu.

"Oh, Lille, gerçek aşk söz konusu olduğunda asla çok erken değildir."

Sözleri beni sırttırdı, çünkü kesinlikle birkaç tane içmişti. Beni tekrar kulübe götürmesine izin verdim. Hemen kardeşleri bulamadık ama Matilda'nın sevdiği bir şarkı çalmaya başladı, ben de beni dans pistine götürmesine izin verdim. Bir iki dakika dans ettik, etrafımızı saran bedenlerin eziciliği garip bir şekilde özgürleştiriciydi, o sırada tanıdık kolların orta yerime dolandığını hissettim.

"Elimde hâlâ kokunu alabiliyorum," diye kulağıma homurdandı Jack, sesi tam merkezime lezzetli bir farkındalık dalgası gönderiyordu. Bedenlerimiz ritimle hareket etti ve Jay'in Matilda'ya katıldığını, onu kollarının arasına alıp dans eder gibi sarıldığını gördüm.

"Bu gece seni eve götürene kadar bekle - sabah çok *ağrıyacaksın.*"

Ona doğru döndüm, dans etmeye devam ederken göğüslerim onun sert göğsüne bastırıyordu. Titriyordum, sürtünmenin tadını çıkarıyordum.

bedenlerimiz arasında.

"Senin şimdiden yanıp tutuşuyorum," dedim ve parmak uçlarımda yükselip kulağına bağırdım.

Saçlarımı omzumun üzerinden süpürüp enseme kavrarken dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Sana ne yapmamı istiyorsun, çiçek?"

Kulübün gürültüsü, sıcak, ter ve Jack'in güçlü erkekliği bir araya gelerek beni cesur ve arzularıma daha açık hale getirdi. "Dilini bacaklarımdan arasında istiyorum," dedim ve Jack'in göğsünden çıkan gürültüyü duymak yerine hissettim. "Benimle o kadar sert sevişmeni istiyorum ki sonunda ağrım olsun."

Diğer kolu belime daha sıkı sarıldı ve gözleriyle karşılaştığımda bana duyduğu arzuyla adeta alev aldılar. Tekrar sertleştiğini hissedebiliyordum ve sözlerimin onu bu hale getirdiğini bilmek, etrafımızda yüzlerce insan olduğunu bilmek beni biraz heyecanlandırdı. Jack boynumu kavrayarak başımı geriye doğru eğdi ve ben daha ne olduğunu anlamadan dilini ağzımın derinliklerine daldırdı, yavaş ve lezzetli hareketlerle içimdeki sikini hayal etmemi sağladı.

Hava almak için kalktığımızda DJ tamamen farklı bir şarkı çalıyordu ve Jay Jack'in omzuna vuruyordu.

Onu daha sessiz olan bara kadar takip ettiğimizde, "Sanırım oradan çıkmamızın zamanı geldi," diye bağırdı. Jack elimi onunkinin içinde tuttu. "Sirke gitmeye ne dersin? Birlikte yaşadığın insanlarla tanışmak istiyorum."

Jack başıyla onayladı ve birkaç dakika sonra bir taksiye doluşmuştuk. Jay öne oturdu ve şoföre bir kart numarası yapmaya başladı. Matilda adamın dikkatini dağıttığı için onu azarladı, hepimizin sonunun böyle olacağını söyledi.

bir çarpışmayla. Jay'in daha önce hiç görmediğim bir şekilde bir deste kâğıdı karıştırmasını vücudumun Jack'inkine yakın taraflıla hayranlıkla izledim. En azından gerçek hayatta.

Sirke vardığımızda gösteri yeni bitmiş gibi görünüyordu, çünkü seyirciler çadırdan çıkıp şehre geri dönerken yolu kapatan düzinelerce araba vardı. Dışarı çıktık, serin gece havası tenimi öpüyordu. Jack gösteriden sonra herkesin takılacağı ardağa doğru ilerledi. Jay'i kardeşi olarak tanıttığı için biraz heyecanlı görünüyordu. Ancak oraya varmadan önce, yakınlarda bir yerde dehşet verici bir çığlık duyulunca durduk.

"Neydi o?" Matilda yüzünde temkinli bir ifadeyle kocasına yaklaşarak sordu.

"ığlık gibiydi," dedim, tüylerim diken diken olmuştu. Bu ürkütücü bir şekilde Lola'nın saldırıya uğradığı geceye benziyordu ve Jack'in bakışlarıyla karşılaştığımda onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım. Hiçbirimiz başka bir şey söyleyemeden, bize doğru hızla gelen ayak sesleri duyduk ve Julie bir karavanın yanından çıkınca korkuyla sıçradım. Omzundan yırtılmış ipek bir bornoz giymişti, altında sahne kıyafeti vardı ve kaşındaki bir kesikten kan damlıyordu. Gözleri geniş ve dehşet doluydu.

Bana yaptığı onca şeyden sonra bile ilk tepkimin ona gitmek, yardım etmek olması bana garip geldi. Jack'in elini bıraktım ve ellerimi omuzlarına koyarak onu durdurdum.

"Julie, ne oldu?" ılgınca sordum.

Gğş panikle inip kalktı ama hepimizi içine çekerken sesini bulur gibi oldu. "Peşimden geldi. Bana zarar verdi," diye hıçkırdı gözyaşlarına boğulmadan önce.

Jack Julie'nin önünde durdu ve sertçe konuştu. "Beni dinle, bize ne olduğunu anlatmalısın."

"Maskeli bir adam karavanıma girdi. Bana saldırdı, tecavüz etmeye çalıştı ama ben ona yumruk attım ve kaçmayı başardım."

Jay alçak sesle bir ıslık çaldı ve ona baktığımda Julie'nin sıkıntılı halini görürken tek kaşını kaldırdığını gördüm. Ona çok yakından bakıyordu ama ne düşündüğünü anlayamıyordum.

"Polisi arayacağım," dedi Matilda, telefonu çantasından çoktan çıkmış, kulağına götürüyordu.

Jack'e baktığımda sanki sessiz bir konuşma yapıyor gibiydik. İkimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyorduk. Julie'nin saldırganının sesi, ta Orléans'ta olan Lola'nınkine çok benziyordu. Bu çok büyük bir tesadüftü. Bu aynı adamdı. Ve eğer aynı adamsa, bu kişinin sirkten biri olma ihtimali de yüksekti. Hepimiz Julie'nin karavanına geri dönmesine yardım ettik; kapının ardına kadar açık olduğu ve itiş kakıştan geriye kalan birkaç parça mobilyanın bir kenara atılmış olduğu kesindi.

Birkaç dakika sonra kız kardeşleri endişeyle geldiler ve ben de onlara olanları anlattım. Matilda telefonu kapattı ve bize polisin yolda olduğunu söyledi; sadece onların gelmesini beklememiz gerekiyordu. Kız kardeşleri Julie'nin yanında olduğuna göre artık bize ihtiyaç kalmamıştı, bu yüzden Jack'in karavanına doğru yürümeye başladık. Gerçi hiçbirimiz gecemize devam edecek havada değildik.

"Yani bana bunun daha önce de olduğunu mu söylüyorsun?" dedi Jay, Matilda solunda olmak üzere yanımızda yürürken parmaklarının arasında bir zar yuvarlıyordu.

"Evet," diye cevap verdim. "Arkadaşım Lola Orléans'ta saldırıya uğradı. Birkaç yıl önce de sirkte çalışan bir dansçı tecavüze uğradı ve öldürüldü. Tüm kanıtlar suçlunun burada çalıştığını gösteriyor gibi görünüyor."

"Hmm," diye mırıldandı Jay ve çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. "Daha meraklı ve daha meraklı."

"Ne düşünüyorsun?" Matilda kocasına ilgiyle bakarak sordu.

Jay ona cevap vermek yerine yürümeyi bırakıp önümüzde durdu. Hepimiz adımlarımızın ortasında durakladık ve Jay Jack'e baktı. "Burada kaç kişi yaşıyor? Kırk mı? Elli mi?"

Jack başını salladı. "Bu konuda, neden?"

Jay kendi sorusunu sormak için onun sorusunu bir kenara bıraktı. "Yarın hepsini çadırdan toplayabilir misin, mesela öğle yemeği vakti?"

"Deneyebilirim."

"Herkes olmalı. Yani *herkes* - çocuklar hariç," diye devam etti Jay, gözlerinde hınzır bir parıltı ve yüzünde bir tür plan kurduğunu anlatan bir ifade vardı.

"Tanrım, şimdi neyin peşindesiniz? Umarım tehlikeli bir şey değildir," dedi Matilda, Jack ve bana hitap etmeden önce temkinli bir şekilde. "Her zaman saçma sapan planlar yapıyor. İnsanları kandırmak için tüm zihinsel voodoo'larını kullanıyor."

Jay onun bileğinden tutup kendine çekti ve ona sevgiyle baktı. "Ah, sevgili Watson, bu sefer kimseyi kandırmaya çalışmıyorum." Dramatik bir etki yaratmak için durakladı ve sırayla her birimize baktı. "Bize bir katil yakalayacağım."

On dokuz

*Ama sihirbaz, ne yazık ki, bilmeceyi
çözdü*

Jack ve ben nihayet karavanında yalnız kaldığımızda, bana hiç de sert davranmadı. Aslında, şaşırtıcı derecede şefkatliydi. Tenime sıcak balmumu döktü, sıcak kibritler ve metal oyuncaklarla beni gıdıkladı. Ellerini her santimimde gezdirdi ve beni akıllara durgunluk veren birkaç orgazmın zevkli derinliklerine daldırmadan önce coşkunun doruklarına çıkardı.

Ertesi sabah erkenden uyandık ve kahvaltımızı yaptıktan sonra Jack, Jay için çadırdaki toplantıyı organize etmeye çalışmak üzere Marina'yı bulmaya gitti. Ne planladığına dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu ama her ne deneyecekse işe yarayacağına inanmamı sağlayan güven verici bir özgüveni vardı. Sadece birkaç saat içinde suçluyu bulabileceğimizi ve sirkte her şeyin dek güvende olabileceğini düşünmek içimi rahatlatmıştı.

Bea'yı kampçıların arasında dolaşırken gördüğümde çardağa doğru gidiyordum, içinde bir oyuncak bebek olan eski püskü bir arabayı sürüyordu. Yorgun görünüyordu, saçları kirliydi ve bir süredir kıyafetlerini değiştirmemiş gibiydi. Bana çok iyi bakılan bir çocuk gibi gelmemişti ama onu hiç bu kadar kötü görmemiştim.

Tam ona yaklaşıp nasıl olduğunu soracaktım ki, babası karavanlarından çıkıp geldi, onu kabaca kolundan tutup içeri sürükledi. Bu beni ürküttü, çünkü Aiden bana her zaman nazik ama biraz *da laissez faire* bir ebeveyn gibi gelmişti. Onu izlediğimi hissetmiş olmalıydı, çünkü gözlerimiz buluştu ve onunki sertti.

"Yaramazlık yapıyor," diye açıklama yaptıktan sonra kapıyı çarparak karavana girdi. Buna tanık olduktan sonra kendimi iyi hissetmedim, ama bekâr bir baba olmanın zor olduğunu biliyordum, bu yüzden tam olarak yargılayamazdım. Yine de Bea'ya daha iyi bakması, en azından yıkandığından ve temiz kıyafetleri olduğundan emin olması gerekiyordu. Onun şu anki halini düşünmek kalbimi acıtıyordu.

Ruh halimi hafifletmek için Lola ve Luan ile çardakta öğle yemeği yedim. İkisi de yavaş yavaş çift olma yolunda ilerliyor gibiydi, bunu görmek güzeldi. Tüm sirk öğle yemeğinden sonra gerçekleşecek olan toplantı hakkında konuşmalarla doluydu ve Lola, Luan ve ben yemeğimizi bitirdikten sonra hep birlikte Spiegel tent'e doğru yürüdük.

İçeride insanlar seyircilerin etrafında çeşitli yerlere oturmuş, ciddi bir şekilde sohbet ediyor ve neler olup bittiğine dair spekülasyonlar yapıyordu. King'in yerde bir köşede oturduğunu, kendinden geçtiğini ve her zamanki gibi dağınık göründüğünü fark ettim. Bu beni biraz üzdü. Derinlerde bir yerde belki de resmin onu bir şekilde daha iyi yapacağını düşündüm. Belki de her şeye rağmen haklıydı, belki de çok ileri gitmişti.

Jack'i ön sırada Matilda'nın yanında gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Onu görünce heyecanlandım ve ön tarafa doğru ilerledim.

"Hey," diye selamladı beni, alçak sesle ve boğuk bir sesle. Ona gülümsedim, sonra Matilda'ya küçük bir el salladım, ama yanındaki koltuğa oturamadan beni kucağına oturtmak için aşağı çekti. Bu hareket içimi ürpertti ve bakışları çıplak köprücük kemiğimde, dün gece üzerime damlattığı balmumundan kalan küçük kırmızı izlerin olduğu yerde sabitlendi. Onun ilgisi balmumundan çok daha fazla yakıcıydı ve kendimi hatırladıkça biraz titrerken buldum.

Sonra başparmağı işaretlerin üzerinde gezindi ve küçük bir nefes vermeme neden oldu. Göğsü sessiz bir hırıltıyla gümbürdedi ve Matilda'nın bizi izlediğini anlayabiliyordum ama hiçbir şey söylemedi. Eğildim ve Jack'in dudaklarına bir öpücük kondurmak için yeterli zamanım olmuştu ki, ortalığı bir sessizlik kapladı. Jay sahneye çıktığında ayak sesleri çadırın etrafında yankılandı ve tüm gözler ona odaklandı.

"Selamlar," diyerek etrafı taradı ve kocaman bir gülümseme takındı. Heyecanlı ve enerji dolu görünüyordu. Elektrikli. Performansları sırasında böyle olup olmadığını merak ettim ve onu bir gösteri yaparken izlemenin oldukça heyecan verici bir yolculuk olacağını hayal ettim. "Başlamadan önce, hepinizden ön tarafa gelip daire şeklinde oturmanızı rica edebilir ? İlk iki sırada herkes için yeterince yer olmalı"

Toplananlar yavaş yavaş öne çıkmaya başladı ve tıpkı Jay'in istediği gibi, tüm sirkteki herkes oradaymış gibi . Marina'yı Pierre'i taşıırken gördüm. Winnie'yi kocası Antonio ile el ele gördüm. Julie ve kız kardeşlerini gördüm. Pedro bile . Çocuklar hariç hepsi. Bir iki dakika sonra yerimize oturduk. Jack'in kucağından inmedim ve Jay'e baktım, sanki herkesi tek tek incelemek için zaman ayırıyormuş gibi dikkatini sürekli bir kişiden diğerine kaydırıyordu. Sonra kafaları saymaya başlarken başını salladığını gördüm.

"Tamam," dedi ve Marina'ya baktı. "Eğer matematik becerilerim doğruysa, kırk altı kişiyiz, haksız mıyım?"

"Doğru," diye Marina.

"Harika." Ellerini birbirine sürttü. "Şimdi işimize bakalım. Benim adım Jay Fields ve ben bir sahne illüzyonistiyim. Bir dizi sanatta uzmanım, bunlardan biri de soğuk okuma ve mentalizm. Gizemleri çözmek benim için bir hobidir.

Beni günümüzün Sherlock Holmes'u olarak düşünün ya da daha iyisi, çözülemeyeni çözmek için burada olan *deus ex machina*'nız olarak düşünün. En azından bir suçluyu parmaklıklar ardına koymaya çalışacağım. Şimdiye kadar duymuşsunuzdur, son birkaç hafta içinde bu sirkte kadınlara yönelik iki ayrı şiddet ve tecavüz girişimi vakası yaşandı, ayrıca iki yıl önce bir cinayet işlendi. Tüm kanıtlar bu suçların aynı kişi tarafından işlendiğini gösteriyor. Kanıtlar ayrıca o kişinin bugün aramızda olduğunu da gösteriyor."

Aradan sessizlik geçti ve ortamı bir gerilim kapladı. Jack'in kolları etrafımda sıkılaştı ve benim düşünüp düşünmediğini merak ettim. O gece odamızda Lola yerine ben olsaydım bu sapığın kurbanı olabilirdim. Jay herkesin bilgiyi özümsemesi için bir an durakladı ve toplananlar arasında birkaç homurdanma oldu. Pedro'nun küfür ettiğini ve Jay gibi bir yabancının nasıl olup da gelip insanları suçlayabildiğini sorduğunu duydum. Tartışması, aradığımız adamın o olup olmadığını ilk kez merak etmeme neden oldu. Geçmişteki davranışları kesinlikle hafif bir sapkınlığa işaret ediyordu ama bu tecavüz etme ve öldürme yeteneğine sahip olduğu anlamına mı geliyordu? Tam olarak emin değildim. Sonunda Marina ayağa kalktı ve sesi çadırın içinde gürledi.

"Şimdi, hepiniz beni iyi dinleyin. Bay Fields'ın bugün burada olmasını kabul ettim ve masum olduğunuz sürece endişelenecek bir şey yok. O yüzden lütfen şikayet etmeyi kesip adamın işine devam etmesine izin verir misiniz?"

Azarlayıcı ses tonu homurdanmaları susturmaya yaradı ve Jay ona minnettarlık dolu bir bakış attıktan sonra küçük bir selam verdi.

"Teşekkür ederim, Marina." Marina teşekkürlerini kabul etmek için başını eğdi ve ardından Jay adım atmaya başladı.

"Şimdi odanın etrafında dolaşacağım ve her birinize üç soru soracağım. Bu sorular aşağıdakilerden oluşacak: İsminiz nedir? Nerede doğdunuz? Ve sokağın adı nedir? Bu üç sorudan bana iki doğru ve bir yalan cevap vermenizi istiyorum. Sorulardan istediğiniz herhangi biri hakkında yalan söyleyebilirsiniz, ancak hiçbir koşulda bana yalan olduğunu söylemeyin. Herkes mı?"

Jay'in talimatları herkes tarafından anlaşıldıktan sonra, odanın en sağına doğru yürüdü ve üç sorusunu yöneltti. Sorulacak ilk kişi dublör Raphael'di.

"Adın ne senin?" dedi Jay. "Raphael Suarez."

"Nerede doğdun?"

"Brezilya."

"Büyüdüğünüz sokağın adı neydi?" "Rua Santa Teresa."

Her soru cevaplandıktan sonra Jay'in görüştüğü kişiye bir süre baktığını fark ettim. Raphael ile işi bittiğinde yanında oturan adama geçti. Doğrusunu söylemek gerekirse uzun ve sıkıcı bir süreçti. Jack ve ben Jay'in başladığı yerin karşı tarafında oturuyorduk, bu yüzden bize ulaşması yaklaşık yarım saat sürdü. Bana sıcak bir şekilde ve soruları sordu. İkinci soruda yalan söylemeye karar verdim. Aksanımdan yalanımın muhtemelen belli olduğunu biliyordum ama İrlandalı gibi konuşmam İrlanda'da doğduğum anlamına gelmiyordu.

"Adın ne senin?"

"Lille Baker."

"Nerede doğdun?"

"Arjantin."

Jay son soruyu sormadan önce bana küçük bir sırtıfış attı. "Peki büyüdüğün sokağın adı ne?"

"Fitzgerald Caddesi."

"Teşekkür ederim, sevgilim." Benimle konuşma şekli karnımda sıcak bir his uyandırdı, sanki bana karşı zaten bir sevgi besliyordu ve beni çok az tanıyordu. Sadece kardeşine aşık olduğumu biliyordu ve bu onun için yeterince iyi görünüyordu. Sonra Jack'e geçti ve çok geçmeden herkese aynı üç soruyu sormayı bitirdi. Neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gözlerindeki parıltı bana bir planı olduğunu söylüyordu.

"Herkesi çağırdım mı?" Jay sordu ve odanın arkasından bir ses gelmeden önce toplantıdan birkaç evet sesi geldi. Jack'in kucağında döndüğümde King'in ayağa kalkmaya çalışırken bir sandalyeyi devirdiğini gördüm. "Ah, herkes değil, anlıyorum," dedi Jay sahnedan inip ona ters ters bakan ve baş ağrısı çekiyormuş gibi şakaklarını ovuşturan King'e doğru yürürken.

"Merhaba," dedi Jay, King'e dikkatle bakarak. Jack ve ben bakışlarımızı . İkimiz de King'in bir joker olduğunu ve kaba ya da aşağılayıcı bir şey söyleme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyorduk.

"Ne istiyorsun?" King homurdanarak onun yanından geçmeye çalıştı ama Jay zarif bir hareketle yan çizdi.

"Sana bazı sorular sormak istiyorum. Top oynayacak mısın?" "Defol git."

Jay kıkırdadı ve King'e bir adım daha yaklaştı. Marina'nın kardeşini incelemek için bir an başını eğdiğinde onu izledim ve

ilgisini çekmiş görünüyordu. Jay neredeyse dalgın bir ifadeyle, "Eminim bana birkaç hikâye anlatabilirsin," dedi.

King, "Sigara içmem lazım," diye homurdandı ve tekrar Jay'in yanına doğru yürüdü. Belli ki sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Bak sana ne diyeceğim. Sen ön tarafa gel, sana birkaç soru sorayım, ben de sana istediğin kadar sigara ve içki alayım."

King ona şüpheyle baktı ve sonunda başıyla onayladı. "Yalan söylemiyor olsan iyi edersin."

"Yemin ederim," dedi Jay, parmağını göğsünün sol tarafında "X" şeklinde gezdirdikten sonra King'e öne oturmasını işaret etti. King onun yanından geçip Matilda'nın diğer tarafındaki koltuğa oturdu ve onun ne kadar bakımsız olduğunu görünce üzüntüyle ona baktı. Jay gelip onun önünde durdu.

"Size üç soru soracağım. doğru cevap vermeni ve birinde yalan söylemeni istiyorum. mı?"

"Evet, evet, iki doğru, bir yanlış. Ben sarhoşum, aptal değil."

"Hayır, hiç de öyle olmadığını tahmin ediyorum," dedi Jay, kaşları endişeli bir ifadeyle birbirine yaklaşarak. "Peki, ilk soru, adın ne?"

King acı içinde öksürdü ve cevap verdi: "King. Oliver King." "Nerede doğdun?"

"Londra."

"Peki sokağın adı nedir?"

King son cevabını düşünürken acı çekiyor gibiydi. "Molesworth Caddesi." Nedenini tam olarak bilmiyordum ama üçüncü cevabının yalan olduğunu hissediyordum.

"Teşekkür ederim efendim," dedi Jay ve tekrar topluluğa hitap etmek için döndü. "Tamam, işte burada işler başlıyor. Şimdi ben

hepinize bir soru soracağım. Burada yalan söylemenizi istemiyorum - doğruyu söylemenizi istiyorum. Cevap basit bir evet ya da hayır olacak. Cevap verdiğinizde ya çadırın arkasına geçmenizi ya da olduğunuz yerde kalmanızı söyleyeceğim. Tekrar ediyorum, bana yalan söylemeni istemiyorum."

Raphael'le birlikte tekrar sağa dönerek sorusunu yöneltmeye başladı. "Dün gece Julie Young'a saldırdın mı?"

Raphael bu fikir karşısında dehşete düşmüş gibiydi ve hemen cevap verdi. "Hayır."

"Teşekkür ," dedi Jay. "Çadırın arka tarafına gidebilirsiniz."

Raphael ayağa kalktı ve en arka sıraya oturmadan önce koridorda yürüdü, kollarını kavuşturarak kendini bir koltuğa bıraktı. Jay bir sonrakine ve bir sonrakine geçerek herkese aynı soruyu hızlı bir şekilde arka arkaya sordu. Bazen cevaptan memnun kalmazsa iki kez soruyordu. Julie'ye bile sordu. Julie ona kaşlarını çatı.

"Nasıl olur da kendime saldırabilirim?" diye yakındı.

"Sadece soruya cevap ver, tatlım."

"Hayır, kendime saldırmadım," diye kestirip attı.

"Tamam, güzel," dedi Jay elini kaldırarak. "Şimdilik olduğun yerde kal."

Sonunda Jack de ben de neredeyse herkesle birlikte çadırın arka tarafındaydık. Ellerini yatıştırıcı bir şekilde kollarımda aşığı yukarı gezdirdi, bu da huzursuzluğumun bir kısmını gidermeye yaradı. Jay'in işleri hızlandırmasını ve suçluyu bir an önce bulmasını diliyordum. Ön tarafta sadece Julie, Pedro, King, Luan, Aiden ve Antonio kalmıştı. Jay hepsinden etrafında daire şeklinde durmalarını istedi. Onlar izlerken bir süre volta attı ve sonra hepsine sormaya başladı

aynı soruyu tekrar sordu, ancak bu sefer biraz farklı bir şekilde ifade edilmişti.

"Saldırgan sen misin?" diye sordu

Julie'ye. "Hayır."

"Saldırgan sen misin?" Bu sefer Pedro.

"Hayır."

"Saldırgan sen misin?" Şimdi Luan'daydı. "Hayır."

Jay sorusunu sormaya devam etti ve yine bazılarına iki, hatta üç kez sordu. Her seferinde her biri hayır cevabını verdi ve hepsi de sinirlenmiş görünüyordu. Pedro Portekizce küfrederken, Luan'ın yanakları kızardı ve Julie sinirden küplere bindi.

"Bu bir şaka," diye homurdandı ve hançer gibi Jay'e baktı. "Cidden, ne yaptığını biliyor musun sen?"

Jay onu susturmak için parmağını dudaklarına götürdü ve sessizlik çöktü. Bir an düşünmeye çalışır gibi başını öne eğdi, sonra kaldırıp Antonio ve Pedro'yu işaret etti. "Siz ikiniz arkadaki diğerlerine katılabilirsiniz." Son dört şüpheliyi incelerken gözlerinde bir ışık vardı ve içimi bir ürperti kapladı, çünkü içimden bir ses Jay'in sonunda suçlunun kim olduğuna karar verdiğini söylüyordu. Jack ürperdiğimi görmüş olmalı ki beni kendine çekti ve iki kolunu da omuzlarıma doladı. Jay'in konuşmasını dinlerken rahatlamak için onun sert ve sağlam gövdesine gömüldüm.

"Bu yüzden, yöntemimi burada açıklamam gerekiyor. Aksi takdirde parmakla gösterilecek bir yok, değil mi? Herkese aynı üç soruyu sordum, iki doğru ve bir yanlış istedim. Bu, temel bilgilerinizi almak içindi. Çoğu kişi yalan söylediğinde bunu belli eder.

Bu nedenle, bana iki doğru ve bir yalan söyleseydiniz, tek tepki yalan olurdu - söylenen. Sen," diye başladı ve Luan'ı işaret etti, "tipik birisin. Yalan söylerken sola bakıyorsun. Çok güvenilir bir yalancısın. *Her* sola bakıyorsun. Bu şeffaflık senin muhtemelen oldukça dürüst bir insan olduğunu gösteriyor. Bununla birlikte, sorgu altında da gerginsiniz, bu da son iki soruyu sorduğumda sizi okumayı biraz daha zorlaştırdı." Jay durakladı ve nefes aldı, ben de kendi nefesimi tutuyormuşum gibi hissettim. "Neyse ki bugün aradığım kişi sen değilsin. Diğerleriyle birlikte arka tarafa gidebilirsin." Luan elini yüzünde gezdirip arkaya doğru yürürken rahatlamış görünüyordu. Lola yanına ulaştığında onu hemen kollarının arasına aldı ve uzun uzun sarıldı.

Jay bu kez dikkatini Julie'ye yöneltti. "Şimdi sen, canım, ilginç . Yalan söylediğinde neredeyse belli etmiyorsun. Ama benim detaylara dikkat eden bir gözüm var ve yalan söylerken dudaklarını hafifçe birbirine bastırdığını fark ettim. Neredeyse fark edilmiyor ama ne diyebilirim ki? Bu konuda yetenekliyim."

"Tanrı aşkına, artık sadede gelir misin?" diye yakındı Julie, kollarını kavuşturup savunma pozisyonuna geçerek.

"Saldırgan sen değilsin," diye sertçe cevap verdi Jay. "Arka tarafa git."

Julie, Jay'e "*Sana söylemiştim*" dercesine sert bir bakış attıktan sonra kasıla kasıla yanımıza geldi. Matilda'yla göz göze geldik ve bana küçük bir gülümseme verdikten sonra fısıldadı: "Bu işte korkunç derecede iyi, değil mi?"

Başımı salladım, sonra Marina'nın arkamızda durduğunu fark ettim ve ekledi: "Kocanızın dramatik bir yeteneği var. Acaba ben

onu gelip sirke katılmaya ikna edebilir."

King ve Aiden ayakta kalan iki erkekti ve Aiden'ın bu sabah Bea'ya karşı davranışlarını hatırladığımda içimi bir korku kapladı. Kaba ve ani davranmıştı ve küçük kızına gerektiği gibi bakmadığı açıktı. Ama bu onu bir katil mi yapıyordu? Kesinlikle yapmazdı.

Ve sonra King vardı. Tam bir gizem. Tam bir muamma. Bir zamanlar ne kadar başarılı olduğu hakkında çok şey duymuştum. Bu kadar başarılı olduktan sonra evsiz bir ayyaşa dönüşmesi, başına gerçekten kötü bir şey gelmiş olması anlamına geliyordu. Ya da belki de kötü şeyi yapan oydu. Belki de katil oydu. Tuhaf bir şekilde King'i sevmeye başladığımı itiraf etmekten nefret ediyordum ve katilin o olmasını istemiyordum. Aynı zamanda Aiden'ın olmasını da istemiyordum çünkü bu Bea'nın ebeveynsiz kalacağı anlamına geliyordu.

Tanrım, bu korkunçtu. Jay'in dikkati Aiden'a gitmeden önce bir an King'in üzerinde durdu, sonra tekrar King'e döndü.

"Söyleyeceğiniz şey, Bay King, böyle bir şeyiniz olmadığı. Aslında yalan mı yoksa doğru mu söylediğinizi bilmem hiç umurunuzda değil. Belki de geçmişte cinayet ve tecavüzden çok daha kötü şeyler hakkında yalan söylediniz. Ama bundan daha kötü ne olabilir ki? Hayır, bence siz en iyi haliyle kayıtsız nihilizmin bir örneğisiniz ve nedenini bilmek isterim. İlk üç soruda beni yanlış yönlendirip yönlendirmediğinizden bile hala emin değilim. İşte sorun da burada yatıyor, çünkü eğer bir şey söylemezseniz, yalan söyleyip söylemediğinizi anlayamam."

Jay sessizleşti, gözleri iki adam arasında gidip gelirken volta atmaya bıraktı ve ayaklarını omuz genişliğinde açarak durdu

ve kollarını kavuşturmuş.

Jay parmağıyla King'i işaret ettikten sonra, "Neyse ki senin için," dedi ve parmağını Aiden'a doğru kaydırđı. "Aiden'ın oldukça dikkat çekici bir anlatımı var. Bir insan sinirlendiğinde alnında zonklayan büyük, kızgın bir damar gibi. Evet, Aiden yalan söylediğinde çenesini oynatıyor ve sol kaşı göğe doğru fırlıyor. Açıkçası bu muhteşem bir şey." Jay elleriyle çılgınca hareketler yaptı. "Bir mentalistin ıslak rüyası, çünkü yalan söylediğini anlamak için bakmama bile gerek yok. Luan ne kadar drstse sen de o kadar aldatıcı birisin. Julie'ye saldırıp saldırmadığını sorduğumda ne oldu?"

Aiden öfkeyle nefes alıyordu, suçlu damgası yemiş bir adamın duruşunu benimserken gözleri yarıklara kadar kısılmıştı. Adamı nemsemiğim için değil ama Bea'yı nemsemiğim ve şimdi ona ne olacağı hakkında hiçbir fikrim olmadığı için duygularım beni sardı.

"eneni oynattın ve kaşını kaldırdın," diye bitirdi Jay.

Aiden ileri atıldı ve Jay'i iterek neredeyse yere düşürüyordu. "Yanlış anladın! Hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Senin biliyorum," dedi Jay kendinden emin bir şekilde, tozunu . Aiden'ın kendisine vurmuş olmasından hiç de rahatsız olmuş görünmüyordu. Aiden kaçacak gibi olduğunda, sirkte işçi olarak çalışan birkaç tıknaz adam ne çıktı ve yolunu kesti. Kaacak hiçbir yeri yoktu. "Ayrıca," diye söze başladı Jay, kelimelerini herkesin duyabileceği şekilde yüksek sesle ve kararlı bir şekilde telaffuz ederek, "tek başına hareket etmediğini de biliyorum." şimdi kalabalıktan birkaç şok ve şaşkınlık soluğu geliyordu. Jack'in vücudunun sıcaklığına doğru yaklaştım, rkmştm. Dünyada başka hiç kimse beni bu kadar güvende hissettirmemişti.

O yaptı. Jay, Aiden'ın tek başına hareket etmediğini söylerken ne demek istiyordu? Bunu öğrenmem uzun sürmedi.

"En azından eylemi tek başına *planlamadın*. Seni aşağılamak istemem ama bir cinayeti örtbas edecek zekâyâ, yeteneğe sahip değilsin Aiden. Evet, fiziksel olarak bunu yapabilecek güce ve gerçekten de berbat bir psikolojiye sahipsin, ama etmek için gereken kurnaz zihinsel zekâyâ sahip değilsin."

Toplananların üzerine bir sessizlik çöktü ve tüylerim diken diken oldu. Sol tarafımda bir hareket yakaladım ve Julie'nin kalabalığın arasında aceleyle ilerlediğini gördüm. Bir anda, kimse görmeden kaçmaya çalıştığını anladım. Bir an sonra Jay bize doğru yürümeye başladı ve "Bayan Young, miyiz?" diye seslendi.

Sanki üzerine bir spot ışığı düşmüş gibiydi, çünkü olduğu yerde durdu ve kırk beş çift gözün tamamı kızıl saçlı güzel jimnastikçiye yöneldi. "Ne istiyorsun?" diye tısladı, alçak sesle ve öfkeyle yere bakarken Jay'in bakışlarıyla karşılaşmayı reddetti. Jay topluluğun arasından yürüdü ve insanlar ona yol vermek için ayrıldı. Bir an sonra Julie'nin tam önündeydi. çenesini yakaladı ve kendisine bakmasını sağlamak için yukarı doğru eğdi. Julie onun dokunuşuyla irkildi, parlak mavi gözlerindeki nefret gün gibi ortadaydı.

"Size saldırgan olmadığınızı söylediğimde, bu doğrudu. Ancak, sana bir anlatımın olduğunu söylediğimde yalan söyledim. Aslında iki tane var. Açıkça yalan söylerken dudaklarını büzüyorsun, ama aldatıcı davranırken işaret parmağını başparmağına değdiriyorsun. Ve sana saldırganın sen olup olmadığını sorduğumda, her seferinde vücudun yalan söylediğini haykırdı. Başından beri Aiden'ın suçuna karışmıştın."

"Değildim," diye tısladı Julie, ama sesinde bir tereddüt vardı, destek için etrafındakilere bakarken yüzünden tek bir damla gözyaşı akıyordu. Hiçbirini bulamadı. Duydukları karşısında tamamen yıkılmış görünen kız kardeşlerinden bile. "Yalan söylüyor! Hepiniz bana inanmak zorundasınız. Bu adamı tanımıyoruz bile. Herhangi biri olabilir."

Lola, Luan'la el ele kalabalığın arasında ilerlerken, "Lütfen," diye araya girdi. "Jay Fields çok ünlü. Hepimiz onun kim olduğunu çok iyi biliyoruz. Ödüller kazandı, Tanrı aşkına. Şimdi bilmek istediğim şey, senin bu işe nasıl bulaştığın." Aiden'ı işaret ederken sesine yavaşça öfke sızdı. "O adam bana neredeyse tecavüz ediyordu Julie ve senin bununla tam olarak ne ilgin olduğunu bilmek istiyorum."

"Benim bununla kesinlikle hiçbir ilgim yok," diye sertçe cevap verdi Julie. "Bu anlatılanlar tamamen saçmalık. Adam kafamızı karıştırmaya çalışıyor. Suçlu olan Aiden, açık ve net. Neredeyse onun kurbanlarından biri olmak dışında, bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"Seni yalancı küçük sürtük," diye öfkeleni Aiden, üç ya da dört adam onu yerinde tutarken ileri atıldı. "Yıllardır bana şantaj yapıyor! Beni Vera'nın cesedini gömerken beri beni rehin tutuyor, emirlerini yerine getirmeye zorluyor, aksi takdirde polise gideceğini söylüyor. O gece Lola'nın odasına gittim çünkü Julie öyle yapmamı söyledi. Lola onu herkesin önünde küçük düşürmüştü ve Julie ödeşmek istedi. Ve Lille'e saldırdığından beri hepimiz ondan nefret ettiğiniz için, onu bir kurban olarak görmeniz ve gerçekte olduğu gibi soğuk bir kaltak olarak görmemeniz için bana onu dövdürttü."

"Kapa çeneni, Aiden. Kimse sana inanmıyor," diye tükürdü Julie ona. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş, elleri yumruk haline gelmişti. Kız kardeşi Molly, Mary onu kollarına almadan önce acı dolu bir çığlık attı. Onlar

ikisi de duydukları karşısında paramparça olmuşlardı ve belli ki kız kardeşlerinin neler yapabileceğine dair hiçbir fikirleri yoktu. Ben de aynı şeyi söyleyemezdim. Çardakta King'e söylediği o acımasız sözleri duyduğum gecedan beri, güzel yüzünün çürümüş bir özü maskeleydiğini biliyordum. Ve sonra bana kendi elleriyle saldırdıktan sonra, deli olduğundan oldukça emindim.

Her şeyin nasıl geliştiğini izlemeye o kadar dalmıştım ki Jack'in arkamda durduğunu unutmuştum. Omuzlarımdaki tutuşu daha da sıkılaştırmış, neredeyse acı verecek hale gelmişti. Döndüm ve ona baktım, acı çeken, buruşmuş yüz hatlarını inceledim. Tüm bunları duymak onun için zordu, bunu söyleyebilirim. Julie'nin gerçek doğası hakkında hiçbir fikri olmadan onunla cinsel ilişkiye girmişti.

"Hey," diye fısıldadım. "Kes şunu. Bilmene yoktu."

"Yine de hissetmeliydim," diye mırıldandı. "Bir şeyler hissetmeliydim."

Julie deli bir kadın gibi bağırıp çağırmaya, masum olduğunu ilan etmeye başlamıştı ama orada ona inanan tek bir kişi bile yoktu. Kötü şeyler yapabileceğini kanıtlamak için çok fazla şey yapmıştı ve şimdi bunların hepsi ona musallat olmak için geri dönüyordu. Kendimi haklı hissettiğimi söylemek isterdim ama hissetmedim. Evet, kafama vurduğunda beni öldürebileceği için öfkeliydim ama daha çok tüm bunların yaşanmış olmasından dolayı üzgündüm.

Marina polisi aramak için telefonunu çıkarırken bir adam ve iki kadın onu yerinde tutuyordu. Jack beni oturmam için bir sandalyeye götürdü, ihtiyacı olan kendisi olmasına rağmen sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovdu. Tek istediğim onu karavana geri götürmek ve

yatağına uzanıp ona sarılırdım. Saatlerce konuşun. Sevişmek. Hem Aiden'in hem de Julie'nin yaptığı kötü şeyleri unutmaya çalışın.

Polisin gelmesi uzun sürmedi ve İtalyan polisini görmek oldukça etkileyiciydi, hepsi üniformalarını giymiş, silahları vücutlarına bağlanmıştı. Aiden ve Julie kelepçelenerek götürüldü ve Bea babasını aramaya geldiğinde Winnie onu geceyi geçirmek üzere karavanına geri götürdü. Küçük kıza ne kimse bilmiyordu ve kalbim onun için acıyordu.

Topluluk yavaş yavaş dağılmaya başladı. Sirkte her şeyin bittiğini bilmenin verdiği bir rahatlama havası vardı ama aynı zamanda bir melankoli havası da vardı. Jay bize yaklaşırken Matilda ve Jack'le birlikte duruyordum. Suçluları yakaladığı için kendini beğenmiş ya da memnun görünmüyordu; sadece rahatlamış ve yardım edebildiği için mutlu görünüyordu. Matilda'ya yaklaştı ve kulağına bir şeyler mırıldanmadan önce başının tepesine bir öpücük kondurdu. Sonra dönüp King'in oturduğu çadırın köşesine doğru ilerledi ve şöyle seslendi: "Şimdi Bay King, tıpkı şarkıdaki gibi, sanırım size bir miktar sigara ve alkol borcum var."

Jay kolunu adamın omzuna atıp kirli ve dağınık görüntüsüne gözünü bile kırpmadan onu çadırdan dışarı çıkarırken King onun sözleriyle canlandı.

Ancak ertesi gün Aiden ve Julie'den haber alabildik. Her üç suç da farklı coğrafi bölgelerde işlendiği için İtalyan polisi hem Fransız hem de İngiliz yetkililerle birlikte çalışıyordu. Lola her zaman polisin bu işe karışmasını istemediğini söylemişti ama artık her şey onun elinde değildi. Ayrıca, kocasına karşı güvende olacak gibi görünüyordu.

Artık yanında Luan vardı. Onları ne zaman birlikte görsem, aşık olduğu belliydi.

Aiden'in karavanı baştan aşağı arandı, ancak sadece bir parça kanıt bulundu. Tavan panelinin arkasına saklanmış, üzerinde kan olan eski bir bluz vardı ve Marina bunun Vera' ait olduğunu teşhis etti. Hâlâ kanı test etmeleri ve DNA eşleştirmesi yapmaları gerekiyordu ama tüm işaretler Aiden'in uzun süre hapiste kalacağını gösteriyordu. Bluzu bir tür hatıra olarak sakladığını düşünmek beni ayak parmaklarıma kadar ürpertti.

Bir de Julie vardı. Aiden belli ki kin duyuyordu ve tek başına batmak istemiyordu, çünkü Julie'nin işlediği suçları başından beri bildiğine, hatta bazılarını teşvik ettiğine dair ifade verdi. Sirkte yaşananlardan daha fazla vaka olduğundan şüpheleniliyordu, en önemlisi de Bea'nın annesinin yıllar önce ortadan kaybolması ve bir daha hiç görülmemiş olmasıydı. Artık pek çok insan onun da Aiden'in kurbanlarından biri olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Bir de Bea vardı, zavallı, tatlı, sevimli küçük Bea. Henüz kimse ona ne olacağından tam olarak emin değildi ama Winnie ve Antonio onu şimdilik kanatlarının altına almışlardı. Hatta çiftin sessizce onu evlat edinme olasılığını tartıştıklarını bile duydum. Bu kalbimi ısıttı ve bunu yapmalarını umdum çünkü onlar iyi insanlardı ve Bea ona bakmak isteyen ebeveynlere sahip olmayı hak ediyordu.

Kendimi oldukça bitkin hissediyordum ve sabahın çoğunu Jack ile yatakta geçirdim. Çok şey olmuştu ve Jay ile Matilda hakkında ve onların hayatımızda olmasının her şeyi nasıl daha iyi hale getireceği hakkında çok konuştuk. Jay her ikisini de çoktan

Sirk sezon sonunda ara verdiğinde bir aylığına Vegas'a gelip kalmamızı istedi. Bu fikir karşısında heyecanımın had safhaya ulaştığını söylememe gerek yok sanırım.

Öğle yemeğinden sonra Jack, ertesi gün yola çıkmadan önce adamların çadırı kaldırmasına yardım etmeye gitti. Karavanının dışına yerleştirdim, şövalemi kurdum ve önümde neredeyse tamamlanmış bir resim vardı. Jack'in sahnedeki resmiydi ve onu çevreleyen alevlerin doğru görünmesini sağlamak için turuncu ve sarının farklı tonlarını kullanıyordum. Tabloyu yakında ona hediye etmeyi planlıyordum, çünkü daha önce tabloyu alıp alamayacağını sormuştu.

"Terli görünüyorsun," dedi Jack ve beni transımdan çıkardı. Tabloya o kadar konsantre olmuşum ki yaklaştığını fark etmemiştim. durdu, böylece göremedi, ki bu iyi bir şeydi çünkü bunun bir sürpriz olmasını istiyordum.

Kendimden utanarak elimi tersiyle alnımdaki teri sildim, aynı zamanda sözleri karşısında içimde bir tahrik dalgasının yükseldiğini hissettim. Terli halimden oldukça hoşlandığını biliyordum.

"Olduğun yerde kal," diye uyardım onu. "Daha fazla yaklaşma. Senin resmini bitirmeye çalışıyorum ve bittiğinde sana hediye etmek istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı ve bir şişe suyu ağzına götürerek bir yudum içti. Ben terli olabilirdim ama o da terliydi. Aslında, yıpranmış gri tişörtünün gövdesine yapışmış hali biraz büyüleyiciydi.

"Bu neden göremeyeceğim anlamına geliyor?" "Çünkü bunun bir sürpriz olmasını istiyorum."

O anda gözlerindeki ifadeden delirdiğimi düşündüğü anlaşıyordu, ama yine de kabul . "Tamam. Eğer bana bir hediye vereksen, sanırım ben de sana bir hediye vermeliyim."

Bunun üzerine sııttım. "Evet, yapmalısın. Ve benim resmim gibi kendi yaptığın bir şey olmalı."

Bu durum karşısında afallamış görünüyordu. "Ne gibi?"

"Buna karar vermek bana düşmez. Bir şeyler düşünmeniz gerekiyor."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Fırçamı son turuncu parçanın üzerinde gezdirdim ve kalbim doldu. Bitirmiştım. Resim bitmişti. Yine de ona vermeden önce kurummasını istedim. Hâlâ beni izliyordu ve dikkatimi çektiğini görünce parmağını bana doğru eğdi.

"Buraya gel," dedi, sesi alçaktı, gözleri boynumdan aşağı damlayan tere sabitlenmişti. Bugün hava sıcaklığını kontrol etmemiştim ama normalden çok daha sıcak olduğunu biliyordum. Yoksa neden deli gibi terleyeyim ki? Ve her türlü sıcaklık Jack için büyük bir tahrik unsuru olduğundan, onun uyarılmışlığını fiziksel bir şey gibi hissedebiliyordum.

Yutkunarak yerimden kalktım ve ona doğru yürüdüm. Bileğimi avucunun içine aldı ve beni kendine doğru çekti, sonra boynumu eğerek ağzımı kendi ağzıyla kapadı. Yemin ederim, bir gün dilinin kalıbını çıkarıp şöminemin üzerine koymak istedim, çünkü saf güzellikte bir şeydi. İpeksi ve ıslak bir şekilde beni yalamasını seviyordum. Onun tadını seviyordum. Bu benim en sevdiğim tattı. Nefes alış verişiyle birlikte tutkusu da arttı ve ne olduğunu anlamadan beni karavanın içine doldurdu, avına odaklanmış bir yırtıcı hayvan gibi beni gütmeye başladı.

Kapıyı çarparak kapattı. Sonra beni döndürdü ve göğsümden duvara bastırdı, kalın, sert siki gıcırıyordu.

arka tarafıma doğru. Nefesleri kulaklarımı doldururken elleri hızla hareket etti ve ben daha ne olduğunu anlamadan eteğimi yukarı itti, külotumu indirdi ve kendini pantolonundan çıkardı. Saniyeler sonra içimdeydi ve beni ne kadar hızlı ve derin bir şekilde doldurmayı başardığını görünce şok içinde nefes nefese kaldım.

Kalçaları sert ve hızlı bir şekilde girip çıkarken ağzı boynuma gitti, yaladı ve emdi. Bu kadar sert olmasına bayılıyordum, beni yatağına alacak kadar bile bekleyememesine bayılıyordum, beni tam burada, salonda, duvara karşı ayakta tutması gerekiyordu. Herhangi biri geçip bizi görebilirdi ama o anda ikimizin de umurunda değildi. O anda tek bildiğimiz bedenlerimiz, tek hissettiğimiz karşılıklı zevkimizdi.

Saçlarımı tuttu, aşağı doğru çekti ve ona dönmem için boynumu bükte. Ağzımı tekrar yakaladı, dilini ikinci kez bana verdi, bu hareket onun sikişinin bir aynasıydı. Kendimi istila edilmiş, ele geçirilmiş hissediyordum ve ikimiz de orgazma doğru hızla ilerlerken öpüşmeyi keserek ateşli bir beyanda bulundum.

"Seni seviyorum, Jack McCabe. Seni çok seviyorum."

Gülümsedi ve saçlarımı bir dizgin gibi tutmaya ve kalçalarını sabit bir ritimle hareket ettirmeye devam ederken, sevgi dolu yakışıklı ifadesiyle bir anlığına gözlerim kamaştı. "Ben de seni seviyorum, çiçeğim. Sadece seni. Her zaman."

titreyerek duvara yığıldığımda Jack de onu takip etti ve tükenene kadar beni doldurduğunu hissettim. Beni kollarına ve yatak odasına, bizim yatak odamıza götürdü, orada eğlencenin henüz bitmediğini keşfettim. Ve Jack McCabe oynamayı seviyordu.

Saatler sonra, onun yataktan çıkıp salona gittiğini belli belirsiz fark ettim ama kadar bitkin düşmüştüm. Bir saat daha uyudum ve uyandığımda dışarı karanlıktı. Üzerime bir şeyler giyip odadan çıktım ve Jack'i oturmuş televizyon izlerken ve bir kase erişte yerken buldum. Dışarı çıktım, gece havası günün bunaltıcı sıcağına bir merhem oldu ve şıfırtı libidomun ihtiyaçlarını karşılamak için daha önce neredeyse terk ettiğim bitmiş resmi topladım.

Onu içeri taşıyıp kanepede önüne koyduğumda Jack bana hoşgörölü, seksi bir gülümseme verdi. "Bunu sana yarına kadar vermeyecektim ama sen kendini aştın ve bonus puanlar kazandın," dedim ona . "İşte hediyen."

Yemeğini bitirince kaseyi bir kenara bıraktı ve resmi kucağına aldı. Gözlerini resme dikti ve ben de beğenmesini umarak parmaklarımı çaprazladım. Bakışlarımla karşılaşana kadar birkaç acı dolu an geçti ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Bu onda gördüğüm en büyük gülümsemeydi; yüz hatlarını aydınlatıyor, onu haftalar önce tanıştığım adamdan çok daha hafif gösteriyordu. Asla güvenmeyen ve kimseyi içeri almayan adamdan.

"Bu bir başyapıt," dedi sonunda. "Beni nasıl gördüğünü seviyorum. Bu bana resimdeki adam olabileceğimi hissettiriyor."

"Resimdeki adam sensin, Jack."

Ayağa kalktı ve tuvali mutfak masasına taşıdı, yere koydu ve sonra beni kanepeye çekti. Kollarını sıkıca bana doladı ve başını omzuma yasladı.

"Ben sadece sen beni öyle yaptığın için o adamım," diye fısıldadı ve ürperdim. Duygular boğazıma düğümlendi ve kelimeler bulmakta zorlandım. Onu daha iyi biri yaptığımı düşünmüş olabilirdi, ama bu

Çünkü o beni de daha iyi biri yapmıştı. Bana herkese güvenilemeyeceğini göstermiş, görüşümü daha da netleştirmek için gözlerimdeki parıltının bir kısmını köreltmmişti. Ayrıca, herkese güvenemesem de ona güvenebileceğimi ve gücü yettiği sürece beni asla hayal kırıklığına uğratmayacağını da öğretti.

"Sen uyurken ben de sana bir hediye yaptım," diyerek düşüncelerimden kopardı ve şaşırttı. Aslında bana bir şey yapmasını beklemiyordum. Pencerenin kenarına uzanarak katlanmış bir kâğıt parçası aldı ve ellerime tutuşturdu. Kâğıda baktım.

"Bu da ne?" Nefes aldım, aniden kalbimin iki kat attığını fark ettim.

"Bu bizim hikâyemiz," diye yanıtladı Jack. "Resim yapamam ya da pek bir şey yaratamam ve gerçekten, asla bir yazar olamayacağım, ama kelimeleri seviyorum, geçmişte kaçırdığım her şeyi öğrenmeyi seviyorum. Bu yüzden kelimelerimi kullandım ve sana bir hikaye yazdım." Durakladı ve kendini küçümseyerek güldü. "Tüm yazımları doğru yaptığımdan emin olmak için sözlük bile kullandım."

Son söylediğinin ne anlama emin değildim ama hecelemeyi doğru yapmak istemesi beni daha da duygulandırdı. Gece bitmeden beni hıçkırı hıçkırı ağlayan bir karmaşaya dönüştürecekti.

Yavaşça kağıdı açtım ve kelimeleri okudum, ciğerlerim yanıyor, kalbim ham, basit, dürüst güzellikleriyle ağrıyordu. Tüm yolculuğumuzun önümde serildiğini görebiliyordum, sözleri zihnimde imgeler yaratıyordu ve hiç şüphesiz biliyordum ki onun sözlerini bir duvar resmine çizecek, tek bir tanesini bile unutmamak için sonsuza dek saklayacaktım.

Jack ve Lille'in Hikayesi

Jack ve Lille bir tepede
buluştular Bir su denizini
geçtiler
Taç giymeyen bir kral düştü Ve
Lille'in kalbi kesinlikle sarsıldı
Lille'in yaptırdığı ama Jack'in
yaptırmadığı bir dövme ve Jack'in
kardeşi gazetede ydi.

Güneşin altında Jack, Lille'in resim
yapmasını izledi Yıldızların altında bir
araya geldiler Lille yolunu kaybetti
Bir saldırı onları yoldan
çıkardı Lille gizlice Jack'in
mektubunu çaldı
Jack cesaretle maskesini sonsuza dek fırlatıp attı.

Julie Lille'e gerçek yüzünü gösterdi
Aşıkların üzerine bir fırtına çöktü
Kaybolan bir resim daha sonra bulundu
Bir keşif Lille'in kalbini çarptırdı Ve iki
kanayan ruh yeniden bir araya geldi
Gizem bir kez daha kapıyı çaldı
Ama sihirbaz ne yazık ki bilmeceyi çözdü İşte
Jack ve Lille'in hikayesi
İki kalp çok büyük ama çok küçük.

Sonsöz

Las Vegas, Nevada

Dört ay sonra

Penceremden dışarı baktım ve reklam panosuna gülümsemekten kendimi alamadım. Jay'in bu kadar kısa bu şeyi oraya asmayı başardığına inanmakta güçlük çekiyordum. Resimde illüzyonist Matilda'nın tasarladığı şık siyah bir takım elbise giymiş olarak görölüyordu. Kamera onu kartları karıştırırken yakalamayı başarmıştı ve elleri yakalamak için açılmış beklerken neredeyse tüm deste havadaydı. Sonra, yan tarafta ve dumanlı bir gizemle örtülü olarak, ağzından alev üfleyen Jack'in silueti vardı. Resmin altında büyük ve kalın bir yazı tipi : **ATEŞ & IŞIK: Jay Fields ve Jack McCabe sadece bir gecelik özel bir performans için bir arada!!!**

Neden reklam yapma zahmetine girdiklerinden bile emin değildim. Jay hayranlarına uzun zamandır kayıp olan ve tehlikeli derecede seksi bir ateş püskürtücü/bıçak atıcı olan kardeşiyle özel bir gösteri yapacağını duyurur duyurmaz, biletler ekmek gibi satıldı.

Sirkin bir aylık tatili resmen başlamıştı ve umduğum gibi hem Jack hem de ben bu süreyi Las Vegas'ta Jay ve Matilda ile geçiriyorduk. Jay'in sözleşmesi bitmek üzereydi ve sirk yeni sezona başladığında gelip bizimle birlikte birkaç ay gösteri yapacaktı. Marina onu aralarına aldıkları için çok mutluydu, özellikle de Gökyüzünün Hanımları Julie'nin yerine birini bulana kadar ara verdikleri için.

Sirki çok sevmeme ve herkesi çok özlememe rağmen (Pedro hariç) bir süreliğine lüksü deneyimlemenin güzel olduğunu itiraf etmeliyim. Beş yıldızlı gösterişli otele ilk vardığımızda ve Jack ne yapacağını bilemez bir haldeyken, aşırı sevimlilikten (evet, sevimlilik diye bir kelime var) kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Yıllarca bir karavanda yaşamış, bir yerden diğerine seyahat etmişti, bu yüzden lüksün onu biraz şaşırttığını söylemeye gerek yok. Eşyalarımı yerleştirmeyi yarılamıştım ki onu süitimizin köşesinde durmuş, hayatımda gördüğüm en şirin ve rahatsız erkek gibi boşluğa bakarken gördüm.

"Sorun nedir?" Bir koltuğa oturup cennet gibi yumuşaklığına gömülürken sordum.

Jack ağzını oynattı ve bana bakmadan önce etrafına göz gezdirdi. "Burası sadece... Buna alışık değilim." Bakışları devasa yatağa kaydı, sanki Rocky Dağları'nda bir ayıyla karşı karşıyaymış ve onun harekete nasıl tepki vereceğini anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu.

"Üzerine oturursan yatak seni ısırılmaz, biliyorsun," diye dalga geçtim ve ondan şakacı bir kaş çatmasını istedim.

"Bunu biliyorum."

"Peki o zaman, otur. Bir bakalım."

"Sanırım önce tuvalete gideceğim," diyerek konuyu geçiştirdi ve yatağın etrafında dolaşmaya başladı.

"Hayır, ," diye cevap verdim, ayağa kalkıp elini tutmak için yanına gittim. "Sen, Jack McCabe, lüks yatak korkunla yüzleşeceksin ve bunu yapmanın en iyi yolu da bir yataktan atlama partisi vermek."

"Yataktan atlama partileri diye bir şey yoktur."

"Onları bir şey yapıyorum." Kolundan çekerek onu yanıma çektim, ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa adım attım. Aşağı yukarı zıplamaya başladığımda bana deli bir kadınmişim gibi baktı. ", " dedim, onu bana katılmaya çağırarak.

"Benim ağırlığımı kaldırabileceğinden emin değilim."

"Pfft, tabii ki olabilir. Bu şey muhtemelen binlerce dolara mal olmuştur."

İç geçirdi ve sonunda ayakkabılarını atarak tırmandı. Ellerini ellerimin arasına aldım ve sanki bu çok ciddi bir işmiş gibi gözlerinin içine baktım. "Tamam, hazır mısınız?"

Komik tarafı görmeye başladığında ifadesi yumuşadı. "Hiç olamayacağım kadar."

"Güzel. Bir, iki, üç, başla!" Dedim ve tekrar aşağı yukarı zıplamaya başladım, bu sefer Jack de benimle birlikte yapıyordu. İki çocuk gibi güldük ve bir gıcırtı duymaya başladığımızda yatağın üzerine düştük. Yatak binlerce dolara mal olmuş olabilirdi ama ancak dayanabilirdi. Jack bizi yuvarlayarak çıktı, saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve yanaklarımı avuçlarının arasına aldı.

"Tanrım, seni çok seviyorum" diye mırıldanırken göğsünden alçak, erkeksi bir kahkaha yükseldi. Bir sonraki bildiğim şey, ağzını bana dayadığı ve kemiklerimi eriten derin, dil yüklü bir öpücük verdiğiydi. İkimizden birinin hava almak için ayağa kalkması uzun zaman aldı. "Doğru," diye nefes nefese başladım, vücudum tahrikten köpürüyordu. "I

Sanırım sırada banyo var."

Jack'in kaşlarından biri kalktı. "Buna itiraz etmeyeceğim. Olduğun yerde kal. Ben hazırlayacağım."

O banyoya girerken ben orada uzanmış, onun muhteşem poposuna hayranlıkla bakıyordum. Bir an sonra suyu açtığını duydum. Bu değildi.

Çok geçmeden geri döndü, beni içeri götürdü ve tüm kıyafetlerimi çıkardı. İki mum yakılmıştı ve küvetin iki köşesine tünemişlerdi. Jack bana önce bir süre suyun sıcaklığının tadını çıkardım ve neyse ki küvet ikimiz için de yeterince büyüktü. Karşı uca oturdu ve ayağımı ellerinin arasına alıp masaj yaptıktan sonra mumu alıp bileğime biraz sıcak balmumu damlattı. İçimden kısık bir inilti yükseldi ve gülmekten kendimi alamadım.

"Lükse ne kadar çabuk alışıyor," diye .

Koyu renk gözleri, benimkilerle buluşmak için yükselmeden önce tenimi işaretleyen balmumuna sabitlendi. "Sadece içinde sen olduğun için kabul ediyorum." Sözleri derin ve şehvetliydi ve ben daha ne olduğunu anlamadan, şimdiye kadar yaşadığım en iyi banyoyu yaşıyordum.

Hızlıca iki buçuk hafta ileriye gittim ve tiyatronun en ön sırasında oturuyordum, üzerimde göz alıcı siyah bir elbise vardı, saçlarım süslü bir şekilde toplanmıştı. Matilda yanımda oturuyordu ve aynı derecede göz alıcı görünüyordu. İkimiz oldukça hızlı bir şekilde yakınlaşmıştık ve Lola'yı bir kenara bırakırsak, muhtemelen onu en iyi arkadaşım olarak sayabilirdim.

Jack ve Jay'in gösterisi başlamak üzereydi ve ben de heyecanla ne yapacaklarını görmek için sabırsızlanıyordum. İkisi de bunu planlarken çok ketum davranmış, büyük gösteri gecesine kadar benim ya da Matilda'nın bir şey görmesini istememişlerdi. Salon tamamen doluydu ve ışıklar sönüp bir şarkı çalmaya başladığında Matilda elimi sıktı. Şarkının Eminem ve Sia'dan "Beautiful Pain" olduğunu fark ettim.

Sahnenin bir köşesinde parlayan spot ışığı siyah takım elbiseli Jay'i aydınlatmadan önce her yer bir süre karanlıktı. Ayağa kalktı

tam kenarında, bir gökdelenin uçurumuna tünemiş gibi aşağıya bakıyordu. Sözler etkisini gösterdi. Görselde sade ve tamamen çarpıcı bir şey vardı. Sia'nın sesi alevler hakkında şarkı söylemeye başladığı anda, arka planda gerçek bir ateş patladı. Birdenbire ortaya çıkmış gibi görünüyordu ama sonra ışıklar Jack'in üzerinde parladı ve seyirciler tezahüratlara boğuldu. Kolsuz bir bluz ve kot pantolon giyen Jack, vücudunu döndürüp çevirerek müziğin ritmine uygun bir alev senfonisi üflüyordu. Neredeyse insan gibi görünmüyordu. O anda başka bir dünyaya ait bir varlığa dönüşmüştü ve diken diken olmuştu.

Sia bir ışık bulmakla ilgili şarkı söyledi ve Jay canlandı, elleri vücudunun etrafında hareket etti. Avuçlarını açtığı anda kör edici beyaz bir ışık parladı. Avuçlarını sürekli açıp kapattı, ışık yanıp sönen bir yoğunlukla patlayıp kayboldu. Sonra sadece ışığı kontrol etmekle kalmadı, sahnenin bir ucundan diğerine bir ışın fırlattı ve ışık duvardan sekerek tekrar eline geldi. Etrafımdakilerden hayret ve hayranlık sesleri geliyordu. Ancak ışığı bir sonraki fırlatışında yakalayamadı ve onu kovalamaya başladı. Işık sürekli etrafında sekiyor, güzelce dans ediyor ve onun ulaşamayacağı yerlere gidiyordu.

Performans sanatı ve illüzyonun bir karışımı olan gösterilerinin güzelliği karşısında şaşkına dönmüştüm. Şarkı sözleri kulaklarımda çınladı; duygularımın birinin yumruğunda sıkıldığını hissettim çünkü şarkıda kardeşlerin tarihini sembolize eden çok şey vardı.

Alevler içinde durmak.

Dünyalar ikiye bölündü.

Dün yanıyor. Yeni bir günü

selamlıyoruz.

Karanlıktan sonra ışığı bulmak.

Dikkatim Jack'e döndü. alev daha üfledi, bu seferki diğerlerinden daha büyüktü ama sönmek yerine küle dönüştü ve yavaşça yere damladı. Jay'in tüm bunları nasıl organize ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama izlemek kesinlikle inanılmazdı. Gök gürültüsü sesi duyulmadan hemen önce şarkı sözlerinde fırtınayla ilgili bir şey duydum ve yemin ederim odanın sallandığını hissettim. Etrafıma baktığımda ve herkesin de bunu hissettiğini gördüğümde hayal görmediğimi anladım.

Sonra, bir kasırgadan bahsedildiğinde Jay'in arka cebinden bir deste kâğıt fırladı, havada dönerek yere saçıldı. Başını arkaya doğru eğip derin bir nefes aldıktan sonra üflediğinde spot ışığı tekrar Jack'in üzerine düştü ve yemin ederim, puslu gri dallar halinde gerçek canlı duman çıktı. Göğsünün hareketsizleştiğini, nefesinin kesildiğini ve dumanın havada durakladığını gördüm. Arkamdaki birkaç kişi soluk soluğa kaldı. Bir saniye sonra Jack nefes almaya devam etti ve duman tekrar hareket etmeye başladı, ağzından dışarı süzüldü ve yavaşça kayboldu. Sonra Jay cebinden bir paket kibrit çıkararak Jack'e doğru yürüdü, bir tane çıkardı ve Jack'e doğru fırlattı. Jack elini havaya kaldırdı ve kibriti kapalı yumruğuyla ustaca yakaladı. Kibriti açtığında devasa bir alev patladı ve büyük bir alkış koptu.

Şarkı sona ermek üzereyken yerden dumanlar yükselmeye başladı ve sahneyi gizemli bir şekilde örttü. Bir meşaleyi ağzına götürerek Jack, son bir alev üfledi ve ateşin içinden Jay'in iki beyaz güvercini uçtu. Ardından gelen alkışlar yüzünden neredeyse sağır olacağıma yemin edebilirim. Jay kuşlarını iki eliyle tutup selam verirken Jack de aynısını yaptı. Seyirciler tezahüratlara, yuhalamalara ve

ve sonra büyük final geldi. Jay tavanı işaret etti ve hepimiz yukarı baktık. aşağı süzülen küçük kâğıttan sıcak hava balonlarını gördüğümde kalbim boğazıma düğümlendi.

Bir tanesi tam kucağıma düştü ve Jack'e bakmadan önce ona hayretle baktım. Doğrudan bana bakıyordu ve o anda bu kısmı sadece benim için oyuna koyduğunu anladım. Balonun arabasının içinde parlak bir şey fark ettim ve içine uzanıp küçük bir altın yüzük buldum. Elimde tutarken, sonsuzluk sembolünü oluşturan bir halka şeklinde büküldüğünü fark ettim. Jack elini kalbinin üzerine koymuş, bana bakıyordu ve yüzüğü özellikle benim bulmam için oraya koyduğunu biliyordum. Ne anlama geldiğini bildiğime dair bir his de vardı içimde. Sonsuzluk sonsuzluğu simgeliyordu ve Jack yüzüğü vererek bizim için istediği şeyin bu olduğunu söylüyordu.

Duygularımı yutarak, ki inanın o anda pek çoğunu hissediyordum, gözyaşlarımı tutmaya çalıştım ve yüzüğü parmağıma geçirdim. Jack yüzüğü taktığımı gördüğünde gözleri şiddetle parladı ve ben de ona teşekkür eder gibi bir şeyler söyledim, sesim tezahüratların arasında kayboldu.

Ondan sonra zaman hızla ilerliyor gibiydi. Gösterinin geri kalanı devam etti ve ben daha ne olduğunu anlamadan Matilda, Jay ve Jack ile sahne arkasında oturmuş gösteri sonrası içkilerimizi yudumluyorduk. Jack elimi tutmuş, parmaklarını yüzüğün üzerinde gezdiriyor, gözlerini yüzüğe dikmiş, sanki yüzüğü taktığımı görmek ona büyük bir zevk veriyormuş gibi bakıyordu.

Jay yüksek sesle gösterinin ne kadar iyi gittiğinden kulağıma "Beğendin mi?" diye mırıldandı.

"Sadece sevmiyorum, bayılıyorum," diye cevap verdim, yüzümü çevirip burnumu çenesinin kenarında gezdirdim. "Bunu her zaman takacağım." Jack'in göğsü onaylarcasına gürledi.

"Biliyor musun, burada Vegas'ta gösteri yapmaktan gerçekten keyif aldım ama itiraf etmeliyim ki manzara değişikliği için sabırsızlanıyorum. Sirkle yola çıktığımızda aklımda bir sürü fikir var," dedi Jay, dikkatimizi birbirimizden uzaklaştırarak.

"Ne yapacağını bildiğinden daha fazla fikrin var," dedi Matilda ona şefkatle ve birasından bir yudum almadan önce ona göz kırptı.

"Ayrıca King ile daha fazla zaman geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Gerçekten ilgi çekici biri," diye devam etti Jay ve Jack başıyla onayladı.

Şahsen aynı fikirde değildim ve Jay'in Marina'nın kardeşiyle bu kadar çabuk yakınlaşmayı başarmasını biraz kıskanmıştım. Bana ısınması haftalar almıştı. Sanırım bir alkoliğe bir sürü içki ısmarlamak sizi ona kesinlikle sevdirdi. Jay'in en iyi taktikleri vardı. Daha sonra sahne ekibinden birkaç kişi bize katılmaya geldi ve bir iki saat daha oturup sosyalleştik. Gülümsedim ve sohbet ettim ama aynı zamanda aklım King'deydi.

Önümüzdeki bir ay boyunca ne yapacağını merak ediyordum. Marina onunla kalmasına izin verecek miydi, yoksa sokaklarda yatıp kalkacak ve kendini içkiye verecek miydi? Günün birinde bununla kendini öldüreceğinden endişeleniyordum ve ölmesini istemiyordum. Aksine tüm görünüşüne rağmen, onda beni inanılmaz derecede hayati bir şey olarak etkileyen bir şey vardı ve içten içe dünyaya ya da en azından birine verecek daha çok şeyi olduğunu hissediyordum. Ona yardım etmek istiyordum ama nereden başlayacağımı bilmiyordum...

Ertesi sabah süitimizin salonunda oturdum ve bir plan yapmaya çalışırken akılsızca internette gezindim. Her şeyden önce, onun gerçekte kim olduğunu ve geldiğini öğrenmem gerekiyordu. I

Marina'nın üvey kardeşi olduğunu ve bir zamanlar çok farklı bir hayat yaşadığını biliyordum ama bu bana gerçekten değerli bir şey söylemedi.

Ben de dikkatimi yeni aldığım ikinci el dizüstü bilgisayarına verdim ve araştırmama çoğu modern araştırmanın başladığı yerden başladım. Sayfayı açarak imlecimi küçük beyaz kutunun üzerine getirdim ve Google'a iki kelime yazdım.

Oliver King.

Finansın hüküm sürdüğü ve Oliver King'in yükselen bir prens olduğu Londra'nın en prestijli bölgesi City'ye hoş geldiniz.

Eskiden dünyayı ben yönetirdim.

Wall Street'te kurtlar olabilir ama Canary Wharf'ta timsahlar var. Bazılarımız para ister. Bazılarımız güç ister.

Paraya ihtiyacım yok, güç de istemiyorum. Üstün olmak, benden önce gelenleri geçmek istiyorum. Hile yok. Kestirme yol yok. Her şeyi kendi erdemlerimle yaptığımı bilmek istiyorum.

Ancak büyüklüğe ulaşmanın sorunu, her zaman gölgelerde gizlenen ve arkanızı döner dönmez onu çalmak için bekleyen birinin olmasıdır. Ve inanın bana, gölgelerimde bir pusuda bekleyen biri var, değer verdiğim her şeyi yok edecek biri.

Alexis sadece çalışanı değil, aynı zamanda en iyi arkadaşım. Benim parlayan yıldızım. Gülünecek hiçbir şeyim yokken beni güldürüyor. İyi bir gerçeklik dozuna ihtiyacım olduğunda, bunu bana hiç tereddüt etmeden veriyor.

Belki de görüşmeye girdiği anda, açık sözlü cazibesi ve canlı kişiliğiyle ona aşık oldum. Diğerlerini gölgede bıraktı ve onu hayatıma almam gerektiğini biliyordum.

Her şeye sahip olup bu kadar feci bir şekilde kaybedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Bu kadar yükselip bu kadar düşeceğimi hiç düşünmemiştim. Tüm servetim dağıldı ve elimde paçavralardan başka bir şey kalmadı. Kurtarılmaya ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı. Asıl soru, gelip beni bulabilecek miydi? Ve eğer bulursa, bir şey kalır mıydı?

L.H. Cosway'in bir sonraki bağımsız romanı *King of Hearts*, ağırlıklı olarak *Hearts of Fire'daki* olayların altı yıl öncesinde geçecek. Kitap 2015 yazında piyasaya sürülecek.

[KALPLERİN KRALI'NI GOODREADS'E EKLE.](#)

Jay ve Matilda'nın hikayesini henüz okumadınız mı? L.H. Cosway'in çağdaş aşk romanı *Six of Hearts*'a göz atın.

Yaklaşın ve Jay Fields ile tanışın: İllüzyonist. Mentalist. Trickster.

Ben üçgenlerle düşünürüm. Sen düz çizgilerle düşünüyorsun.

Size bir masa gösteriyorum ve sizi onun bir sandalye olduğuna inandırıyorum.

Duman ve aynalar, el çabukluğu, yanlış yönlendirme. Kandırır ve aldatırım.

Ama en , iyi bir gösteri sergiledim.

Dünya bir adam öldürdüğümü sanıyor ama . Bana katlan. Hepsi planın bir parçası.

*İstediğim şey intikam. Kendim için istiyorum ve onun için istiyorum.
için de istiyorum.*

Beni hatırlamıyor ama her şeyin sebebi o. Tüm bunların sonunda benim ödülüm o olacak - irademi koruyabilirsem. Belki biraz hata yaparım, tadına bakarım, sadece küçük bir tane.

Öyleyse devam edin ve bir kart seçin. İçeri gelin ve gösteriyi izleyin. Ellerime bakın, o kadar yakından bakın ki bakmaya odaklanmışken neler olduğunu göremezsiniz. Tam burada, spot ışıkları altında dünyanızı yok edeceğim.

Çok geç olana kadar geldiğimi asla göremeyeceksin.

Sadece bir kalbim var ve büyük aldatmacamı gerçekleştirdikten sonra onu ona vereceğim.

Arkanıza yaslanın, rahatlayın ve kızımın size hikayemizi anlatmasına izin verin. Cehennem gibi bir yolculuk sizi bekliyor.

Six of Hearts için Övgüler

"Bu kitap çok seksiydi. Çok ateşliydi! Cosway cinsel gerilimi öyle bir yazıyor ki sayfalardan adeta cızırdıyor." - A. Meredith Walters, New York Times & USA Today Çok Satan Yazarı.

"Bazı yazarların beni boğazımdan yakalayan bir yazma şekli var çünkü dünyayı görebiliyorum, sesleri koklayabiliyorum, sesleri duyabiliyorum ve kalplerini hissedebiliyorum." - Marie Hall, New York Times & USA Today Çok Satan Yazarı.

**"Sonundaki dönüşü çok sevdim. Ne kadar seksi olduğunu sevdim.
(LANET OLSUN ÇOK SEKSİYDİ!!)" - Penny Reid, *Neandertal İnsan Arıyor*'un
yazarı.**

**"Kalplerin Altısı, elektrikli ve her şeyi tüketen atmosferiyle sizi içine çekecek
bir kitap." - Lucia, *Okumak Benim Nefesimdir*.**

**"Bu sayfalarda o kadar çok "baygınlık" var ki, romantizm okurları bu kitabı
ellerinden bırakmak istemeyecekler." - Katie, *Kitaplar Hakkında Gevezelik*.**

Yazar Hakkında

L.H. Cosway, İngiliz Edebiyatı ve Yunan ve Roma Uygarlığı alanlarında lisans ve Postkolonyal Edebiyat alanında yüksek lisans derecesine sahiptir. Dublin şehrinde yaşamaktadır. Yazma ilhamı müzikten geliyor. Hayatta en sevdiği şeyler arasında öykü yazmak, vintage kıyafetler, karanlık kabare müziği, yemek, müzikal komedi ve tabii ki kitaplar yer alıyor.

Kusurlu insanların en ilginç tür olduğunu düşünüyor. En iyi hikayeleri onlar anlatır.

[Amazon](#)

[Facebook](#)

[Twitter](#)

[Posta Listesi](#)

[Web Sitesi](#)

[Goodreads](#)

[Pinterest](#)

Ayrıca yazan L.H.

Cosway Çağdaş

Romantik

Boyalı Yüzler

Katil Kraliçe

Zulmün Doğası

**Tellerle Natürmort Six
of Hearts**

Fahişe ve Ermiş

Kentsel Fantezi

**Tegan'ın Kanı (Nihai Güç Serisi #1) Nihai Güç
Serisi #2 Tegan'ın Dönüşü () () (#4) Tegan'ın
Tegan'ın Büyüsü Nihai Güç Serisi Nihai Güç Serisi
(Bir Nihai Güç Serisi Novellası) #3 Gücü Crimson**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

